

JANE GREEN

A doua şansă

CHIC

A doua șansă este o carte plină de căldură, umor și sfaturi înțelepte, exact cum te-ai aștepta de la o regină a literaturii CHIC.“

Heat

„Numeroșii fani ai lui Jane Green vor savura intrigile ei istețe.“

Entertainment Weekly

„Populat cu personaje fermecătoare și amuzante care au devenit o marcă înregistrată, noul roman al lui Jane Green vă va cuceri cu siguranță.“

Booklist

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jane Green, *Second Chance*

Copyright © Jane Green, 2007

All rights reserved

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GREEN, JANE

A doua șansă/Jane Green; trad. de Ioana Mihaela Cârstea. – Iași : Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1377-9

I. Cârstea, Ioana Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JANE GREEN

A doua şansă

Traducere din limba engleză
de Ioana Mihaela Cârstea

POLIROM
2009

Jane Green n-a fost o studentă strălucită, după cum ea însăși mărturisește. A descoperit scrisul imediat după absolvire, a lucrat ca jurnalistă pentru diverse ziare naționale și reviste din Londra, iar ocazional a făcut PR pentru film, televiziune și tot felul de celebrități. La douăzeci și șapte de ani s-a hotărât să plece de la *Daily Express* și să scrie povestea adevărată a unei femei singure într-o metropolă. Trei luni mai târziu, *Straight Talking* (1997), primul ei roman, în mare parte autobiografic, a devenit peste noapte best-seller și, alături de *Jurnalul lui Bridget Jones*, a creat fenomenul *chick lit*. Jane Green a mai publicat *Jemima J.* (1998; Polirom, 2008), *Mr Maybe* (1999), *Bookends* (2000), *Spellbound* (2003), *Babyville* (2003, Polirom 2008), *The Other Woman* (*Eu și soacră-mea*, 2004; Polirom, 2008), *Life Swap* (2006), *Second Chance* (*A doua șansă*, 2007) și *The Beach House* (*Casa de pe plajă*, 2008; în pregătire la Editura Polirom), romane care s-au bucurat de un mare succes.

În *A doua șansă*, Jane Green îmbină cu măiestrie patru povești de viață tulburătoare, analizând cu virtuozitatea unui fin psiholog succesele și eșecurile personajelor sale, atât în plan personal, cât și profesional. Moartea tragică a lui Tom Fitzgerald, un englez stabilit în Statele Unite împreună cu familia, îi strânge din nou laolaltă, după douăzeci de ani, pe cei patru prieteni ai săi din timpul școlii – Holly, Olivia, Paul și Saffron –, făcându-i să-și dea seama brusc de fragilitatea existenței umane și să-și reevalueze propria viață. Contabilizându-și împlinirile și dezamăgirile, cei patru descoperă că viața lor e o mare deziluzie – Holly s-a transformat într-o matroană de suburbie, Olivia e părăsită de prietenul ei chiar în momentul în care află că e însărcinată, Paul și soția sa nu reușesc să aibă copii în ciuda tuturor tratamentelor de fertilitate, iar Saffron se luptă cu problemele pe care i le face alcoolul. În cele din urmă cu toții decid să facă schimbări radicale și să-și acorde o a doua șansă la fericire.

*Această carte este dedicată memoriei
lui Piers Simon, căruia i se
va simți întotdeauna lipsa*

Mulțumiri

Sunt deseori sceptică în ceea ce privește recunoștința exagerată, dar au existat atâția îngeri în viața mea anul acesta, care m-au ghidat cu dragostea și susținerea lor și cărora le voi rămâne etern recunoscătoare. Recunoștința și mulțumirile mele nemărginite se îndreaptă către următorii:

Deborah Valentin și Dani Shapiro, pentru înțelepciunea, sfaturile și dragostea lor.

Roe Chlala, Jody Eisemann, Brian Russell, Kathy Steffens, Nicole Straight și toți ceilalți prieteni care mi-au arătat, cu eleganță și bun-simț, că există întotdeauna și altă variantă.

Joan Burgess, Fiona Garland și Andy Bentley, Anthony Goff, Kim și Niv Harizman, Bob și Jane Jacobs, Steve March și Rob Rizzo, Lisa Miller, Louise Moore, Deborah Schneider, Gail Sperry, Jonathan Tropper, Susan Warburg, David și Natalia Warburg.

În încheiere, lui Ian Warburg. Pentru că mi-a adus aminte cine sunt. Și pentru toate celelalte. Te iubesc.

Prolog

Vinul se băuse, pasteles erau devorate, trei sferturi din tiramisu, rase. Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, ar fi crezut că are în fața ochilor un grup de vechi prieteni care râd, deapănă amintiri și se simt nemaipomenit de bine – fără să observe firele de tristețe țesute între ei, subțiri ca borangicul, care, după atâta timp, i-au adus din nou împreună.

Însă dacă te uiți mai îndeaproape vei vedea că bruneta – Holly – are tendința de a-și lăsa privirea să alunece în gol, undeva pe fundul paharului ei de vin, pierdută într-o amintire, în timp ce o lacrimă îi stă atârnată în colțul ochiului. Cum blonda – Saffron – se apleacă ușor către ea și o întreabă încet dacă se simte bine, îi pune mâna pe braț, strângând-o ușor. Cum Holly dă din cap cu un zâmbet pe buze, clipește până ce lacrima dispare și se ridică să curețe o farfurie care nu trebuia să fie curățată încă, să spele un bol care n-avea nevoie să fie spălat.

Vei observa cum fata slabă, cu părul tuns scurt și dat cu spumă, le privește pe amândouă

cu interes, iar privirea i se înseninează la gestul lui Saffron, care după atâta timp petrecut la distanță nu se simțea deloc stânjenită s-o consoleze pe Holly, să încerce măcar să o facă să se simtă mai bine. O parte din Olivia își dorea să poată face și ea la fel, dar petrecuse ani întregi încercând să se simtă bine în propria piele, să se mulțumească cu ea însăși, mai ales că nu era genul care să urmeze căile pe care se așteptaseră ceilalți de la ea să le urmeze, nu era avocat sau doctor sau o femeie de afaceri plină de succes; și, deși se credea fericită, fiind din nou printre vechii ei prieteni din școală, resimțea vechea nesiguranță, că nu era îndeajuns de bună. De inteligentă. De ambițioasă.

O vreme, nimeni nu-i menționează numele, sunt toți prea ocupați să povestească ce li s-a mai întâmplat. O fac cu rândul, șovăielnic la început, punându-se unul pe celălalt la curent cu cine sunt acum și unde anume îi dusesese viața.

— Rezumate scurte, vă rog, pretinse Paul rânjind. Nu mai mult de două propoziții pentru început, mă gândesc.

— Doamne, spuse Saffron, privindu-l uimită. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când am terminat școala și nu te-ai schimbat deloc. Încă încerci să faci pe șeful.

— Bine, încep eu, spuse el. Sunt jurnalist independent, lucrez pentru diverse ziare și câteva reviste pentru bărbați. Am destul de mult succes și chiar îmi place ce fac. Serile și unele dimineți mi le petrec scriind, după cum am spus, marele roman britanic. Am o casă mică în Crouch End, dar o mașină mare care să compenseze pentru...

— ... Penisul mic? remarcă Olivia.

— Nu e mic, e mediu, aş spune, dar Anna nu se plânge.

— Povesteşte-ne despre Anna, zise Saffron ridicând o sprânceană.

— Suedează, douăzeci şi nouă de ani, superbă. De asemenea, foarte tolerantă, având în vedere că mă suportă pe mine. După cum ştiţi, este membră fondatoare a companiei *Fashionista.uk.net*. Drept pentru care este înspăimântător de *trendy*, fapt uimitor, având în vedere că este măritată cu mine. E disperată să aibă copii şi încercăm de doi ani, în prezent trece printr-o altă afurisită de fertilizare *in vitro*, după care cred că va trebui să ne resemnăm şi să avem doar pisici. Ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, dar încă o tură cu drăcia aia îngrozitoare de spray nazal cu hormoni, care mi-o transformă pe Anna mea într-o arătare venită din iad, nu-mi surâde deloc. Să sperăm, spuse el privind de jur împrejurul camerei şi încercând să zâmbească, că va fi ultima oară, că de data asta va funcţiona. Țineți-ne cu toții pumnii... Saffron? E rândul tău.

— Au fost mai mult de două propoziții, spuse Saffron încet. Dar vă voi ține pumnii. Deci... eu. Actriță, puțin teatru, sper că urmează un rol important într-un film, alături de Heath Ledger. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului între LA și New York. Sunt foarte fericită alături de cineva, dar e complicat și nu vreau să vorbesc despre asta. Fără copii, animale sau alte legături, un grup mare de prieteni, deși trebuie să spun că nu se compară cu sentimentul de a fi printre oameni pe care îi cunoști de o viață.

Se uită la fiecare persoană de la masă, zâmbind.

— Oricât te-ai strădui, cu cei noi nu poți să recreezi trecutul. Oricât de mult îi plăci, pur și simplu nu e același lucru.

— Și... a expirat timpul, spuse Paul, privindu-și ceasul.

— E rândul meu? oftă Olivia.

Acum e acum.

— Păi... Doamne, de unde să încep?

— De la început? se oferă Paul, săritor.

— Bine. Am făcut cursuri de actorie la universitate, ceea ce a fost o mare prostie, pentru că nu aveam nici pe departe îndeajuns de multă încredere în mine pentru a deveni actriță.

Ridică agitată ochii către Saffron, care îi răspunse cu un zâmbet încurajator.

— M-am jucat câțiva ani cu diverse slujbe — am lucrat la un magazin de mâncare naturistă, am ținut o librărie o vreme, apoi am făcut voluntariat la un adăpost pentru animale. Acum, după șapte ani, sunt șefă acolo și îmi place la nebunie. Am un apartament superb în Kensal Rise și...

Trase adânc aer în piept, întrebându-se de ce îi era atât de greu s-o spună, deși trecuseră șase luni de când plecase George.

— ...Și sunt încă singură. Am avut o relație de șapte ani cu George, dar el a plecat și e pe punctul de a se căsători cu o americană dezgustătoare pe nume Cindy, iar eu plănuiesc să devin o femeie bătrână și nebună cu un milion de pisici și de câini.

— Nimeni altcineva la orizont? întrebă Paul, surprins.

— Păi, dacă vă vine să credeți, Tom mi-a făcut cunoștință cu cineva de la departamentul din America. Ne trimitem e-mailuri de câteva

săptămâni și el va veni aici în curând. Și știu că la început mi se părea o idee amuzantă și drăguță, numai că acum mi se pare groaznică, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Mi se pare ciudat să mă întâlnesc cu el.

— Prostii, spuse Saffron. Trebuie să te întâlnești cu el, mai ales dacă ți-a făcut Tom lipeala.

— Probabil că ai dreptate. Doar că mă simt total nepregătită pentru o relație, mărturisi Olivia.

— Draga mea, ridică Saffron dramatic din umeri. Cine a spus ceva de o relație? Pariez că nu te-ai mai culcat cu nimeni de șase luni.

Olivia se înroși și o căută din priviri pe Holly pentru ajutor.

— Bine, interveni Holly, râzând. E rândul meu. Diploma aceea în arte frumoase s-a dovedit a nu fi chiar o pierdere de timp, dovadă că am reușit să câștig destul de bine pe parcursul anilor. Sunt ilustrator pentru o companie care produce felicitări, deși visul meu este să desenez cărți pentru copii. L-am cunoscut pe Marcus în Australia, când aveam douășcinci de ani. Teoretic, părea a fi tot ceea ce mi-aș fi putut dori eu de la un soț. Acum, cred mai degrabă că nimeni nu ar trebui să se căsătorească înainte de vârsta de treizeci de ani.

Olivia ridică o sprânceană, în timp ce Saffron făcu ochii mari.

— Hopa, spuse Holly, dându-și seama că băuse puțin cam mult. Am spus asta cu voce tare? Ei bine, asta e. Am doi copii superbi, Oliver și Daisy, și, ca să spunem adevărul, Marcus este sprijinul meu. Pe bune. E foarte puternic. Ar putea să mute munți. Visez să fug în lume doar cu copiii, dar știu că asta e numai nebunia unei femei măritate, care are mereu impresia că iarba e

mai verde de cealaltă parte a gardului. Până la urmă, pot să spun că am o viață destul de frumoasă. Și, ca să închei, adăugă ea după ce trase adânc aer în piept, i-am trimis lui Tom un e-mail pentru că nu mai vorbisem cu el de secole și nu am primit nici un răspuns. Voi? Când ați vorbit ultima oară cu el?

Și cu asta, Holly ridică privirea către fiecare dintre ei, iar tensiunea, aproape de nesesizat, dar prezentă pe tot parcursul serii, se risipi în sfârșit.

În sfârșit, era în regulă să vorbească despre Tom. Își petrecuseră seara vorbind despre viețile lor, aducându-și aminte de zilele când mergeau la școală, dar nimeni nu îndrăznise să aducă vorba de Tom, nici unul neștiind cum ar trebui să vorbească despre el. Nici unul nu era pregătit să înfrunte motivul pentru care se aflau împreună în camera aceea. Prieteni regăsiți. După douăzeci de ani lungi.

Capitolul unu

Tom se trezește primul. Stă întins pe întuneric și oftează în timp ce se întoarce să ajungă la ceasul deșteptător. Cinci jumătate. Ceasul clipește roșu, urlă nebunește, parcă așteptându-l să-i tragă una ca să se oprească odată. Întoarce capul să vadă dacă s-a trezit Sarah, dar nu. Doarme încă profund, întoarsă pe o parte, respirând greu în pernă.

Își făcuse bagajele cu o seară înainte, obișnuit deja cu călătoriile de afaceri, trezitul în miezul nopții și privitul pe geam să vadă dacă mașina îl aștepta afară, în timp ce șoferul își omoară timpul citind *New York Post*, cu un pahar mare de carton plin cu cafea aburindă în mână.

Partea bună, după cum știa el, și Sarah, este că aceste călătorii de afaceri nu vor dura la nesfârșit, că această fază de acumulare a afacerii nu va dura la nesfârșit și că în curând compania va fi terminat de achiziționat companiile începătoare mai mici și se va putea concentra pe dezvoltarea a ceea ce au deja. Nu va fi pentru totdeauna președintele unei companii

de software. Are treizeci și nouă de ani acum. Încă doi sau trei ani și, poate, prima sa anuală îi va permite să se gândească la o altă viață. Copiii vor fi aranjați pe viață – ceva bani au fost deja puși deoparte în fondul pentru facultate, iar el va putea să se retragă, poate să-și cumpere propria afacere, să facă ceva ce nu necesită călătorii peste călătorii sau naveta zilnică, adică mare parte din timp petrecut departe de familia sa.

În baie, se împiedică de păpușa Tickle Me Elmo și dă exasperat din cap, dar apoi zâmbeste amintindu-și de Dustin, care are doi ani și încă râde în neștire când îl vede pe Elmo, asta înainte ca sora lui mai mare, Violet, să-i ia jucăria, lăsându-l pe Dustin cu ochii în lacrimi.

Un duș fierbinte, ultimele bagaje, și este gata de plecare. Se întoarce în dormitor și o sărută pe Sarah pe obraz.

— Te iubesc, Bunks, șoptește el, folosind numele de alint pe care și-l aleseseră cu așa mult timp în urmă, încât nu-și mai aminteau de unde a venit.

Sarah se foiește și deschide ochii.

— Te iubesc, mormăie ea. Cât e ceasul?

— Puțin peste șase. A venit mașina. Te trezești?

— Da. Imediat. Trebuie să pregătesc copiii pentru prima zi de școală.

— Să-i faci poze lui Dustin, da?

— Da, iubire. Promit. Să ai o călătorie fără probleme.

— Așa va fi. Te sun înainte să urc în tren.

— Mbine.

Și Sarah zâmbește, se scufundă înapoi în pernă și adoarme la loc înainte ca Tom să ajungă la ușa de la intrare.

De partea cealaltă a Oceanului Atlantic, în timp ce mașina lui Tom ieșea de pe alee, Holly Macintosh se trezi și ea. Era ora unu dimineața. Cu o zi înainte își luase o după-amiază liberă, epuizată de cele câteva nopți nedormite, nopți în care rutina fusese mereu aceeași. Împleticindu-se către baie, apasă întrerupătorul de lângă ușă și își lasă capul între palme, în timp ce se așază pe toaletă. Începuse să se întâmple în fiecare noapte. La aproximativ aceeași oră, Holly se trezea cu nevoia de a merge la baie, iar până să ajungă înapoi în pat, mintea ei era deja alertă. În ultimele nopți, răsăritul soarelui o găsisese trează.

Cu o zi înainte abia reușise să adoarmă la loc când a intrat Daisy, încălțată cu șosete care nu se potriveau, îmbrăcată cu pijamalele cu Spiderman, mult prea mari, ale fratelui ei și cu eșarfa preferată a lui Holly, din cașmir, înfășurată în jurul gâtului. Daisy își cerea castronul de cereale Weetabix și Holly s-a dat jos din pat, înfigând pumnale imaginare în Marcus, care, era convinsă, doar se prefăcea că doarme dus.

Și în seara aceea, se simțea ca și cum nu dormise deloc. Stătea întinsă în pat, cu ochii închiși, încercând să ignore sforăiturile sau gemetele ocazionale ale soțului ei, care dormea prea profund ca s-o bage în seamă. Când sforăitul lui devine insuportabil, deși e perfect trează și nici măcar nu se mai prefăce că ar încerca să adoarmă la loc, îl înghiontește ca să-i schimbe poziția.

— Sforăi! şuieră ea, încercând să-și înăbușe pornirea de a-l împinge jos din pat.

Până la urmă Holly aprinde lumina și așteaptă, în timp ce soțul ei se foiește, întorcându-se de pe o parte pe alta, încă adormit. Ia o revistă din teancul de lângă pat, resemnându-se cu ideea că este încă una din acele nopți extraordinar de lungi, acele nopți care o lasă aproape leșinată dimineața.

Cu o dimineată înainte, ca un zombi îmbrăcat în pijamale bărbătești prea mari și încălțat în mocasini, Holly abia reușise să-i trezească și să-i îmbrace pe copii.

— Să nu începi, îl amenințase pe Oliver, care nu era niciodată în plină formă dimineața, mai ales de când sora lui de patru ani descoperise punctele sensibile pe care să le atingă ca să-l facă să plângă, acțiune pe care o inclusese cu plăcere în rutina sa matinală.

Frauke, dacă, a coborât și ea la finalul micului dejun și Holly zâmbi când aceasta s-a aplecat să îi încheie la haine pe copii, în timp ce își punea șuncă și cașcaval pe o felie de pâine și o apuca între dinți, luând copiii de mână.

— Nu merg la muncă astăzi, spuse Holly. Dar sunt epuizată. Am avut iar o noapte proastă. Te superi dacă aranjezi să se joace la niște prieteni sau ceva în după-amiaza asta? Vreau cu disperare să dorm. Este în regulă?

— Da, spuse Frauke dând din cap cu fața ei încruntată de fiecare dimineată – bonusul unei seri petrecute în compania altor șase dădace, bând la Starbucks până târziu.

— Voi încerca să o sun pe Luciana, deși ultima dată când am încercat să mă întâlnesc cu

ea a întârziat treizeci și șase de minute, ceea ce nu este deloc bine. Dar voi mai încerca o dată. Nu-ți face griji, Holly. O să țin copiii afară din casă astăzi. Poate mergem la un muzeu.

Holly îi zâmbi cu recunoștință lui Frauke, pe care o descria prietenilor ca fiind „fiica mea cea mare din prima căsnicie“. Ceilalți prieteni ai săi se plâneau de bonele lor ciudate, dar Holly era foarte încântată că Frauke intrase în viața ei. Era organizată, calculată, drăgăstoasă și fericită. Când Marcus pleacă la muncă și rămân doar Holly, Frauke și copiii, casa pare mereu mai ușoară, mai plină de fericire, cu energia schimbată.

Deci în seara aceea, trează din nou la unu noaptea, Holly se dădu jos din pat și își făcu o ceașcă cu ceai, bucurându-se de liniștea care domnea în casă în mijlocul nopții. Aceasta era casa în care ea și Marcus au locuit cu mult înainte să se nască copiii. Este casa pe care a cumpărat-o cu gândul că o va umple de copii și animale, de vecini și prieteni care să vină și să plece la orice oră din zi și din noapte. O casă în care să creștem, se gândea ea. O casă în care să te simți cu adevărat acasă.

Mama lui Holly se ocupa cu decorațiunile interioare și toate casele în care locuise Holly, copil fiind, se transformau în proiecte. De îndată ce proiectul era finalizat, familia Macintosh pornea din nou la drum. Holly trăise în camere care avuseseră toate culorile curcubeului. Avusese parte de camere albastru deschis, galben Laura Ashley, magenta aprins și frunză aurie. Încercase să nu se mai atașeze de aceste case, dar nu se putea abține să nu spere, cu fiecare mutare, că poate

aceea era casa de care mama sa se va îndrăgosti, că poate într-un final va avea și ea o casă.

Când ea și Marcus găsiseră această casă din Brondesbury, Holly și-a dat seama că nu va mai pleca de aici niciodată. Cinci dormitoare, pentru toți copiii pe care era convinsă că urmau să îi aibă, o grădină mare pentru grătare și leagăne, o bucătărie imensă și dărăpănată pe care Holly începuse să o reamenajeze în minte de cum o văzuse.

Nu exista nici o îndoială că aici se simțea acasă. Holly cumpărase fiecare mobilă cu mâna ei, bătutise prin toate magazinele de antichități prăfuite, petrecuse luni întregi mergând la diverse târguri în căutarea acelui obiect special, făcând chiar câteva achiziții pe eBay și păcălindu-se doar de două ori. (Prima oară era vorba de o canapea care ar fi trebuit să fie într-o stare foarte bună, dar s-a dovedit că poza de pe Internet era a unei alte canapele, iar a doua oară cumpărase un bufet de lemn de cireș măcinat de termite.)

Din foarte multe puncte de vedere, Holly avea viața pe care și-o dorise dintotdeauna. Încă se mai bucura de fiecare dată când ajungea acasă și, de cel puțin patru ori pe săptămână, încă se mai trezea plimbându-se prin casă, sprijinindu-se de tocurile ușilor și privind prin camere, zâmbind la vederea casei pe care o crease.

Avea copiii ei, superbi și adorabili, Daisy, care era o versiune în miniatură a lui Holly, și Oliver, care era mai serios, mai gânditor, semănând mai mult cu soțul ei.

Avea o carieră pe care o adora – era desenator liber-profesionist – și un soț care, aparent, era bărbatul perfect. Avea succes – era avocat la o

firmă prestigioasă, devenise avocat specializat pe divorțuri, luând chiar și cazurile câtorva celebriți, era înalt și avea un aspect distins, în costumele sale la dungă și cu cravată de mătase, părul grizonant dându-i o gravitate la care a început să aspire abia când a cunoscut-o pe Holly. Se schimbase enorm de mult, dar Holly încearcă să nu se gândească la asta sau cel puțin să nu lase acest aspect s-o obsedeze. Vechii lui prieteni au încercat chiar să-l facă să nu-și schimbe numele din Mark în Marcus, dar încercarea a eșuat asemenea unui balon de plumb, iar puținii prieteni care îi mai rămăseseră au învățat să nu îl mai tachineze pe tema trecutului său.

Avea umor? Holly presupunea că da, își amintea chiar de o vreme în care obișnuia să o facă să râdă când ieșeau cu prietenii, când trebuia să își ștergă de pe obraji lacrimile provocate de atâta răs. Dar asta nu se mai întâmplase de mult timp, deoarece Marcus lucra din ce în ce mai mult, iar cariera sa era în plin avânt.

De fapt, nici prietenii nu și i-au mai văzut de ceva vreme. Holly, căreia îi place să gătească, obișnuia să dea petreceri în mod regulat în trecut. Nu ar fi vrut să organizeze petreceri, ar fi preferat să pregătească o cină în bucătărie, cu prieteni care să stea în jurul mesei cu pahare gigantice de vin în mână, în timp ce ea făcea o salată, dar Marcus insista ca totul să fie făcut ca la carte.

Marcus insista să fie scoase cele mai bune pahare de cristal și argintăria. Insista ca mâncarea să fie servită în sufragerie, la masa de mahon cu scaune Chippendale, cadou de la o stră-mătușă de-a lui Holly, pe care ea a detestat-o întotdeauna. Sunt frumoase, bineînțeles,

dar par atât de formale, atât de nepotrivite cu viața pe care ea își imaginase că o va avea.

Într-o seară, erau în vizită la vecini la cină, iar sufrageria era o cameră luminoasă și colorată, cu uși franțuzești care dădeau către terasă, iar fiecare perete, o bibliotecă din podea până-n tavan, plină de cărți, podelele de lemn lăcuite într-o nuanță deschisă, o masă veche, rotundă, înconjurată de scaune Formica. Era o casă modernă, caldă și amuzantă și lui Holly îi plăcea la nebunie.

— Nu c-ar arăta și sufrageria noastră minunat așa? îi spusese ea lui Marcus, în timp ce se urcau în mașină la ora nouă. (Holly ar fi vrut cu disperare să mai rămână, pentru că nu se mai simțise bine de secole, dar Marcus insistase să plece, deoarece era în mijlocul unui caz important și mai avea ceva de lucru.)

— Mie mi s-a părut îngrozitoare, se cutremură el. Sufrageriile sunt făcute pentru a lua masa, nu pentru a citi în ele.

Ah, mai du-te dracu', gândi Holly, dând ochii peste cap și privind pe fereastră. De când era el expert în sufragerii?

Marcus avea foarte multe teorii, în special despre ce e *bine* și ce e *rău*, despre cum ar trebui să acționeze cineva, despre cum ar trebui să se poarte copiii, despre ce este *normal* și ce nu.

Majoritatea oamenilor sunt păcăliți de Marcus, crezând că este într-adevăr ce pare a fi, dar erau și mulți care nu-l luau în serios. Holly, totuși, nu-și dădea seama de acest lucru. Nu încă. Holly crede că oamenii îl iau pe Marcus ca atare. Crede că el și-a perfecționat imaginea unei persoane care provine dintr-o familie bună, cu stare materială

bună, din intelectuali aristocrați și 1-a ieșit de minune. De ce își dorea el să facă asta era dincolo de puterea și dorința ei de înțelegere.

Câteodată, lui Marcus chiar îi ieșea acest rol. E adevărat că puținii prieteni din facultate care își mai aduc aminte de părinții lui, care își mai amintesc de casa în care copilărise știau că totul este o minciună, dar sunt încă alături de el, pentru că au învățat arta discreției.

Deși dobândise ceva maniere, grație și șarm de la Holly, pentru că o imita, pentru că imita diverse persoane din anturajul său cu care își dorea să semene, nimic din ceea ce făcea nu era natural, șarmul avea obiceiul să dispară, manierele să se risipească, mai ales în momentele în care Marcus se simțea superior.

Încerca cu disperare s-o țină pe mama sa în Bristol, îngrozit de ideea că îi va da trecutul în vileag; și biata Joanie, Joanie care tânjea să petreacă ceva timp cu nepoții ei, nu știa cum să se comporte cu fiul ei, pe care nu-l mai recunoștea, Joanie care stătea singură în căsuța ei, înconjurată de fotografii, total nedumerită.

Nedumerită de ideea că născuse un fiu cum era el, un fiu despre care își dăduse seama că era mai mult decât rușinat de mama lui. Un fiu care îi cumpăra tot timpul eșarfe Hermès și paltoane Burberry, nu pentru că ar avea nevoie de ele sau și le-ar fi dorit, ci pentru că, știa foarte bine, încerca să o transforme în ceva ce ea nu era.

Pelerina ei de ploaie din plastic încă își făcea treaba foarte bine, iar fularul cumpărat de la M&S în urmă cu foarte mulți ani încă ținea

foarte bine de cald. Când soseau cadourile, le strângea pe toate și le ducea la Oxfam, doar dacă, bineînțeles, nu urma o seară de bridge cu prietenele și atunci le lăsa pe ele să își aleagă ce voiau.

Nu știa ce să mai creadă despre acest fiu al ei, care vorbea mai prețios decât regina. Este foarte mândră de realizările lui – este singura mamă din oraș care are un fiu avocat, pe punctul să devină partener la firma la care lucrează. Partener! Cine ar fi crezut? Dar la un nivel personal, trebuia să recunoască faptul că nu îl plăcea foarte mult.

Se simțea îngrozitor să spună asta despre fiul ei. Cum putea să spună așa ceva despre propriul său fiu, suflet din sufletul ei? Dar Joanie Carter este o femeie dintr-o bucată și, deși va fi întotdeauna fiul ei și îl va iubi mereu, este foarte sigură că nu îl place.

Cine se crede? se trezea ea spunând în momentul în care mai sosea o eșarfă. Dar știe deja răspunsul. El este Marcus Carter și se crede mai bun decât oricine altcineva.

O considera pe Holly minunată. Nu avea nici o problemă cu nora ei, așa cum au multe dintre prietenele ei, care se luptă să nu fie înlocuite de niște femei care refuză să înțeleagă că mama este cea mai importantă persoană din viața soțului lor, femei care își marginalizează soacrele pentru că se simt amenințate, care se dau de ceasul morții să facă astfel încât să le elimine cu totul din viețile lor.

Până când, bineînțeles, fac copii, moment în care au pretenția ca bunicii să stea cu ei. Mai multe certuri urmează dacă bunicii au tupeul de

a refuza o ocazie să stea cu nepoții lor iubiți pentru că ar avea alte planuri.

Joanie credea că Holly este minunată pentru că e genul de om cu picioarele pe pământ. În același timp își vedea fiul cum își dă din ce în ce mai multă importanță, cum se umflă orgoliul în el, și spera, cum a sperat mereu, că Holly îl va aduce la realitate, dacă putea cineva să îi facă față lui Marcus, aceea era Holly.

Marcus! Joanie strâmba din nas de fiecare dată când se gândește la numele lui. Pentru ea nu era deloc Marcus. Va fi mereu doar Mark, indiferent de câte ori o va suna și va spune: *Mami, sunt Marcus*. Și mami? De când îi spune el mami? Fusesse mereu mama până când Mark a plecat la facultate, unde și-a pierdut dintr-odată accentul local, a început să vorbească precum prințul Philip, să își spună lui *Marcus* și ei, *mami*. Ridicol! Chiar și acum îi obliga pe cei mici să îi spună *bunica* în loc de *mamaie*. Ar prefera să fie *mamaie* – sau *buni*.

Mark considera acele apelative ca fiind nemaipomenit de comune.

Asta e! Ar putea fi mai rău, presupunea ea. Ar fi putut să îi oblige să îi spună *mama-mare*.

Așa că Joanie o iubește pe Holly și nu înțelege cum de îl suportă ea pe Marcus. Îi iubește pe cei mici și este încântată când vorbește cu Holly și își dă seama că nu-l ascultă pe Marcus când nu e prin preajmă, ceea ce în ultima vreme pare să se întâmple mai tot timpul. Dar nu poate să nu se întrebe ce caută ei doi împreună, nu se poate abține să nu se gândească la faptul că aceasta este cea mai nepotrivită pereche pe care a văzut-o vreodată.

A crezut că sunt o pereche ciudată încă de la început, deși era încântată că formau un cuplu. Marcus le-a scos pe ea și pe Holly la un ceai, la Ritz, iar Holly era atât de exuberantă, încât ai fi zis că mai are puțin și dă pe dinafară. Slavă Domnului, se gândea ea ușurată. Poate că fiul meu mai are o șansă până la urmă. Poate că această fată minunată, reală, va stoarce aerele din el.

Apoi au urmat logodna, un inel cu diamant mai mare decât văzuse Joanie vreodată și niște planuri de proporții. Holly o sunase și îi spusese că nunta va fi mică, poate la un hotel, lângă o bisericuță din oraș, și poate o recepție cu prietenii lor.

Până la urmă s-a ținut la Savoy. Două sute de invitați, Holly arătând incredibil în rochia ei de tafta marca Jenny Packham, dar cumva supusă, se gândi Joanie, senină și frumoasă, însă cu o urmă de tristețe pe care, deși o observase, încercă s-o împingă undeva în cotloanele ascunse ale minții, refuzând să se întrebe ce ar putea însemna.

Chiar și Holly refuza să înțeleagă ce ar putea să însemne. Marcus o ceruse în căsătorie, exact așa cum știa că o va face, într-un genunchi, pe malul Tamisei, lângă London Eye. Avea inelul, exact așa cum se aștepta să îl aibă, iar ea nu putea găsi nici un motiv pentru care să îl refuze.

La urma urmelor, el era cam tot ce căuta ea la un bărbat și, într-o clipă, s-a trezit prinsă cu planurile de nuntă – una cu mult mai fastuoasă decât și-ar fi dorit ea, dar trebuia să fie o zi memorabilă și pentru Marcus – și nu s-a oprit să-și asculte îndoielile, nu s-a oprit pentru a le permite să respire și să crească.

Privind înapoi, un observator ar fi spus că Holly părea greoaie în ziua nunții sale. Nefiind vorba de greutate ca atare – Holly era chiar slăbuță în ziua respectivă, disperarea cu care încerca să-l facă pe Marcus fericit își spunea deja cuvântul –, părea doar că o apasă ceva, o monotonie a spiritului, o energie negativă.

L-a sărutat pe Marcus, a dansat, și-a întâmpinat oaspeții și s-a luminat la față când a discutat cu oameni la care ținea, dar nu era chiar ce te-ai fi așteptat de la o mireasă în ziua care ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața ei.

Joanie nu știa exact care era punctul nevralgic, dar dacă ar fi întrebat-o cineva ceva, ar fi dat și ea întrebător din cap, pentru că exact așa se simțea. Chiar și după toți acești ani, se gândește îngrijorată că Holly nu este fericită. Își face griji că, în ciuda aparențelor și în ciuda copiilor, Marcus a devenit prea dificil, prea greu de suportat.

Holly l-ar putea judeca pe Marcus, ar putea numi defectele pe care mama sa le găsește de nesuportat, dar, una peste alta, nu o face. Știa că există un alt Marcus și cu siguranță nu ar fi încă alături de el dacă nu ar exista acel alt Marcus care se ascunde în spatele grandorii și a infatuării.

Holly știa că în adâncul sufletului său se află un băiețel speriat, care nu se simte suficient de bine cu el însuși, și pentru a se simți mai bine trebuie să se înconjoare de oameni pe care să-i considere demni de respect, crezând că dacă se apropie de vreo persoană sub nivelul său ar scădea în ochii celorlalți, drept pentru care nu se obosește cu astfel de oameni.

Acesta era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de Holly. Ea era tot ce își dorea el să fie, venea dintr-un mediu din care și-ar fi dorit și el să provină și era soția-trofeu perfectă. Dar, odată ce a avut-o, trebuia să o subjuge subtil, să se asigure că nu se consideră mai bună decât el, să fie sigur că era în continuare superior.

În ciuda acestor lucruri, Marcus avea și părți bune. Bineînțeles că avea, altfel de ce s-ar fi căsătorit Holly cu el? În primul rând, o iubește, sau, cel puțin, Holly crede că el o iubește. Face diverse fapte care dau dovadă de bunătate, de atenție. Când trece pe lângă standul de ziare în drumul spre casă, dacă vede ultimul număr din *Hello!* sau *Heat!*, îl cumpără pentru ea. Îi trimite frecvent flori frumoase și, din când în când, vine acasă cu câte un Crunchie sau un Kit Kat, slăbiciunile preferate ale lui Holly.

Se poartă minunat cu copiii, atunci când este acasă. Nu pentru mult timp și doar atunci când copiii se poartă așa cum crede el că este de cuviință, adică fără să urle, să plângă, să se văicărească sau să se pocnească – toate lucrurile pe care trebuie să le suporte Holly mereu – oricum, copiii sunt prea înspăimântați pentru a se purta altfel decât exemplar în preajma lui și, în acele clipe, prietenii lui Holly se uită la el admirativ și își șoptesc unul altuia ce tată minunat este.

Și este și un soț minunat, își spune Holly în acele nopți în care se trezește încolțită de panică la gândul că această căsnicie nu va dura la nesfârșit, că nu s-a simțit niciodată mai singură decât se simte acum, că abia dacă îl vede, că nu are

nimic în comun cu el, că se îndepărtează din ce în ce mai mult unul de celălalt.

Marcus nu vede aceste lucruri. Cum ar putea, când Holly, ca majoritatea femeilor, este un adevărat cameleon? În timpul zilei, când Marcus nu este acasă, poate să fie ea însăși, își poate invita prietenele cu copiii lor la prânz, să mănânce salată și lipie pe tăblia din bucătărie, în timp ce copiii fac un dezastru de nedescris pe masă cu crochetele de pește și ketchupul.

Poate să deschidă o sticlă de vin, să asculte albumul Shakirei, dând din șolduri alături de Frauke, în timp ce Daisy încearcă să le imite, uimindu-le prin faptul că o fetiță de patru ani poate fi atât de matură, atât de feminină, atât de – Dumnezeule, nu-i venea să creadă ce-i trecea prin cap – sexy. Dar se putea distra, putea să stea cu haine lălâi, nemachiată, fără să-și facă griji gândindu-se la ce impresie lasă.

Și atunci când Marcus vine acasă se putea îmbrăca în ce-i place lui. Dacă rămân amândoi acasă, putea să se schimbe rapid într-o pereche de jeanși negri și un pulover de cașmir, cu cercei mici cu diamante la urechi, iar dacă ies în oraș la cină, pantaloni de stofă, cizme cu toc și o jachetă de catifea.

Muzica se oprește, pernele de pe canapea sunt perfect aranjate. Holly se trezește alergând prin casă în fiecare seară înainte ca Marcus să ajungă acasă, verificând ca totul să fie exact așa cum îi place lui. Copiii nu au voie să își construiască cazemate din pernele canapelei din sufragerie, iar Frauke are responsabilitatea ca Marcus să nu afle că absolut toate pernele din casă stau, în timpul zilei, grămadă în mijlocul camerei.

Copiii nu au voie, de asemenea, să alerge prin grădină „dezbrăcați ca niște sălbatici“ și, în cele câteva seri de vară când Marcus anunță că vine spre casă mai devreme, ea și Frauke trebuie să implore și să negocieze cu copiii ca să-și pună pe ei costumele de baie înainte ca tatăl să ajungă acasă.

Tatăl lui Holly renunțase să se mai intereseze de ea imediat după divorț. Își aducea aminte foarte bine cum, pe când avea paisprezece ani, tatăl ei a dus-o la un ceai la Fortnum & Mason și, pe deasupra unei înghețate imense de ciocolată, i-a spus că o iubește, că va fi mereu alături de ea și că, orice s-ar întâmpla, va veni să o vadă în fiecare săptămână și din două în două weekenduri.

Nu i-a spus că motivul divorțului a fost infidelitatea lui repetată. Holly a aflat asta mai târziu.

Pentru o vreme, și-a ținut promisiunea. Timp de șase luni. Apoi a cunoscut-o pe Celia Benson și, dintr-odată, zbura la Paris, la Florența, la St. Tropez cu Celia Benson. Și în curând și-a făcut o nouă familie și Holly a rămas profund ignorată.

Tatăl ei, și-a dat ea seama adult fiind, era un om slab. Celia Benson nu dorea ca fiica lui din prima căsnicie să fie prin preajmă, iar el s-a conformat și a renunțat la ea. Chiar și în ziua de azi, Holly dă vina pe Celia.

Oare Holly e fericită? Holly nu se gândea prea des la fericire. Are, în mod sigur, tot ce și-ar putea dori o femeie pentru a fi fericită, deci cum ar putea să nu fie? Faptul că cei doi soți dorm într-un pat imens, fiecare la cealaltă margine, cu un spațiu considerabil între ei, și Holly se

enervează la culme dacă un picior sau un braț se rătăcește pe partea ei, asta nu înseamnă că e nefericită, nu? Faptul că fac sex foarte rar și, atunci când o fac, este de complezență nu înseamnă că e nefericită, nu? Faptul că Holly începe să se închidă din ce în ce mai mult în ea însăși, după ce a renunțat deja la mai mulți prieteni pe care Marcus i-a considerat „nepotriviți“, nu înseamnă că este nefericită.

Nu-i așa?

Diversiunile reușesc să-i distragă atenția de la faptul că viața ei nu este tocmai ceea ce se așteptase ea să fie. Copiii ei, în primul rând. Casa ei. Și, bineînțeles, slujba. Ilustrator liber-profesionist, colaborând cu o companie care produce felicitări. Holly se poate închide în studioul ei de la mansardă și se poate pierde într-un pastel reprezentând o fetiță și un cățel timp de ore întregi, revenindu-și din reverie doar când aude că s-au întors copiii și Frauke din parc. De câteva ori pe săptămână, merge la studioul de la firmă, doar pentru a rămâne în contact și pentru a ieși din izolare, pentru a se simți ca un membru al companiei.

În ultima vreme, n-a mai ajuns pe acolo prea des, în principal din cauza epuizării. Somnul devenise o problemă din ce în ce mai mare, iar mecanismele ei de apărare n-o ajutau cu nimic când se trezea în mijlocul nopții, cu inima bătându-i din cauza unor temeri pe care refuza să le recunoască. Și ajungea să doarmă din ce în ce mai mult în mijlocul zilei, deși, oricât de mult ar dormi, nu se simțea niciodată destul de energică.

Acum, stând la masa din bucătărie după încă un somn de după-amiază, Holly încearcă să-și amintească momentul în care a fost ultima dată cu adevărat fericită. În timpul școlii? Păi, nu. Nu fusese fericită la școală, dar după ore, când ea, Olivia, Saffron, Paul și Tom erau împreună, atunci era fericită.

Și la facultate. Ea și Tom, cei mai buni prieteni, îndrăgostiți unul de celălalt din prima zi în care se cunoscuseră, când aveau cincisprezece ani, dar fără să poată face vreodată ceva cu adevărat în acest sens... Acelea fuseseră momente fericite.

Holly zâmbește la amintirea acelor vremuri. Nu mai vorbise cu Tom de ani de zile. Ținuseră legătura multă vreme, prin telefon, apoi prin e-mailuri, dar după ce Tom a cunoscut-o pe Sarah, în timp ce ea lucra la departamentul lor din Londra, apoi s-au mutat în orașul ei natal din America și s-au căsătorit, prietenia lor nu a mai fost parcă la fel, deși Holly spunea mereu că este doar o fază.

Holly aflate că Olivia lucrează la o fundație de caritate pentru animale. Din când în când își petrecea după-amiezile căutându-și vechii prieteni pe Internet și descoperise astfel și o fotografie cu Olivia zâmbitoare, ținând în brațe un pisoi, la o acțiune de caritate pentru strângere de fonduri. Arăta la fel, în afară de părul lung până la talie, care acum era tuns scurt, și Holly îi trimisese un mail, la care Olivia răspunsese călduros, dar aici se opriase totul.

Saffron, după cum îi stă bine cuiva care poartă numele acesta, este acum o actriță semifaimoasă, care încearcă să devină star de cinema în Los

Angeles. A apărut în câteva filme britanice cu buget redus, a avut câteva roluri minore în filme importante și este adesea recunoscută de oameni pe stradă. Apare deseori în reviste britanice și în ziare, unde se vorbește despre ea ca fiind cea mai nouă descoperire. La treizeci și nouă de ani – deși Saffron nu ar recunoaște asta niciodată – Holly se îndoiește că ea ar putea deveni cea mai nouă *orice* în filmele produse la Hollywood.

Holly nu l-a mai văzut pe Paul de ani de zile. El și Tom au păstrat legătura. De fapt, Tom părea să păstreze legătura sporadic cu toată lumea. Din când în când, îi trimitea și lui Holly câte un mail, făcând-o să râdă cu povești despre ce mai făcuse Paul, eternul fustangiu.

Tom spunea că, odată ce s-a căsătorit cu Sarah, își va trăi viața prin Paul, dar Holly își amintea că Paul se căsătorise cu doi ani în urmă, cu o fată frumoasă și de succes, dacă n-o înșela memoria, iar Paul îi jurase lui Tom că acest lucru îl schimbase complet.

Holly își amintea că era la coafor, răsfoind un număr din *Vogue*, și s-a oprit brusc când a dat o pagină și l-a zărit pe Paul, lungit pe o canapea crem, îmbrăcat din cap până-n picioare în haine Prada, arătând ciudat de mult ca un fotomodel masculin, cu o blondă superbă stând între picioarele sale, purtând o rochie creată de la Chloe pe silueta ei superbă, cu capul dat pe spate, în timp ce părul ei aluneca asemenea mătăsii peste brațul lui.

A rămas cu gura căscată și a început să citească despre ultimul cuplu-dinamită: Paul Eddison, jurnalist și un mare monden, și căsătoria lui cu

Anna Johanssen, fondatoarea și președinta companiei *Fashionista.uk.net*.

Bineînțeles că Tom îi spusese că Paul se căsătorește, dar ea nu se gândise că era atât de important. Se zgâise la fotografii, nevenindu-i să creadă cât de modern devenise Paul, dar când îl sunase pe Tom să pălăvrăgească pe tema asta, Tom nu făcuse altceva decât să râdă:

— Nu arată chiar așa, spusese Tom.

— Dar am văzut cu ochii mei, insista Holly. Arată ca un afurisit de fotomodel. Ce s-a întâmplat cu omul căruia îi era prea lene să se și bărbierască? Părul lui Paul era mereu varză și, sincer, Paul pe care îl cunosc eu nu ar fi știut diferența dintre Prada și un creion.

— Crede-mă, spusese Tom. Paul este în continuare același om. Eu am fost cavalerul lui de onoare și a trebuit să-l bărbieresc și să-i aduc gel de păr ca să îl fac să arate cât de cât decent. Se simte în continuare cel mai bine în blugii lui uzați și în tricourile cu găuri.

— Nu știu ce să spun, zise Holly nedumerită. Pare că s-a schimbat cu adevărat. Ea cum e, până la urmă? Arată înfricoșător.

Tom dădu din cap cu tristețe.

— Nu mai fi atât de geloasă, Holly. E minunată. Tu crezi că e o nesuferită pentru că este frumoasă, dar nu e. Este incredibil de dulce și îl adoră.

— Ai dreptate, ai dreptate. Făceam asemenea presupuneri pentru că este absolut incredibilă. Bafta lui Paul. Frumos cuplu, oftă ea. Se pare că au o viață perfectă.

— Nu chiar, spuse Tom, devenind serios. *Vogue* i-a făcut să pară așa strălucitori, dar crede-mă, viața lor nu este nici pe departe atât de fabuloasă precum pare și viața nimănui nu este perfectă.

— A mea este, spuse Holly pe un ton fals, iar Tom pufni pe nas.

Cu aceste amintiri, Holly se ridică de la masa din bucătărie și deschise computerul. De ce să nu-i dea un e-mail lui Tom chiar acum? Cât timp a trecut, șapte-opt luni? Trecuseră secole de când nu mai interacționaseră, iar ei îi era dor de el. El și Marcus nu se înțeleseseră niciodată, iar Sarah nu era chiar preferata lui Holly, și de aceea se îndepărtaseră unul de altul.

Nu că Sarah nu ar fi drăguță, se purtase mereu foarte frumos când încercaseră să se întâlnească, în rarele ocazii în care Tom o adusesse pe Sarah în Anglia pentru a-și vizita împreună familia, dar lui Holly Sarah i se păruse rece, rigidă. Politicoasă, fără să dea mai mult decât era nevoie.

Holly a cunoscut-o pe Sarah când s-a întors din Australia, călătoria în care îl cunoscuse pe Marcus, cu care urma să se căsătorească peste un an.

Nu vorbise cu Tom pe tot parcursul celor șase luni în care lipsise, iar la puțin timp după ce se întorsese și reluaseră legătura, Tom începu să vorbească despre o americană drăguță, care lucra în departamentul său din Londra.

— Ce face americanca? obișnuia să-l necăjească Holly, sigură din nou pe prietenia lor, acum că îl avea pe Marcus, nevenindu-i să creadă că simțise vreodată ceva pentru Tom, că îl văzuse

altfel decât ca pe cel mai bun prieten al ei, chiar și după noaptea aceea...

— Este chiar incredibilă, spunea Tom șovăitor, dându-i înainte despre cum lui Holly i-ar plăcea la nebunie de ea, despre cum abia aștepta ca ele să se întâlnească, că trebuia neapărat să se vadă toți patru.

Așa au și făcut. Au ieșit într-o seară la o pizzerie din Notting Hill. Holly era nerăbdătoare să o cunoască pe această fată, despre care Tom îi vorbise atât de mult, o fată care între timp îi devenise iubită și cu care urma să locuiască.

Holly și-ar fi dorit să o adore. Era convinsă că o va adora, așa că a abordat-o pe Sarah cu un zâmbet cald, dar aceasta i-a răspuns rece și politicos.

— Dumnezeu, este îngrozitoare, îi spuse ea lui Marcus, pe când erau deja în siguranță în mașină, în drum spre casă. Oare ce vede la ea?

— De fapt, este chiar sexy, într-un mod un pic detașat, spusese Marcus, regretând imediat când a văzut-o pe Holly cum se încruntă.

— Sexy? Ce e sexy la ea? Ce? Faptul că este evident dependentă de sala de fitness? De asta e sexy? Nu are pic de simț al umorului, dacă mă întrebi pe mine, și e mai ermetică decât oricine altcineva. Iisuse, tu ai văzut-o zâmbind măcar o dată? Politici de gen toată seara. Mă lași? Femeia asta știe măcar ce înseamnă cuvântul *relaxare*?

— Să înțeleg că ți-a plăcut? o întrebă Marcus, cu o sprânceană ridicată și cu un rânjet pe buze.

— Ți-a plăcut de ea? o întrebă Tom, care pusese mâna pe telefon imediat cum ajunsese la birou.

— Mi s-a părut minunată, minți Holly grațios.

— Nu-i așa? Știam că asta vei spune.

— Este totuși destul de serioasă, spuse Holly, după ce prinsese puțin curaj.

— Da? Cred că e din cauza faptului că nu te prea cunoaște, dar o să aveți ocazia să vă cunoașteți mai bine, acum că se mută la mine.

— Dar noi? întrebuse Holly, a cărei curiozitate învinsese. Ea ne-a plăcut pe noi?

— O, da, minți Tom grațios. Foarte mult. A spus că sunteți amândoi minunați.

Și așa a apărut fisura în relația dintre Tom și Holly. La început era insesizabilă, dar cu cât făceau mai multe eforturi, încercând să transforme prietenia dintre ei doi în ceva care să funcționeze pentru toți patru, cu atât mai mult Holly și Tom erau obligați să se furișeze pentru a lua prânzul împreună și să vorbească la telefon doar de la serviciu. O prietenie care suferea din cauza lipsei de contact, dar devenise mai prețioasă exact din același motiv.

Cu ani în urmă, Holly obișnuia să-l sune pe Tom în Massachussetts, rugându-se ca Sarah să nu răspundă la telefon, pentru a nu fi nevoită să suporte apoi inevitabila conversație de politete. Într-un final, n-a mai sunat.

Întotdeauna o văzuse pe Sarah ca fiind înspăimântătoare. Îi scăpase odată, accidental, când ea și Tom luau prânzul în oraș și Tom aproape că și-a scuipat băutura din gură, atât de tare începuse să râdă. Era încă o glumă privată între ei, ceva ce le aducea aminte de intimitatea pe care o împărtășiseră odată.

Ce faci, străine? începu Holly să tasteze la computer, după ce își terminase ceaiul și somnul încă o ocolea.

Ca de obicei, m-am trezit în mijlocul nopții... Iată-mă cu o ceașcă de ceai în mână și, în loc să mă gândesc la viitor, am început să mă gândesc la trecutul meu și mi-am dat seama că au trecut SECOLE de când n-am mai vorbit. Ce mai faci? Ce face Sarah? Și cei mici? Ai mei sunt incredibil de dulci. Ai mai ținut legătura cu cineva? Am citit ceva despre Saffron zilele trecute – a primit un rol secundar într-un film cu Jim Carrey? Ce crezi – să fie asta lovitura pe care o așteptăm cu toții? (Foarte puțin probabil, aş spune eu. Au!) Paul ce mai face? Ceva copilași? Mi-ar plăcea foarte mult să primesc vești de la tine. De fapt, mi-ar plăcea și mai mult să te văd – nu ai vreo călătorie de afaceri pe aici? Imaginează-ți, am putea să luăm un prânz îndelungat, cu multe lichide, cum făceam pe vremuri. Oricum, mă gândesc la tine și îți trimit toată dragostea mea. Transmite-i salutări și lui Sarah cea Înspăimântătoare. Multe sărutări, Holly xxxxx.

Mult mai târziu, Holly va afla unde era Sarah în momentul în care ea apăsa butonul de trimitere a mesajului.

În acel moment, Sarah striga în sus pe scări la Violet să se grăbească sau vor întârzia la școală. Violet are patru ani și este în ultimul an pregătitor înainte de a începe grădinița și se

mișcă la fel de încet ca un melc, mai ales atunci când mama ei se grăbește.

— Hai, iubito! striga Sarah. E prima ta zi, nu trebuie să întârzii. Of, Violet, zise ea, în timp ce Violet își făcuse apariția în ușa dormitorului său, dezbrăcată, strângând în brațe un elefântel de pluș. Te-am rugat să te îmbraci, izbucni Sarah și Violet începu brusc să plângă.

Of, Dumnezeule, mormăi Sarah. Te rog, dă-mi răbdare în dimineața asta.

Cu un an în urmă, i se plângea lui Tom că așa era în fiecare zi, mereu în întârziere, se dădea foarte greu jos din pat și pierdea prea mult timp la micul dejun, uita să pregătească hainele copiilor cu o seară înainte, nu își găsea cheile de la mașină.

În fiecare zi a anului trecut, se trezea și își jura că ziua aceea va fi diferită, că va fi o mămică amuzantă și iubitoare, dar până când se vor fi urcat cu toții în mașină, era din nou mămica autoritară, stresată, care se ura pentru felul în care se purta, dar neputând fi altfel.

Sarah trase aer în piept. Nu voi urla la copii în dimineața aceasta, își spuse ea. Și ce dacă întârziem puțin? E doar școala pregătitoare, pentru numele lui Dumnezeu. Nu contează. Simțindu-se mai calmă, luă aparatul de fotografiat din dulapul din dormitor și duse copiii la mașină.

Peste o oră – erau atâtea mămici în parcare cu care trebuia să discute – Sarah era pe punctul de a se urca în mașină, când Judy, altă mămică, alergă către ea, cu o figură îngrozită.

— Ai auzit? întrebă ea, cu ochii măriți de emoție și de panică.

— Ce, ce? se adunară mămicile în jurul ei, unele dintre ele întorcându-se în timp ce telefoanele mobile începuseră să sune simultan.

— Încă un atac terorist! Chiar aici! Au bombardat trenul!

Sarah simți cum își pierde cunoștința și totul în jurul ei deveni încețoșat. Trenul Acela Express. Trenul de mare viteză Amtrack, care traversează nord-vestul. Nu se poate. Tom călătorea cu el.

— O, nu, se auzi din toate părțile. Ce s-a întâmplat? E rău? Dumnezeu, nu din nou!

— Nu știu, spuse Judy, în timp ce altă mămică începu să urle.

— Cadavre peste tot, spuse ea. S-a întâmplat exact în apropiere de New York. Of, Doamne, e imposibil să nu cunoaștem pe cineva.

Toți ochii s-au întors dintr-odată către Sarah, care stătea pe jos, în parcare, după ce picioarele îi cedaseră.

— Sarah? spuse o voce lângă urechea ei. Sarah, te simți bine?

Dar Sarah nu mai putea să vorbească. Astfel de lucruri nu trebuiau să li se întâmple unor oameni precum ea și Tom, dar acum se pare că li se întâmplau.

Capitolul doi

Holly Macintosh se trezește, așa cum s-a trezit în fiecare dimineață de când a aflat vestea, simțind tristețea cum i se cuibărește în piept.

Este singurul lucru pe care îl putea face în ultima vreme : să se dea jos din pat și să-și toarne o ceașcă de cafea cu mâna tremurândă, să se așeze la masa din bucătărie, pierdută într-un nor de amintiri, de lucruri nespuse, de ce-ar-fi-putut-fi ; îi era dor de Tom – de Tom alături de care crescuse și pe care nu avea să-l mai vadă niciodată – îi era foarte, foarte dor de el.

Dar până la micul dejun își revine, trebuie, pentru copii. Marcus se purtase minunat ; în noaptea în care a aflat, s-a prăbușit cu ochii în lacrimi și Marcus a luat-o în brațe, în timp ce copiii priveau de la masa din bucătărie, cu frică în ochișori.

— De ce plânge mami ? întrebuse Oliver.

— Mami e tristă pentru că a pierdut un prieten, a spus Marcus peste umărul lui Holly.

— Să te ajut să-l găsești ? spuse Daisy după o pauză, reușind s-o facă pe Holly să zâmbească

printre lacrimi, ceea ce apoi nu făcu decât să stârnească o nouă rundă de hohote.

Doar cu trei zile înainte, Holly văzuse știrea împreună cu Marcus. O sută patruzeci și șapte de oameni muriseră. Dăduse din cap, împreună cu prietenii ei, spunând cât de incredibil era, cum li se părea că trăiau în cu totul altă lume și întrebându-se când se va termina totul.

Apoi, într-o după-amiază, pe Internet, a găsit o listă pe site-ul BBC News. Oare cunosc pe cineva? se întrebase. Puțin probabil, credea ea. Ciudat, deoarece avusese parte de tot felul de tragedii în copilărie – bombe ale armatei separatiste irlandeze, toate foarte aproape de unde locuia ea –, dar niciodată nu îi trecuse prin cap că cineva cunoscut ar fi putut fi implicat. Însă de data asta a deschis pagina cu articolul și a început să citească.

Nume. Biografii scurte. Un bancher din Islington, care se afla în New York pentru o întâlnire de afaceri, o mamă și fiica sa din Derbyshire, care se aflau acolo pentru o scurtă vacanță, Tom Fitzgerald, director de...

Holly a continuat să citească, după care ochii i s-au întors pe numele lui, pe care l-a recitat de câteva ori. Tom Fitzgerald. Un geniu în software. Tom Fitzgerald. *Tom.*

Tom.

Dar nu se putea. Cum putea fi posibil? Asta se întâmplase în apropiere de New York. Tom era în Boston. Tom trebuie să fie bine. Începu s-o cuprindă amețeala când a ridicat receptorul să-l sune pe Tom la serviciu. Dar acum era noapte la ei, așa că a format numărul de acasă.

— Bună, suntem Tom, Sarah, Dustin și Violet.

Vocea lui Sarah cânta în receptor, aducând o undă de normalitate care o făcu pe Holly să creadă că totul se întâmplă în imaginația ei. Cu siguranță își imaginase totul, pentru că altfel cum putea robotul telefonic să i se adreseze atât de normal, cum putea mesajul să fie la fel dacă ceva oribil i se întâmplase lui Tom?

Apoi s-a uitat din nou la numele lui Tom, care îi sărea în ochi de pe ecranul computerului.

Tom Fitzgerald.

— Ah, bună, Sarah, Tom, sunt Holly.

Vorbea poticnit, nesigur, în timp ce căuta mai departe numele lui Tom pe Internet.

— Păi, eu doar... Am citit că... Doamne! Îmi pare rău. Dar mă poți suna? Te rog? Eu...

Nu mai era nimic de spus. Alt articol. Tom Fitzgerald, președintele companiei Synopac, se afla în trenul blestemat, Acela Express, și se îndrepta către o întâlnire de afaceri...

Telefonul a fost așezat la loc, cu o mișcare foarte încetă.

— Holly?

Frauke, care tocmai intrase în cameră, observase cum spatele lui Holly tremura incontrollabil.

— E totul în regulă?

Și Holly se întoarse către ea, ca lovită de trăsnet. Pe față i se citea durerea și șocul, iar când a încercat să vorbească, nici un cuvânt nu i-a ieșit așa cum ar fi trebuit.

— Tom, reuși ea să spună într-un final. E cel mai vechi prieten al meu. Era în tren...

Nu mai spuse nimic, căci o năpădiseră lacrimile și se prăbuși în brațele lui Frauke, care se grăbi să o susțină.

Poate că nu era surprinzător că Holly nu avusese cu adevărat parte de durere până la vârsta de treizeci și nouă de ani. Avusese câteva experiențe trecătoare – diverse rude în vârstă îi muriseră de-a lungul anilor – și Holly fusese evident supărată la momentele respective, dar în condițiile în care considera asta ca fiind ceva natural. Oameni pe care îi iubești îmbătrânesc, câteodată se îmbolnăvesc înainte de vreme, și până la urmă mor.

Poți accepta că le-a venit vremea, iar dacă nu, poți spune că măcar au apucat să trăiască vieți pline și fericite. Apucaseră să facă ceea ce aveau de făcut pe acest pământ și i-au lăsat pe cei dragi în urmă, cu amintiri plăcute, chiar dacă și-ar fi dorit să nu fi rămas atât de multe lucruri nespuse.

Dar asta? Asta era ceva cu totul diferit. Era o durere adâncă, crudă și apăsătoare. Nu era doar emoție. Era ceva fizic. Această durere neașteptată o urmărea pe Holly tot timpul. O trezea dimineața cuibărindu-i-se în piept, cobora lângă ea pe podea când se prăbușea în lacrimi lângă birou, colabora cu prietena ei, tristețea, pentru a-i trage în jos ochii și gura într-o expresie de apatie cruntă, astfel încât necunoscuții se apropiau de ea pe stradă s-o întrebe dacă se simte bine, apoi se retrăgeau nedumeriți în timp de Holly dădea din cap și lacrimile începeau să i se rostogolească pe obraji.

După o săptămână în care își luase liber de la serviciu, s-a întors buimacă la Jubilations, cu gândul că se va descurca, crezând că îi va fi mai bine printre oameni cu care să discute, nevoită

să se poarte ca și cum viața mergea normal înainte.

Într-o ședință cu departamentul de marketing, cineva îi ceruse lui Holly o părere, cineva care lucra în altă clădire și care auzise că Holly pierduse o persoană dragă, dar care nu înțelegea diferența dintre ce i se întâmplase ei și, să spunem, pierderea unui bunic.

— Am auzit că știai pe cineva care a murit în tren, spusese bărbatul nonșalant. Ce lucru îngrozitor, nu?

Apoi clătină din cap, pregătindu-se să se întoarcă la ceea ce se discuta în ședință – Holly își prezenta cu întârziere desenele cu elefanți pentru noua linie de felicitări onomastice.

— Ce păcat. Pur și simplu nu-mi vine să cred ce se întâmplă în lume în ziua de astăzi.

Iar Holly, derulând în minte imaginile cu trenul care exploda – un turist surprinsese acel moment cu camera de luat vederi: în ceață, trenul undeva foarte departe, dar erau singurele imagini care existau –, imaginându-și momentul în care murise Tom, încercând să-și închipuie dacă el apucase să-și dea seama, dacă totul se întâmplase rapid, dacă arsesse sau dacă murise imediat în explozie, a ridicat ochii către bărbatul care vorbise și lacrimile au început să curgă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu înțeleg cum de i s-a putut întâmpla așa ceva lui Tom. Pur și simplu nu pot să înțeleg...

Și umerii au început să-i tremure, în timp ce corpul i se scutura de plâns, iar colegii ei se priveau unul pe altul, agitați, nici unul dintre ei neștiind ce să spună într-un asemenea moment de tristețe, mult prea public, nici unul dintre ei

neștiind cum să rezolve problema, dar dorindu-și cu toții să se retragă în zonele lor de siguranță, să o aibă pe vechea Holly înapoi.

— O scot la aer, spuse Simone printre dinți. Și o conduse pe Holly către ușă și înspre bucătărie, luând-o în brațe și lăsând-o să plângă.

— Trebuie să iei o pauză, spuse Simone după ce Holly reuși să se abțină. Durerea cere un întreg proces prin care trebuie să treci și în mod sigur nu e momentul să fii aici. Ai muncit foarte mult la campania cu elefanți și nu e nici o grabă. Ia-ți ceva timp liber. Mai poate aștepta cel puțin o lună.

Fără să spună un cuvânt, Holly dădu din cap, privind în jos, incapabilă s-o privească pe Simone în ochi.

Lucruri ca astea nu ar trebui să li se întâmple unora ca mine și ca Tom, se gândi ea, în timp ce-și aduna lucrurile și se lăsa împinsă într-un taxi care s-o ducă acasă. Nu așa trebuia să decurgă viața mea.

Asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Dar nu putea sta acasă fără să facă nimic, lăsându-și imaginația să-i deruleze în minte toate amintirile și scenariile oribile legate de moartea lui Tom, de cum ar fi putut să se simtă în momentul acela. Și-a dat seama, a fost rapid?

Ceilalți știau? Gașca ei de la școală, oameni cu care nu mai vorbise de ani de zile, dar care dintr-odată îi păreau la fel de apropiați ca în prima zi, prieteni vechi pe care trebuia acum să îi vadă.

L-a sunat mai întâi pe Paul. Având în vedere ce soție celebră avea, era foarte ușor de găsit. Un

telefon dat Annei Johanssen la *Fashionista*, un mesaj urgent lăsat asistentului lui Paul ca acesta s-o sune, și el o sună chiar în după-amiaza aceea.

— Holly Mac! spuse el, la telefon. Ce mă bucur să te aud, ce surpriză incredibilă.

— Păi, de fapt...

Holly făcu o pauză. Nu se gândise la ce urma să spună, la ce cuvinte să folosească. Îi veniseră în minte câteva fraze, dar păreau atât de false, ca decupate dintr-un film, încât își zise că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să pună mâna pe telefon, în speranța că cele mai potrivite cuvinte vor veni pe moment.

Dar, bineînțeles, nu există cuvinte potrivite ca să spui că o persoană dragă amândurora a murit. În ultimele zile, Holly plânsese mai mult decât se credea în stare. Era epuizată, își simțea capul greu și o durea de la atâta plâns. Și acum, acum că vorbea cu Paul la telefon, Paul cu care Tom ținuse legătura, Paul care rămăsese prieten cu Tom, lui Holly nu-i venea să creadă că ea este cea care trebuie să-i dea vestea cea proastă.

Aproape sperase ca Paul să fi aflat. Dar Paul nu aflate. Ea trebuia să fie cea care să îi spună.

— Din păcate, nu sun să-ți dau vești bune, spuse Holly cu vocea stinsă. E vorba de Tom.

Așteaptă să vadă dacă Paul știe.

— Tom?

— Da. Știi că el și Sarah locuiesc în Boston. El călătorea la New York pentru o întâlnire de afaceri și se afla în trenul care a explodat... spuse ea pe o voce remarcabil de calmă.

Se așteptase să izbucnească din nou în lacrimi, dar dacă durerea necesita într-adevăr un

proces prin care trebuie să treci, atunci poate că prima parte a procesului este să fii capabil să dai cele mai proaste vești posibile altcuiva și să o faci cu patos și tristețe, dar fără să te lași copleșit de lacrimi.

Au urmat icnetul de durere și o tăcere lungă.

— Vrei să spui că a murit? spuse Paul și șocul se putea simți venind în valuri prin telefon.

— Da. Tom a murit.

Tăcere îndelungată. Apoi în șoaptă.

— Nu pot să cred.

Se aud câteva foșnete în timp ce Paul lasă receptorul jos. Când revine, vocea începuse deja să-i cedeze.

— Dă-mi numărul tău. Te sun eu înapoi mai târziu, spuse el și, simțindu-și vocea din ce în ce mai slabă, lăsă din nou receptorul jos.

Peste o oră, a sunat din nou.

— Când este înmormântarea? întrebă Holly. Ai idee?

— O să participe doar familia, spuse Paul. A vorbit Saffron cu tatăl lui Tom. Știau cât de mulți oameni își doreau să vină la înmormântare, așa că au decis să facă două ceremonii. Una va fi în America, presupun, și alta aici, la biserica din oraș; înmormântarea va fi privată, dar la slujbă va putea participa oricine. Deci, slujba va fi pe treizeci. Mă gândeam că poate mergem cu toții. Am vorbit cu Olivia și Saffron vine și ea cu avionul. Știu că e o nebunie, că nu ne-am mai văzut de ani de zile, dar vreau să fim toți împreună din nou și mă gândeam că poate luăm cu toții cina cu o seară înainte de...

— Da, spuse Holly repede. Este o idee minunată. Mi-ar plăcea foarte mult să veniți.

— Atunci așa rămâne, spuse Paul. Pe douăzeci și nouă octombrie?

— Douăzeci și nouă octombrie, repetă Holly încet. Ne vedem atunci.

Paul puse încet receptorul la locul lui, fără să-și dea seama că abia nimerește, că îi tremură mâinile incontrolabil.

Se deplasă de la birou la canapea, amortit, fără să-și dea seama că ibricul încă fluieră pe aragaz, că nu a salvat documentul la care lucra când a făcut o pauză să o sune pe Holly, că este posibil, având în vedere că respectivul computer îi făcea figuri în ultima vreme, să piardă tot ce lucrase, dar nu putea face nimic altceva decât să zacă pe canapea și să se uite în gol.

Gândurile îi erau amestecate. Sună telefonul, dar el nu putea să se miște, nu putea să răspundă. Trebuia să-i sune pe ceilalți înainte să o sune din nou pe Holly. Dar apoi auzi vocea Annei la telefon și se ridică grăbit, familiaritatea și siguranța pe care o simți la auzul vocii femeii pe care o iubea aducându-l pentru un moment la realitate.

— Hei, spuse Anna când el ridică receptorul. Unde erai? Credeam că vei rămâne la birou toată după-amiaza. Am primit mesajul tău. E totul în regulă?

— Eu...

Nu știa ce să spună, cum să își convingă gura să rostească acele cuvinte.

Urmă o tăcere și Anna trase adânc aer în piept, dându-și seama că se întâmplase ceva grav.

— Ce este, Paul? Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Tom, spuse Paul cu o voce mai gravă decât auzise Anna vreodată. Era în trenul ăla din America. E mort.

Anna trase din nou aer în piept, după care femeia de acțiune din ea preluă controlul.

— Rămâi unde ești, porunci ea. Vin imediat.

Când Anna a intrat în casă l-a găsit pe Paul exact unde era când închisese telefonul. Stătea pe canapea, tot în pantalonii scurți și în tricoul în care dormise cu o seară înainte, nici nu-i trecuse prin minte să facă un duș, și se uita în gol.

Ridică încet privirea și o văzu pe Anna cum se grăbește să ajungă la el, iar ea rămase fără cuvinte când observă șocul și durerea care i se oglindesc în ochi. Se priviră unul pe celălalt în timp ce Anna se așează lângă el și-l cuprinse în brațe. O vreme, el nu făcu altceva decât să-și sprijine capul pe umărul ei, iar ea îl mângâie ușor pe spate, era prea distrus pentru a plânge, prea distrus pentru a face altceva decât să zacă pur și simplu acolo, unde era cald și bine și unde se simțea în siguranță.

Școala de fete unde Holly, Saffron și Olivia se cunoscuseră se afla pe un deal, în una dintre cele mai înfrunzite suburbii ale Londrei.

ȘCOALA PRIVATĂ PENTRU FETE SF. ECATERINA scrie pe semnul din față. Deși, dacă treci prin fața clădirii în timpul săptămânii, pe la ora 15:20, nu ai putea să-l vezi de adunătura de fete din față, mici și mari, îmbrăcate la fel, în fuste cu carouri cărămizii și cămăși albe. Cele mici, înfofolite în căciuli și fulare, iar cele mai

mari, mai șmechere, care cred că nu sunt văzute, ascunse pe bănci, după colț, cu o țigară în mână, uitându-se urât la mamele care le priveau dezaprobator, bucurându-se din plin de agresivitatea lor de adolescente.

Ascuns într-una din văile din suburbii, la câteva străzi distanță, se afla liceul privat Sf. Iosif, contrapartea masculină a liceului Sf. Ecaterina, acolo unde învățau băieții de care se tot îndrăgosteau fetele de-a lungul anilor.

Fetele de la Sf. Ecaterina și băieții de la Sf. Iosif erau făcuți pentru a fi împreună. Câteva fete mai rebele se cuplau cu cei de la liceul Kingsgate din Kilburn, dar de ce să fi călătorit atât de departe, dacă toate evenimentele, toate târgurile, toate petrecerile și toate sindrofiile aveau loc între Sf. Ecaterina și Sf. Iosif?

Circula chiar un zvon conform căruia doamna Lederer, severa, dar dreapta directoare cu ochi de oțel de la Sf. Ecaterina, avea o aventură care dura de ani de zile cu domnul Foster-Stevens, severul, dar dreptul director cu ochi de oțel de la Sf. Iosif, dar nimeni nu dovedise vreodată asta, deși Adam Buckmaster dintr-a noua jurase că îi văzuse pupându-se după o reprezentație comună a celor două licee cu piesa *Ce înseamnă să fii onest*.

Holly începuse să fie interesată de băieți ceva mai târziu. Celelalte fete din clasa ei îi descoperiseră pe la doisprezece ani, dar Holly, în afară de faptul că se îndrăgostise la un moment dat de Donny Osmond când era mică, nu prea înțelegea pentru ce atâta agitație. Olivia, cea mai bună prietenă a ei de când începuseră gimnaziul, era exact la fel. Și ambele erau ușor îngrijorate de

Saffron, care obișnuia să fie la fel ca ele, dar care în ultimele șase luni începuse să se îmbrace în haine de piele și să poarte pantofi cu tocuri imposibil de înalte și își cususe fusta de școală atât de strâmt, încât arăta mai mult a cămașă de forță.

Saffron, deși era încă cea mai bună prietenă a lor în afara școlii, începuse să umble cu niște fete care purtau deja machiaj, care aveau deja prieteni, care se întâlneau în fiecare zi după cursuri cu o gașcă de la Sf. Iosif și mergeau apoi la cineva acasă, unde jucau „Adevăr sau provocare“, ascultau Madness, Police sau David Bowie în dormitorul cuiva, în timp ce o mamă dezinteresată stătea la masa din bucătărie cu o ceașcă de ceai și o țigară, vorbind la telefon cu o prietenă, fără să știe sau probabil fără să-i pese ce face un grup de opt fete și băieți adolescenți în spatele unei uși încuiate.

Și apoi a urmat ziua de naștere a lui Saffron. Împlinea cincisprezece ani. Părinții ei o lăsaseră să închirieze un club de tineret și era hotărâtă să aibă cea mai frumoasă petrecere pe care a văzut-o cineva vreodată. Fratele mai mare al cuiva se ocupa de muzică, prietenii acelui frate mai mare urmau să stea la intrare, pentru că mai fuseseră petreceri la respectivul club și apăruseră tineri și invitați, și neinvitați, iar câțiva dintre ei scăpaseră ușor de sub control. (Nimic nu se compara cu povestea lui Matt Elliott, care dăduse o petrecere când părinții lui nu erau acasă și niște oaspeți neinvitați puseseră pe foc balustrada scărilor interioare. Matt Elliott nu venea la petrecerea lui Saffron – era pedepsit

timp de un an și asta în Anglia, unde nimeni n-are idee ce însemna să fii pedepsit.)

Holly și Olivia purtau haine care aproape se asortau. Fuste gri, bluze roz cu umărul căzut, șosete până la genunchi în dungi și – Ah, mulțumesc, mamă, serios, mulțumesc! – pantofi *de jazz*. Pantofi de jazz adevărați de la Pineapple Dance Studios, așa cum toți își doreau, dar nimeni nu avea.

Holly s-a dus la Olivia acasă, unde urma să-și petreacă noaptea, și și-au cârlionțat una celeilalte părul – nu pentru băieți, ci în încercarea de a arăta exact ca Jennifer Beals în *Flashdance*.

— Arăți fantastic, îi spuse Olivia lui Holly, după ce-și pârlise părul cu aparatul de ondulat al mamei sale și după ce se arsese de trei ori la mână încercând să-i aranjeze părul lui Holly fără să atingă blestemăția de aparat.

— Și tu la fel!

Holly era cu gura până la urechi de încântare; apoi au pus coloana sonoră a filmului *Fame* și au început să exerseze dansul lui Irene Cara în fața peretelui acoperit de oglinzi din camera Oliviei.

Sala clubului de tineret era atât de întunecată, încât era aproape imposibil să vezi ceva. Așa cum promisese, Saffron atârnase și globul de disco, iar jucăria se învârtea încet pe tavan, făcând mici pătrățele de lumină care se plimbau prin cameră, scoțând la iveală grupurile ascunse în colțuri. Într-unul dintre colțuri se aflau fetele cele afurisite. În altul, grupul mixt de băieți și fete care se întâlneau după cursuri, fiecare dintre ei cu prietenul/prietena, unii dintre ei deja călare unul peste celălalt, fără să mai aibă răbdare să

aștepte o melodie lentă. Duran Duran era destul de romantic pentru ei.

Paznicii s-au dovedit a fi ineficienți. Se părea că toată puștimea de la Sf. Iosif era prezentă, fie că fuseseră invitați, fie că nu. Stăteau pe margine, uitându-se la fete, făcând pe durii, ca niște păuni care își etalează penele, în timp ce fetele chicoteau și intrau și ele în joc.

— Dansezi?

Holly stătea alături de Olivia. A ridicat privirea și a întâlnit doi ochi căprui și curioși.

— Sigur, spuse Holly încurcată, întorcându-se către Olivia cu un rânj și cu o expresie care parcă spunea: *ce puteam să zic?*

Rușinată, l-a urmat pe băiat pe ringul de dans, bucuroasă că era atât de întuneric în sală, știind că toții îi privesc, că va în centrul atenției a doua zi și începând să înțeleagă puțin ce însemna să fii fată, ce însemna să atragi băieți și că acel sentiment de putere poate crea dependență.

— Eu sunt Tom, spuse el, rânjindu-i în față.

— Eu, Holly, spuse ea, mutându-se de pe un picior pe altul și sperând să pară cât mai degajată.

— Știu, zâmbi el. Te-am mai văzut.

— A, bine. Unde? întrebă ea, după o pauză de câteva secunde.

— Prin zonă.

Au dansat pe Adam Ant, Michael Jackson și Human League. Și apoi a început „*Every breath you take*” de la Police și Tom a ridicat o sprânceană și a deschis larg brațele, lăsând-o pe Holly să-l cuprindă.

Au rămas lipiți, abia mișcându-se, legănându-se ușor dintr-o parte în alta și Holly se simțea

mai în siguranță decât oricând, cu capul sprijinit de umărul altcuiva, strânsă în brațele lui.

Pe Culture Club, Lionel Richie și Christopher Cross, Holly și Tom nu s-au mai mișcat. Holly simțea că așteptase acest moment toată viața și, cât ai pocni din degete, a înțeles de ce toată lumea vorbea despre asta. A înțeles ce e cu băieții. Și, până la finalul serii, știa că Tom Fitzgerald este sufletul ei pereche.

Când Tom i-a cerut numărul de telefon, a crezut că va exploda de fericire. A sunat-o a doua zi și au vorbit o oră și jumătate. O oră și jumătate! I-a raportat bucuroasă fiecare frază din conversație Oliviei, care se simțea oarecum rămasă pe dinafară și nu prea înțelegea ce era așa mare lucru. Așa că Holly a apelat la Saffron, și Holly și Saffron au ajuns să vorbească la telefon în fiecare seară fie despre Tom, fie despre cel mai bun prieten al lui, Paul, pe care Saffron îl plăcea.

Lui Holly nu i s-a părut deloc ciudat că ea și Tom nu se sărutaseră niciodată. Știa că era doar o chestiune de timp. Ei vorbeau. Și râdeau. Ei doi, și în curând un întreg grup de prieteni, au ajuns foarte curând să iasă împreună la fiecare sfârșit de săptămână. Sâmbăta după-amiaza se urcau într-un tren și mergeau la țară. Vreunul dintre părinți îi lăsa în fața unui teatru. Se întâlneau în parc și stăteau pe leagăne cu orele. Erau amestecuri ciudate de adulți și copii, încercând să pară mai în vârstă decât erau de fapt, totuși încă destul de tineri încât să-și permită să izbucnească în hohote de râs în timp ce alunecau pe tobogane concepute pentru unii cu mult mai mici decât ei.

În curând, pasiunea lui Holly pentru Tom începu să se risipească. Când Daniel s-a alăturat grupului – mai înalt, mai zgomotos, mai amuzant decât Tom – nu au trecut decât câteva săptămâni până să-i vezi pe Holly și Daniel lipiți de orice perete disponibil, giugiulindu-se cu orele, sau Holly stând între picioarele lui Daniel la câte o petrecere, pe o canapea, și simțindu-se atât de matură, atât de sofisticată.

Tom îi devenise lui Holly cel mai bun prieten. Când Daniel i-a dat papucii și s-a cuplat cu Lisa – una dintre cele mai afurisite fete din clasă – Tom a fost cel care a consolat-o, mărturisindu-i că a plăcut-o din prima clipă când s-au întâlnit, dar că acum era bucuros că sunt doar prieteni, mai ales că el începuse să iasă cu Isabelle.

Și bineînțeles că Holly, care trecuse complet de pasiunea pentru Tom, a fost cea care s-a reîndrăgostit de el. Doar că până s-a despărțit el de Isabelle, ea deja ieșea cu Dom Parks și ea și Tom s-au înstrăinat o vreme – Tom și Dom Parks umblau cu grupuri total diferite – și până când ea și Tom și-au redescoperit prietenia, liceul era aproape de final, iar ei se cunoșteau mult prea bine ca între ei să mai poată fi loc de altceva în afară de prietenie.

Olivia și-a dat drumul foarte târziu. Era mult mai interesată de animale decât de băieți, dar până la urmă, în cel de-al cincilea semestru, înainte de examene, s-a îndrăgostit de meditatorul ei de matematică. Ben era student în anul întâi la Durham University, cu doar trei ani mai în vârstă decât Olivia, dar era un geniu la matematică, iar mama lui era prietenă cu mama Oliviei, de unde

și aranjamentul cu meditațiile, un aranjament care o înfuriase pe Olivia la început.

Și a fost furioasă până când l-a văzut pe Ben intrând. Tăcut. Studios. Gentil. Olivia și-a dat seama în sfârșit despre ce vorbea toată lumea și, pe parcursul următorilor doi ani, a purtat toată dragostea pentru el în inimă, imaginându-și cum Ben se va întoarce către ea și va recunoaște că s-a îndrăgostit de ea, visând la momentul în care Ben o va vedea ca pe altceva decât mica lui elevă la mate.

A venit și ziua când a luat examenul la matematică cu nota 9 și nu mai avea nici o scuză să-l vadă pe Ben. Mama ei spusese într-o zi că se duce în vizită și că Ben venise și el de la facultate și Olivia a sărit în mașină, disperată să-i arate cât de matură era, cât de mult se schimbase și cât de bine se potrivea cu el.

Iar el observase. Observase că era o tânără care stătea timidă în holul casei lui și nu copilul pe care-l cunoscuse cu doi ani în urmă. Observase și-i plăcuse și când se duseseră în sufragerie să discute despre școală și facultate, fusese surprins de cât de ușor îi era să vorbească cu ea, cât de dulce părea.

A scos-o la film în weekendul acela și apoi să bea ceva la The Queens Arms peste încă două seri. Olivia l-a invitat la o petrecere în weekendul următor, puțin nerăbdătoare ca Ben să-i cunoască prietenii, îngrijorată că ei se vor părea prea tineri, dar după ce el a spus cât de mult i-a plăcut, a sărutat-o, iar Olivia a plutit prin examene ca pe un nor de fericire.

Au învățat cu toții pentru examene. La biblioteca locală, Holly, Olivia, Saffron, Tom și, câteodată, alți doi, Ian sau Pete, luau o masă sus, deschideau cărțile și șușoteau între ei în timp ce citeau, apoi, pe la mijlocul dimineții, coborau unul după altul pentru a merge la cafeneaua italiană să bea un cappuccino și să fumeze o țigară.

Totul se întâmpla în urmă cu mai bine de douăzeci de ani și totuși Holly își amintea ca și cum se întâmplase ieri. Își amintea cum s-au cunoscut, cum îl iubea pe Tom și știa că nu mai era altul ca el, își amintea că Tom și Paul aveau jachete la fel, în culori diferite. De fapt, le cum-păraseră într-o duminică dimineață de la Camden Market, toți cinci plimbându-se mândri pe Chalk Farm Road, șmecheri, încrezători, invincibili.

Jacheta lui Tom era albastră, a lui Paul era verde. Holly tresărea fericită când vedea jacheta lui Tom. În acele zile, orice în aceeași nuanță de albastru îi făcea inima să bată mai tare și o făcea să zâmbescă pentru câteva săptămâni.

Holly își amintea cum Tom obișnuia să-i zâmbescă de pe partea cealaltă a biroului la care lucrau în bibliotecă. Câteodată, deși era prinsă în mijlocul unui referat, ridica privirea către Tom și-i vedea ochii și zâmbetul, și chiar și atunci când nu mai era îndrăgostită de el, când își dăduse seama că probabil Tom nu era alesul ei, când nu mai stătea trează noaptea ascultând „*Endless Love*“, chiar și atunci era conștientă că, orice ar fi împărțit cu Tom, era ceva special.

Și poate la un moment dat, în viitor, se vor regăsi.

Holly împrăștiase fotografii pe podea și începu să le mute de colo-colo, trecând prin pozele de la școală, poze cu Tom, simțind nevoia să-l vadă din nou, chiar dacă era doar în fotografii.

Alese una din teanc. Era una cu Tom și o fată. Holly nu își mai amintea nici măcar cine era fata, nu își aducea aminte decât că nu o plăcuse foarte mult. Holly era acasă la Tom când văzuse fotografia, într-una din perioadele în care era îndrăgostită de Tom, dar se resemnase, fără se mai aștepte să se întâmple ceva, pentru că trecuse de atâtea ori prin același lucru, doar ca apoi să-i treacă. Văzuse fotografia și i-o ceruse pentru că Tom arăta foarte bine în ea, zâmbind lângă fata de care ei nu îi plăcea. Aproape că semăna cu un fotomodel și Holly era foarte mândră că îl cunoștea.

Tom începuse să râdă în hohote când Holly spusese că vrea fotografia.

— O s-o decupez pe ea și o să mă lipesc pe mine în locul ei, spusese Holly cu o privire răutăcioasă.

Tom dăduse din cap ca și când nu știa ce să se mai facă cu Holly. Ceea ce era adevărat. Era când amuzantă, încântătoare, inteligentă, când insuportabilă, geloasă, nesigură și imposibilă. O iubea, dar nu știa dacă poate trăi cu ea. Nu în acel moment, cel puțin. Holly Mac. Un element sigur al vieții lui. O persoană care va fi mereu parte din el. Așa cum el urma să fie mereu parte din ea.

Holly adună toate fotografiile cu Tom și se uită îndelung la ele, una câte una, gândindu-se la trecut; se trezi din reveria ei doar pentru a răspunde la telefonul care suna.

— Alo?

— Holly?

O voce cunoscută. O voce pe care nu o mai auzise de foarte mult timp. Îi inunda conștiința, aducând la suprafață trecutul.

Holly făcu o pauză, dând din cap, lăsând vocea să se identifice.

— Sunt Saffron.

— A, Saff, spuse Holly începând să plângă. Tom.

Curgeau lacrimile și de cealaltă parte a firului.

— Știu, spuse Saffron cu vocea slabă și instabilă. Tom.

Capitolul trei

Olivia intră pe ușa apartamentului ei de la demisol și aprinse lumina, în timp ce trei pisici și doi câini alergau bucuroși s-o întâmpine. Se aplecă să-i mângâie, strângând din buze când cățeeii începură s-o lingă pe față, și traversă apartamentul, aprinzând toate luminile, până când casa se umplu de o lumină caldă.

Apucă lesele de lângă ușa de la intrare și le atașă de zgardele câinilor care îi dădeau târcoale, încântați. Îi lăsă s-o târască pe scări și la capătul lor se întoarse și aruncă o privire către apartament, care acum arăta călduros și primitor, chiar și din strada aglomerată.

Olivia nu obișnuia să stea cu toate luminile aprinse, dar de când se despărțise de George, faptul că se întorcea într-un apartament întunecat o făcea să se simtă mult mai singură, așa că acum rutina ei includea și o plimbare lungă cu câinii, după care se întorcea la un apartament care parcă, *parcă*, conținea și un soț tolănit pe canapea, citind ziarele.

Singura problemă e că nu conține așa ceva. Nu mai conține.

Nu că George ar fi fost vreodată soțul ei, dar pentru că fuseseră împreună timp de șapte ani, era ca și cum ar fi fost căsătoriți și, sincer, nu ar fi stat cu el atât de mult dacă nu ar fi crezut că la un moment dat vor ajunge și în fața preotului.

Olivia avea treizeci și doi de ani când l-a cunoscut pe George. Era nemaipomenit de fericită lucrând ca director adjunct la adăpostul de animale, total paralelă cu întâlnirile amoroase, cu excepția dăților în care vreun prieten o combina cu cineva – o chestie în care devenise, din păcate, expertă. Majoritatea celor cu care se întâlnea, conform spuselor lui Tom, se îndrăgosteau nebunește de ea, dar nici unul nu-i trezea interesul.

Nu își dorise niciodată copii – copiii ei erau animalele, spunea ea mereu, și era apropiată de Ruby și de Oscar, nepoțica și nepoțelul ei, pe cât de apropiată își dorea să fie de niște copii – nu simțea ticăitul ceasului ei biologic, pe care atât de multe din prietenele ei păreau să-l simtă în jurul vârstei de treizeci de ani, și era chiar fericită cu felul în care decurgea viața ei. Apoi, într-o zi a apărut George, căutând un câine, și viața ei s-a întors cu susul în jos.

Felul lui dulce de a fi a cucerit-o. Asta și faptul că se purta la fel de incredibil cu copilul lui de trei ani ca și cu animalele. Nu că ea i-ar fi dat vreun indiciu, cât de mic, că l-ar plăcea – ar fi fost foarte lipsit de profesionalism din partea ei –, dar s-a sprijinit de tocul ușii și l-a privit cum se juca cu unul dintre câinii ei preferați, Lady, un câine care era la ei de luni de zile, pe care nimeni nu voia să-l ia acasă pentru că

avea unsprezece ani, nu era foarte frumos și era foarte speriat de oameni.

George o adusese pe fiica lui, Jessica, în camera de întâmpinări, iar Olivia o adusese pe Lady, așezându-se în genunchi lângă ea, în timp ce Lady căuta speriată un colț în care să se poată ascunde.

Și George nu făcuse ceea ce majoritatea oamenilor ar fi făcut. Nu se apropiase de Lady, încercând să o liniștească, înghesuind-o și sperriind-o și mai rău. A stat pur și simplu în cealaltă parte a camerei, cu Jessica lângă el, și a privit-o pe Lady în timp ce vorbea cu Olivia.

Întrebările obișnuite. Despre Lady. Despre adăpost. Cum reușea să facă ceea ce făcea, nu îi venea să ia toate animalele acasă? Și apoi câte puțin despre ea. Cum începuse? Știuse că își dorea să lucreze cu animale de când era mică?

— Vezi? spuse el, întorcându-se către Jessica. Poate când o să fii mare o să vrei să lucrezi și tu undeva unde să poți să salvezi animale.

Fața rotundă a fetei s-a luminat.

— Avem un eveniment duminica viitoare, se oferi Olivia. Strângerea anuală de fonduri. O să fie jocuri și ponei. Iar copiii se pot juca cu animalele.

— Ne-ar plăcea foarte mult să venim, spuse George. Săptămâna viitoare vei fi la mami, dar sunt sigur că te va lăsa să vii cu mine. O sunăm când ajungem acasă.

Ah, se gândi Olivia, în timp ce inima începuse să-i bată așa cum nu-i mai bătuse de nici nu mai ținea minte când. *Divorțat. Dar nu avea cum să fie singur, nu genul acesta de om, încântător, drăguț. Cu siguranță are o prietenă, ceva. Și*

chiar dacă e singur, cu siguranță nu este interesat de mine. Nu la cum arăt eu la muncă.

Olivia s-a pregătit mai mult decât de obicei pentru evenimentul anual. În loc să-și dea părul pe spate și să-l prindă în coadă și să pună pe ea niște blugi vechi, și-a lăsat părul să-i cadă pe umeri și s-a dat cu ruj și rimel. A pus pe ea pantaloni de catifea și o cămașă, iar la urechi niște cercei mici din argint. Și-a spus că face acest efort suplimentar doar pentru că era vorba de un eveniment special, de strângerea de fonduri, că era directorul adjunct al unui adăpost de animale și că trebuia să arate în consecință.

Nu conta faptul că purtase blugi și tricou la celelalte patru evenimente anuale.

— Ooooo, exclamau un voluntar după altul, după altul, după altul, când a ajuns la serviciu. *Ce cochetă ești!*

— Te duci după aceea la un interviu? râdeau ei.

— De ce arăți atât de la patru ace?

— Ignoră-i, spuse Sophie, asistenta ei simpatcă. Arăți foarte bine, Olivia. Ar trebui să te aranjezi mai des.

— Abia dacă m-am aranjat, spuse Olivia, care se simțea deja ca și cum purta o rochie de bal.

— Dar arăți oricum foarte bine.

— Mulțumesc.

Olivia o tuli direct la baie ca să se uite în oglindă, simțindu-se exagerat de dichisită, deși nu era, își dădu ea seama, doar puțin mai aranjată decât o văzuseră ei vreodată.

George și Jessica au venit și au stat întreaga zi. George a cumpărat douăzeci de bilete la tombolă și a câștigat un curs de călărie pe ponei pentru Jessica („Cred că ar fi mai bine să aștepti până mai crește“, spusese Olivia zâmbind), o pungă gigantică de mâncare pentru câini și o cină pentru două persoane la Crez Vincent, în centru.

— În calitate de director al adăpostului, spuse George, după ce ridicase toate premiile, sper să accepti să fii invitata mea la Crez Vincent.

— Păi... ăăă... roși Olivia. Păi, da. Mi-ar plăcea.

— Bun, spuse el, cu o bucurie evidentă în ochi. Te sun mâine să stabilim ce și cum. Și îți mulțumesc pentru această zi minunată. Jessy și cu mine ne-am simțit foarte bine.

Aceasta fiind spusă, s-a aplecat și a sărutat-o ușor pe obraz.

Iar ea a plutit până acasă.

O cină s-a transformat în mai multe, care s-au transformat într-o relație, și au trecut luni și apoi un an.

Când s-a împlinit anul, mama Oliviei a invitat-o să se așeze pe un scaun și a întrebat-o dacă George are de gând să se căsătorească cu ea. Mama Oliviei divorțase de tatăl ei în urmă cu cinci ani, iar Olivia era surprinsă, având în vedere aceste evenimente, că mama ei încă trăia cu ideea că măritișul era cea mai mare realizare a unei femei.

Mama ei a continuat să întrebe, regulat, dacă aveau de gând să se căsătorească în curând, oftând și pufnind inevitabil la finalul oricărei conversații.

— Bineînțeles că n-o va face niciodată. De ce să cumperi vaca dacă poți primi laptele gratis?

— Mamă!

Olivia îi tăie vorba cu asprime, pentru că auzise destul, iar mama ei renunță pe moment, dar nu se putea abține să nu întrebe din când în când dacă Olivia credea că mai exista vreo șansă.

— Nu știu când ne căsătorim, spunea Olivia. Sau *dacă* ne căsătorim. Cred că o vom face la un moment dat, dar nu e nici o grabă. Uită-te la Goldie Hawn și la Kurt Russell, ei nu s-au căsătorit și relația lor pare minunată. Suntem foarte fericiți și-așa.

Ceea ce era adevărat. Olivia nu simțise niciodată nevoia să aibă un inel pe deget ca să se simtă legată de cineva și nu exista nici o îndoială în mintea ei că între ea și George exista o legătură puternică.

Jessie stătea la ei din două în două weekenduri, iar pentru Olivia era destul de ușor. Chiar dacă nu era obișnuită să stea cu copii care nu îi erau rude, lui Jessie îi plăceau foarte mult animalele, ceea ce era de un mare ajutor, așa că s-au împrietenit prin intermediul acestora.

Și Ruby și Oscar o iubeau pe Jessie. Sora Oliviei, Jen, lăsa copiii la ea aproape în fiecare weekend în care stătea și Jessie la ea. Iar când ea și George ieșeau cu toți copiii, toată lumea le spunea ce copii frumoși aveau și după o vreme Olivia a încetat să le mai explice că, de fapt, nici unul nu era al ei.

Un an a devenit doi, apoi trei și, după șapte ani, Olivia știa că își va petrece restul zilelor alături de George, cu sau fără inel.

Până în seara în care au ieșit să ia cina în oraș și George a anunțat-o că se înființează o sucursală americană a firmei sale de publicitate și el era unul dintre cei care urmau să plece la New York pentru a supraveghea organizarea.

— New York ?

Olivia simțea că se sufocă. New York. Ce putea ea să facă în New York ? Cum rămânea cu adăpostul ? Nu putea pleca acum, nu după ce muncise atât de mult să-l pună pe picioare. Și unde vor locui ? Cum rămâne cu prietenii ei ? Cu apartamentul ei ? Dar chiar în timp ce se gândea la toate astea, în minte îi răsună *New York* ! Cât de palpitant ! Câți oameni au ocazia să meargă la New York, cu atât mai mult să locuiască acolo ?

— Plec singur, spuse George încet, întinzând mâna după a ei.

— Ce vrei să spui ?

Olivia nu înțelesese. Încă nu înțelegea, de fapt.

— Cum rămâne cu Jessica ?

George oftă.

— Știu că ăsta este cel mai greu lucru. O s-o iau în fiecare vacanță și voi încerca să mă întorc de două ori pe lună, așa că sper să nu fie foarte diferit pentru ea, spuse el, ridicând privirea pentru a-i căuta ochii. Vreau să spun... continuă el, oftând. Doamne, ce greu e. Nu te iau cu mine, Olivia. Te iubesc. Te voi iubi mereu, dar cred că asta este o ocazie perfectă ca noi doi să o luăm pe drumuri diferite.

— Poftim ?

Olivia îngheță, simțindu-se de parcă ar fi fost captivă într-un coșmar. Ce se întâmplase cu lumea ei sigură, predictibilă ? De ce se învărtea, lipsită de orice fel de control ?

— Despre ce vorbești? reuși ea să articuleze. Vrei s-o termini cu mine?

— Nu văd așa lucrurile, spuse George. Doar că nu văd unde merge relația asta, parcă ne învârtim în cerc și cred că ceea ce se întâmplă, se întâmplă cu un motiv, că este momentul ca amândoi să mergem mai departe.

— Dar eu nu vreau să merg mai departe.

Lacrimile îi curgeau deja pe obraji și se ura pentru că se auzea vorbind ca un copil de cinci ani.

— Vreau să fim împreună. Credeam că suntem fericiți.

— Eram, spuse George, trist. Dar eu nu mai sunt.

Tom fusese cel care stătuse cu urechea lipită de telefon toată noaptea în timp ce Olivia plânga de cealaltă parte a firului.

— Cum a putut să-mi facă una ca asta? spunea ea încontinuu.

— Sunt de acord cu tine, spunea Tom din când în când. Idiotul! Vrei să mă duc să-i rup picioarele?

— Îl vreau doar pe el înapoi, oftă Olivia.

De data asta, Tom nu mai știa ce să-i spună.

Era de așteptat ca după șase luni să fi devenit mai ușor de suportat, dar de fapt nu era deloc mai ușor. Tom o suna în mod regulat, prietenii o scoteau cu forța din casă și, deși se îngropase în muncă și era deseori ultima care pleca de la adăpost, când se întorcea acasă, stătea cu orele zăcând pe canapea, total amorțită.

Patul nu îi oferea pic de liniște. Se trezea în miez de noapte și rederula în minte relația lor,

întrebându-se unde greșise și de ce nu fusese destul de bună încât să îl facă să rămână.

— Iisuse, spunea Tom la telefon, cu o voce reținută, în timp ce stătea la biroul său din Boston. Nu ai fost tu de vină, să nu crezi nici o clipă asta. E clar că are niște probleme pe care trebuie să și le rezolve, dar, Olivia, să nu crezi niciodată că motivul a fost faptul că tu nu erai destul de bună pentru el.

Ieșise chiar la vreo două întâlniri. Nu de bună voie, evident. Spera ca întâlnirile să-i distragă atenția, dar era îngrozitor să stea de partea cealaltă a mesei cu un străin, cu care să-și împartă din nou poveștile, întrebându-se cât de repede poate pleca acasă ca să se bage în pat. Olivia crezuse că zilele acelea se terminaseră, că nu va mai trebui să treacă prin acel iad niciodată.

Apoi George a sunat-o într-o seară pentru a-i da niște vești. Părea fericit, încântat și Olivia aștepta acele cuvinte după care tânjise timp de luni de zile: *Am făcut o greșeală. Mi-e dor de tine. Te iubesc și mă întorc acasă.*

În schimb, George i-a spus că se căsătorește. Fără să-și dea seama ce durere provoca, a continuat prin a spune că Cindy este o persoană pe care Olivia ar plăcea-o foarte mult, că spera că Olivia va veni la nuntă și că era sigur că și ea va găsi la un moment dat o iubire precum cea pe care o găsisese el.

— Cindy! urlă ea la Tom ceva mai târziu, la telefon. Cum a putut? Cum a putut să facă asta? Și de ce se căsătorește? De ce nu s-a căsătorit cu *mine*? Ce e în neregulă cu mine?

Tom a ascultat-o și apoi, după câteva săptămâni, a sunat-o și i-a spus că probabil cel mai bun lucru pentru ea ar fi să aibă o aventură, cu cineva amuzant care s-o facă să uite de George, și el chiar știa pe cineva potrivit.

— Oh, Dumnezeu, Tom, mârâi ea. Și tu!

— Uite, nu încerc să te cuplez cu dragostea vieții tale, dar ce poate fi rău în a ieși și a te distra puțin, măcar să vezi că George nu este singurul bărbat de pe pământ, că sunt mulți bărbați pe lume care ar fi încântați să fie cu cineva ca tine. Este un tip la noi la birou – Fred – care e super și a spus că are un drum până la Londra după Anul Nou, așa că i-am spus că am o prietenă cu care ar trebui să se vadă, care i-ar putea arăta orașul. El locuiește aici, deci nu mă gândesc la ceva permanent, dar l-ai plăcea și cred că ar fi câteva zile frumoase pentru tine.

— Fred? Nu prea îmi inspiră o persoană arătoasă, spuse Olivia.

Tom mârâi.

— Da, asta pentru că George este un nume atât de sexy.

— Cum rămâne cu George Clooney?

Tom oftă.

— Bine, înțeleg ideea. Dar tu știi că nu poți judeca o carte după coperti. Și nici un om după nume.

— Păi spune-mi câte ceva despre el, spusese Olivia șovăielnic.

— Are treizeci și trei de ani, e singur, e foarte în formă – participă la niște competiții care sunt foarte la modă la noi în firmă, de-a dreptul nebunești, te prind imediat.

Olivia izbucni în râs.

— Presupun că în continuare ideea ta de sport este să te plimbi de colo-colo pe un teren de crichet.

— Da, bine. Da. Așa era înainte să încep să lucrez aici. Uită-te la poza lui. E pe site-ul nostru.

Așa că Olivia se uitase la poză în timp ce vorbea cu Tom, iar Fred s-a dovedit a fi chiar interesant și chiar dacă nu căuta nimic, era mult prea curând după despărțirea de George, poate că Tom avea dreptate, poate că o tăvăleală din răzbunare era exact lucrul de care avea nevoie.

— Bine, spuse Olivia. Poți să-i dai adresa mea de mail.

Fred îi trimisese un mail a doua zi și au început un schimb de mailuri amuzant și ceva mai ușuratic decât se așteptase ea.

Părea tânăr și relaxat și deși crezuse mereu că George era bărbatul perfect pentru ea, la cei patruzeci și șapte de ani ai săi era cu siguranță de neschimbat. Era ceva cu vârsta de treizeci și trei de ani, cu tinerețea lui, ceva ce o făcea nerăbdătoare.

— Mi-aș dori să vin mai devreme, scrisese Fred. Mi se pare prea mult până în ianuarie pentru a te cunoaște, așa că mă gândeam să regizez o călătorie la Londra în noiembrie... Ce crezi?

— Cred că este o idee minunată, îi răspunsese Olivia. Mi-ar plăcea la nebunie să atașez o față numelui tău.

Olivia se întoarce în apartamentul ei, dă lesele jos câinilor și hrănește animalele, înainte de a se gândi să se hrănească și pe ea însăși. Devenise victima unor obiceiuri fixe pe parcursul ultimelor

șase luni în ceea ce privea mâncarea. Când George locuia cu ea, gătea, planifica meniuri elaborate sau cel puțin comanda de la M&S în fiecare seară.

Acum abia dacă se poate gândi la mâncare. Păstra rezerve de piept de curcan în frigider, pe care-l mânca de obicei cu o jumătate de pungă cu morcovi sau cu câteva linguri de hummus.

Când își aducea aminte, cumpăra Lean Cuisines. Nu pentru că îi plac în mod deosebit, ci pentru că are impresia că sunt hrănitoare și pentru că le poate arunca în cuptorul cu micro-unde și sunt gata fără să fi depus cel mai mic efort.

În consecință, a pierdut enorm de mult în greutate. Nu pentru că a vrut, spunea ea oricui o întreaba ce dietă miraculoasă urmasă, ci din cauza stresului și a nefericirii. Hainele atârnavă acum pe ea și știa că va trebui să-și cumpere altele noi în curând, dar gândul de a merge la cumpărături pentru haine o îngrozise întotdeauna.

Totuși. Sunt momente în care are chef să mănânce, și seara aceasta era unul dintre ele. Evident, când a deschis ușa frigiderului, s-a trezit în fața unei imagini omogen albe: ambalajul cerat al unei bucăți de brânză care ar fi trebuit aruncat când se terminase brânza, o pungă transparentă de plastic cu o mîzgă verde în fundul unui sertar, care pare să fi conținut odată salată, și jumătate de cutie de lapte rănced.

Nici dulapul din bucătărie nu oferă mai mult. Câțiva biscuiți Ritz pe fundul unei cutii, o pungă de fulgi de porumb, care nu sunt foarte atrăgători fără lapte, și câteva pliculețe de ceai.

Nu exista decât o singură variantă în astfel de situații. Își luă cheile, ieși pe ușă și conduse până la Maida Vale. Până la casa surorii sale și, mai exact, până la frigiderul surorii sale, care este mai tot timpul plin de mâncăruri delicioase.

— Jen! strigă ea, aruncându-și jacheta pe scaunul din hol — un gest pe care mama ei îl detestase dintotdeauna, pe care atât ea, cât și sora ei, Jen, îl făceau de când aveau zece ani — doar că acum că Jen s-a căsătorit și este și ea mamă, a început să urască și ea obiceiul aproape la fel de mult ca și mama ei.

— Jen?

Știa că este acasă pentru că mașina era parcată în față, așa că Olivia intră în bucătărie, plănuiind să dea iama în frigider în timp ce Jen îi face o ceașcă cu ceai, liniștită acum că ambii copii dorm duși în pătuțurile lor.

Deschizând ușa de la bucătărie, o văzu pe Jen stând la masă și își dădu seama imediat că ceva era în neregulă. Sora ei tocmai închidea telefonul și era albă ca varul.

— Jen? spuse Olivia, simțind cum frica îi cuprinde pieptul. Jen? Ce este? Ce s-a întâmplat? E mama?

Vocea ei devine din ce în ce mai stridentă, cuprinsă de isterie.

— Of, Olivia, spuse Jen cu ochii plini de tristețe. Era Elizabeth Gregory, una dintre prietenele mele de la școală. A aflat... Adică, soțul ei îl cunoaște pe prietenul tău, Tom. Nu știu cum să îți spun, dar Tom se afla în trenul ăla.

— Ce tren? Despre ce vorbești?

— Era în trenul Acela Express. În America. Nu a supraviețuit.

— Cum adică Tom era în trenul Acela Express? Despre ce vorbești?

Și apoi totul începu să aibă sens.

— Tom? Adică, Tom *al meu*? A murit?

Fără să-și dea seama, Olivia se prăbuși pe podea, tremurând din tot corpul ca o frunză.

Capitolul patru

— Îți mulțumesc mult, iubitule.

Holly îl sărută pe Marcus pe obraz și îi împinse pe Oliver și pe Daisy pe ușa afară.

— Nici nu pot să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare.

— Să-ți amintești de asta la sfârșit de săptămână, când o să vreau să lenevesc în casă, spuse Marcus. Vreun mesaj pentru mama ta?

— Nu, spune-i doar că-i mulțumesc și că o sun mâine.

Copiii vor sta la mama lui Holly în noaptea asta, iar Marcus se va întoarce la serviciu să muncească, lăsând-o pe Holly să pregătească cina pentru oamenii pe care odată credea că îi cunoaște mai bine decât pe oricine altcineva, oameni pe care nu îi mai văzuse de ani de zile.

Douăzeci și unu de ani, mai exact. Iar în seara asta nu este doar întâlnirea lor, este și priveghiul lor privat, ocazia de a se susține unul pe celălalt, de a-și aminti de Tom, acel Tom pe care l-au cunoscut și iubit. Pe care continuau să-l iubească.

Saffron venise cu avionul de la New York, unde se întâlnise cu un producător de film. Stătuse la Soho Grand și era acolo când explodase trenul. Și ea, la fel ca mulți alți newyorkezi care se gândiseră instantaneu la momentul 11 septembrie, plecă din oraș, crezând că era vorba de un prim atac terorist dintr-o posibilă serie ce avea să urmeze. Se urcase pur și simplu în mașina unui prieten, către casa lui din Bedford, conducând nebunește pe West Side Highway, tremurând tot drumul, terifiată, ca toată lumea, că New Yorkul este din nou o țintă.

Olivia era acasă, răsfoind *The Guardian*, în timp ce câinii îi cerșeau mâncare la picioare, nici măcar citind, ci dând nebunește pagină după pagină, încercând să înțeleagă tragedia. Atunci a sunat-o Holly.

De la primul sunet, Olivia a recunoscut vocea lui Holly. Nu mai vorbise cu ea din vara în care terminaseră școala și Olivia plecase în Grecia pentru un an, cu gândul să se regăsească și să se maturizeze.

Abia dacă se gândise la Holly de-a lungul anilor. S-au întâlnit întâmplător o dată, după facultate, și le apucase râsul pe amândouă de cât de mult se schimbaseră. Părul Oliviei până la brâu devenise scurt, iar buclele șatene ale lui Holly se transformaseră în șuvițe lungi, drepte și lucioase, cu nuanțe roșcate.

Olivia ar fi petrecut mai mult timp cu ea, dacă nu să se împrietenească din nou, măcar să afle mai multe despre Holly, dar abia începuse să iasă cu Andrew, Andrew cel gelos și nesigur, iar el se ascundea în spatele ei, dând disprețuitor

din cap când le-a făcut cunoștință. Și Andrew crease o atmosferă atât de tensionată, încât Olivia s-a lăsat dusă de-acolo cu prima ocazie.

Iar acum era cineva la telefon care dorea să vorbească cu Olivia și, ciudat, vocea persoanei semăna izbitor cu cea a lui Holly.

— Holly? s-a trezit Olivia spunând, nesigură.

— Tu ești! spuse Holly. Nu eram sigură.

— Ah, Holly, spuse Olivia, în timp ce lacrimile începuseră să curgă. Nu-i așa că-i îngrozitor? Ai vorbit cu cineva? Ai luat legătura cu Saffron? Cu Paul?

— Am vorbit, spuse Holly, simțind cum vocea începe să îi joace feste. Am vorbit cu toți.

Și chiar așa făcuse.

Tot ce voia Holly să facă, până la slujbă, era să vorbească despre Tom. Toată lumea vorbea doar despre acest ultim atac terorist. Nu avea cum să scape de asta și credea că, vorbind despre Tom, îl ținea în viață. Chiar dacă străinii nu voiau să afle mai multe amănunte în afară de faptul că aveau de-a face cu cineva care fusese în explozie, Holly nu se mai putea opri din vorbit.

Poate că oamenii erau interesați de detalii, poate că nu. Nimeni nu o oprea însă din vorbit, toată lumea voia să fie alături de Holly în această tragedie, voiau să se ducă acasă și să poată povesti că au cunoscut pe cineva care știa pe cineva care a murit în trenul Acela Express, ca și cum ar fi fost și ei conectați și ar fi avut acum o viziune diferită, mai profundă a durerii și a tristeții cuiva implicat într-o asemenea nenorocire.

Marcus se purtase incredibil de bine. A susținut-o când era nevoie, lăsând-o singură când simțea cum o cuprinde jalea. De la moartea lui Tom, comportamentul lui Marcus îi amintise lui Holly de toate părțile lui bune și, în cele câteva clipe în care uita de durere, se simțea foarte recunoscătoare pentru asta. El era, se gândi ea într-una din zile, când îl privea, stânca ei și în momentul acela și-a dat seama că acesta era motivul pentru care se căsătorise cu el.

Totul la Marcus denotă putere. De la maximalul său până la capacitatea de a-și impune propriul fel de a face lucrurile ca fiind cel corect. Prima dată când Holly l-a văzut pe Marcus și-a dat seama că nu cunoscuse niciodată pe cineva ca el. În preajma lui Marcus nu existau probleme pentru că – se gândea ea – oamenii îi acordau instantaneu respect, iar Holly nu se simțise niciodată atât de în siguranță.

Și faptul că era opusul perfect al tatălui ei era un avantaj. Ea știa că îi este fidel. Știa că nu este genul de om care să aibă aventuri, nu era genul de bărbat care să își părăsească soția și fiica, să dispară pur și simplu, lăsând în urmă un iz de dezamăgiri și promisiuni false. Nu s-ar fi încurcat niciodată cu una dintre prietenele ei, așa cum făcuse unul dintre foștii săi prieteni, Russ.

Era acasă la o prietenă, în Sidney, la un grătar, când l-a cunoscut pe Marcus. Stând pe iarbă, într-o pereche de blugi scurți și un tricou, bronzată după călătorie, cu atât de mulți pistrii pe nas încât aproape că contribuiau și ei la bronz.

Erau foarte mulți oameni acolo. Majoritatea erau surferi, vecini și prieteni, fiecare făcându-și

apariția cu ceva de mâncare sau cu bere. Marcus ieșise chiar și în acele condiții în evidență, prin formalismul său ciudat. Arăta ca un avocat britanic scorțos, îmbrăcat cu un tricou Ralph Lauren cu guler, băgat în pantaloni de costum, la care era atașată o curea maro cu cataramă. Holly îl privi o vreme cum soarbe stingherit din bere, simțind că îl compătimește. Îl compătimea pentru că era singurul englez de acolo, în afară de ea, pentru că era un tip care evident nu se potrivea în peisaj.

— Eu sunt Holly, spuse ea, ridicându-se și îndreptându-se spre el, cu mâna întinsă. Tu trebuie să fii Marcus, pentru că auzise că unul dintre vecini găzduia un avocat scorțos cu numele acesta și nu putea să fie altul.

Fața lui s-a luminat.

— Ești englezoaică!

Era o afirmație, nu o întrebare, iar recunoștința lui pentru că fusese salvat era dulce și încurajatoare. Holly și-a dat seama că nu o deranja deloc să-și petreacă seara discutând cu el, și nu s-a supărat deloc când el a sunat-o a doua zi pentru a-i da întâlnire la prânz și nu a deranjat-o nici când, peste câteva seri, a sărutat-o în timp ce își lua la revedere, după ce o condusesese acasă.

Nu era neapărat genul ei, dar, se gândea ea la momentul respectiv, asta nu însemna mare lucru. Oricum, unde ajunsese cu genul ei de bărbați? O serie de relații distructive și dezamăgitoare, în care Holly părea mereu să fie cea care iese rănită. Poate că era un lucru bun că Marcus nu era genul ei. Și nu era ca și cum el era îngrozitor. În orice caz, dădea bine. Era destul de înalt, nu arăta rău, era evident plin de

succes și părea că o adoră. Sincer, era foarte bine să se simtă puțin adorată.

Pur și simplu o să mă simt bine, își spusese Holly. *Știu că nu este bărbatul visurilor mele, dar este atât de diferit de ceilalți tipi cu care am ieșit, poate că relația asta îmi va face bine, poate că așa arată o relație adevărată. Nu trebuia să fi căutat un suflet pereche, un partener perfect, poate că asta trebuia să fi căutat de fapt.*

Holly căuta siguranță. Căuta siguranță într-un moment în care nu se simțea deloc sigură. Inima ei avusese de suferit de prea multe ori și nu mai credea că poate găsi ceva mai bun, nu mai credea că merită un final fericit. Începuse să își spună că finalurile fericite există doar în filme. Că prietenia, siguranța, visurile și planurile comune erau mult mai de bun-simț, aveau mult mai multe șanse să se sfârșească într-o căsătorie lungă și fericită.

Și-a spus că este în regulă să se mulțumească cu atât. Că, măcar o dată în viață, trebuia să fie adult și să ia o decizie matură. Că era de ajuns. Pe parcursul căsniciei sale, când gândul o ducea la Tom, el era mereu acolo, ca un simbol a ceva ce ar fi putut fi. Nu era doar cel care scăpase, drumul neparcurs, dragostea pe care nu o alesese.

Holly știa, în adâncul sufletului său, că Tom era cel cu care ar fi trebuit să fie. Așa că pierderea era dublă. Plângea după cel mai bun prieten al ei, după bărbatul pe care îl iubea și după viața pe care nu a putut-o avea niciodată.

În această seară, la cina de dinainte de slujbă, Holly spera la o experiență cathartică, spera că

vor putea cumva să-și împărtășească durerea și să o depășească; spera că va începe vindecarea.

E emoționată din cauza întâlnirii cu ceilalți. Emoționată și temătoare. Olivia fusese ciudată când se întâlniseră odată la cinema, iar prietenul ei păruse arogant și nepoliticos.

— Nu pot să cred că m-am întâlnit cu Olivia și că era cu un bărbat atât de îngrozitor, îi povestise ea lui Tom la câteva seri după întâlnire, în timp ce stăteau într-un mic restaurant grecesc din Bayswater. După atâția ani în care nu ne-am văzut, te-ai fi gândit că vom avea o întâlnire fantastică, dar el practic a târât-o de acolo. Ar trebui să îi spui câte ceva despre gusturile ei în materie de bărbați.

Tom râse.

— Nu e treaba mea, Holly, dacă ei îi place, doar asta contează.

Holly oftase.

— Probabil, doar că Olivia era întotdeauna atât de dulce și de naivă în ceea ce privește bărbații și nu pare să se fi schimbat. Saffron ce mai învârte? Ai vorbit cu ea în ultima vreme?

— Ar trebui s-o întrebi chiar tu asta. I-ar plăcea foarte mult să primească vești de la tine.

— Au trecut prea mulți ani. Îmi place să aud ce mai face, dar ne-am îndepărtat cu toții și mă îndoiesc oricum că mai vrea să audă de mine.

— Eu cred că i-ar plăcea, spuse Tom. Sunt sigur de asta. Toți întrebați unii de alții, dar nici unul dintre voi nu pune mâna pe telefon.

— Sincer, nu cred că mai avem ceva în comun, replică Holly. În afară de un trecut împreună – și de câte ori poți spune povești despre dansuri în

holul bisericilor, despre jachete cu măgăruși și cizme cu blană de maimuță?

— O, Doamne, râse Tom. Uitasem asta. Arătai oribil.

— Da, bine. Nici tu, cu imitația proastă a lui Suggs, nu erai foarte șmecher.

— A, da, încerc să uit asta. Dar chiar cred că ai multe în comun cu toți ceilalți. Bineînțeles că ai. Doar n-am fost prieteni degeaba.

— Nu știu, spusese Holly, neîncrezătoare. Cred că am fost împinși unul către altul de circumstanțe foarte mult timp. Ești amuzant, totuși, continuă ea. Nu pot să cred că mai ții legătura cu toată lumea. Cum naiba reușești? Eu abia apuc să răspund la mesajele pe care le ascult seara pe robotul telefonic, darămite să sun o sumedenie de oameni care fac parte din trecutul meu. Ești incredibil, să știi.

— Știu. Nu de asta mă iubești?

— Apropo de iubire, spusese Holly, simțind o emoție cunoscută.

Iar începea. Era ca un carusel continuu, ea stând de partea cealaltă a mesei, la douăzeci și cinci de ani, privind fața celui pe care îl cunoștea mai bine decât pe oricine altcineva pe lume, cel mai bun prieten al ei, neputându-se gândi la altceva în afară de cum ar fi dacă s-ar săruta.

— ... Tu... te vezi cu cineva?

Se bâțâia pe scaun, nervoasă.

— De ce? Iar îți place de mine?

Asta devenise o glumă recurentă între ei, felul în care se îndrăgosteau unul de altul și apoi le trecea, dar, spre rușinea ei, Holly s-a trezit fără replică, roșind intens.

— O, Dumnezeuule, spusese Tom, uluit. Nu am vorbit serios. Of, Doamne, Holly. Dacă mi-ai fi spus în urmă cu câteva luni.

— În urmă cu câteva luni, eram cu Jake.

— Știu, zâmbi Tom. Eram nemaipomenit de gelos.

— Păi și de ce nu ai spus nimic?

— Pentru că erai cu Jake. Ce rost avea?

— Poate că-i dădeam papucii pentru tine.

— Holly, Holly, Holly...

Tom dădu din cap, după care își puse fruntea în palme.

— Nu suntem făcuți să fim împreună, știi asta.

Holly roși ușor în timp ce dădu răspunsul.

— Știu, oftă ea. Dar dacă suntem amândoi încă singuri la treizeci de ani? Ce zici, facem un pact să ne căsătorim dacă suntem amândoi încă singuri la treizeci de ani?

— La treizeci de ani? întrebuse Tom, puțin alarmat. Mai sunt doar cinci ani până atunci. Nu putem să zicem treizeci și cinci?

— Bine.

Holly întinse mâna peste masă, iar Tom i-o strânse ferm.

— La treizeci și cinci de ani ne căsătorim.

— S-a făcut.

— Deci? continuase Holly, după câteva minute, cu gura plină de lipie și tzatsiki. Cum o cheamă?

Și așa mai departe.

Holly nu avea curaj să gătească, dar făcu o salată, comandase paste, câteva baghete și o prajitură tiramisu de la cofetăria italienească de

pe strada ei. Câteva sticle de vin se răceau în frigider.

Amintirile continuau s-o inunde. Pusul mesei pentru patru persoane dura de cinci ori mai mult decât ar fi durat în mod normal, pentru că Holly se lăsa purtată de un șir de amintiri legate de Tom.

Termină de pregătit masa, apoi merse la baie și încercă să ascundă durerea imprimată pe fața ei pe parcursul ultimelor săptămâni. Picături de ochi Murine pentru a spăla roșeața, cremă hidratantă pigmentată ca să-i curețe pielea, încrețită de la șiroaiele de lacrimi, fard de pleoape pentru a îi mări ochii, fard de obraz pentru a da culoare feței, care căpătase în ultima vreme o nuanță ciudată de gri.

Nu era superbă. Nu acum. Dar era prezentabilă. Asta era tot ce își putea dori. Și soneria sună în timp ce Holly încerca să își aranjeze și să își dea părul după urechi, coborând pe scări.

Se gândise deseori la o reuniune cu colegii de școală, dar nu se gândise niciodată că va avea loc în astfel de condiții.

Capitolul cinci

Olivia a sosit prima. Stând stingherită în pragul ușii, cu o sticlă de vin în mână, Olivia observă cu surprindere cât de natural îi era să o ia pe Holly în brațe, iar apoi, când se despart, se privesc una pe cealaltă, ștergându-se amândouă la ochi și zâmbind, dând din cap, prea emoționate pentru a putea spune un cuvânt.

Un Saab se strecoară încet pe alee. Holly se uită atent prin geamul parbrizului și vede un bărbat și o femeie. Le face insistent cu mâna în timp ce ei parchează, iar Paul și Saffron se îndreaptă către casă, zâmbind toți trist unul către altul, înainte de a se îmbrățișa, unul câte unul, cu ochii în lacrimi, nevenindu-le să creadă că sunt din nou împreună după atâția ani, nevenindu-le să creadă ce i-a adus din nou la un loc.

Holly pare mai liniștită acum că grupul de fețe plânse ajunsese în siguranță în bucătăria ei. Olivia sugerase să iasă undeva, nedorind ca Holly să se deranjeze cu gătitul, dar Holly știa că nu ar putea face față acestei povești într-un spațiu public, având nevoie de condiții familiare

pentru a putea vorbi despre Tom, de căldura și confortul unei case.

— Ce faci?

— Arăți fantastic!

— Ia uită-te la tine!

— Prietena noastră, vedeta de cinema.

— Dumnezeuule, cât timp a trecut?

Vocile lor fac ecou în bucătărie și ei își zâmbesc unul altuia, Olivia rânjind către Saffron, Paul prinzând-o pe Holly de umeri, Saffron simțind, pentru prima dată după ani de zile, că nu mai trebuie să fie Saffron Armitage, vedetă de cinema, că poate fi în sfârșit Saff. Doar Saff.

— Mă bucur c-am venit, spuse Paul, reze-mându-se de spătarul unui scaun de bucătărie și luând o gură de vin. Circumstanțele sunt oribile, dar, Iisuse, e atât de bine să vă văd pe toate.

— Iertați clișeul cinematografic, spuse Saffron, cu emoție în voce, dar mă simt ca acasă.

Olivia rupse tăcerea, luându-l la rost pe Paul.

— E clar că ai mâncat bine în toți anii ăștia, spuse ea rânjind.

— Ce fermecătoare ești, spuse Paul. De când nu ne-am mai văzut, de douăzeci de ani? Și primul lucru care îți iese pe gură este o insultă. Văd că nu te-ai schimbat deloc.

Olivia își puse un braț pe după umerii lui Paul și, strângându-l, se apleacă să-l sărute pe obraz.

— Arăți foarte bine. Te necăjesc doar. Oricum, ar trebui să te bucuri că încă mă simt atât de în largul meu cu tine.

Saffron se plimbă prin sufragerie și se uită la fotografiile împrăștiate. Ia una de jos – una cu

Holly și Marcus rânjind către aparat, sprijiniți de o poartă de lemn de la țară.

— Holly, acesta este soțul tău? întrebă Saffron, ridicând fotografia.

— Da, spuse Holly, băgând capul pe ușă. Și cei de acolo sunt copiii mei.

— Nu-mi vine să cred, spuse Saffron dând din cap. Holly Mac este căsătorită. Și mai are și copii.

Holly se întoarce în bucătărie cu zâmbetul pe buze.

— Hei, Paul. Apropo de căsătorie. Am văzut materialul din *Vogue*, făcut după ce te-ai însurat. Domnul Prada. Abia m-am abținut să nu te sun, doar ca să râd de tine.

Paul dă spăsit din cap.

— A, da. Mă simțeam puțin ca un impostor. Nu am făcut-o decât pentru că Anna a spus că ar fi o reclamă minunată.

— Și a mers?

— Da.

— Doamne, îmi place la nebunie site-ul ăla, spuse Holly. Cheltuiam o avere cu celălalt site pentru haine, dar serviciile erau de rahat. Toate ajungeau cu două săptămâni întârziere pentru că nu aveau marfa pe stoc și nu își cereau niciodată scuze, ceea ce mă scotea din sărite. Așa că acum nu folosesc decât *Fashionista* și este uimitor. Serios. Și ambalarea și viteza. Spune-i soției tale că sunt fan și că face o treabă excelentă.

— Poate că soția ta ne-ar putea face o reducere, ca pentru prieteni? încercă Saffron.

— Desigur. Ar trebui totuși să o cunoașteți înainte și ar trebui să vă placă, ceea ce este

evident o problemă, dar mă voi ocupa de asta, zâmbi Paul.

— De ce cumperi atât de multe de la ei? întrebă Olivia.

Holly dădu din umeri.

— Din două motive. În primul rând, cine face aprovizionarea cu haine pentru acest site are cele mai bune gusturi posibile...

Paul dădu mândru din cap.

— Asta-i soția mea!

— ... și, continuă Holly, se pare că una dintre nebuniile mele de adult sunt cumpărăturile excesive.

Saffron izbucni în râs.

— Bine ai venit în club, draga mea. Cred că consumerismul compulsiv este cel mai al dracului blestem în secolul XXI.

— Ăsta și terorismul, spuse Olivia.

Tăcerea se așternu, odată cu vinovăția, vinovăție pentru că râseseră, pentru că se simțeau bine după ce Tom murise.

— Îmi pare rău, spuse Olivia. Să ciocnim paharele. Pentru Tom, spuse ea, ridicând privirea în sus. Oriunde ai fi.

— Pentru Tom, răspunseră toți. Am vrea să fii aici.

Și seara a continuat... Odată cu trecerea timpului, inhibițiile dispăreau și legăturile se refăceau. Ceea ce îi ținuse departe unul de celălalt toți anii aceștia, dispăruse acum fără urmă.

Olivia, care era atât de emoționată de redarea unor oameni față de care se simțise mereu inferioară, nu se mai simțea deloc prost. Era surprinsă că nu o mai vedea pe Saffron mai

frumoasă sau pe Holly mai deșteaptă și, deși poate că încă era adevărat, lucrurile acestea nu o mai deranjau, nu mai urmărea linia de pe pragul ușii, măsurându-se întruna și având senzația că a rămas în urmă.

Saffron era mai liniștită, mai calculată cumva. Saffron din tinerețe era agitată, dar Saffron cea care stătea astăzi aici părea, chiar dacă tristă, totuși cumva împăcată. Plângăcioasa de odinioară se potolise, se simțea mai bine în pielea ei și părea mult mai frumoasă astfel.

Paul a rămas același. Nu s-a schimbat deloc, în ciuda faptului că Holly îl cicălise în legătură cu numărul din *Vogue* (pe care se dusese să-l cumpere imediat). Tom avea dreptate, își spuse Holly cu tristețe, amintindu-și de conversația pe care o avusese cu Tom după ce văzuse prima dată acel număr din *Vogue*. Era același golan, unul care avea abilitatea să mascheze incredibil de bine acest lucru.

Și Holly? Holly părea a fi cea pentru care să îți faci cele mai multe griji. Ea era cea mai pierdută dintre toți. Chiar și aici, între oameni care o cunosc de mai mult timp decât oricine, deși părea că se simțea bine, stând turcește pe canapea, chiar și aici era pierdută.

— Tom era probabil cel mai constant lucru din viața mea, oftă Olivia, întinzându-se către măsută să-și mai toarne niște vin. Orice s-ar fi întâmplat, oricine m-ar fi părăsit sau oricât de tâmpită mi-ar fi fost slujba, Tom era mereu alături de mine. Nu că ne-am fi văzut foarte des, dar era atât de loial în prietenia lui! Era mereu lângă mine. Și, Doamne, cât am mai încercat să

scap de el când aveam douăzeci de ani, dar pur și simplu nu voia să dispară...

Ceilalți au început să râdă.

— Știți ce-mi plăcea cel mai mult la Tom? Că nu se schimbase. Că nu era niciodată intimidat de oameni sau de lucruri. Mă cunoștea de atâta timp, încât nu era impresionat de actorie sau de filmele pe care le făceam. Mă enerva chestia asta enorm, recunosc Saffron, dând din umeri. După ce am jucat în filmul acela cu Dennis Quaid, mă gândeam că îmi va acorda ceva mai mult respect, dar lui puțin îi păsa. De fapt, cred că mi-a și spus să nu mai fiu atât de înțepată la un moment dat.

— Și așa ai făcut? rânji Paul către ea, amuzat.

— Tu ce crezi?

Ridicase ușor o sprânceană, întorcându-se să se uite la el.

— Mă gândeam eu.

— Știu că sună oribil, spuse Holly încet, dar nu se spune că întotdeauna apreciezi ce aveai atunci când nu-l mai ai? Mi-am petrecut ani întregi îndrăgostindu-mă și dez-îndrăgostindu-mă de Tom și apoi l-am cunoscut pe Marcus și bineînțeles că am rămas doar prieteni, dar îmi doresc să fi vorbit mai mult cu el, aș vrea să-i fi arătat cât de mult îl iubesc. Dar, de unde să știu eu că se va întâmpla așa ceva?

— Bineînțeles că nu aveai de unde să știi, spuse Saffron. Dar el știa. Știa cât de mult îl iubeam toți. De asta insista să păstreze legătura cu noi.

— Mai vreți cafea?

Holly oftează, își scoate picioarele de sub ea și se ridică de pe canapea, știind că relația ei cu

Tom a fost diferită, dar nedorind să împartă asta cu ceilalți. Nu încă.

— Mai bine niște vin, spuse Paul, în timp ce golea cel de-al patrulea său pahar de ultimele picături.

Se întâmplase nu cu mult timp după ce luaseră cina în Bayswater. Înainte de călătoria în Australia în care Marcus o cucerise, înainte să înceapă să se uite la Tom doar ca la un prieten.

Altă cină. De data aceasta în Holland Park. Nu din alt motiv decât să mai pună țara la cale. Holly vizitase imensul depozit Ghost în acea dimineață – își făcuse loc printre sute de femei disperate pentru a pune mâna pe orice părea să fie măsura ei și nu avusese nici o problemă să se dezbrace în sutien și chiloți pentru a proba ce îi plăcea în mijlocul camerei, printre rafturile de haine.

Găsise o jachetă liliachie diafană. Subțire, vaporeasă, fluturând în urma ei în timp ce mergea. Se lega în jurul gâtului cu un șnur brodat și găsisese s-o asorteze cu niște pantaloni liliachii și o vestă.

Era frumoasă în seara aceea. După-amiaza fusese una călduroasă. Se întâlnise cu câteva prietene la Primrose Hill. Una dintre ele adusese o pătură imensă, alta baghete și alta brânză. Holly adusese vinul și toate își dăduseră jos tricourile și își ridicaseră fustele cât de mult îndrăzniseră ca să se lase îmbrățișate de soare în timp ce discuri de plastic și mingi zburau peste capetele lor și câini alergau către ele, încercând să le fure din mâncare.

Holly avea acel tip de piele care se bronză la prima atingere a soarelui. În seara aceea, își lăsase capul în jos scuturându-și părul, pentru a obține un *look* sălbatic și senzual, se dăduse cu fard pe obraji și își pusese cercei mari și rotunzi din argint în urechi. Nu o făcea pentru Tom, ci pentru ea, deși știa că Tom va aprecia.

El a parcat în fața casei la ora șapte, a claxonat și Holly a fugit pe scări și s-a aruncat în mașina lui.

— Arăți *superb*! spuse el surprins, în timp ce ea se apleca să-l sărute pe obraz.

— Știu! spuse ea. Reduceri la Ghost. Nesimțit de ieftin. Nu este minunat?

— Da, și cum de ești atât de bronzată?

— Amestec de Primrose Hill și machiaj. Îți place?

— Arăți ca o reclamă la viața sănătoasă. Să mergem. Am făcut rezervări la Julie's.

— Înțeleg, spuse Holly, așezându-se comod în scaun. Ce romantic!

— Știu. Mă gândeam că poate am noroc în seara asta.

Holly ridică din sprâncene.

— Dacă te porți cum trebuie, cine știe, poate.

Stăteau la o masă retrasă din colțul camerei, la lumina lumânării. Pentru oricine altcineva în afară de Holly și Tom, atmosfera ar fi fost absurd de romantică, dar în loc să își șoptească dulci nimicuri unul altuia peste masă, ei râdeau ne-bunește pe seama unor glumițe pe care doar ei le înțelegeau.

Au împărțit o porție de cremă cu zahăr ars, luptându-se cu furculițele de parcă erau sulițe,

încercând fiecare să ia mai mult. Apoi, după ce au parcat în fața apartamentului lui Holly, Tom a făcut ceea ce făcea de obicei, a urcat scările pentru o ultimă ceașcă de cafea.

Era o seară perfectă. Nu se îndrăgostiseră unul de celălalt, doar se simțeau bine împreună, fără așteptări false care să ducă la dezamăgiri.

Holly s-a așezat pe canapea alături de Tom și și-a aruncat un picior peste al lui.

— Ai grijă, spuse Tom, rânjind. Nu vrei să mă seduci cumva, nu?

— Nu chiar, spuse ea, sorbind din cafea. M-am învățat minte de dățile trecute, mulțumesc foarte mult.

— M-am întrebat deseori, spuse Tom, fără să se uite la Holly, ci la felul în care îi cădea jacheta liliachie peste picioare, cum ar fi să te sărut.

— Hai, termină, începu Holly să râdă. Nu-mi spune că în seara asta chiar ai de gând să te dai la mine?

Tom dădu din umeri și zâmbi.

— Mă gândeam s-o fac.

— Ia să vedem, spuse ea ridicând o sprânceană, știind că nu urma să se întâmple nimic – nu era nici un pic de tensiune sexuală, nici un pic de fior, nici urmă de dorință. Te provoc!

Timp de câteva secunde, nici unul dintre ei nu s-a mișcat. Holly era pe punctul de a începe să râdă și să spună *Știam că doar te prefaci*, dar apoi Tom a pus încet jos cana cu cafea și s-a întors cu fața către Holly și, dintr-odată, nu îi mai veni să râdă.

A fost cel mai încet, cel mai nesigur, cel mai incitant sărut de care avusese ea parte vreodată. Nici măcar în momentul în care buzele lui le-au atins pe ale ei, nu îi venea să creadă că se întâmplă cu adevărat. Stătea acolo pur și simplu, zâmbind, fără să creadă că Tom va duce sărutul până la capăt.

Moale, delicat, doar un sentiment că buzele ei le atingeau pe ale lui, și zâmbetul i-a dispărut. Apoi, o sărută pe buza de sus, apoi pe cea de jos, până când și-a făcut și ea curaj să-i lingă ușor buza de sus, și gata. Se sărutau. Brațele se ridicau pentru a mângâia fața, pentru a-și plimba degete pe spatele gâtului.

— Holly, șopti Tom.

— Șșșșș...

Holly se lipise de el, apoi se dădu înapoi să-l privească. Tom. Tom al ei. Privind-o prin ochii întredeschiși, sclipind de dorință. Ea nu spusese nimic, nedorind să strice momentul, în schimb s-a aplecat din nou pentru a-l săruta, în timp ce degetele ei rapide și pricepute îi desfăceau nasturii de la cămașă.

— Tom, șopti Holly, în timp ce-l săruta pe piept, ridicându-se apoi să-i atingă buzele.

Atât de cunoscut. Atât de sigur.

Deci așa trebuia să fie.

Ca o revenire acasă.

Tom a plecat înainte să se facă dimineață. Ceea ce părea atât de potrivit și de normal sub vâlul întunericului, începea să pară foarte nenatural odată cu apropierea zorilor.

Tom a lăsat-o pe Holly dormind în pat. Înainte să iasă pe ușă, a stat lângă pat și a privit-o, simțindu-se incredibil de trist. Chiar nu crezuse că așa ceva se va întâmpla cu Holly. O iubea mai mult decât iubise vreodată pe oricine și, oricât de atras ar fi fost de ea, își dădea seama că nu te poți culca cu prietena ta cea mai bună și apoi să te aștepți ca totul să revină la normal.

Nu te poți culca cu cea mai bună prietenă și apoi să începi să o scoți în oraș, să ieși cu ea la cină, să-i spui povești și să vezi cum merge.

Nu te poți culca cu cea mai bună prietenă și să te aștepți să fii orice altceva în afară de un cuplu instant. Nu există cale de mijloc. Dacă te culci cu cea mai bună prietenă, ai doar două variante. Orice ai alege, prietenia a luat sfârșit.

Tom o iubea pe Holly, dar nu plănuiise asta, nu era pregătit pentru așa ceva. Avea doar douăzeci și cinci de ani și nu era nici pe departe pregătit să se așeze la casa lui, alături de nimeni. Nici măcar cu Holly. Mai avea încă multe de făcut. Iisuse, dădu el din cap violent. Ce Dumnezeu fusese în capul lui? Dar Holly arăta atât de bine în liliachiu, iar mai târziu, în pat, fusese minunată, cum putea să refuze? Cum ar fi putut orice bărbat în locul lui să reziste?

Dar ce știa el?

Holly l-a sunat pe Tom a doua zi după-amiază. L-a prins la telefon și au avut o conversație ciudată, fadă. Cea mai ciudată conversație pe care Holly o avusese vreodată cu cineva, dar un fel de conversație care nu îi era necunoscută. Acesta este genul de discuție pe care o porți

atunci când ai senzația că-i prezezi, se gândea ea. Aceste discuții le porți când urmează să ți se dea papucii, când evident simți mult mai mult decât cealaltă persoană.

Dar cum era posibil? Nu era vorba de oricine. Era Tom. *Tom!*

Și-au spus la revedere și Tom a închis telefonul, după care și-a lăsat capul între palme. Ura să facă asta. Holly era ultima persoană din lume pe care și-ar fi dorit s-o rănească, dar ce putea să facă? Știa că nu poate fi iubitul ei și cum ar fi putut să rămână doar prieteni după seara trecută?

O să facă o pauză, decisese el. Nu o va mai suna o vreme. Nu o va abandona, pentru că nu o va abandona niciodată, dar vor face o pauză până când vor putea relua prietenia de unde o lăsaseră. Înainte de seara trecută, adică.

Timp de câteva săptămâni, Holly fusese distrusă. Trecuse prin prea multe relații de-a lungul anilor pentru a nu își da seama, șocată și îndurerată, că Tom nu era cu nimic diferit de ceilalți, că anii lor de prietenie nu însemnau nimic și că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei doi.

Răsfoind într-o după-amiază *Time Out*, a văzut un anunț pentru o expediție de trei luni în Australia. Viața în Anglia nu fusese niciodată mai mohorâtă, iar intervențiile constante din partea prietenilor de a ieși și a se distra, continuându-și viața, o lăsau rece. Avea nevoie de o schimbare, avea nevoie să scape de amintiri, avea nevoie să înlocuiască imaginile din capul ei cu momentele din acea seară petrecută cu Tom.

Acel „Holly“ șoptit care, se gândea ea, însemna că o iubește și că nu o va părăsi niciodată.

Tom a încercat, într-un final, să ia legătura cu Holly, când ea era în Australia. Îi era dor de ea. Se gândise la multe alte lucruri, dar ajunsese la concluzia că toate drumurile duc la Holly, că nici o fată nu era cum era Holly. Și, cel mai mult, își amintea de dorință și de acel sentiment de revenire acasă.

— Tom? Holly sunt!

— Holly? Unde ești? Unde ai fost? Mi-a fost dor de tine, pe unde dracu' ai umblat?

Holly râse.

— În Australia. Trebuia să stau trei luni acolo, dar până la urmă am stat șase. M-am distrat cum nu m-am mai distrat niciodată și am cunoscut pe cineva. Îți vine să crezi? Asta e, Tom, acesta este bărbatul cu care mă voi căsători. Abia aștept să-l cunoști.

Dragul de Tom, se gândea Holly, după ce aranjase o dată la care el să-l cunoască pe Marcus. Ce dor mi-a fost de el, se gândea ea, prea amețită de noua relație pentru a sesiza tulburarea lui Tom, pentru a-și da seama că tocmai îi frânsese inima, așa cum o făcuse și el cu câteva luni de zile în urmă.

— L-am iubit, voia ea să urle, să le mărturisească lui Paul și Oliviei și lui Saffron, dar nu o făcea pentru că știa ce îi vor răspunde.

Că și ei îl iubeau.

Capitolul șase

— Doamne, ce de lume! mormăi Marcus, trăgând puternic de volan pentru a da a treia oară ocol străzii.

— Cred că sunt foarte mulți din America, spuse Holly, scrutând oamenii de lângă biserică, încercând să zărească pe cineva cunoscut. A, uite! spuse ea. Uite-o pe Saffron. Saff! Saffron!

Scoase mâna pe geamul mașinii și Saffron se întoarse și le făcu și ea semn, grăbindu-se, recunoscătoare, către automobil.

— Slavă Domnului, spuse ea, fără răsufare. Nu voiam să intru singură.

— Pot să cobor și să mă duc cu Saffron? se întoarse Holly către Marcus, observând că era complet năucit de prezența unei vedete și chicotea ca un copil. Voi doi vă cunoașteți? Saffron, el este soțul meu, Marcus. Marcus, ea este Saffron.

— Încântat de cunoștință.

Saffron îi aruncă cel mai luminos zâmbet posibil, oportunitate pe care Holly o folosi pentru a coborî din mașină.

— Ne vedem înăuntru, îi spuse ea lui Marcus, în timp ce acesta își venea în fire din cauza mașinii din spatele lui care claxona și îl forța să înainteze încet pe stradă, lăsându-le pe cele două fete să stea și să se uite una la celalaltă, râzând.

Marcus poate fi și fermecător. Poate fi chiar și cel mai fermecător bărbat din încăpere. La tribunal, i se spune Jekyll și Hyde. O zi poate fi încântător și a doua poate fi atât de rece și dur, încât lasă oamenii în stare de șoc, întrebându-se ce au făcut să merite așa ceva.

Dar este mereu fermecător atunci când se află față în față cu o persoană pe care dorește să o impresioneze.

— Credeam că soțul tău este un cretin arogant, spuse Saffron.

Holly ar fi trebuit să se supere, dar bănuia de mult timp că asta credea lumea despre el, așa că n-o mai deranja.

— Majoritatea timpului, așa și este, dar poate fi și incredibil de fermecător.

— Mi s-a părut mie sau era puțin impresionat să vadă o vedetă? chicoti Saffron.

— Păi, da. Se pare că Marcus nu mai este atât de calm și de calculat când e față în față cu o celebritate adevărată, spuse Holly, dând ochii peste cap în timp ce își strecura mâna pe sub brațul lui Saffron. Oricum, cine ți-a spus ție că este un cretin arogant?

— Am voie să mă folosesc de Tom la propria lui slujbă de înmormântare?

— Trebuia să-mi fi dat seama, spuse Holly oftând, în timp ce ele se alăturau mulțimii de oameni care urcau aleea.

— Marcus a văzut *Amantul doamnei Chatterley*? Cred că i-a plăcut la nebunie de mine când am jucat-o pe Lady Chatterley.

— Cred că toată lumea te-a plăcut la nebunie când ai jucat-o pe Lady Chatterley, râse Holly. Vai, ai grijă. Văd că începi să te umfli în pene.

— Of, Doamne. Fii serioasă! Nu e vorba de mine, toată lumea a apreciat rolul meu. A fost primul rol în care am apărut complet dezbrăcată și încă mai plătesc pentru asta. În ultimul timp, n-am cunoscut nici un bărbat care să nu se uite la mine cu limba scoasă.

— Mie-mi sună bine. Dar serios acum, Saff, dacă îl vrei pe Marcus, îl poți lua.

— Mulțumesc, spuse Saffron, râzând. Dar sunt cam ocupată cu P. momentan.

— Așa îi spui tu iubitului tău despre care nu vrei să vorbești? P.?

— E mai simplu decât numele lui și nimeni nu ar putea să ghicească cine e, dacă ar auzi ceva din greșeală. Eu... Of, Doamne. Poți să păstrezi un secret, nu?

— Bineînțeles.

— E celebru. Incredibil de celebru, așa că trebuie să juri că nu spui nimănui.

— Pe cuvânt de onoare.

Saffron se aplecă și șopti un nume în urechea lui Holly.

— Dar... Nu este căsătorit cu...?

— Exact. De asta este un secret. Șșșșș! spuse Saffron, ducând un deget la buze, în timp ce se apropiau de ușă. Îți spun mai multe mai târziu.

Cele două pășiră în holul rece și urmară mulțimea în biserică. Toată lumea stătea în picioare

și locul era plin, erau probabil sute de oameni înghesuți înăuntru.

— Unde sunt părinții lui? șopti Holly, privind către partea din față a sălii.

— Îi găsim mai târziu. Eu nu i-am mai văzut de ani de zile. Tu?

— Nu. Mă tot gândesc cât de îngrozitor trebuie să fie pentru ei să-și piardă fiul.

— Dar soția lui? Sarah, parcă, nu? A venit și ea aici cu copiii?

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Scuze. Scuze. Pardon.

Se strecoară pe lângă grupurile de oameni până ce încep să zărească amvonul.

— Hai să rămânem aici, spuse Saff. Măcar pot să respir. Crezi că soțul tău o să ne poată găsi?

— Sper că nu, oftă Holly, în timp ce Saffron se încruntă către ea.

— E totul în regulă între voi doi?

Holly râse trist.

— Glumesc doar, spuse ea. Nu mă lua în seamă!

— Holly Macintosh? Saffron? *Dumnezeule!*

Holly și Saffron s-au trezit față-n față cu o figură brăzdată de lacrimi, acoperită de o pălărie imensă neagră, extrem de dramatică, un costum strâmt și pantofi cu tocuri înalte și tălpi de un roșu-aprins care îi dădeau imediat de gol ca fiind Louboutin.

— Nu pot să cred! spuse fata, cuprinzând-o întâi pe Holly și apoi pe Saffron într-o îmbrățișare gigantică. Nu v-am mai văzut de când s-a terminat școala. Și nu este îngrozitor că ne

vedem aici pentru prima dată după atâta timp? Vă vine să credeți? Săracul Tom. Și biata Sarah. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la copii, e pur și simplu sfâșietor.

Holly o privi pe furiș pe Saffron cu o privire care spunea *cine dracu' mai e și asta?* Dar Saffron părea să știe sau, cel puțin, se descurca minunat în a se preface.

— Nu pot să cred ce bine arăți, spuse Saffron. Nu te-ai schimbat deloc.

— Acum *știi* că minți, spuse fata, aplecându-se și aproape șoptind. În școală, nasul meu era aproape cât biserica asta. Slavă Domnului că există operații estetice și soți care sunt dispuși să plătească pentru ele. Apropos, el este soțul meu, Eric.

Un bărbat scund și simpatic se apropie și le strânse mâinile lui Holly și lui Saffron.

— Nu ai ieșit cu Robin o perioadă scurtă de timp?

Holly rămase total pe dinafară în timp ce Saffron se luminează, dându-și seama cine era femeia aceea și intervenind pentru a salva situația.

— Holly! spuse Saffron. Îți amintești, nu? Ai ieșit cu Robin Cartledge câțiva ani. Ce amuzant că ți-ai amintit asta, *Sally*, spuse ea, aruncându-i o privire cu tâlc lui Holly.

Holly începu să proceseze. Aceasta era Sally Cartledge? Sally Cartledge era cea mai ciudățică fată din clasă, posesoarea unui nas care îi adusesese porecla „Concorde”. Era una din acele fete deștepte care nu descoperise încă gustul băieților, care a terminat școala și a urmat universitatea Oxford și despre care nu se mai auzise nimic.

Dar cum putea această femeie să fie Sally Cartledge? O frumusețe zveltă, brunetă, ale cărei picioare nu se mai sfârșesc, cu un machiaj impecabil. Holly rămase șocată și îi aruncă o privire furișă lui Sally, încercând să recunoască ceva din vechea Sally în ea, dar nu. Nimic.

— Noi mergem mai încolo, ciripi Sally. Dar a fost minunat să vă văd. Facem schimb de cărți de vizită? Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim.

Saffron râsuflă ușurată când îi văzu pe cei doi îndepărtându-se.

— Iisuse. Slavă Domnului că a adus vorba de Robin, că altfel habar nu aș fi avut cine era.

— Cum poate fi aia Sally Cartledge? Ce și-a făcut? Când a devenit frumoasă?

— Aș spune că s-a întâmplat undeva între operația la nas, implanturile cu Restylane în buze, injecțiile cu Botox de peste tot, după ce și-a făcut dinții și după ani de zile în care a făcut ceva de genul Zone.

— Dar, *Dumnezeule!* Nu am mai văzut niciodată o asemenea transformare dramatică. Nu mi-aș fi dat seama în vecii vecilor că e ea.

— Bună, nu? Ar fi trebuit să-i cer numele chirurgului ei.

— De ce? Ce ți-ai fi făcut? întrebă Holly, oripilată.

— Of, draga mea, râse Saffron. Deja mi-am operat sânii de două ori, Botoxul este deja ca și cum te-ai spăla pe dinți și chiar aș vrea să îmi aranjez ochii.

— Cum adică să îți aranjezi ochii? Ce să le faci? Arăți foarte bine.

— Nu. Am pungi, spuse Saffron, arătând către pielea de sub ochii ei.

Holly se apropie, dar nu văzu nimic.

— Nu.

— Uită-te mai de aproape. Vezi? Umflătura asta mică? Este o pungă de grăsime și vreau cu disperare s-o scot de acolo. Este cea mai ușoară operație din lume și ar trebui să mă facă să par cu ani de zile mai tânără.

— Ce s-a întâmplat cu ideea de a îmbătrâni cu grație?

— Nu se poartă în filme în zilele noastre, draga mea. Acum trebuie să te folosești de orice ajutor pe care îl poți primi.

— Cred că ești nebună. Chiar nu văd nimic acolo.

— Poate că nu vezi tu, dar eu văd. E tot ce văd când mă uit în oglindă în ultima vreme. Oricum, P. a spus că plătește el operația.

— Da? De ce?

Saffron dădu din cap.

— A plătit pentru operația soției sale și a plătit și pentru cele două operații pe care mi le-am făcut la sâni. La șaptesprezece milioane cât primește pentru un film, mi se pare o nimica toată. Oricum, îi face plăcere. Spune că îi place să-și răsfețe fetița.

— Hmmm. Pare o relație foarte sănătoasă, rânji Holly. Rahat! Uite-l pe Marcus acolo. Repede. Ascunde-te.

O apucă pe Saffron de braț și o trase în spatele unui grup de oameni.

— Da, spuse Saffron, zâmbind ironic. Pari a fi expertă în relații sănătoase. Nu-ți face griji, nu trebuie să îmi dai nici o explicație acum, dar cu siguranță e ceva ciudat între voi doi. Doamne, de unde au apărut toți oamenii ăștia?

— Cine știe? Adică, știu că toată lumea îl iubea pe Tom, dar mai bine de jumătate dintre oamenii care sunt aici nu par nici să-l fi cunoscut măcar. Șșșș. Începe.

Holly și Saffron stau cuminți în timp ce se lasă liniștea și din difuzoare se aude muzică. Vocea lui Linda Ronstadt începe să se propage clar în sală.

*La revedere, prietenul meu
Știu că nu te voi mai vedea niciodată
Dar dragostea pe care mi-ai arătat-o de-a
lungul anilor
Va șterge aceste lacrimi
Acum sunt bine
La revedere, prietenul meu*

Și durerea, care aștepta la ușă invitația să intre, se instalează într-un final, iar oamenii încep să plângă.

Tatăl lui Tom, Peter, este primul care vorbește. Urcă la amvon și își drege vocea. Primul gând al lui Holly este cât de bătrân pare stând acolo sus. Și-l amintea ca pe un om solid și plin de viață. Nu ca pe acest om mic, pierdut... bătrân, căutându-și stângaci ochelarii de vedere și răsfoind printre hârtii.

— Pe 17 august 1968 stăteam în fața spitalului Sf. Maria, fumând o țigară, așteptând să se nască primul meu copil, începu el, cu o voce surprinzător de clară și de puternică. În zilele acelea, nu aveam voie să participăm la naștere sau, cel puțin, așa i-am spus soției mele.

Un val de râsete ușurate străbătu mulțimea.

— Nu aveam voie să fumez, dar țigara îmi găurea buzunarul de la sacou și nu mai aveam răbdare. Le-a luat asistentelor o jumătate de oră să mă găsească, dar într-un final au dat de mine și mi-au spus că am un fiu frumos și sănătos, Thomas Henry Fitzgerald. Bine că nu eram în sala de nașteri când avusese loc evenimentul, pentru că eu aveam alte planuri în ceea ce privea numele – Octavius Auberon era una din opțiunile mele....

Alte râsete.

— Dar Maggie a câștigat și, ceea ce a fost și mai important, Thomas Henry mi-a câștigat și mie sufletul. Numele Thomas înseamnă sprijin, iar pe Tom, încă de când era mic, te puteai sprijini. Sunt multe alte cuvinte pe care le-aș putea folosi pentru a-l descrie, iar aceia dintre voi care l-au însoțit în marșul lui anual prin cluburile din New York sunt sigur că se pot gândi la câteva alternative. Dar te puteai baza oricând pe Tom. Și era cel mai loial fiu pe care îl putea avea un tată, cel mai loial prieten pe care și-l putea dori cineva.

Râsete și lacrimi. Plăcere și durere. Gama de emoții care se desfășurau pe parcursul slujbei devenise atât de variată încât erau momente în care Holly simțea că nu mai face față. Privea în jur și vedea oameni privind în gol sau șoptindu-și unul altuia sau chicotind din vreun motiv și nu putea înțelege cum de arată atât de normal, cum de reușesc să se comporte ca și cum nimic nu se întâmplase, când ea se lupta din răputeri

să nu suspine și își reprima în așa hal plânsul încât simțea că mai are puțin și explodează.

Sunt toți atât de mândri, se gândea ea. Tatăl său, care avea puterea să zâmbească în timp ce își citea discursul, mama lui, palidă, dar puternică alături de el. Will, fratele lui, spunea povești amuzante cu fapte mărețe pe care le făcuseră pe când erau tineri, farse ridicole pe care și le-au jucat unul altuia și cum erau atât de apropiați încât lumea credea că erau gemeni („Will fiind“, spunea el, „cel mai arătos, mai fermecător, mai plin de succes“ – ceea ce a stârnit amuzamentul prietenilor lui Will, care îl cunoșteau ca având o carieră relativ dubioasă).

Încă un prieten și apoi Sarah. Liniștită și tăcută, aducând ceva amețitor cu tonul ei american în acea biserică ticsită de britanici. Vorbea despre motivele pentru care s-a îndrăgostit de Tom. Despre copiii lor. Despre ce tată minunat era. În timp ce vorbea, o fetiță alergă către ea și începu s-o tragă de mânecă.

— Mami? spuse ea tare. De ce vorbești despre tati? Putem să-l vedem acum? Aici e Raiul?

Sarah o luă pe Violet în brațe pentru a o liniști, iar oamenii din sală au început din nou să plângă.

Sarah își termină discursul cu un poem scris de Christina Rossetti, vocea cedându-i la jumătatea versului „adu-ți aminte de mine când voi fi departe“. S-a chinuit să termine, apoi Preludiul nr. 6 al lui Chopin, strecurându-se prin difuzoare, le-a permis celor prezenți să se îmbrățișeze și să dea curs lacrimilor, să iasă pe rând afară și să clipească la contactul cu lumina soarelui, în timp ce scoteau șervețele de hârtie

mototolite din buzunare să-și sufle nasul, zâmbindu-le trist străinilor.

Holly trage adânc aer în piept ca să-și revină un pic, apoi se întoarce către Marcus care se apropia de ele.

— Unde erați? spuse el, sever. V-am căutat...

Apoi observă fața lui Holly udă de lacrimi și se opri, luând-o în brațe.

— Mulțumesc, spuse Holly, desprinzându-se după câteva momente. A fost sfâșietor, nu?

— A fost, o aprobă Marcus. Și eu nici măcar nu îl cunoșteam atât de bine. Sarah mi s-a părut minunată, totuși. Atât de puternică și de reținută.

Ei, da, se gândi Holly. Evident că Marcus apreciază aceste calități la o văduvă – și la orice altă femeie, de altfel.

— Nu cred că e nevoie să mergem și acasă, totuși, spuse Marcus. Sunt mult prea mulți oameni și în plus eu trebuie să mă pregătesc pentru procesul de mâine-dimineață. Trebuie să plecăm.

Cât de diferiți suntem, se gândi ea din nou. Și apoi, așa cum se întâmplase de fiecare dată zilele acestea când se gândise la Marcus, un cuvânt îi apărură în minte, anunțându-și prezența și apoi dispărând.

Măgar, își spuse ea, dar îi zâmbi forțat.

— Trebuie să-i gălesc pe părinții lui, spuse ea. Paul și Olivia sunt și ei pe undeva pe aici. Și nu cred că e normal să nu mergem acasă la ei. Cu siguranță munca mai poate aștepta. Adică, asta este mai important.

— Mai important decât pregătirea mea pentru un proces? spuse Marcus, rece. Eu înțeleg că ești supărată, Holly, dar dacă m-ai fi anunțat că va dura atât aș fi planificat altfel lucrurile.

Așa, se gândi Holly. *Fă-mă să mă simt vinovată, ca de obicei.*

— O aduc eu acasă, spuse Saffron senină. Tu du-te și lucrează, nu-ți face griji pentru Holly.

— Vai, mulțumesc, Saffron, este foarte frumos din partea ta.

Marcus zâmbi, sărutând-o cu indiferență pe Holly și apoi mimând cele două săruturi standard pe obraji către Saffron.

Femeile rămân în urmă și-l privesc îndreptându-se către locul de parcare.

Măgarul, se gândi încă o dată Holly, întorcându-se către Saffron.

— Doamne, mă mir că nu ți-a băgat limba în gură, spuse apoi, dând ochii peste cap.

— Fii cuminte, spuse Saffron. Îi trece. Deși, sincer, este al naibii de bine să fii apreciată, cu atât mai mult la o slujbă de pomenire.

— Da, nimic nu se compară cu puțin flirt inoportun la o slujbă, spuse Holly.

— Apropo, probabil că este foarte nepotrivit să aduc vorba de asta, dar l-ai văzut pe Will?

— Vrei să spui dragul și micuțul frățior Will, pe care noi îl lăsam câteodată să ne soarbă din priviri cum ne dădeam în stambă ca adolescenți în timp ce jucam *Adevăr sau Provocare*?

— Exact el. Dar l-ai văzut?

— Ochi mari, căprui, păr lunguț și ciufulit, zâmbet superb cu gropițe și mai mult ca sigur cu pătrățele sub costum? Acela?

— Exact acela.

— Nu, spuse Holly, dând din umeri. Nu pot să spun că l-am observat.

— Cine ar fi crezut că o să arate așa când se face mare? spuse Saffron.

— De fapt, mi se pare că arată exact ca Tom, spuse Holly. O variantă a lui Tom mai neglijentă, mai tânără, mai relaxată. Imaginează-ți-l tuns scurt, cu un tricou cu guler și îl ai exact pe Tom.

— Poate, dar mie nu mi-a plăcut Tom niciodată, însă chiar îmi place de Will.

— Saffron! Holly se uită urât la ea. Ești bolnavă. Aceasta a fost slujba memorială a fratelui său.

— Știu, știu, mormăi ea. Nu sunt oricum interesată pe bune, observam doar, atât. E, hai, doamna călugăriță, doar pentru că ești căsătorită nu înseamnă că nu-ți poți clăti ochii. Ești măritată, draga mea, nu moartă.

— Ei bine, mai întreabă-mă o dată când se termină ziua asta. Acum nu vreau decât să-i găsesc pe părinții lui Tom.

Holly stătea la câțiva metri de locul în care Maggie și Peter întâmpinau lumea. Maggie ridică privirea și o zări, întorcându-se pentru câteva secunde către oamenii care îi ofereau condoleanțe și apoi revenind cu privirea către Holly.

— Holly? spuse ea, în timp ce Holly dădea sfioasă din cap, și deschise larg brațele pentru a o îmbrățișa. Oh, Holly! A trecut prea mult timp de când nu te-am mai văzut. Ani și ani. Uită-te la tine, Holly! Peter! Uite! strigă ea către soțul său. E Holly Mac!

După ce părinții lui Holly divorțaseră când ea avea paisprezece ani, mama ei căzuse într-o depresie timp de un an, după care s-a dat jos din pat, s-a angajat la cea mai cunoscută firmă de decorațiuni interioare și s-a transformat dintr-odată în mama venită din iad.

Începuse să poarte tone de machiaj, haine pe care Holly și prietenele ei și-ar fi dorit să le poarte, dar nu și le puteau permite (deși nici o mamă nu ar trebui să poarte Vivienne Westwood, pentru numele lui Dumnezeu), și să iasă în cluburi în fiecare seară, să rămână peste noapte la diverși prieteni, fiecare parcă mai tânăr și mai șmecher decât cel dinainte.

Pe scurt, se săturase să fie mamă. Așa că, deși la vârsta de cincisprezece ani Holly era capabilă, mai mult sau mai puțin, să aibă grijă de ea însăși, nu își dorea asta. Prietenelor ei le plăcea la nebunie să vină pe la ea pentru că, în afară de o dădacă venită din Spania, pe care nu părea s-o intereseze prea mult ce face Holly, nu exista nici un adult care să le spună ce să facă.

La Holly acasă nu erau nevoite să fumeze pe furiș în balcon sau să scoată capul pe geam în mijlocul iernii. La Holly acasă, puteau să se strângă în jurul mesei din bucătărie și să se drogheze sau să se îmbete ca scroafele, indiferent care ar fi fost substanța preferată în ziua aceea. Nu era foarte diferit de ce se putea întâmpla acasă la Saffron, cu excepția faptului că părinții lui Saffron erau acolo. Erau destul de deschiși cât s-o lase pe Saffron să facă orice își dorea, dar totuși erau acolo.

Toată lumea o invidia pe Holly, dar Holly nu își dorea nimic altceva decât să fie normală. Își

dorea constrângeri. Își dorea o mamă care să-i spună că nu are voie să se machieze când merge la școală și un tată care să-i spună că trebuie să fie acasă până la ora unsprezece seara.

Ceea ce își dorea era o familie.

Și ceea ce a primit, odată cu prietenia lui Tom, a fost familia acestuia. Bucătăria lor era mereu plină de mirosuri delicioase care veneau de la mâncărurile gătite de Maggie, ibricul parcă fierbea la orice oră și fiecare pernă de pe canapea era acoperită de păr de la labradorul lor, Boris, sau de la una dintre pisici. Era dezordine, gălăgie și distracție. Erau mereu oameni care veneau în vizite neanunțate și rămâneau la masă, iar Holly se simțea parte din acea familie la fel de mult ca Tom și Will.

— Întotdeauna mi-am dorit o fiică.

Maggie spunea asta când o lua pe Holly cu ea la supermarket sau când o ducea la M&S și îi cumpăra un hanorac nou sau o pereche de pantofi.

— Faci parte din familia noastră, spunea ea, și chiar simțea asta.

Îi dăduseră chiar o cameră. De fapt, era camera în care depozitau toate prostiile, dar luaseră câteva lucruri de acolo și astfel Holly avea mereu unde să doarmă. Peter cumpăraseră chiar un pick-up de ocazie pentru ca Holly să își poată asculta nelipsitele ei albumuri Police.

Holly și Tom obișnuiau să stea întinși pe podea în camera lui Tom (el avea un pick-up mult mai bun și un sistem stereo, dar era în regulă, până la urmă era casa lui) și să facă casete cu compilații. Unele cu cântece de dragoste, altele cu

cântece de dans, dar important era că petreceau ore întregi făcând acele albume și scriind titlurile melodiilor pe rândurile mici ale casetelor.

— Tom, Will, Holly... masa e gata! se auzea de pe scări.

— Imediat! obișnuiau ei să răspundă, Tom nemulțumit și Holly prefăcându-se nemulțumită, când de fapt era fericită să fie considerată unul dintre copii.

A rămas apropiată de ei până când s-a căsătorit. Chiar și după asta, i-a mai vizitat uneori. Dar după ce Tom se mutase în America, era adevărat că nu-i mai văzuse de ani de zile.

Peter rămase cu gura căscată când dădu cu ochii de Holly.

— Dumnezeu, Holly Mac! Ai crescut mare, spuse el și în timp ce o îmbrățișa, ochii lui Holly se umplură de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, uitându-se ba la Maggie, ba la Peter. V-am scris și am încercat să sun, dar nu am reușit să dau de voi. Voiam doar să știți cât de rău îmi pare, cât de dor îmi este de Tom.

— Mulțumesc, spuse Maggie, strângând-o de braț. Este cel mai îngrozitor lucru care ni se putea întâmpla. Dar i-ar fi plăcut slujba. S-ar fi bucurat că Peter încă poate să facă oamenii să râdă. Și nu-i așa că poveștile lui Will au fost amuzante? Pentru că, oricât de oribilă este situația, Tom nu și-ar fi dorit ca toată lumea să fie tristă, și-ar fi dorit să rămână în memoria tuturor pentru lucrurile bune.

— Știu, spuse Holly, zâmbind.

Apoi, dintr-odată, fața i se schimbă și începu să suspine.

— Of, draga mea, spuse Maggie, punându-și brațul peste umerii lui Holly și descoperind că stoicismul pe care îl mimase atât de bine până atunci, în această zi de care se temea, a dispărut și că durerea de a-și fi pierdut fiul e atât de mare încât se sprijini de Holly și începu să plângă.

Rămaseră multă vreme acolo, plângând încet, după care se despărțiră și își șterseră lacrimile.

— Oh, Holly, îmi pare rău, spuse Maggie. Nu am vrut să mă prăbușesc așa peste tine.

— Nu, Maggie, a fost vina mea. Îmi pare atât de rău, nu aveam nici un drept să plâng pe umărul tău după toate prin care ai trecut. Mi-e și rușine.

— Nu te rușina. Vino la noi să bem un ceai. O să ne ajute să ne simțim mai bine.

AMINTIRE, DE CHRISTINA GEORGINA ROSSETTI

*Adu-ți aminte de mine când nu mai sunt,
Când sunt departe pe tărâmul tăcerii,
Când nu mă mai poți lua de mână,
Nu am plecat încă, dar nu mai sunt,
Adu-ți aminte de mine când nu mai sunt, zi
de zi,
Vorbește-mi despre viitorul nostru pe care l-ai
visat :
Adu-ți doar aminte de mine, înțelegeți tu,
Va fi prea târziu pentru rugăciuni.
Dacă totuși mă vei uita o vreme
Și îți vei aminti apoi, nu plânge :*

*Pentru că dacă întunericul și răul dispar,
O rămășiță a gândurilor pe care le-am avut
odată,
Mai bine să uiți și să râzi
Decât să-ți amintești și să fii trist.*

Capitolul șapte

Mirosea la fel. În ciuda tuturor oamenilor care se înghesuiau în hol, în sufragerie și în fiecare spațiu disponibil, primul lucru pe care Holly îl observase intrând pe ușă era că locuința lui Maggie și a lui Peter mirosea încă la fel.

Ca acasă.

Aceleași covoare stau aruncate la întâmplare pe podeaua holului de la intrare, aceeași canapea pufoasă imensă, acoperită acum cu tot felul de haine, iar în spate, la perete, o oglindă gigantică.

Holly recunoaștea unele tablouri și descoperi altele noi, acoperind fiecare centimetru de perete. Uleiuri mari în rame complicate, litografii Matisse, desene care întruchipau figuri interesante, peisaje, obiecte abstracte, toate laolaltă și toate funcționând de minune împreună.

Și mai încolo, deasupra unei măsuțe, un desen al familiei Fitzgerald – Maggie și Peter, zâmbind și ținându-se în brațe, și Tom, Will și Holly, întinși pe burtă în fața lor. *La mulți ani! 1984! Cu multă dragoste, Holly*, scria dedesubt. Holly copiasse o fotografie cu ajutorul creionului ei

Rotring, apoi se adăugase și pe ea, ca făcând parte din familie.

Maggie era, ca de obicei, în bucătărie. Desfăcea ambalajul de la prăjituri și de pe platourile de sendvișuri aflate pe masa din bucătărie, în timp ce diverși prieteni se învârteau în jurul ei, asigurându-se că ibricul este mereu pe foc și că sunt destule pahare.

Masa din bucătărie este încă aceeași. Dulapurile erau noi – nu mai erau acelea din pin cu blaturi de melamină, ci unele albe, cu blaturi groase de măcelărie, deși vitrina care ascundea toate vasele era încă acolo, ca și canapeaua care stătea de o parte a mesei, pe post de băncuță.

— Cum ți se pare vechea casă? spuse Maggie, ridicând ochii și privind-o pe Holly. Nu s-a schimbat mult, nu?

Holly dădu din cap, zâmbind.

— În afară de dulapurile astea, e exact la fel. Mă tot aștept să apară Boris, să tropăie prin bucătărie.

— A, Boris, zâmbi Maggie. Ce câine cuminte era. Un maniac, dar unul bun. Acum o avem pe Pippa, care e câine de salvare, dar e foarte frumoasă. Noi credem că a cocker spaniel combinat cu labrador.

— Unde este?

— Nu-i place când sunt mulți oameni, așa că i-am mutat culcușul sus, în dormitor. A scos-o Olivia la o plimbare.

— Da, bineînțeles. Iubitoarea de animale.

— Slavă Domnului că i-am spus că noi am salvat-o pe Pippa – cred că asta ne-a adus imediat o bilă albă.

— De parcă mai era nevoie, râse Holly. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, iubito. Aproape am terminat. Oricum, faptul că sunt ocupată pare să fie cel mai bun lucru pentru mine momentan. Îmi place că vin atâția oameni tot timpul. Aș vrea doar să nu se fi întâmplat în aceste circumstanțe.

Ochii lui Maggie se umeziră pentru o secundă, apoi dădu din cap pentru a-și goni gândurile și se întoarse după niște farfurii.

Holly plecă din bucătărie și își continuă drumul pe valea amintirilor, bucurându-se că lucrurile nu prea se schimbaseră, strecurându-se printre oamenii împrăștiați prin casă, cu câte o ceașcă de ceai în mână, împărtășind povești despre Tom, în timp ce ea urca scările, știind că trebuie să vadă camera lui Tom.

Deschizând ușa, se aștepta să vadă foarte puține schimbări. Restul casei era exact la fel cum îl știa, de ce să se fi schimbat această cameră? Și, bineînțeles, în filme, dormitorul este mereu neschimbat. Dar, în mod bizar, aceasta era singura cameră din casă care era complet diferită. Pereții erau acoperiți cu un galben crud, cu personaje din diverse povești, și paturi gemene, pe care stau perne și ursuleți de pluș.

Holly zâmbi. Bineînțeles. Acum acesta este dormitorul lui Dustin și al lui Violet, camera unde stau când vin aici. Pășește către canapeaua de lângă fereastră și se așază, sprijindu-și capul de geam, admirând priveliștea cunoscută, amintindu-și de zilele în care ea și Tom se aplecau pe fereastră să vadă cine poate face rotocoale de fum.

Ușa scârțâi și Holly se întoarse speriată, simțindu-se imediat vinovată pentru că se afla în

dormitorul lui Tom, pentru că se afla undeva unde nu-i era locul, deși, bineînțeles, locul ei era acolo.

Dacă locul ei este undeva în lume, dacă Holly este acasă undeva, acesta este acel loc.

— Mi s-a părut că te văd la slujbă și simțeam că te voi găsi aici.

Will stătea în dreptul ușii cu un zâmbet imens pe buze. Întinse brațele pentru a o cuprinde pe Holly.

— Oh, Will, spuse Holly, sprijinindu-și capul pe umărul lui și strângându-l tare în brațe. Uite ce mare ai crescut! Nu-mi vine să cred! Mă bucur atât de mult să te văd și semeni foarte mult cu Tom! Uită-te la tine – ești o versiune cu păr lung a lui Tom. Doamne, Will, spuse ea, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi. E atât de îngrozitor. Îmi pare rău.

— Știu, spuse Will, mângâind-o pe spate. Încă sunt puțin buimac și este atât de ciudat să văd toți vechii prieteni ai lui Tom aici. Pe majoritatea nu i-am mai văzut de ani de zile.

Își dădură drumul din brațe și pășiră amândoi către fereastră, zâmbindu-și unul celuilalt.

— Arăți foarte bine, spuse Will. Te-ai îmbunătățit odată cu vârsta.

— Taci din gură, spuse Holly, roșind ușor. Nu arăt deloc bine. Uită-te la părul alb și la ridurile astea.

Ridică din sprâncene, ca să i se vadă dungile adânci de pe frunte.

— Ei bine, nu arăți foarte bine când faci așa, dar pe bune, mă bucur foarte mult să te văd. Ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai căsătorit, am venit cu toții la nuntă, am schimbat câteva felicitări

de Crăciun, după care ai dispărut de pe fața pământului.

— Știu. Nu pot să cred că am pierdut legătura. Presupun că așa decurge viața. Soț, copii, muncă.

— A, da. Lucrurile alea pe care le fac oamenii normali. Nu pot să spun că am foarte mare experiență cu așa ceva.

— Nu? De ce? Tot fiul rătăcitor ai rămas? Ai rămas blocat în timp, undeva în 1989? râse Holly.

— Dacă i-ai întreba pe părinții mei, răspunsul ar fi da, se strâmbă Will. Pur și simplu, nu sunt genul de om care să se așeze la casa lui.

— Cum? Adică nu există o soție devotată și șase copii?

— Nicidecum. Sunt un fel de monogam în serie. Până acum, am fost acuzat de câteva ori că am fobie de relații, dar eu cred că pur și simplu nu am cunoscut pe cineva lângă care să vreau să rămân.

— Câți ani ai tu acum? Treizeci și cinci?

— Da. Exact.

Holly dădu din umeri.

— Mai ai destul timp. Eu m-am căsătorit la douăzeci și ceva de ani și, sincer, cred că am făcut-o prea devreme. Nu că ar fi fost o greșeală sau ceva, sunt foarte fericită...

Se opri puțin, nevenindu-i să creadă că îl minte în așa hal tocmai pe Will, dar dintr-un motiv sau altul, se simțea mai bine cu această minciună.

— Cred că ar trebui să fie ilegal să te căsătorești înainte de treizeci de ani.

— Pentru că...?

— Pentru că la treizeci de ani te schimbi foarte mult și nu ai cum să îți dai seama dacă asta vă va apropia sau vă va îndepărta unul de altul.

— Și? spuse Will, analizând-o. Tu și... Marcus, nu?

Holly dădu din cap.

— Voi v-ați apropiat sau v-ați îndepărtat?

— Doamne, Will! Nu crezi că este o întrebare cam grea pentru slujba memorială a lui Tom?

Holly nu voia să răspundă la acea întrebare. Nu putea să răspundă. Nici măcar nu voia să se gândească la un răspuns.

— Am vorbit destul despre mine. Cu munca cum merge? Ești plin de succes sau ceva de genul ăsta? Vreun milionar cu fotomodele superbe atâr-nate de braț?

Will râse.

— Deloc. Mă rog, am avut câteva fotomodele superbe, și sunt relativ bun în ceea ce fac, atunci când fac ceva.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt tâmplar, ca să spun așa. Sau meșter de dulapuri. Adică fac de toate, dar le fac doar pentru a-mi susține călătoriile. Încerc să mun-cesc vreo șase luni aici ca să strâng destui bani pentru a călători sau pentru a locui în străi-nătate.

— Mamă! spuse Holly, ridicând o sprânceană. Chiar că ai o frică de atașament.

— Nu începe și tu, rânji el. Spui asta pentru că nu m-am așezat la casa mea, cu salariu fix?

— Păi, e ca și cum ai fugi de viața reală.

Holly era în stare să spună toate astea doar pentru că vorbea cu Will. Dacă ar fi fost oricine altcineva, nu ar fi putut să spună așa ceva.

— Adică, dacă făceai asta la douăzeci și cinci de ani, înțelegeam, dar la treizeci și cinci?

Will râse.

— Trăiesc viața care mă face fericit. Nu crezi că ăsta este cel mai important lucru? Pot să spun cu mâna pe inimă că îmi iubesc viața. Câți oameni cunoști care pot spune asta? zise el, apoi făcu o mică pauză și zâmbi. Tu poți să spui asta?

— Am copii minunați, spuse Holly. Și o viață minunată. Îmi place munca pe care o fac și viața pe care mi-am creat-o.

Dar chiar când spunea asta, își dădea seama că nu era adevărat, mai ales după ce se întorsese în casa aceea.

Pentru că Holly își dorise întotdeauna asta. Își dorea nebunie și haos, voia o casă plină de copii și de râsete și de distracție. Dar Marcus nu permitea așa ceva și Holly începea să își dea seama că s-ar putea să nu aibă niciodată parte de viața pe care și-o dorea. Nu cu Marcus.

— Dar ești fericită? insistă Will.

— Este cineva fericit? încercă Holly să se salveze. Ca idee abstractă, fericirea e minunată, dar, sincer, majoritatea timpului cred că pur și simplu supraviețuiesc. Desigur, câteodată sunt fericită, dar să fiu fericită tot timpul? Nu cred că așa ceva este posibil.

Will își lăsă capul într-o parte.

— Asta era și ideea. Chiar dacă nu pot să spun că sunt fericit tot timpul, pot să spun că sunt fericit majoritatea timpului. Mă trezesc dimineața și îmi iubesc viața. Mă bucur de fiecare aspect al ei. De asta fac ceea ce fac. Dacă mă voi trezi într-o dimineață și voi decide că acela este momentul să cumpăr o casă, să fac doi, patru

copii și toate cele, sunt sigur că asta voi face. Dar pentru moment, asta mă face să mă simt bine.

Holly dădu din cap cu un zâmbet resemnat.

— Dacă funcționează, este bine. Serios, nu cred că poți pune sub semnul întrebării alegerile altcuiva – cum putem judeca dacă nu am pășit pe același drum?

— Așa gândesc și eu. Deci... ai vorbit cu Sarah cea Însălmântătoare?

Holly rămase cu gura căscată.

— De unde știi că așa îi spun?

— Mi-a povestit Tom, spuse Will, amuzat. I se părea foarte comic.

— Doamne, ce rușine îmi e, mormăi Holly, lăsându-și capul în mâini. Și nu, nu am vorbit încă cu ea. Ce face?

Will se întristă.

— Adevărul este că e distrusă. M-aș fi așteptat să fie foarte calmă și adunată și să se poarte ca și cum se descurcă de minune, dar cedează tot timpul și are crize de plâns – și nici unul dintre noi nu știe cum să se poarte cu ea. Am fost uimit că a reușit să se adune pentru slujbă.

— E jos?

— Probabil. Sau poate în camera de oaspeți. Trebuie să spun că m-am apropiat foarte mult de ea în aceste ultime zile. Eu îi spuneam Regina Ghețurilor, dar cred că abia acum o cunosc pe adevărata Sarah.

— Haide, spuse Holly, ridicându-se. Ar trebui să coborâm și să dăm de ea.

În timp ce se îndreptau spre ușă, se întoarseră amândoi unul către celălalt în același timp și se îmbrățișară.

— Mă bucur atât de mult să te văd, îi șopti Holly. Mă simt ca și cum mi-aș fi regăsit frățiorul mai mic.

— Au! spuse Will, zâmbind și retrăgându-se. Știai că eram incredibil de îndrăgostit de tine?

— Pe bune? întrebă Holly, șocată.

— Da. Tu ai fost prima mare dragoste a vieții mele.

— Eu?

Holly își duse mâna la inimă, care începu să-i bată în mod neașteptat.

— Habar nu am avut.

— Nu ți-am spus niciodată. Haide. Hai să o găsim pe Sarah.

Will întinse mâna și o conduse pe Holly către scări.

— Vino mâine, spuse Maggie în timp ce o îmbrățișa pe Holly de la revedere. Toată lumea va fi plecat și mi-ar plăcea să stăm ca lumea de vorbă. Ce zici, vii de dimineață?

— Sună minunat, spuse Holly. Oare Sarah va fi și ea pe aici? Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea.

— Sper, spuse Maggie. Nu a mai putut să dea ochii cu lumea după slujbă. Era epuizant și mai e și sedată la maxim. Doctorul ei a pus-o pe Zoloft și Xanax pentru depresie și Ambien pentru somn. Cred că toată ziua ia pastile.

— Sună îngrozitor.

— Probabil că este, dar se pare că așa se fac lucrurile în America. Oricum. Să sperăm că va fi pe picioare mâine. Sunt sigură că i-ar plăcea să te vadă.

Eu nu sunt așa de sigură, se gândi Holly, fără să spună nimic.

Ca de obicei, la ora trei dimineața, Holly era încă trează. Încercă să stea o vreme întinsă în pat, ascultându-l pe Marcus cum sforăie, dar până la urmă se ridică, puse un halat pe ea și urcă scările care duceau la studioul ei. Se așează la birou, scoase bucata de hârtie pe care Will își notase datele de contact și se uită la adresa de e-mail.

Își deschise mailul și zâmbi tastându-i adresa. Scrise câteva propoziții despre cât de mult se bucurase să-l vadă, despre cât de dor îi era de Tom, pe care le șterse și o luă de la capăt.

„Dacă eu am fost prima“, scrisese ea, cu un zâmbet jucăuș pe buze, „cine a fost a doua? De la Insomniaca Curioasă din Brondesbury“.

Își închise computerul și coborî să-și pregătească o ceașcă cu ceai.

Marcus se aplecă să o sărute înainte de a pleca, așa cum face mereu la ora 5:30 dimineața. Se duce cu mașina până la stația de metrou și o trezește pe Holly, care, dacă nu este deja trează, încearcă să mai adoarmă pentru încă o oră, până când vin copiii peste ea s-o trezească.

În ziua aceea, Holly stătu întinsă în pat până când auzi ușa de la intrare închizându-se, mașina pornind și ieșind din curte, iar când nu mai auzi nici un zgomot, sări din pat și fugi în studio; aprinse din nou computerul, intră direct în căsuța de mail și zâmbi văzând răspunsului lui Will. Doamne, se gândi ea. Trimis la ora 4:00. Nici el nu doarme.

Dragă Insomniacă Curioasă din Brondesbury, interesantă întrebare.

Mă gândesc că de fapt a existat o singură mare dragoste în viața mea, dar a mai existat totuși o dragoste mai mică, în Durham, cu Cynthia Fawley. Am divinizat-o de la depărtare (ceva ce pare a fi un tipar al vieții mele de adolescent) timp de un an. Am ieșit cu ea un an, după ce s-a despărțit de prietenul ei plin de mușchi și jucător de rugby. Am mai avut diverse alte iubiri de-a lungul anilor, ceea ce nu este surprinzător pentru un bărbat de treizeci și cinci de ani, dar nici una la fel de inocentă și de intensă, precum cea din anii mei adolescentini. Îți amintești că aproape ne-am sărutat odată? Tu și Tom m-ați lăsat să joc și eu *Adevăr sau Provocare* și eu am învățat blestemata aia de sticlă, rugându-mă la Dumnezeu și promițându-i că voi fi bun dacă te nimerește pe tine, și așa s-a întâmplat. Și am mers în debara și tu m-ai sărutat pe buze, iar eu eram disperat să te sărut cum trebuie, dar nu știam cum s-o fac. Sărutul acela mi-a rămas în minte ani de zile (poate că și acum este încă acolo)...

Flirtează cumva cu mine? Oare flirtez eu cu el? Ce e asta? Ce fac? Nu așa încep aventurile? Nu am spus eu că nu o să am niciodată o aventură, nu după ce a făcut tata? Nu am spus mereu că infidelitatea este cea mai mare trădare de care poate fi capabilă ființa umană? O, pentru numele lui Dumnezeu, Holly, nu e flirt. E doar puțină distracție. Cine a zis ceva de vreo aventură?

Și nu pot să flirtez. E vorba de fratele lui Tom și Tom nici măcar nu s-a răcit încă în mormânt. Acesta este ultimul lucru la care se gândește Will și ar fi și ultimul lucru la care să mă gândesc eu. Cât de nepotrivit ar fi flirtul acum? Gata. Am stabilit. Nu e vorba de flirt. E vorba de prietenie.

Era ciudat, poate, că își puna astfel de întrebări, deși nu le acorda prea multă atenție, așa că Holly își spuse că a redescoperit un vechi prieten. Că motivul pentru care stă în fața calculatorului la ora 5:30, citind mesaje, era încântarea de a fi fi regăsit familia Fitzgerald, de a-l fi revăzut pe Will după atâta timp.

Și ce dacă era și o urmă de flirt inocent la mijloc? Era chiar minunat să se simtă curtată după atâția ani în care nimeni nu o băgase în seamă.

Holly obișnuia să se simtă superbă, dar acum se simțea hărțuită. În hainele în care aleargă de colo-colo cu copii se simte ca o mamă stresată, iar îmbrăcată cu pulover de cașmir și cu perle la gât, când iese seara cu Marcus, se simte ca o prefăcută.

Rareori ajunge să se simtă ca Holly, ca Holly cea adevărată. Acea Holly pe care o cunoscuse Will. Poate că din acest motiv se simte atât de în largul ei, zâmbește și se gândește ce să răspundă.

Și dacă flirtează, ce? Holly nu ar face niciodată nimic în acest sens și este revigorant să fii băgată în seamă de un bărbat tânăr și frumos. Vor fi doar prieteni, decise ea, și ce bine ar fi să aibă un prieten bărbat, la cât de mult simțise

lipsa prieteniei unui bărbat de când ea și Tom se îndepărtaseră unul de celălalt.

Nu îi trecea prin cap că așa încep aproape întotdeauna astfel de lucruri.

Paul sună ceva mai târziu în acea dimineață.

— Maggie a spus că treci pe la ei mai târziu și aș vrea și eu să merg. Abia dacă te-am văzut ieri, iar Saffron a dispărut repede să vorbească la telefon cu P. O iau pe Olivia pe la unsprezece și apoi merg spre casa lor. Vrei să trec să te iau și pe tine?

— Mulțumesc, Paul, mi-ar plăcea.

Holly puse telefonul la loc, întrebându-se cum poți să nu vorbești cu niște oameni timp de douăzeci de ani și, atunci când o faci din nou, să ți se pară că nu s-a schimbat nimic, să fie imediat ceva normal și familiar, ca și cum anii care trecuseră s-au șters, pur și simplu.

Se aranjă mai mult decât de obicei înainte să plece către Maggie și Peter. Un pic mai mult machiaj ca de obicei, părul uscat puțin mai mult, pentru a se asigura că este fin și mătăsos, o cămașă sexy și pantaloni bleumarin, cizme cu toc înalt – slavă Domnului că este octombrie – și cercei cu floricele în urechi.

— Mamă! Uită-te la tine! rânji Olivia când se urcă în mașină. Ai un interviu mai târziu?

Holly roși, simțindu-se dintr-odată prost. Poate ar trebui să se schimbe, poate că exagerase. Îi trimisese un mail lui Will, spunându-i că va reveni astăzi. În timp ce făcea duș, s-a trezit gândindu-se *dacă mă place, va fi acolo*, dar își reprimase imediat o asemenea copilărie.

— Nu, am o ședință la muncă, minți Holly. De obicei, încerc să mă îmbrac mai bine când merg acolo.

— Arăți foarte bine, spuse Paul. Hei, voi două, dacă vreți vreuna ceva de pe *Fashionista.uk*, anunțați-mă. Să vă uitați pe site pentru că Anna a spus că vă dă orice, gratis.

Nu mi-ar dispăcea, se gândi Holly. Deși spusese că făcea cumpărături de pe site deseori, nu era chiar adevărat. Cumpărase de acolo și îi plăcuse foarte mult, dar lui Marcus nu-i plăcea nimic de acolo – *prea la modă*, spunea el mereu, *nepotrivit, pur și simplu greșit*.

Așa că trecuse ceva vreme de când Holly intrase ultima dată să arunce un ochi peste colecția *Fashionista.uk*.

E timpul să-mi fac cinste, se gândi ea, la auzul ofertei lui Paul. *E timpul să-mi cumpăr ceva, ceva ce să îmi placă mie, fără să mă gândesc la Marcus*.

Înainte de Marcus, lui Holly îi plăcea foarte mult să se exprime prin intermediul hainelor. Petrecea ore întregi la Portobello, căutând rochia vintage perfectă, știa mereu exact ce era la modă și ce nu mai era în sezonul respectiv, și chiar dacă nu își permitea, se descurca cu Miss Selfridge, Warehouse și de prin piețe.

Și când a descoperit că-și permite, după ce s-a căsătorit cu Marcus și el a început să facă bani serioși, a aflat și că lui nu îi plăceau deloc hainele cu care se întorcea acasă. Rochii superbe de la Egg din Kingsbridge, eșarfe brodate de la buticuri din Notting Hill, cercei cu pietre din ametist și cuarț.

Până la urmă, hainele moderne au trecut în spatele șifonierului, după care au ajuns să fie donate menajerei. Marcus glumea spunând că filipineza Ester avea garderoba mai scumpă decât majoritatea prietenelor ei.

A învățat să se îmbrace cu haine cu care Marcus era de acord. De bun-gust, conservatoare, scumpe. Bijuteriile ei au devenit clasice și subtile, părul devenise drept și de obicei prins, pentru că lui Marcus nu îi plăcea desfăcut.

Astăzi purta cerceii pe care Marcus îi ura și se încălțase cu cizmele cu toc înalt despre care Marcus credea că par ieftine. S-a privit în oglindă înainte de a pleca și s-a simțit sexy, într-un fel în care nu se mai simțise de ani de zile. Și acum, stând în mașină, Holly se gândea că nu ar deranja-o dacă și-ar lua niște haine mai haioase.

Se săturase de bluzițele de cașmir și de pantofii joși. Se va uita pe *Fashionista.uk*. și va vedea dacă e ceva acolo care să îi placă. Nici măcar nu are încă patruzeci de ani, își spuse ea zâmbind. E prea tânără pentru a se îmbrăca ca o femeie de șaizeci de ani. Și ce dacă lui Marcus nu-i convine? Nici ei nu îi plac cămășile lui monogramate de la Turnbull&Asser, dar asta nu îl oprește să le poarte.

Când au intrat, Sarah stătea la masa din bucătărie cu pixul în mână, răspunzând la câteva din sutele de scrisori primite.

În timp ce se apropia de Sarah, aceasta ridică privirea și Holly se șocă de ceea ce văzu. Sarah era mereu imaculată. Din porțelan, obișnuia să spună Holly. Părul mereu perfect aranjat, machiajul minimal, dar impecabil. În acea zi, fața

ei era umflată, ochii roși, încadrați de cearcăne. Purta un hanorac cu câteva numere mai mari și Holly se gândi imediat că trebuie să fi fost al lui Tom, iar părul îi era ciufulit și prins într-o coadă nereușită.

Dacă cineva ar fi văzut-o pe Sarah cu o zi înainte la slujbă și apoi ar fi revăzut-o acolo, în bucătărie, nu ar fi ghicit nicidecum că ar fi vorba de una și aceeași persoană. Will avusese dreptate. Reușise să se adune cu o zi înainte. Cât de mult, Holly abia acum înțelegea.

— Ah, Sarah, spuse Holly, cuprinsă de emoție și tristețe. Îmi pare atât de rău.

O îmbrățișă, iar Sarah își afundă fruntea în umărul ei și începu să plângă.

— Îmi e dor de el, suspină Sarah. Îmi e atât de dor de el.

— Știu, șopti Holly, mângâind-o pe spate. Știu.

— Îmi cer scuze, spuse Sarah după o vreme, retrăgându-se și chinuindu-se să scoată un șervețel de hârtie din buzunarul blugilor. Continui să cedez pe umerii oamenilor.

— Cred că e normal să faci asta, spuse Holly, strângându-i mâna.

— Te-a iubit, Holly, spuse Sarah dintr-odată, inexplicabil. Ai avut mereu un loc special în inima lui, iar eu am fost mereu geloasă pe tine. Îmi pare atât de rău.

Acum era rândul lui Holly să plângă, machiajul aplicat cu atâta grijă curgându-i pe față.

— Will nu vine astăzi?

Holly așteptase o oră, sperând, de fiecare dată când ușa se deschidea, că îl va vedea pe Will, dar degeaba.

Maggie dădu din cap.

— Dragul de Will, spuse ea. Îl iubim, dar e pierdut. Responsabilitatea nu a fost niciodată punctul său forte și nu fost niciodată bun la gestionarea timpului. Nu e mare lucru? Îți vine să crezi cât a crescut Will al nostru?

— E incredibil.

Holly era de acord, nevenindu-i să creadă cât de tare începuse să-i bată inima. Oare se putea întoarce în seara aceea? Ar fi ridicol? Copiii trebuie culcați, trebuie să aibă grijă de Marcus. Nu. Oftând, își dădu seama că nu se poate întoarce. S-a dus și *dacă mă place, va veni*, gândi ea în timp ce Paul se apropia pentru a o întreba dacă este gata de plecare. Ea dădu din cap, întrebându-se cum poți trece de la a te simți atât de bine la a te simți atât de prost într-un timp atât de scurt.

Capitolul opt

— Mami, îmi dai niște cereale?

Vocea plângăcioasă a lui Daisy se propagă de la doar câțiva centimetri de fața lui Holly. Soarele se strecura printre jaluzelele de lemn în acea dimineață de sâmbătă însorită.

— Da, draga mea, mormăi Holly, deschizând un ochi și mijindu-l către ceasul de pe noptieră. Șase și paisprezece minute. O, Dumnezeuule. Ce n-ar da să aibă copii care dorm până târziu.

— Așteaptă un minut, spuse Holly, simțind cum adoarme la loc.

Dar vocea lui Daisy o întrerupse.

— Mami, când te dai jos din pat? Te-ai blocat?

Holly o păcălise pe Daisy de câteva ori spunându-i că s-a blocat în pat. Cea mică alergase în camera lui Frauke, lăsând-o pe Holly să se culce la loc.

— Nu. Vin acum, spuse ea, dând pătura la o parte și aruncând o privire către mormanul de pe partea cealaltă a patului, care era Marcus.

În toți anii de când erau împreună, Holly nu își putea aminti de o zi în care Marcus să se fi

trezit pentru a le da copiilor micul dejun. Este ocupat cu munca toată săptămâna, spune el, iar weekendurile sunt singurele zile în care apucă să doarmă. Dar eu? încercase odată Holly să comenteze. Și eu muncesc și cresc și copiii, și mă ocup și de casă, și plătesc facturile și gătesc. Eu când pot să dorm târziu?

O ai pe Frauke în timpul săptămânii, argumentase Marcus. Apoi spusese că slujba lui Holly era de-a dreptul irelevantă. O indulgență, își amintea ea că ar fi spus, pe când jobul lui era deosebit de important, așa că el era obosit și *avea dreptul* să doarmă.

Sunt momente în care se uită la Marcus și simte că-l urăște.

Și sunt momente în care Holly se trezește comportându-se ca o adolescentă.

— O, da, comenta printre dinți, când Marcus nu putea să o ajute cu vasele sau nu putea repara perdeaua la duș sau nu putea să-i acorde o pauză, ocupându-se o jumătate de oră de copii. Am uitat că ești un bărbat foarte important și ocupat.

— Știi că bărbatul meu este un om foarte ocupat și important, îi spunea ea lui Frauke, și amândouă începeau să râdă înfundat, pentru că Frauke era alături de ei de prea multă vreme pentru a nu ști că Marcus considera sub demnitatea lui să ajute în casă, pe când joculețele pe calculator îl chemau în singurătatea biroului său.

Oliver stă deja ghemuit pe canapea, în fundul bucătăriei cu ochii lipiți de un desen animat violent la care nu are voie să se uite. Dar măcar

așa nu se mai ceartă cu Daisy și, până la urmă, e sâmbătă dimineața.

Holly și-a petrecut fiecare dimineață de sâmbătă cu ochii în *Multicolored Swap Shop*, câteodată schimbând pe *Tiswas* (care nu îi plăcea nici pe departe la fel de mult) și pe ea nu a afectat-o cu nimic.

— 'Neața, Olly, strigă Holly, dar fără să primească răspuns.

Încercă din nou și se văzu răsplătită cu o privire încruntată.

— Cine vrea frigănele? strigă ea vesel, verificând dacă are destule ouă, iar Oliver făcu un efort să spună că vrea și el.

— Pot să ajut și eu, mami? spuse Daisy, trăgând după ea un scaun de bucătărie și oprindu-se lângă Holly. Eu pregătesc ouăle, spuse ea.

Holly o privi și zâmbi, văzând cum Daisy amesteca două ouă, cu tot cu coji, într-un castron.

— Uită-te cum fac eu, spuse Holly, luând un ou și separând conținutul de coajă, având grijă să cadă cuminte în bol. Vezi? Acum încearcă și tu.

Daisy se ocupă de următorul ou cu măiestrie, umflându-și micuțul piept de mândrie.

Holly schimbă postul de radio de la cel preferat de Marcus la cel care îi place ei și își prepară o ceașcă de cafea tare, deschizând ziarul local să vadă ce poate face cu copiii în acest weekend. Săptămânile par să zboare pe lângă ea, trecând cu repeziciune de la un lucru la altul, parcă neavând destule ore într-o zi. Dar sâmbetele și duminicile păreau să se târâie și, chiar dacă nu ar fi crezut că o să urască weekendurile, în ultimii

doi ani începuse să le urască mai mult decât orice altceva.

Nu se mai văd cu nimeni în ultima vreme. În ciuda meselor pe care le organiza Holly, și acelea din ce în ce mai rare, nu prea se întâmpla să fie și ei invitați undeva. Poate pentru că nimeni nu mai organizează mese, căci în rarele ocazii în care prietenii lor dădeau o petrecere mare, ei erau mereu invitați, dar Holly bănuia că asta are de-a face mai mult cu Marcus.

Holly nu putea organiza întâlnirile de joacă din timpul săptămânii, pentru că sfârșiturile de săptămână se petrec în familie, iar Marcus nu se trezește până la prânz, așa că ea își petrece diminețile încercând să găsească ceva de făcut alături de copii. Ea ar fi mulțumită să stea acasă cu ei și, sincer, să-i lase să se uite la CITV, dar de obicei se ițește o ceartă – cine ține telecomanda, cine are mai mult spațiu pe canapea, cine ciupește pe cine –, iar câteodată aceste certuri îl trezesc pe Marcus și acesta coboară furios.

E mai simplu să-i scoată afară, să găsească acolo ceva de făcut pentru ei. Olivia lăsase un mesaj seara trecută, spunându-i că va sta cu nepoțelul ei toată ziua și întrebând dacă Holly nu ar vrea să se întâlnească cu ei. Copiii ei sunt mai mari decât Oliver și Daisy, dar se bucură să se joace din când în când cu copii mai mici, iar ei i-ar plăcea să mai petreacă ceva timp cu Holly. Holly o sună și, peste câteva minute, întâlnirea a fost stabilită, făcând-o pe Holly să respire ușurată.

Pentru că cel mai bine pentru ea era să-și umple viața cu lucruri care să-i distragă atenția, cu alergătură dintr-un loc în altul, cu activități după activități, pentru că dacă s-ar opri vreodată

și ar respira adânc și-ar da seama cât de singură se simte și, în acel moment, tot castelul de cărți s-ar prăbuși.

Parcul de după colț este destinația preferată a lui Holly în diminețile de sâmbătă, mai ales în cele răcoroase de toamnă, cum era aceasta. Copiii pot alerga prin frunze, au la dispoziție un loc de joacă bine amenajat și amândurora le place să se uite la cățeii care se plimbă – pe câțiva îi cunosc deja – și este și o cafenea micuță de unde Holly își poate cumpăra un ceai sau un croasant sau o prăjitură cu ciocolată, din când în când.

Oliver și Daisy adoră amândoi locul de joacă, deși Oliver începuse deja să protesteze că se plictisise de el, acum că avea aproape șapte ani, deci era practic un om mare, iar locul acela era pentru copii, dar acolo erau mereu alte mame cu care Holly putea vorbi și își descoperise majoritatea prietenelor din cartier în parc.

Aici se adunau toate fetele *au pair* în timpul săptămânii, stând pe bancă în timp ce copiii alergau, sporovăind neconținut, toate cu celulare în mâini, tastând cu îndârjire în timp ce vorbeau. Holly o privise pe Frauke cum tastează la mobil, simțindu-se de-a dreptul incapabilă – nu putea să aibă aceeași viteză și precizie. Când Holly este nevoită să îi trimită un mesaj lui Frauke, durează cinci minute să scrie o propoziție și din cauza asta se simte foarte bătrână.

— Uraaa!

Fața lui Oliver se luminează când ajunseră în parc și se îndreptară către locul de joacă; începu să alerge în fața lor, împingând porțița.

— Au reparat corabia piratilor!

Intră urlând pe terenul de joacă, urmat îndeaproape de Daisy, și urcară amândoi pe o bârnă de lemn de la corăbia care fusese luată de acolo timp de o lună pentru a i se înlătura schijele și pentru a fi revopsită.

Holly o zări pe Olivia stând pe o bancă și își dădu seama că băiatul necunoscut care se afla acolo trebuie să fie Oscar. Se așeză lângă Olivia, care rânji bucuroasă, terminându-și o conversație la telefon.

— Trebuie să închid, spuse ea la telefon. Te sun eu mai târziu. *Holly!* spuse ea, ridicându-se și îmbrățișând-o. Doamne, ce ridicol e că au trecut atâția ani fără să ne vedem și acum nu te-am mai văzut de două săptămâni și mi se pare că au trecut ani. Ce faci?

— Sunt bine. Mă bucur să te văd. Slavă Domnului, de fapt, spuse Holly, băgând mâinile în buzunare și tremurând sub cerul de noiembrie. Mă gândeam că o să mor de plictiseală stând iar singură în parc. A fost o binecuvântare că ai sunat.

— Știu, râse Olivia. De ce crezi că telefonul mobil mi-e lipit mereu de urechea dreaptă?

— Unde-i nepoțica ta?

— Au dus-o la o petrecere de fetițe. O să fie costume de prințese și prezentări de modă și Oscar a spus că se sinucide dacă trebuie să meargă și el, drept urmare petrece ziua cu mine. Ce e cu Marcus, el unde e azi?

Holly își mută privirea.

— Eeee. Dacă seamănă cât de puțin cu soțul surorii mele, aș ghici că fie muncește, fie doarme. Hmmm. O să aleg munca.

— Nu. Măgarul leneș doarme.

Olivia dădu ochii peste cap în timp ce Holly ridică din umeri.

— De ce cred ei că muncesc mai mult decât oricine și că merită acest timp liber, când habar nu au prin ce trecem noi? Iisuse, dacă Marcus ar fi nevoit să aibă grijă de copii și să se ocupe de casă timp de o săptămână, ar fi un dezastru.

— Doamne, știu. Când sora mea a plecat cu fetele în Spania pentru cinci zile, s-a întors și a găsit munți de rufe murdare și toate cele nefăcute. Când Ruby a rămas fără lenjerie intimă, Michael s-a dus la magazin și i-a cumpărat câteva perechi. Ce să mai spun că s-a ales praful de obiceiurile lor. Le dădea bomboane în fiecare seară ca să-i mituiască să se bage în pat și apoi se întreba de ce mai aleargă două ore prin casă.

Holly începu să râdă.

— Măcar le-a dat bomboane. Cu Marcus ar fi ca la armată, spuse ea, începând să-l imite pe soțul său. Oliver! Nu sta cu picioarele încălțate pe canapea, dă-te jos acum! Daisy, pune pernele alea la loc. Oliver! Sus la teme, acum! Holly! Nu mai respira! Acum!

Holly oftă.

— Of, spuse Olivia, mângâind-o pe Holly pe braț, surprinsă de cât de mult împărtășea toate acestea cu ea. Asemenea lucruri ne sunt trimise pentru a ne încerca. Mă bucur foarte mult să te văd, să știi. E ceva special când te vezi cu oamenii care chiar te cunosc.

Holly zâmbi.

— Știu. E ca în familie.

— Așa este. Și mi-a fost dor de tine. Noi două ar trebui să mai ieșim câteodată. Să facem o

seară ca între fete. O chestie în care să uităm de toate și să ne aducem aminte cine suntem cu adevărat. Dumnezeu știe cât de mult am nevoie să mă simt și eu bine din când în când.

— Mi-ar plăcea la nebunie, îi spuse Holly sincer Oliviei, care se luminează la față de bucurie.

— Ce faci în seara asta? întrebă Olivia. Nu neapărat o seară între fete, dar de ce nu veniți tu și Marcus la cină? Mereu mă simt oribil că nu fac ceva în serile de sâmbătă.

— Nu am bonă, spuse Holly. Frauke e plecată la Brighton în weekendul ăsta. Dar noi nu avem planuri și, oricum, tu ești singură, așa că ar trebui să-ți gătim noi ție. De ce nu vii tu la noi?

— Ești sigură? Mă simt ca și cum m-aș fi autoinvitat.

— Păi așa a și fost. Dar e-n regulă. Oricum noi nu avem nimic de făcut. Va fi drăguț.

— Trebuie să îl duc pe Oscar înapoi la Jenny la cinci. Doar dacă nu vrei să fie și copiii.

Olivia se uită către locul în care Oscar și Oliver se jucau, sus pe corabie, baricadând-o pe Daisy astfel încât aceasta să nu se poată ridica și, în timp ce Daisy începea să strige, Holly o privi pe Olivia cu un zâmbet strâmb.

— O, cred că mai bine fără, spuse ea, în timp ce Daisy alerga către ea, cu fața plină de lacrimi.

— Băieții sunt răi cu mine, spuse ea, în timp ce Holly se întoarce către Olivia și îi zâmbi din nou.

— Da, aprobă Olivia. În mod sigur fără.

Când s-au întors acasă – după trei cornuri cu cacao, două ciocolate calde și un ceai – Marcus stătea la masa din bucătărie, cu o cană enormă

de cafea în față, cu muzică clasică cântând în surdină pe fundal și cu ziarele împrăștiate pe masă în fața lui.

— Bună, dragii mei copii, zâmbi el, punând ziarul pe masă și deschizând brațele pentru a le permite copiilor săi zâmbitori și agitați să alerge către el. Mi-a fost dor de voi săptămâna asta. Dumnezeu, Daisy, mi se pare mie sau ai mai crescut cinci centimetri de marți?

— Nu! râse ea. Poate doar trei.

— Ei bine, pari mult mai înaltă. Și tu Oliver, de unde au apărut mușchii ăia? spuse el, masând ușor antebrațul lui Oliver.

— Am făcut flotări, spuse Oliver mândru. Și sunt foarte bun la gimnastică la școală. Profesorul meu de sport spune că sunt cel mai bun din clasă.

— Păi, asta e o veste bună, nu? Mi-am dat eu seama.

Marcus își ridică privirea peste capetele copiilor către Holly pentru a-i face cu ochiul, iar ea nu se putu abține să nu zâmbească.

În momente ca acesta, când Marcus era iubitor și bun și blând, Holly simțea că totul va fi bine. Știa că nu a făcut alegerea greșită, că era posibil să-și petreacă toată viața cu el. Sunt unele lucruri care lipsesc, fără îndoială, dar poate că ceea ce este între ei e de ajuns.

Cum ar putea ea să distrugă familia când el se purta atât de bine cu copiii. Da, este într-adevăr un tată mai mult absent, dar nimic nu durează la nesfârșit și, poate, odată cu creșterea copiilor, își va da seama cât de important este să fie alături de ei, să plece mai devreme de la serviciu pentru a participa la un spectacol

de-al lor sau la ședința cu părinții sau pur și simplu să ajungă acasă pentru a le spune noapte bună.

În momente ca acesta, Holly știa de ce s-a căsătorit cu el. Este un om bun. Poate că își dorește un stil de viață diferit de cel la care visează Holly, dar ea este un bunameleon și nu îi este greu să joace rolul dorit de el, și rezultatul merită, cu siguranță. Este un soț bun, un tată bun, un om care întreține bine familia.

Este stabil și de încredere, exact opusul părinților ei. Totul în viața lui Holly este sigur și stabil, exact așa cum și-a dorit dintotdeauna și și-a jurat că se va întâmpla când se va căsători și va avea copii.

Și ce dacă nu există pasiune, agitație, scânteii?

Și ce?

Chestiile astea nu dispar oricum cu timpul? Și ce dacă nu au existat niciodată între ei? Există desigur alte lucruri care compensează pentru asta...

— A, m-am întâlnit cu Olivia în parc, spuse Holly. Vechea prietenă de la școală, îți amintești? Am invitat-o la cină.

Făcu o pauză, amintindu-și cât de mult îi plăceau lui Marcus invitațiile improvizate, cu excepția dăților în care veneau de la el. Se încordă, ridicând din umeri și pregătindu-se pentru refuz și pentru convorbirea telefonică cu Olivia pentru a anula tot.

— E în regulă? spuse ea, sperând, cu o tensiune care aproape că i se auzea în voce.

— E bine! spuse el, vesel, făcând-o pe Holly să-și relaxeze umerii de ușurare. Mi-ar prinde

bine o seară plăcută, continuă el. Să mai invităm pe cineva?

De data asta, Marcus o uimi complet, fiind extrem de generos și plin de căldură.

— Ar fi distractiv să facem o petrecere ca lumea. Aș putea să văd dacă Richard și Caroline sunt liberi.

Inima lui Holly se micșoră. Un coleg plictisitor de-al lui Marcus.

— O să îți placă de ea, spuse Marcus. Este o jurnalistă de modă, foarte amuzantă.

— Doar că nu cred că Olivia se așteaptă la o petrecere, spuse Holly, grijuliu. Mă gândeam mai degrabă la o cină și oricum este ceva pe ultima sută de metri, mă îndoiesc că e cineva care nu are planuri. Dar am putea încerca... ce zici de Paul și Anna, mai ales dacă soția prietenului tău este jurnalistă de modă?

Marcus părea confuz.

— Ceilalți prieteni ai mei de la școală, îi aminti ea.

— Dacă nu i-ai mai văzut de douăzeci de ani, cum de vrei să redevii dintr-odată prietenă cu toți oamenii ăștia?

— Nu urmăresc asta, spuse ea, apărându-se. Dar Caroline este jurnalistă de modă și Anna conduce *Fashionista.uk*, așa că probabil ar avea foarte multe lucruri în comun. Nici măcar nu am cunoscut-o încă – nu a ajuns la slujba memorială pentru Tom, era într-o călătorie de afaceri – și mi-ar plăcea să văd cum e. Paul e foarte sociabil, se înțelege cu toată lumea. S-ar putea să nici nu poată veni, dar mi-ar plăcea să le propun.

— Bună idee! spuse Marcus, care tocmai citise un interviu cu Anna cu o săptămână în urmă și

se decisese instantaneu că ea era genul de persoană cu care ar trebui să socializeze.

Holly ridică telefonul pentru a-l suna pe Paul.

La ora șase, copiii erau spălați, hrăniți și hipnotizați de un DVD cu *The Incredibles* în dormitorul lui Marcus și al lui Holly. Mielul înăbușit bolborosea în cuptor, iar tarta se răcea lângă aragaz. Masa din bucătărie fusese ornată cu șervețele albastre și galbene, iar Holly nu-și verificase adresa de mail decât de opt ori de când se trezise dimineață.

După opt verificări în care nu găsisese decât mizerii care o invitau să investească într-o păcăleală bancară din Nigeria, să cumpere Cialis sau să-și mărească penisul (a fost tentată să-i trimită lui Marcus acest ultim mesaj, cu adăugirea *cred că asta era pentru tine*, doar că s-a gândit că lui nu i s-ar părea amuzant. Obişnuia să-i trimită astfel de mesaje lui Tom, iar el îi răspundea cu mesaje despre mărimi de sâni și alternative naturale pentru Botox), până la urmă Holly și-a setat computerul pe stand-by.

Devin ridicolă, își spuse ea. Bineînțeles că Will nu îmi va scrie. Nu e ca și cum ieșim împreună, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt căsătorită și am doi copii și chiar dacă a recunoscut că a fost îndrăgostit de mine în urmă cu douăzeci de ani, asta nu mai înseamnă nimic.

Doamne, uită-te la mine. Am niște sâni care mai au puțin și mi se leagănă pe lângă glezne când merg, burta îmi este acoperită de vergeturi și dacă nu ar fi prietena mea bună, penseta, aş avea probabil o frumusețe de mustață. Bineînțeles că nu îi place de mine. Nu flirta, făceam eu din

țânțar armăsar, și este tipic pentru mine să-mi placă de cineva doar la gândul că lui i-ar plăcea de mine.

Nu că i-ar plăcea de mine, pentru că nu-i place, asta e clar, altfel ar fi răspuns la ultimul meu mail până acum. Nu o să-mi mai verific de acum mesageria. Will e minunat, dar este fratele lui Tom și probabil exact ăsta este motivul pentru care îmi place la el. Are mai puțin de-a face cu Will și e mai mult o încercare de a păstra un fel de legătură cu Tom. Acesta nu este un sentiment real și știu, știu cu siguranță, că va trece.

Aceste gânduri zburau prin mintea lui Holly și, cu o răsuflare de ușurare – pentru că acum înțelegea – închise de tot calculatorul și coborî să se ocupe de cină.

— E superbă! îi șopti Holly lui Olivia, ieșind din pivniță – sau, după cum i-ar spune Marcus, din *cramă*, cu alte două sticle. Mă simt ca dracu' pe lângă ea.

Holly se înroși imediat, dând nas în nas cu Caroline, care stătea în capătul scărilor, lângă bucătărie. Dar Caroline li se alătură cu o șoaptă conspirativă.

— Cu siguranță a nimerit *look*-ul de iarnă la perfecțiune. I-ai văzut geanta Chloe? Chestia aia e imposibil de găsit – sunt liste de așteptare de luni de zile, doar dacă nu ești președintă la *Fashionista.uk*.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse Holly, încercând să repare greșeala. Nici măcar nu m-ai mai văzut până acum și mă prinzi bârfind.

— Nu-ți face nici cea mai mică grijă, spuse Caroline, făcându-le pe Holly și pe Olivia să se relaxeze. Moda se bazează pe bârfe — ar fi o lume foarte plictisitoare fără așa ceva.

— Bine atunci... Știu că e oribil ceea ce voi spune, dar mă simt rușinată de casa mea, spuse Holly. Am impresia că Anna ar trebui să stea pe o canapea Conran, într-o casă din Regents Park, nu pe canapeaua asta amărâtă, care era a mamei mele, în casa din Brondesbury.

— Nu fi ridicolă, spuse Olivia ferm. În primul rând, casa ta este superbă — aș omorî să arate și casa mea așa, iar în al doilea rând, ei locuiesc în Crouch End, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e nici pe departe Regents Park. Oricum, o carte nu trebuie judecată după coperti. Tom a avut de spus numai lucruri de bine despre ea, mereu. Caroline, tu ar trebui să știi ce reputație are. Ce ai auzit?

— Că este o vrăjitoare.

— Nu se poate!

Olivia și Holly căscară gurile simultan, în timp ce Caroline începu să râdă.

— Bineînțeles că nu este o vrăjitoare. Este încântătoare. Este una dintre puținele persoane cu picioarele pe pământ din această industrie. Nu am auzit decât lucruri bune despre ea. Hai-deți să vorbim cum trebuie cu ea.

Holly începu să mormăie.

— Chiar trebuie?

— Încetează, spuse Olivia, printre dinți. Încep eu și apoi poți intra și tu în joc.

Dar nu a fost nevoie. Când au intrat în bucătărie, au găsit-o pe Anna desculță, cu mânecile

suflecate, tăind restul de salată pe care Holly o abandonase ca să bârfească cu Olivia în pivniță, și ocupându-se de sosul pentru salată.

— O, Anna, nu trebuia să faci asta, spuse Holly îngrozită. Lasă-mă pe mine.

— Nu mă deranjează câtuși de puțin, zâmbi Anna. Am crescut în Suedia până la opt ani și toată familia participa la pregătirea mesei. Exact așa am crescut, cu toată lumea în bucătărie și toată lumea dând o mână de ajutor.

— Dar... nu vreau să-ți murdărești hainele.

Anna se apropie de ea, zâmbind.

— Avantajul în a lucra în industria modei este că îți poți înlocui oricând hainele. Oricum, un pic de mizerie nu a omorât pe nimeni. Îmi place la nebunie bucătăria ta, Holly. Am ales și eu faianța albă, pentru că mă gândeam că va arăta minimalist și curat, dar să știi că nu arată la fel de călduroasă ca a ta. Acesta este genul de bucătărie în care oamenii își doresc să-și petreacă toată ziua.

Holly se luminează la față.

— Exact asta mi-am dorit întotdeauna.

— Dar unde sunt copiii? Paul mi-a spus că ai doi. Mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc.

— Sunt sus, se uită la televizor. Vrei să urci? Oricum, e aproape ora de culcare.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Anna, într-un limbaj oarecum prețios, chiar dacă abia se simțea o urmă de accent scandinav. Gata. Sosul e făcut. Hai să mergem să-i găsim pe mititei. Pot să le citesc eu povestea de seară? Am trei nepoțele care mă lasă să le citesc înainte de culcare. Tot timpul. Mă pricep foarte bine să mimez monștrii fioroși.

— Le-ar plăcea foarte mult copiilor, râse Holly. Deși, momentan, preferata lui Holly este *Tigrișorul care a venit la ceai*. Nu cred că vocea ta de monstru ar ajuta.

Urcând către dormitor, Anna continuă să complimenteze gusturile lui Holly, iar Holly simțea că o place din ce în ce mai mult.

Lauda, se spune, te duce oriunde.

— Ai creat o casă adevărată, spuse Anna, admirând o masă de jocuri veche, plină de cărți și mici nimicuri. Îmi aduc mereu aminte că am citit unde ceva de genul „Casele sunt făcute din lemn și piatră. Dar sentimentul de acasă e făcut doar din iubire“. Asta este cu adevărat o casă. Sunt invidioasă.

— La tine nu te simți acasă?

— E o casă frumoasă, dar e prea multă liniște. Prea perfectă. Avem nevoie de copii care să alerge și să facă mizerie, să-i dea viață.

A, da. iată. Subiectul interzis. Copiii.

— Nu îți face griji, spuse Anna, punând mâna pe brațul lui Holly. Nu este un secret că am apelat la fertilizare *in vitro*. Ne tot spunem că asta este ultima dată când mai încercăm și că dacă nu rămân însărcinată, vom adopta, dar apoi iar încep să mă gândesc că data viitoare poate va fi cu noroc.

— Sper să funcționeze, spuse Holly. Chiar sper.

— Mulțumesc, zâmbi Anna, intrând pe ușă și găsimdu-i pe Oliver și pe Daisy întinși în tot patul, cu pernele împrăștiate pe jos.

— E uimitoare, îi șopti Holly Oliviei când se întoarseră jos.

— Ți-am spus eu, zâmbi Olivia. Deci este adevărat ce se spune.

— Despre ce vorbiți acolo? spuse Paul care venise să-și umple paharul de vin.

— Păi de fapt spuneam cât de mult ne place de soția ta, rânji Holly. Cum de ai ajuns să pui mâna pe o asemenea comoară?

— Doar Dumnezeu știe, rânji Paul. Și eu mă întreb aceleși lucru în fiecare zi. Cred că majoritatea oamenilor se uită la ea și se gândesc că este rece și condescendentă – mitul suedezelor blonde – și, în plus, se simte mereu obligată să fie impecabilă, pentru că lumea la asta se așteaptă de la ea, dar nu este deloc cum se așteaptă ei.

— Cum v-ați cunoscut? întrebă Caroline.

— N-o să-ți vină să crezi, dar i-am luat un interviu pentru *The Sunday Times*.

— Nu se poate! spuseră Olivia și Holly în același timp.

— Ba se poate, le imită Paul, făcându-le să râdă. I-am luat interviul și mi-am dat seama imediat că am găsit o persoană specială. Am tot sunat-o cu pretextul că mai avem întrebări pe care uitasem să i le pun și apoi, bineînțeles că eram nevoit să mă întâlnesc cu ea la cafea pentru a verifica, și, într-un final, mi-a spus că ar prefera dacă aș fi sincer și aș invita-o în oraș, la cină.

— Sper că ai dus-o undeva fabulos și la modă.

— De fapt, nu chiar, rânji Paul. Am dus-o la Nando's.

— Ce?!? spuse Caroline, oripilată. Ai dus-o la un fast-food? Spune-mi te rog că glumești.

Paul dădu din cap.

— De ce nu? Voiam să văd dacă într-adevăr este atât de cu picioarele pe pământ cum părea. A fost minunat. A luat puiul cu mâna din prima, de parcă nu mai mâncase de luni de zile. Și, dacă îmi aduc bine aminte, a luat o porție triplă de înghețată.

— Știam eu că există un motiv pentru care îmi place așa de mult de ea, spuse Holly.

Marcus ridică paharul.

— Pentru Anna. Holly s-ar fi albit la față dacă aș fi dus-o într-un astfel de loc la prima întâlnire.

Ceilalți au râs, dar Holly scrâșni din dinți la auzul unei asemenea minciuni — ei nu i-ar fi păsat, Marcus era cel care ținea cont de astfel de lucruri.

— Dar unde e? se încruntă Paul.

— Îi citește povești lui Daisy, care profită de ea la maximum. Au început cu *Tigrișorul care a venit la ceai*, apoi vreo două cărți cu Charlie și Lola și acum a convins-o să-i citească *Cenușăreasa*, care durează la nesfârșit. Nu e proastă deloc, fata mea.

— Clar, spuse Paul, zâmbind, dar cu tristețe în ochi. Adoră copiii. Dacă ar putea, ar sta acolo toată seara.

— Urc s-o aduc într-un minut.

— Nu, nu te duce. Se simte foarte bine, spuse Paul.

Și, într-adevăr, când Anna s-a întors în bucătărie, peste încă o jumătate de oră, ochii îi străluceau și zîmbea cu gura până la urechi.

Masa fusese un succes enorm. Când s-a adus și tarta la masă, alături de înghețata de vanilie, discuția ajunsese la Tom.

— Nu pot să-mi imaginez cum este să pierzi un fiu, spuse Caroline, cutremurându-se. Nu poate fi nimic mai greu decît să pierzi un copil.

— Dar să-ți pierzi partenerul de viață? întrebă Paul. Evident, nu pot să știu cum e să pierzi copii, nu încă, dar nu mă pot gândi la nimic mai îngrozitor decât s-o pierd pe Anna.

Holly stă și ascultă în timp ce toți cei de la masă continuă să discute despre traumele pierderii unor oameni dragi. Nu se pune problema să existe ceva mai tragic, mai traumatizant și mai greu pentru Holly decît să piardă unul dintre copii. Dar Marcus? Cum ar fi dacă l-ar pierde pe Marcus?

Când au explodat bombele la metroul din Londra, una dintre ele se afla în apropierea biroului lui Marcus. Holly nu putuse să dea de el toată după-amiaza și nu știa nimic. A făcut tot ce face o soție îngrijorată, dar, în sinea ei, exista un singur sentiment autentic care ar fi cuprins-o dacă el ar fi fost printre victime.

Ușurarea.

Discuția continuă cu Sarah; cum reacționase ea atît de diferit de cum se așteptaseră. Cum se va descurca... Și, pentru un moment, au tăcut cu toții, gândindu-se fiecare cum ar fi dacă ar pierde cea mai dragă persoană din lume.

Holly începu să plângă. Și nu pentru că se gîndea la Marcus.

Pentru că se gîndea la Tom.

Capitolul nouă

Saffron trăgea după ea geanta prin LAX și îi făcea cu mâna lui Samuel, șoferul lui P. Acesta stătea acolo unde stă întotdeauna, la fel de discret și de încredere ca întotdeauna, iar Saffron trecuse de mult de disconfortul ideii că Samuel știa foarte bine că ea este amanta. Era convinsă că nu e prima și încerca să nu se gândească dacă va fi și ultima sau dacă, așa cum spera ea, P. își va părăsi până la urmă soția și va alege să vină acolo unde îi este locul. Alături de ea.

Capetele se întorceau după ea în timp ce mergea în urma lui Samuel către parcare. Câțiva britanici o recunoscuseră, deși era mai probabil să se fi uitat după ea pentru că era frumoasă. Frumoasă și deșteaptă, dar nu îndeajuns de deșteaptă încât să nu se încurce cu un bărbat înșurat. Nu îndeajuns de deșteaptă încât să reziste demonilor care chiar și acum îi dădeau ghiont.

Saffron avea șase ani când a cunoscut-o pe Holly. Era fata cea nouă de la școală – o mogâldeață mică, frumușică și blondă, care a intrat în clasa

doamnei Simpson cu o siguranță și o încredere de sine imediat invidiată de Holly.

Nu au devenit prietene. Ea s-a apropiat de copiii șmecheri – cât de ridicol era că, chiar și la vârsta aceea, existau copii șmecheri, și că ei știau exact cine erau – în timp ce Holly stătea cu copiii deștepți, de cealaltă parte a clasei.

Până la urmă, s-a dovedit că și Saffron era deșteaptă. Trecuse podul dintre cele două grupuri și, odată cu vârsta, a gravitat în jurul lui Holly și al Oliviei și trioul a început să funcționeze, generând rareori certuri răutăcioase care se nasc adesea între fetele preadolescente.

Părinții lui Saffron locuiau în Hampstead. Mama ei era arhitectă, iar tatăl ei era editorul unei reviste, și locuiau într-o casă atât de avangardistă, atât de neconvențională, încât Holly și Olivia începuseră să treacă pe acolo aproape zilnic.

Dormitorul lui Saffron era un pod transformat. Enorm și înconjurat de ferestre mari, fără draperii și cu un tub acrilic transparent în mijlocul camerei, care era de fapt dușul lui Saffron.

La un capăt, cu un nivel mai jos, era sufrageria, completată de perne roșii de catifea și, în timpul adolescenței, un bong pe care nu s-a obosit niciodată nimeni să-l ascundă. De fapt, Saffron pretindea că fuma alături de părinții ei și, chiar dacă Holly și Olivia nu văzuseră niciodată nimic, erau aproape sigure că Saffron spunea adevărul.

Pentru că părinții lui Saffron erau cei mai atipici părinți pe care îi văzuseră vreodată. Erau, ei bine, *exotici* era singurul cuvânt cu adevărat

potrivit. De asemenea, erau rareori acasă. Păreau încă foarte îndrăgostiți unul de celălalt și nu aveau nici o problemă să se sărute nebunește în fața lui Saffron și a prietenilor săi, lucru pe care nici unul nu-l mai văzuseră în viața lor.

Saffron și Holly s-au apropiat datorită libertății pe care o împărtășeau; deși Saffron o simțea în mod diferit de Holly. Dacă Holly își dorea cu disperare constrângeri, ca părinții ei să îi fie aproape, să-i spună cineva la ce oră să fie acasă, Saffron trăia pentru acea libertate și era destul de inteligentă să-și dea seama că niște părinți convenționali ar fi sufocat-o.

Părinții convenționali ar fi putut-o opri și din băut.

Părea ceva normal când erau toți adolescenți. Poate că Saffron bea puțin mai mult decât ceilalți, dar Dumnezeu știe că toți se îmbătau și se drogau când mergeau la petreceri.

Diferența era că Saffron începuse să bea și de una singură. Nu mult, dar o bere sau un gin tonic, dacă se simțea destul de matură la momentul respectiv. Nu pentru a se îmbăta, ci doar pentru că se simțea bine, iar dacă nu bea, fuma un joint; toată lumea făcea același lucru.

Și apoi, la facultate, abia dacă a mai băut. Spre deosebire de prietenii ei, care majoritatea erau pentru prima dată departe de casă și profitau de libertate îmbătându-se în fiecare seară, Saffron se asigura doar că are rezerve stabile de iarbă care s-o ajute să se relaxeze la final de zi.

Întoarsă în Londra, după ce-și luase diploma în limba engleză și în actorie, a început să lucreze, fiind una dintre norocoasele care a primit

imediat roluri în reclame TV. Băutul părea că devine mai ușor în Londra, dar nu bea destul cât să se îmbete, ci destul cât să se liniștească și, chiar dacă era nevoie de puțin mai mult alcool pentru a funcționa, nimeni nu o vedea pe Saffron beată vreodată.

Nu mânca mult în acești ani. Devenise foarte slabă, deși nici un regizor nu îi spusese vreodată că ar fi prea slabă. Mama ei îi admira oasele șoldurilor care îi ieșeau în afară – *foarte anii '70, draga mea* – iar prietenele ei păreau îngrijorate, însă Saffron le ignora. Îi plăcea să fie atât de slabă. Îi plăcea să nu mănânce. Se simțea curată și deținând controlul când se culca și știa că nu mâncase decât fructe și legume toată ziua, și cu cât mai puțin mânca, cu atât mai bine se simțea.

Cariera ei începuse să ia avânt. Un rol într-un serial TV și o relație foarte bine regizată cu un tânăr star a împins-o în ochii publicului, iar în curând a devenit una dintre noile starlete din Londra. De asemenea, începuse să bea din ce în ce mai mult.

Apoi *The Sun* a publicat un articol despre celebritățile care erau atât de slabe încât riscau să dispară de sub ochii publicului, iar Saffron a fost subiectul principal. Dar nici asta nu a fost de ajuns s-o facă să se schimbe.

Când Saffron s-a mutat în Los Angeles pentru un film, impresarul ei insistă să meargă la o clinică. Dar ea nu voia, nu voia nici să piardă rolul. A urmat dezintoxicarea și o serie de douăsprezece întâlniri. Alcoolicii Anonimi i-au salvat viața. Dacă se simțea vreodată singură și nesigură sau dacă avea pur și simplu nevoie să fie alături

de cineva, se putea prezenta la una dintre sutele de întâlniri și, imediat, se simțea ca acasă.

Dar era mai mult decât companie plăcută. Trăia la propriu programul. Stătea seara și scria inventariul zilei, începea fiecare zi cu rugăciune și meditație și parcurgea cu grijă fiecare pas.

Făcea ceea ce i se spunea să facă: lua fiecare zi pe rând, învăța să trăiască în pace cu restul lumii, învăța cum să facă asta de una singură.

Era de ajutor și faptul că întâlnirile din Los Angeles sunt atât de fabuloase. Făcea munca amuzantă și nu știai niciodată cine va apărea la aceste întâlniri. Toată lumea din industrie, se părea, indiferent dacă aveau probleme cu băutura sau nu, apărea la pauză – stăteau lângă tonomatul de cafea, făcând schimb de cărți de vizită, de biografii, sporovăind și încheind afaceri.

Într-o zi, când Saffron stătea într-un colț, mâzgălind absentă pe carnetelul pe care îl lua cu ea la fiecare întâlnire, a auzit o voce minunată. Bogată și caldă, știa că îi este cunoscută, dar nu-și dădea seama de unde. Nu era atentă când el s-a prezentat, dar când a ridicat ochii, l-a recunoscut imediat. Cum ar fi putut să nu-l recunoască, votat de trei ori cel mai sexy bărbat din lume de către revista *People*, care avea una dintre acelea căsătorii de vis cu o soție la fel de celebră, cu unul dintre cele mai mari venituri din industrie.

Oare să fie alcoolic? Habar nu avea. În acea zi, el vorbise despre umilință. Despre cum, atunci când bea, era un dobitoc. Era grandoman, pompos și avea impresia că le știe pe toate. Era un coșmar pe platourile de filmare, spunea el,

dar acest program îi schimbase viața, îi dăduse o a doua șansă.

Învățase darul umilinței, învățase că este unul dintre copiii lui Dumnezeu, nici mai bun, nici mai rău decât ceilalți. Petrecuse ani întregi crezând că nu este destul de bun, așa că toată lumea era judecată ca atare: sunt mai buni decât mine sau mai răi decât mine, se gândea el automat, cu grandomanie. Acum, spunea el, trata pe toată lumea cu bunătate și cu respect și nu căuta neapărat rezultate. Dacă oamenii se purtau urât, presupunea că asta se întâmplă pentru că avuseseră probabil o zi mai proastă, fără să tragă imediat concluzia că avea neapărat legătură cu el.

Saffron i s-a alăturat în pauza de cafea. Stătea în colț, răsfoind revistele de pe o măsuță. Vedeă cum mai mulți vor să îl abordeze, dar ea l-a prins prima.

— Vreau doar să îți spun, spuse ea, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare, pentru că, deși nu era intimidată de vedete și jucase alături de unii dintre cei mai buni, ceva la el era diferit. Vreau doar să îți spun că mi-a plăcut foarte mult ce ai împărtășit. Mi-a plăcut tot ce ai spus. Am trecut prin același lucru și îmi place că poți fi atât de sincer în aceste camere, că în ciuda faptului că ești celebru, poți avea destulă încredere în acest program pentru a face asta.

În momentul acela, s-a întors și a privit-o cu adevărat. Intrigat de accentul ei britanic, de cuvintele ei și de forța din spatele lor.

— Mulțumesc, spuse el, întinzând mâna. Eu sunt Pierce.

Prietenia lor a durat o vreme. Inițial, se întâlneau la întrevederi, se salutau zâmbindu-și unul altuia și câteodată vorbeau în pauza de cafea. Când el a câștigat premiul de cel mai sexy bărbat din partea unui show de televiziune, Saffron i-a scris un bilet cu glumițe ușoare și i l-a pasat în timpul uneia dintre întâlniri. El l-a despăturit încruntat, iar ea l-a privit în timp ce îl citea, după care el s-a sprijinit de spătarul canapelei și umerii au început să i se zguduie de răs. A dat din cap și s-a uitat la ea, de parcă ar fi fost *incorrigibilă*, iar ea i-a răspuns dând din umeri. I-a plăcut că avusese curaj să râdă de el. Toată lumea din jurul lui era atât de serioasă și îi spunea mereu cât este de minunat și el se simțea intrigat de această englezoaică.

Ceea ce ea împărtășea grupului era mereu foarte sincer și piperat cu înjurături, lucru care îl făcea să zâmbească. Se trezea mereu comentând la ceea ce spunea ea – pentru că orice spunea, avea mereu impresia că vorbește direct cu el și, la un moment dat, și-a dat seama că în rarele ocazii în care ea nu apărea la întâlniri îi era dor de ea și se întreba unde este.

Era căsătorit de șapte ani. Da, pragul de șapte ani, glumeau oamenii, dar pragul apăruse cu adevărat la un an. Devenise un aranjament de afaceri. Nu aveau copii și ar fi divorțat cu ani în urmă, dar impresarii lor spuneau că trebuiau să stea împreună pentru carierele lor, cel puțin pe moment – cam așa se traducea cuplul de aur al Hollywoodului.

Pentru că îi iubeau soția la fel de mult cum îl iubeau pe el. Ea nu avea la fel de mult succes, dar era frumoasă și cu picioarele pe pământ –

cel puțin în public – și se prefăceau de minune că se adoră unul pe celălalt.

Amândoi aveau relații pe platourile de filmare, dar amândoi învățaseră să fie discreți și, până la urmă, erau buni prieteni, încă se plăceau și acceptaseră că așa trebuie să meargă lucrurile pentru moment.

Impresarul lui îl sfătuisese insistent să aibă grijă când vine vorba să se implice într-o relație cu oricine altcineva. Presa va afla instantaneu, spunea el, și ar fi dezastruos, mai ales pentru el, care avea o asemenea imagine de protejat. Alcoolismul fusese ținut departe de ochiul publicului și așa trebuia procedat și cu chestiunile sentimentale.

— Culcă-te cu cine vrei și fii discret, spunea impresarul său. Dar nu te îndrăgosti.

A durat un an înainte ca el și Saffron să iasă la o cafea după întâlniri. Apoi cafeaua a devenit un prânz ocazional și la puțin timp după aceea au început să vorbească la telefon în fiecare zi. Saffron strălucea ca o femeie îndrăgostită, iar P. se simțea ca și cum avea din nou optsprezece ani – plin de speranță și încântat cu privire la viitor.

A sărutat-o în sufragerie. Fiind mult prea cunoscut ca să riște să o sărute în public, a intrat cu ea într-o după-amiază, după ce o condusese acasă și, de îndată, amândoi au simțit că lucrurile nu mai erau la fel. Saffron știa că în acea zi se va întâmpla ceva.

Nu își mai făcea griji în legătură cu faptul că el era căsătorit și cu dorința lui de a nu se îndrăgosti. Nu se putea gândi decât la el. Nu pentru că era vedetă de cinema, nu pentru celebritate și pentru bani, ci pentru că îl adora. Pentru că

el o înțelegea ca nimeni altcineva și pentru că ea îl înțelegea pe el.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, îi șoptise P. înainte de a o săruta.

Saffron se prefăcuse că are nevoie la baie imediat după. Se sprijinise cu mâinile de chiuveță, plângând cu lacrimi de fericire.

Aventura lor înaintase, mereu singuri sau cu alți oameni în jur care să păcălească presa. El chiar i-a obținut un rol într-un film de-al său, pentru a explica de ce sunt mereu văzuți împreună.

Ea, în schimb, își crease o idilă fictivă cu partenerul ei de filmări, o vedetă mai mică, dar în creștere, și erau fotografiați cu regularitate, sărutându-se pe plaje și plimbându-și cei trei câini. Partenerul ei era recunoscător pentru că, la rândul lui, avea un iubit – un fotomodel masculin –, o relație care astfel rămânea secretă și, bineînțeles, Saffron nu putea fi legată de nimeni altcineva în timp ce era, evident, atât de îndrăgostită de partenerul ei.

Saffron învățase să-și pună viața pe planul al doilea pentru P. El o suna de unde putea, dar când era plecat pentru filmări, devenea din ce în ce mai greu. Saffron încerca să-și ocupe timpul cu yoga, cu prietenii, dar prietenii ei se cam îndepărtaseră de ea – era greu să fii prieten cu cineva care renunța la întâlniri când o suna iubitul – și chiar și întâlnirile de la Alcolicii Anonimi aveau de suferit.

Curând, ajunsese la concluzia că nu mai avea ce să scoată din ele. Când P. era prezent, stăteau unul lângă altul și se atingeau subtil – ea, picior peste picior pe canapea, genunchiul ei atingându-i ușor coapsa, în timp ce închidea ochii și simțea,

putea să jure cu mâna pe inimă, un soi de electricitate.

Se retrăgea de la majoritatea întâlnirilor, închizând ochii și gândindu-se la el, deschizându-i pentru a vedea că el o privește, după care amândoi zâmbeau și își mutau privirea.

Nu se mai concentra deloc pe lecțiile programului. Sponsorul ei – singura persoană care știa – încerca să fie ferm, încerca să-i arate cât de periculos era comportamentul ei, că Saffron va avea de suferit dacă nu parcurge cum trebuie etapele programului, dar, până la urmă, ea ofta, știind că trebuia să fie o martoră iubitoare. Știind că nu putea face nimic.

Și era adevărat că lui Saffron nu îi mai era la fel de ușor să fie în preajma alcoolului. Ani de zile, cât participase la program, prezența alcoolului n-o mai deranja. Putea să fie la petreceri unde toată lumea bea copios și ei nu îi era poftă.

Dar în ultima vreme, când intra în căsuța ei tăcută la sfârșitul zilei, se trezea gândindu-se *ce bine ar fi dacă aș bea ceva. Doar un pahar. Desigur, un pahar n-are de ce să-mi facă rău.*

Și, cu o săptămână în urmă, după ce își terminase de făcut cumpărăturile, s-a trezit trecând pe lângă magazinul de băuturi spirtoase și a ezitat mai mult decât de obicei înainte de a împinge căruciorul mai departe, încercând să se gândească la alte lucruri.

Știa cum se numește asta. Se mințea singură. Nici măcar sponsorului ei nu îi spusese că se simțea așa, convinsă, la fel ca în vremurile bune, că poate face asta și singură.

Saffron privea în jurul ei în restaurante să descopere oameni care se bucurau de un pahar

de vin. *Aș putea fi eu, își spunea ea. Aș putea să beau un pahar de vin. Ar putea fi normal. Dacă toți oamenii aceștia pot s-o facă, atunci cu siguranță pot și eu.*

— Trebuie să te implici în etapele programului, îi spunea sponsorul. Nu ai mai făcut asta de secole.

— Știu, știu, mormăia Saffron. Funcționează dacă te implici, spuse ea, deși nu mai avea voința de a se prezenta la întâlniri, decât ca o scuză pentru a-l vedea pe P.

Anul trecut fusese cel mai fericit an din viața lui Saffron. Era convinsă că P. este sufletul ei pereche. Că ei sunt născuți să fie împreună, că doar căsnicia lui îi ține departe unul de celălalt și că în curând vor putea să nu se mai ascundă și se va căsători cu ea – și vor fi împreună pentru restul vieții lor.

Capitolul zece

Sarah mormăi și se întoarse pe partea cealaltă în pat în timp ce bătaile în ușa continuau.

— Sarah, iubito, se auzi vocea soacrei sale care deschisese ușor ușa. Paul și soția lui, Anna, au venit să te vadă. Sunt jos, se joacă cu copiii și Paul a adus niște fotografii mai vechi cu Tom din liceu; s-a gândit că îți vor face plăcere.

Sarah se ridică și aruncă pătura la o parte.

— Spune-le că o să cobor imediat, spuse ea, trecându-și mâna prin păr și oftând.

De ce continuă să vină? De ce aduc încă daruri — mâncare, fotografii, povești? Oare își imaginează că o vor face să se simtă mai bine? Or să-l aducă pe Tom înapoi? Sarah nu-și dorea decât să se bage în pat și să doarmă la nesfârșit, să se trezească abia când durerea va fi dispărut.

Era mai ușor să se ascundă aici, în casa aceasta. În ciuda faptului că era înconjurată de Tom — fotografii, suveniruri, amintiri —, aceasta era casa în care a copilarit Tom, nu casa pe care ea și Tom o creaseră împreună.

Acele prime câteva zile fuseseră de nesuportat. Era complet buimacă. Începuseră să vină

scrisori, facturi care trebuiau plătite, polițe de asigurare de care trebuia să se ocupe cineva, iar Sarah le luase pe toate și le pusese acolo unde le punea întotdeauna – pe biroul lui Tom. Niciodată nu se ocupase de așa ceva, nu își imagina că o să fie în stare să se ocupe de ele și nici nu se putea gândi la o altă alternativă, în afară de a le pune acolo unde le pusese întotdeauna.

Încercase să se comporte normal de dragul lui Dustin și al lui Violet. Încercase chiar s-o ducă la grădiniță pe Violet într-o dimineată, în ciuda protestelor unui vecin indignat care preluase această sarcină. O urcase pe Violet în mașină, îi pusese centura, se urcase și ea la volan, în pantaloni de pijama, desculță și cu un hanorac mare al lui Tom, și începu să conducă.

Peste o oră, s-a trezit conducând pe șoseaua I-95. Habar nu avea cum ajunsese acolo sau încotro se îndrepta. Violet era fericită, sugându-și degetul mare și ascultând un post de radio pentru copii. Sarah începuse să tremure înainte de a trage pe dreapta și izbucni în plâns.

Paul stătea sprijinit de tocul ușii de la sufragerie și se uita la Anna, care o gădila pe Violet, făcând-o să râdă de răsuna toată casa.

— Cred că nu mai e mult până veți avea și voi copii, spuse Maggie, apucându-l pe Paul de braț și zâmbindu-i.

— Să ne țineti pumnii! spuse Paul.

Anna ridică privirea și se uită la el. Viața nu este niciodată așa cum te aștepti. Cum de Tom le-a fost luat la o vârstă atât de fragedă și cum se face că el și Anna, Anna care ar fi cea mai bună mămică din lume, nu puteau să aibă copii.

În dimineața aceea, fuseseră din nou la spital pentru colectare de ovule. Colectare de ovule. Sună atât de inofensiv. Paul își amintea cât de mult râseseră când au auzit prima dată termenul, imaginându-și că sunt asemenea unor fermieri, care bagă mâna sub cloșcă pentru a aduna ouăle.

Când Anna și-a revenit din anestezie, specialistul le-a spus că eliberase șase ovule. Mai bine decât data trecută, drept pentru care au simțit amândoi un val de optimism și speranță.

Următoarea zi, așa cum se întâmpla mereu, vor primi un telefon prin care li se va spune câte ovule au fost fertilizate sau dacă, așa cum se mai întâmplase, nici unul nu fusese fertilizat și nu exista nici un embrion care să le poarte speranțele și visele în viitor.

Părea puțin probabil ca din șase ovule, nici unul să nu fie fertilizat, dar asta se întâmplase de atâtea ori, iar Anna nu mai credea că are puterea emoțională să mai treacă prin tot procedeul încă o dată, fără să luăm în considerare factorul financiar.

Pe Anna nu o deranjase niciodată că ea era cea care aducea pâinea în casă, că banii care umpleau conturile comune ale celor doi erau majoritatea obținuți de ea. Paul puneă și el banii pe care îi câștiga ca liber-profesionist în același cont, dar părea o picătură într-un ocean, dat fiind felul lor de a trăi.

Nu că ar fi fost ceva extravagant – Dumnezeu știe că Anna ar fi putut alege să locuiască în cea mai modernă regiune din Londra –, dar călătoreau mult și adesea mergeau la cele mai bune

restaurante și, în urmă cu doi ani, imediat după ce se hotărâseră să înceapă fertilizarea *in vitro*, cumpăraseră o casă la țară.

Ei bine, nu tocmai o casă. Mai degrabă un hambar care avea nevoie de îmbunătățiri și care nu mai fusese atins de nimeni din anii '70. Se afla în vârful unui deal, cu o priveliște ce se întinde pe kilometri deasupra peisajelor din Gloucestershire și, deși era aproape locuibil, îl chemaseră pe prietenul lor Philip, care era arhitect, să se uite la casă. Și entuziasmul lui Phil pentru proiect fusese atât de molipsitor, încât s-au trezit, la puțin timp după, mândrii proprietari ai White Barn Fields.

Și în plus, hambarul fusese un chilipir, sau cel puțin ar fi fost dacă ei nu și-ar fi cheltuit fiecare bănuț pe tratamente peste tratamente. Toată lumea presupunea că Anna câștiga o avere, dar, deși compania mergea foarte bine, Anna nu scotea din firmă decât salariul. Și, la momentul respectiv, hambarul păruse atât de ieftin, încât s-ar fi simțit rușinați să nu îl cumpere. Atât de ieftin încât au plătit cu bani gheață toată tărașenia, planificând imediat munca aferentă. Phil a proiectat o casă incredibilă. O bucătărie din inox și ciment, ferestre imense pentru a putea cuprinde priveliștea, iar sus, patru dormitoare pe o galerie de oțel: unul principal, imens, o cameră de oaspeți și două dormitoare pentru copiii care erau, fără îndoială, pe drum.

Un peisagist local – pe vremea când banii nu păreau să fie o problemă – proiectase o grădină spectaculoasă. O curte imensă cu vase mari de teracotă care să țină măslini vara. Lavanda și rozmarinul se vor revărsa de ambele părți.

Cei câțiva meri bătrâni de la baza dealului ar fi baza unei noi livezi – alți douăzeci de pomi urmau să li se alăture. Peisagistul adăugase: „Copiii voștri pot sta aici cu orele, culegând fructe“.

Așa își imagina Anna Raiul, iar Paul, care se considerase mereu o creatură urbană, era fericit să facă ceva ce îi plăcea atât de mult Annei. Și, în plus, chiar și el trebuia să recunoască faptul că planurile erau incredibile și că vor avea o casă idilică. Anna se asigurase că în planuri exista și un birou pentru Paul – la etajul hambarului, la capătul unei scări ascunse, cu o cupolă care să îi inunde camera de lumină.

— Dacă nu poți scrie marele roman britanic aici, glumise Phil când le arătase planul celor doi, care îl priveau fără răsufare, nu știu unde ai putea.

La aproape un an după acest moment, abia dacă se mai puteau gândi la asta. Oamenii presupun că Paul și Anna se lăfăie în bănet, fără să se gândească la faptul că profitul se reinvestește în firmă și că sumele care reprezentau un salariu comod au fost folosite pentru achiziționarea hambarului și pentru nenumăratele tratamente de fertilizare *in vitro*.

White Barn Fields este numit de prietenii lor, și chiar și de ei, Înghițitorul de Bani, doar că nu mai pare atât de nostim, acum că aflaseră că Anna nu putea rămâne însărcinată și că asta nu era un lucru prea ușor de acceptat.

Încăpățânarea Annei era ceva ce Paul admira la ea din prima zi când o cunoscuse. Era atât de puternică încât tatăl ei îi spunea „Tăurașul“. Spus cu dragoste, bineînțeles. Știa exact ce-și dorea și cum să obțină acel ceva și nimeni nu îi

spunea nu Annei. Era încântătoare, cu picioarele pe pământ, persuasivă și, cumva, reușea mereu să realizeze ceea ce își propunea.

Nu putea să înțeleagă de ce nu putea avea copii la fel de ușor cum îi fusese cu orice altceva. Ea obișnuia să spună tuturor jurnaliștilor care o intervievează despre *Fashionista.uk* că era uluită de succesul firmei, dar de fapt nu era deloc surprinsă. Este exact ceea ce se așteptase să se întâmple. Prea multe site-uri de modă dăduseră faliment pentru că nu își țineau marfa „la vedere“, marfă pe care trebuiau să o aducă de departe, riscând să aibă întârzieri mult mai mari decât ar fi fost dispuși să accepte clienții lor obsedați de eficiență. Iar când hainele ajungeau, erau împachetate prost, în plicuri urâte de plastic sau ambalate în hârtie de proastă calitate.

Anna a creat cutii roz șocante, straturi de hârtie delicată, portocalie, care să acopere cu grijă cumpărăturile, totul legat cu o panglică de catifea. Cutiile și funda costau o avere, dar meritau. Erau mereu votate ca fiind cel mai bun ambalaj de pe Internet, iar cutiile erau atât de frumoase încât clienții îi scriau frecvent pentru a-i spune că nu se puteau îndura să le arunce. De multe ori, Anna deschidea vreo revistă de design interior și descoperea dulapul cuiva ticsit de cutii de la *Fashionista.uk*, de toate dimensiunile și formele posibile.

Iar transportul dura douăzeci și patru de ore. Indiferent unde te aflai pe glob, dacă făceai comanda într-o zi lucrătoare, o primeai a doua zi. Serviciile pentru clienți erau pe primul loc în agenda Annei. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea să aibă o firmă pe Internet – se săturase să intre în buticuri fadosite pentru a

fi ignorată de vânzătoare tinere și importante, care vorbeau la mobil, devenind atente doar când le oferea o carte de credit și își dădeau seama cine era.

Astfel încât faptul că *Fashionista.uk* este în prezent cel de-al treilea site britanic nu o surprindea deloc pe Anna, chiar dacă nu ar recunoaște niciodată asta în public. Adevărul este că Anna s-a simțit mereu binecuvântată, ca și cum îngerii ei păzitori erau mereu alături de ea. Acolo unde alții văd probleme și obstacole, Anna vedea mereu o provocare pe care o va depăși fără îndoială. Ea credea mereu că paharul era pe jumătate plin, chiar și atunci când toată lumea credea că este gol, și, pentru că a crezut mereu că viața ei este fermecată, așa a și fost.

Când l-a cunoscut pe Paul, și-a dat seama că este bărbatul perfect pentru ea. Imediat după ce a plecat, în prima zi când a intervievat-o, și cu mult timp înainte să înceapă el să o preseze cu lucruri pe care uitase să le întrebe, ea a sunat-o pe mama ei.

— Mama? Tocmai l-am cunoscut pe bărbatul cu care mă voi căsători, spusese ea, și mama ei și-a dat seama că așa era, pentru că atunci când Anna declara ceva, acel lucru se întâmpla cu siguranță.

Așa că, în momentul în care Anna anunțase că plănuiau să facă copii, toată lumea a știut că Anna va face un copil în cel mult un an. Acesta este unul dintre motivele pentru care cumpărașeră hambarul: ce loc minunat pentru copii, cât de bine ar fi să petreci aici verile cu cei mici sau să vii la sfârșit de săptămână, iarna, să alergi prin frunzele căzute și să bei ciocolată caldă în fața șemineului de piatră din capătul livingului imens.

Încăpățânarea Annei este motivul pentru care nu puteau renunța la fertilizarea *in vitro*. Motivul pentru care Anna refuza să creadă că aceea va fi ultima dată. Nu putea să creadă că nu va funcționa din moment ce orice altceva în viața ei a funcționat conform planului.

Până acum cheltuiseră în jur de cincizeci de mii de lire pe fertilizare, o bucată serioasă din economiile pe care le făcuseră. Începuse și lucrul la hambar. Pereții putreziți au fost înlocuiți cu panouri cumpărate la o licitație și acoperișul fusese refăcut. Mobilierul și instalațiile pentru bucătărie și baie fuseseră comandate, apoi comanda a fost anulată. Casa era doar pe jumătate terminată. Erau mormane de rumeguș peste tot și praf pe podelele pe jumătate șlefuite, iar tocurele geamurilor erau nevopsite. Ultima dată când merseseră acolo să arunce o privire, Anna izbucnise în plâns.

— Țsta era visul nostru, îi spusese ea lui Paul. Și acum nici măcar nu ne mai permitem să terminăm casa.

— O vom termina, într-o bună zi, spusese Paul, cu părere de rău că nu putea să scoată o baghetă magică și să facă totul, că munca lui nu îi oferea destui bani pentru a prelua greul când Anna nu mai făcea față. Îți promit că, într-o zi, totul va fi terminat.

Au plecat și în seara aceea au rămas la motelul din apropiere, la câțiva metri de hotelul Relais & Chateaux, unde stăteau înainte de a începe fertilizarea *in vitro*, dar multe lucruri se schimbaseră de când începuse tratamentul.

— „Dacă m-ar vedea lumea acum“, cânta Anna, strecurându-se tiptil pe hol, după ce făcuse o

baie cu apă călâie, într-o cadă crăpată, tocmai în celălalt capăt al motelului.

Paul dădu din umeri.

— Trebuie să oprim tratamentul, să știi, încercă el să-i spună cu precauție. E ridicol că nu ne mai permitem nimic. Nu mai putem s-o ținem mult așa.

— Să sperăm că nu vom fi nevoiți, spusese Anna, strângându-l de braț. Am sentimentul că de data asta va funcționa.

Paul oftase. Ea spunea asta de fiecare dată. Dar faptul că trebuia să aibă grijă de fiecare bănuț era cel puțin stresant, mai ales că nu erau obișnuiți.

Deși, dacă nu știai, nu aveai de unde să-ți dai seama. Anna își juca în continuare rolul de minune – trebuia, pentru slujba ei, pentru că nimeni nu promova imaginea firmei mai bine ca Anna însăși – dar dacă o priveai cu atenție puteai să observi că nu mai este la fel de entuziastă ca înainte.

Machiajul ei este mereu acela de la muncă. Nu mai dădea fuga la Space NK să umple borcanul de Eve Lom, care rămăsese aproape gol. Acum, dacă nu-și putea primi produsul prin *Fashionista.uk*, schimba mărcile. Din cauza bugetului, ajunsese la concluzia că loialitatea față de o anumită marcă nu mai este o prioritate.

Părul ei nu mai este tuns și vopsit la Bumble & Bumble. Pentru a se tunde, merge la coaforul din capătul străzii și a descoperit că Sun In, mulțumită părului ei suedez, are un efect la fel de bun ca și Enzo în a-i sublinia șuvițele.

Nu mai ies la restaurante scumpe decât în interes de serviciu și atunci Anna decontează

sau plătește altcineva, deși, la urma urmelor, e mereu destulă mâncare la sutele de petreceri care au loc în Londra aproape în fiecare seară.

Nu că nu-și permit să se hrănească singuri – Doamne ferește! Dar Anna, care era obișnuită să arunce orice în căruciorul de cumpărături, fără să se gândească la preț, acum se uită la etichetă și, dacă e prea scump, se gândește dacă într-adevăr au nevoie de produsul respectiv.

Nu se mai plimbă prin Graham & Green în după-amiezile de sâmbătă, cumpărând cuverturi decorative, lumânările, statuete interesante și lenjerii minunate care cu siguranță nu-i trebuiau, doar pentru că erau acolo și pentru că-și permitea.

Nu ai avea de unde să îți dai seama de toate astea. Uitându-te acum la Anna, stând turcește pe covor, în timp ce Violet, care, la fel ca toți ceilalți copii care intră în contact cu Anna, s-a îndrăgostit nebunește de ea, se atârână de gâtul ei chiuind, ai crede că Anna este frumoasă, echilibrată și perfectă. Ai crede că nimic nu merge prost vreodată în viața ei.

— Bună!

Vocea lui Sarah era lipsită de viață. Intră în cameră și se așează pe canapea, cu cearcăne la ochi și cu părul nespălat.

— Ți-am adus niște fotografii cu Tom.

Paul se gândise să traverseze camera și s-o îmbrățișeze, dar ceva la ea era atât de deconectat, încât își dădea seama că va fi respins și rămase unde era, nesigur ce să spună.

— Știu. Mi-a spus Maggie.

— Vrei să le vezi?

— Sigur, spuse ea.

Paul i le întinse și ea începu să le răsfoiască. Urma unui zâmbet i se așternu pe buze când a dat de o fotografie cu Paul, Holly și Tom, toți cu aparate dentare, la aniversarea de cincisprezece ani a lui Paul.

— Dumnezeule, uită-te ce păr, spuse Sarah. Nu știam că Tom a avut părul lung. Arată îngrozitor!

— Toți arătam îngrozitor, spuse Paul bucuros că Sarah devenea, în sfârșit, implicată în discuție. Uită-te la rujul roz strident al lui Holly. Cred că ea se gândea că este sofisticat.

— Tom era atât de slăbănog, mormăi Sarah, atingând fotografia în dreptul brațului lui cu degetul. Nu te-ai fi gândit că va deveni atât de tare.

— Tare? întrebă Paul.

— În formă. Era mereu la sala de forță. Avea o boală cu concursurile Iron Man. O nebunie în care trebuie să mergi 15 kilometri cu bicicleta, să înoți 3 kilometri, apoi să alergi 30 de kilometri. A participat la unul în Florida și se mai antrena pentru altul, spuse ea, dând din cap. Era atât de în formă. Atât de puternic. De asta îmi e atât de greu să cred. Adică, înțeleg de ce nu ar fi supraviețuit oricine altcineva, dar Tom? Cum de nu a putut Tom să se scoată de acolo? Cum de a putut să-l doboare ceva pe lumea asta tocmai pe Tom?

A urmat o tăcere incomodă, nici Paul și nici Anna neștiind ce să spună, și, după o vreme, Sarah luă următoarea poză și izbucni în râs.

— Tom a fost în armată? râse ea.

— Da, s-a ocupat de asistența tehnică, spuse Paul încet. Era ceva ce se făcea pe vremea aia.

În bucătărie, pregătind o tavă cu căni de ceai pe care urma să o ducă în cameră, Maggie se așează cu greu pe un scaun.

— Mulțumesc, îi spune ea Annei, care părea îngrijorată. E prima dată când Sarah a părut ea însăși. Avea nevoie de fotografiile acelea în momentul ăsta.

— Dar tu? spuse Anna ușor. Tu de ce ai nevoie în momentul ăsta?

— E, mă descurc, spuse Maggie cu o veselie falsă. Termin de făcut ceaiul și vin imediat. Dacă vrei s-o scoți tu pe Pippa afară să facă pipi ar fi minunat.

Anna plecă, dar înainte de a deschide ușa se întoarce și o văzu pe Maggie prăbușindu-se pe scaun. Anna rămase pe loc, neștiind dacă să se întoarcă, dar își dădu seama că Maggie credea că era singură și că Anna a plecat din cameră, știa că Maggie nu s-ar lăsa niciodată doborâtă în fața altcuiva.

Era tăcere absolută. Nu mai erau lacrimi, pentru că nu mai era nici un strop de apă în corpul ei, dar Anna privea cum Maggie își pune capul în palme pe masa din bucătărie și geme încet, legănându-se înainte și înapoi.

Și Anna văzu ce mai rămăsese din acea familie, această femeie puternică și minunată care descoperă cum durerea este prea puternică pentru a putea fi suportată.

Ascultând gemetele încete ale lui Maggie, înțelegea că aceasta nici nu-și imagina cum va trece prin tot restul vieții sale, știind că nu își va mai vedea niciodată fiul iubit, primul ei născut.

Capitolul unsprezece

— Ce e cu tine astăzi?

Recepționista de la adăpostul pentru animale intră în camera de recreere cu un sendviș și se aruncă pe canapea, în timp ce Olivia ridică ochii și-o privi surprinsă.

— Ce vrei să spui? N-am nimic. De ce?

— Te porți ca și cum ai avea furnici în pantaloni, spuse Yvonne. Noi credem că trebuie să fie vorba de un bărbat.

— Ce? spuse Olivia, încercând să râdă, apoi dând ochii peste cap. Doamne iartă-mă, Yvonne. Eu sunt directoarea, nu aveți nimic mai bun de făcut decât să îmi bârfiți viața amoroasă?

Yvonne își țuguie buzele.

— De fapt, noi toți ne-am dori să ai o viață amoroasă despre care să putem bârfi. O fată drăguță ca tine, meriți pe cineva mult mai bun decât acel George nenorocit.

Olivia rămase cu gura deschisă.

— Dar voi toți ați spus că vă place George.

— Păi, da. Asta înainte să te lase pentru pipița aia americană.

— Yvonne! De unde știi toate astea?

— Ce să știu? Nu știu nimic. Spun și eu doar. Ar trebui să fii cu un bărbat minunat care să te facă fericită.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse Olivia, luându-și cafeaua și ieșind pe ușă. Dar, doar ca fapt divers, am o întâlnire în seara asta.

Fața lui Yvonne se luminează, pregătindu-se să o îngroape pe Olivia cu întrebări. Olivia închise în schimb ușa în urma ei și o luă înspre biroul ei, chicotind.

În acea seară se întâlnea cu Fred. Venise în sfârșit. N-ar fi trebuit să aibă emoții, nu ar avea motive, mai ales că era vorba de o călătorie de afaceri de cinci zile și că probabil îl va urî când se vor întâlni, dar era pentru prima oară când i se părea că avea de ce să fie bucuroasă. Aranjase să îl ia de la Dorchester la ora șapte.

La ora trei, făcu ceva ce nu făcea niciodată. Își luă haina și geanta și o anunță pe Sophie, asistenta ei, că dacă apare ceva urgent, poate fi găsită pe mobil. „Doar dacă este o urgență“, spuse ea, iar Sophie, care inevitabil citise două e-mailuri de la Fred, îi făcu cu ochiul și o invită să plece mai repede, știind că nimic, decât poate dacă lua foc adăpostul, nu merita să o deranjeze pe Olivia în mijlocul întâlnirii.

Prima ei oprire a fost la coafor.

— Vreau să acoperi firele albe, îi spuse ea lui Rob, cel care o vopsea. Apoi vreau să mă tunzi.

Rob se strâmbă, privind părul virgin al Oliviei.

— Dumnezeule, ai o groază de fire albe, mormăi el, ca pentru sine, în timp ce îi pipăia părul.

Culoarea naturală sau pot să adaug câteva culori pentru a mai sublinia câte ceva?

— Cum vrei, dădu Olivia din umeri. Sunt în mâinile tale acum. Fă-ți de cap.

Peste două ore, Olivia se privea șocată în oglindă. Nuanțe de castaniu și arămiu îi traversează părul, iar Kim, stilista, i l-a filat astfel încât să îi accentueze pomeții și să o facă să arate cu câțiva ani mai tânără.

Kim și Rom stăteau în spatele ei, cu brațele încrucișate, așteptând reacția Oliviei. Se mai ocupaseră de femei ca ea — femei care veneau, în blugi și cizme, femei care nu folosesc machiaj și care cred că naturalul e cel mai bun. Făceau tot felul de schimbări pentru astfel de femei și nu știau niciodată care va fi rezultatul. Unele urlaseră de bucurie văzând cât de tinere par, în timp ce altele au înnebunit de furie și au refuzat să plătească, cerând să le fie îndepărtată culoarea imediat din păr și să fie cumva refăcute la loc.

Olivia, slavă Domnului, era dintre cele bune. Începuse să zâmbească undeva la jumătatea procesului de uscarea a părului, când noua culoare a părului ei devenise vizibilă, iar acum era evident încântată.

— Îmi place la nebunie, țipă ea. Îmi place, îmi place, îmi place.

Cei doi îi dădură o oglindă ca să se vadă și la spate, chicotind în timp ce ea își privea, evident încântată, noul ei păr săltăreț și strălucitor.

— Să nu uiți ce ți-am spus, spuse Rob, conducând-o către recepție pentru a plăti. Ruj și fard de obraz, o rochiță neagră și multă încredere în tine.

Olivia se întoarce către el.

— Îți mulțumesc din suflet, spuse ea, întinzându-se dintr-odată către el, ca să-l îmbrățișeze. Urează-mi succes.

Și acestea fiind spuse, a plecat.

Beetle-ul ei se strecura prin traficul londonez și, la fiecare semafor, Olivia se ridica pentru a se privi în oglinda retrovizoare. Nu pentru că ar fi fost narcisistă, ci pentru că nu îi venea să creadă cât de diferit arăta. Purta, așa cum sugerasese Rob, o rochie neagră pe care o cumpărase la reducere cu o iarnă în urmă și pe care o purtase la petrecerea de Crăciun de la firma lui George. Se simțise frumoasă în seara aceea și i-a plăcut că l-a văzut pe George mândru când o prezenta colegilor lui de birou. Încercase să nu se gândească la acele momente în seara aceasta, când scotea rochia din fundul dulapului, la cum acea mândrie și dragoste de care era sigură se transformaseră atât de repede în praf și pulbere.

Ar fi trebuit să înoate în acea rochie, având în vedere cât de mult slăbise, dar pe vremuri îi era un pic strîmtă și abia acum îi venea perfect. Adăugase ciorapi negri, pantofi cu tocuri joase și un colier cu pandantiv mare din chihlimbar, care fusese al mamei sale, și rezistase impulsului de da totul jos și de a o lua de la capăt, cu uniforma obișnuită, alcătuită din blugi și cizme.

Pe vremuri, l-ar fi sunat pe Tom și ar fi râs amândoi.

— Ia rochia neagră, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi spus el. Fă un efort. Arată-i ce picioare frumoase ai.

— Sper că mă vezi, Tom, spunea ea, privind către cer când se urcă în mașină. Și sper că îți place cum m-am îmbrăcat, adăugă, făcând o piruetă pe aleea din fața casei sale și trimițând un sărut către ceruri. Urează-mi succes, șopti ea, după care plecă pentru a mai traversa încă o dată Harrow Road.

Erau sute de bărbați adunați la bar și primul instinct al Oliviei a fost să se întoarcă și să fugă acasă. Dar nu putea să facă asta. Nu fusese niciodată bună la așa ceva. Ce-i drept, devenise expertă în întâlniri „oarbe” în perioada dinainte de George, dar atunci era mult mai tânără și avea mult mai multă încredere în ea.

Câțiva bărbați se întoarseră pentru a o privi, unii dintre ei aprobator, și ea trase aer adânc în piept și privi în jur, sperând să-l vadă pe Fred, sperând să-și dea seama imediat cine este. Un bărbat stătea la o masă din colț, citind *The Financial Times*. Olivia miji ochii către el, iar el ridică ochii pentru a o privi, fața lui transformându-se într-un rânjet imens.

Te rog, Doamne, șopti ea o rugăciune tăcută, în timp ce acel bărbat athletic, înalt și lat în umeri venea înspre ea cu un zâmbet american perfect — cu dinți mari și albi și cu acel aspect al băiatului din vecini. Te rog, Doamne, șopti ea, să fie el, pentru că Dumnezeu știe că nu se fac bărbați ca el pe aici.

— Olivia!

Nu exista îndoială în vocea lui, dar, desigur, îi trimisese o poză cu ea și avea de unde să știe cum arată.

— Bună, spuse ea rușinată.

În ochii ei se vedeau recunoștința și încântarea, iar el se ridică s-o îmbrățișeze, făcând-o să se simtă mică, delicată și feminină. Ce ridicol, își spuse ea, întorcând capul și sprijinindu-se o secundă pe umărul lui muscular. Ce prostuță sunt, dar ce specimen minunat de bărbat! Fred făcu un pas în spate și-i zîmbi, apoi o conduse către scaunul ei cu o mână puternică și mare în jurul umerilor ei mici.

— Uau! spuse el, trăgând scaunul ca ea să se așeze. Arăți nemaipomenit!

Apoi privi în jur, în căutarea unui chelner care să le ia comanda. Olivia se trezi zîmbind. Se pare că va fi o seară plăcută până la urmă.

— Tom avea dreptate, spuse Fred, în timp ce chelnerul punea un Cosmopolitan și un martini cu votcă pe masă.

— În legătură cu ce?

— Avea dreptate când spunea că ar trebui să te întâlnesc, spuse el zâmbind și ridicând paharul. Pentru prietenii noi și pentru Tom, oriunde ar fi el.

Olivia zâmbi, chiar dacă ochii i se umpleau de lacrimi.

— Pentru Tom, repetă ea.

Fred îi întinse un șervețel pe care ea îl duse la ochi, privind în sus și clipind insistent pentru a face lacrimile să dispară.

— Îmi pare rău, zâmbi ea. Încă mă mai apucă în cele mai neașteptate momente.

— Bineînțeles, spuse Fred. Și pe mine mă apucă și am fost doar colegi de muncă. Îmi imaginez cât de greu poate fi pentru prietenii lui.

— Foarte greu, dădu Olivia din cap. Se spune că timpul le vindecă pe toate și te gândești că e adevărat, pentru că altfel nu ar spune toată lumea asta, dar eu încă aștept ca timpul să își facă efectul.

— Știu. Când s-a întâmplat, nu m-am mai putut gândi la altceva zile întregi. Devenisem dependent de știri. Vorbesc serios! Mă uitam la tot, citeam orice despre atacuri, despre supraviețuitori, despre familiile celor care au murit, și chiar și acum, mă gândesc la asta în fiecare zi, dar nu toată ziua, cum făceam înainte, adică imediat după.

— E adevărat, spuse Olivia. Și eu mă mai gândesc, dar nu tot timpul. Oricum, Tom nu ar vrea să stăm aici și să-l plângem. Hai să vorbim despre cină. Ce ai chef să mănânci? E un restaurant minunat aici, în hotel.

— Știu, l-am verificat deja, dar am chef de ceva mai amuzant, ceva diferit. Se pare că e un local care servește tăieței chiar după colț. Sună bine.

Olivia rânji.

— Wagamama. Este unul dintre locurile mele preferate, mult mai pe gustul meu. Să mergem.

Își terminară băuturile și plecară.

De îndată ce intrară, Olivia se simți ca acasă. Îmbrăcată frumos, în barul hotelului Dorchester, era pe cât de departe de viața ei pe cât se putea. Nu că acele locuri îi erau complet necunoscute — o mare parte din copilărie și-o petrecuse în cele mai selecte restaurante din Londra — dar, copil fiind, nu se simțise niciodată bine în ele și, de când ajunsese la maturitate, era ușurată că avea

de ales și nu mai era obligată să frecventeze asemenea locuri decât dacă era necesar.

Își dădu seama, când se așează pe bancheta din fața lui Fred, între străini care se îndopau cu tăieței, că în seara aceea jucase un rol, ceva ce nu îi era niciodată la îndemână să facă.

— Știi ceva? spuse Fred, privind în jurul lui. Aș vrea să nu fi fost în acest costum blestemat. Aș prefera să fiu în blugi și cu pantofi sport.

Olivia începu să râdă.

— Mulțumesc că spui asta. Tocmai mă gândeam că aș fi vrut să fiu în blugi și în cizme. Când sunt îmbrăcată așa, simt că mă port diferit, mai formal, și că încerc să fiu ceea ce nu sunt.

Fred rânji către ea.

— Și eu simt la fel. Uite cum facem, spuse el, privindu-și ceasul. Cât ți-ar lua să te duci acasă și să pui blugii pe tine apoi să te întorci aici?

— O jumătate de oră, dacă mă grăbesc, zâmbi Olivia.

— Bun. S-a făcut. Dau o fugă la hotel și ne vedem aici peste douăzeci de minute.

— Ești sigur că nu vrei să fugi de mine? întrebă Olivia, cu o urmă de emoție în voce. Nu e doar o altă modalitate de a spune că este o seară dezastruoasă și s-o terminăm aici...

Fred părea șocat.

— Îți bați joc de mine? Va fi o seară nemai-pomenită. Hai doar să o începem cum trebuie. Poate prindem un film, după ce mâncăm.

— Asta e cea mai bună idee pe care am auzit-o toată săptămâna, râse Olivia.

Apoi se ridicară și se îndreptară către ușa restaurantului, iar ea nu se supără deloc când

Fred își puse din nou brațul peste umerii ei, pentru a o conduce.

De fapt, dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că fiorul pe care îl simțea pe șira spinării era ceva ce nu mai simțise de ani zile.

Olivia se trezi devreme, așa cum făcea întotdeauna, și stătu întinsă în pat, rememorând evenimentele serii trecute. Întoarse capul ca să se uite la Fred, care dormea dus cu fața adâncită în pernă, sforăind ușor. Da. A fost real. Da. Chiar l-a adus în apartamentul ei. Da. A făcut sex pentru prima dată după despărțirea de George. Și da. A fost al dracului de fantastic. O, Doamne.

Acum ce urmează?

Nu că ar fi avut Olivia vreo regulă fermă în ceea ce privește întâlnirile, dar nu fusese niciodată genul de fată care să agreeze aventurile de o noapte și, având în vedere că mama ei punea problema sub forma „de ce să cumperi vaca...”, nu era surprinzător că nu sărea dintr-un pat în altul, cu oamenii pe care nu îi cunoștea.

Dar pe Fred nu-l vedea ca pe un străin. Era mai mult un prieten vechi. Schimbul lor de mesaje fusese atât de sincer și de deschis și, spre final, atât de intim, încât părea să fi propulsat această... ce... Prietenie? Relație? Aventură?... într-un spațiu pentru care Olivia nu știa dacă se simțea pregătită.

Și mai era și ciudățenia de a avea pe cineva în pat alături de ea, care nu era George. Cât de ciudat era să îi simtă corpul lui Fred, cât de delicios să aibă alături pe cineva atât de tânăr, atât de puternic și atât de dornic să o facă să se simtă bine.

Ea fusese cea care îl inivitase la ea acasă cu o seară înainte pentru a-i arăta „cum trăiesc oamenii adevărați în Londra, nu ca turiștii din hotelurile elegante“, dar de fapt știa foarte bine cum va fi și era pregătită pentru asta de la începutul serii, deși nu ar fi recunoscut niciodată.

Altfel, de ce s-ar fi asigurat că erau așternuturi curate pe pat, lumânări împrăștiate din abundență prin cameră și că nu sunt haine murdare aruncate la vedere prin baie?

Făcea cafea când Fred a sărutat-o. Venise în spatele ei și o luase în brațe – niște brațe puternice, atât de diferite de ale lui George –, iar ea se încordase ușor, neștiind sigur ce ar trebui să facă, cum să stea în această poziție necunoscută. Dar el a luat decizia în locul ei, întorcând-o cu fața către el și aplecându-se s-o sărute.

Fusese o noapte minunată. Și acum... ce urmează? Dimineața. Avum ar trebui să fie ciudat și dificil, nu? El ar trebui să se trezească și să fie rece, să regrete ce se întâmplase și să iasă pe ușă cât de repede posibil?

Olivia se ridică din pat și o luă spre bucătărie ca să facă o cafea. În mod normal, și-ar fi amestecat niște Nescafé Gold Blend, instant, desigur – dar, încă o dovadă că acest deznodământ nu era deloc surprinzător, avea cafea proaspăt măcinată pentru cafetieră și cornuri imense cu unt în frigider.

— ‘Neața!

Olivia tresări și se întoarse pentru a vedea un Fred somnoros, traversând bucătăria în boxeri. Dumnezeu, se gândi ea, privindu-i pieptul și mușchii picioarelor. Este absolut delicios.

— ‘Neața, răspunse ea, reținută, doar pentru că nu era sigură ce urmează și nu voia să fie

umilită, părând prea încântată, când el poate se pregătește să-i dea papucii și să plece și să nu mai dea nici un semn.

— Deci, e sâmbătă dimineața, nu? Ce facem astăzi?

Și veni lângă ea s-o îmbrățișeze, aplecându-se pentru a o săruta pe buze, iar Olivia se lipi de el, simțindu-se în siguranță și acoperită de căldură și foarte, foarte bine. Uitase, de fapt, cât de bine era.

— Mulțumesc, Doamne, șopti ea, întinzându-i lui Fred un prosop pentru duș. Și îți mulțumesc și ție, Tom, rânji ea către tavan. E chiar minunat, până la urmă. Te-ai descurcat foarte bine.

Apoi Fred o strigă să i se alăture și ea își lăasă halatul să îi alunece de pe umeri și deschise ușa aburită.

Capitolul doisprezece

— Bunăăă!

Olivia deschise ușa de la intrare în timp ce nepoata și nepotul ei se împiedicau în spate.

— Holly? E cineva acasă?

Urmărind sunetul televizorului, intră în living, unde Daisy și Oliver stau hipnotizați și se uită la niște desene animate.

— Bună, copii, spuse Olivia.

Nepoata și nepotul ei se îndreptară ca doi zombi către canapea, așezându-se lângă ceilalți doi copii, fără să-și ia ochii de pe ecran nici măcar o secundă și fără măcar să salute.

— Unde e mami?

Nici un răspuns.

— Unde e mami? Oliver?

— Sus, arată el imperceptibil cu degetul.

Olivia oftă și plecă s-o găsească pe Holly.

Problema cu tristețea de a pierde pe cineva drag este că sentimentul acesta nu dispare. Câteodată te mai lasă puțin, durerea se diluează cumva și te trezești că te-ai obișnuit cu ea și că

o porți pe umeri, în fiecare zi, ca pe un șal vechi și greu.

Și viața trebuie să continue. Trebuie să ai grijă de copii, mese de gătit, felicitări de ilustrat, petreceri de organizat. Tristețea trebuie îndepărtată în straturi, compartimentată și lăsată să se arate doar în momentul când restul vieții este suficient de organizat și când ai destul timp pentru a ceda durerii.

Atât Holly cât și Olivia și-au acordat timp suficient pentru a fi triste, dar cu cât trecea mai mult timp cu atât își dădeau seama că legătura dintre ele nu se mai baza, ca la început, pe durere sau pe vremurile pe care le petrecuseră împreună în copilărie, ci că se crease o prietenie reală, construită din respect, admirație și plăcerea de a petrece timp împreună. O plăcere care le-a permis să se găsească una pe cealaltă cu ani în urmă și să jure că vor fi prietene pentru totdeauna.

Holly auzi pașii de pe scări și închise fereastra cu mesajul pe care-l scria, lăsând la vedere doar buburuza de pe monitorul calculatorului.

— Hei! spuse Olivia, iar Holly se îndreaptă spre ea s-o îmbrățișeze. Ce faci?

— Aveam câteva facturi de plătit pe Internet, spuse Holly. Știu, sunt o mamă îngrozitoare care își abandonează copiii în fața televizorului, dar doar așa pot să apuc să fac ceva.

— Crezi că Jen nu face și ea la fel de un milion de ori pe zi? râse Olivia. Și ea spune că se simte îngrozitor, dar, sincer, când dădaca e la școală, ce-i mai rămâne de făcut? Eu sunt și mai

rău. Și eu îi pun în fața televizorului și eu sunt doar mătușa care stă cu ei din când în când.

— Din când în când?

— E, bine. În majoritatea weekendurilor. Oricum, crezi că ar trebui să închidem televizorul, acum că suntem aici? Poate ar fi mai bine dacă s-ar juca cu toții, nu-i așa?

Obrajii lui Holly se aprinseră de un roșu vinovat.

— O, Doamne, bineînțeles. Trebuia să-l fi închis din prima. Hai, să coborâm.

Și cele două coborără la parter, unde nu se auzea nici un zgomot.

Peste douăzeci de minute, Oscar și Oliver alergau prin casă, urlând și agitând niște săbii ușoare, în timp ce Ruby și Daisy sunt în spatele ușilor închise în dormitorul lui Daisy, unde Ruby o ajuta să deseneze, spre fericirea lui Daisy, făcând ceva ca între fete, în liniște, deși din când în când Daisy deschidea ușa camerei pentru a țipa la băieți, în cel mai puțin feminin mod, să se îndepărteze de dormitorul lor sau să iasă afară.

Olivia sorbea din ceai și rememora momentele petrecute, timp de câteva zile, alături de Fred.

— Pare absolut delicios acest Fred, spuse Holly.

— Este, roși Olivia. E practic perfect din orice punct de vedere.

— Și... veți încerca să faceți naveta?

— Cum adică să facem naveta?

— Să aveți o relație la distanță.

— Nu intenționez să fac asta, se încruntă Olivia către Holly. Sunt sigură că nu se pune problema de așa ceva în cazul ăsta. Adevărul este că a

fost, că este, superb, dar are puțin peste treizeci de ani și este încă un copil, nu este deloc genul de om alături de care mă văd.

— Chiar așa? Și deci a fost vorba doar de sex sălbatic?

— Cam așa ceva.

— O, Doamne, oftă Holly și se ridică de pe scaun. Ce dor îmi e de acele zile de sex sălbatic.

Olivia râse, fără s-o ia în serios. Holly deschise frigiderul ca să scoată morcovii și humusul pentru gustarea copiilor.

— Bine, hai, recunoaște, spuse Olivia într-un final. Ce-ai mai făcut?

Holly își îndreptă spatele și se uită nedumerită la Olivia, cu o vagă urmă de vinovăție.

— Ce vrei să spui?

— Arăți fantastic, asta spun. Arăți de parcă ai fi slăbit cinci kilograme de când nu te-am văzut. Și a trecut, cât? Două săptămâni. Și acum ești strălucitoare și superbă. Ce faci? Ia stai, lasă-mă să ghicesc... Pilates? Nu, probabil e yoga sau vreo dietă din aceea ciudată... Am dreptate?

Holly începu să râdă.

— Dumnezeu, nu. Sunt mult prea leneșă ca să fac gimnastică. Ești nebună? Alergatul după copii e destul exercițiu fizic pentru mine. Și de cele trei ori când am încercat să fac yoga, aproape am murit de plictiseală.

— Doamne, știu, mormăi Olivia. Din când în când mă simt îngrozitor că nu fac pic de mișcare, așa că vreo prietenă binevoitoare mă târăște cu ea la un curs de yoga, spunându-mi că o să îmi placă la nebunie și de fiecare dată mă plictisesc ca dracu'.

— Dar pari foarte în formă.

— E doar de la faptul că mă ocup de un adăpost de animale. Asta și plimbatul câinilor.

— Eu nici măcar câini nu plimb, râse Holly. Și cu siguranță yoga nu e pentru mine. Și nu cred că biscuiții cu ciocolată fac parte din vreo dietă la modă... Tu ce crezi? spuse Olivia îndesându-și un biscuit întreg în gură.

Olivia începu să râdă.

— Câți ani ai, Holly? Șase?

— Nu, spuse Holly, cu gura plină, în timp ce firimiturile zburau în toate părțile. Patru.

Cele două femei rânjiră una către cealaltă.

— Deci... continuă Olivia, refuzând să schimbe subiectul. Tu și Marcus ați început să faceți mult sex fenomenal dintr-odată? Asta este? Adică, eu am auzit că atunci când te căsătorești, nu mai faci sex deloc, dar ceva cu siguranță se întâmplă.

— Iisuse, nu, spuse Holly, înghițind dintr-odată. Nu mă pot gândi la nimic mai scârbos. Doar că m-am simțit foarte fericită în ultima vreme și nu am prea avut poftă de mâncare. Știi cum e, câteodată ți-e foame și alte dăți nu ai chef să mănânci nimic. În ultimele săptămâni, nu prea am avut poftă să mănânc.

— Ei bine, orice a face, nu te opri. Arăți absolut superb, spuse Olivia, întinzându-se și ea după un biscuit cu ciocolată.

Nu te opri, așa a spus. Oare să însemne că am voie să continui să fac ceea ce fac? Dar ce fac? Nu fac nimic. Suntem doar prieteni, atâta tot.

Holly uitase complet de Will. Catalogase întâmplarea ca o pasiune din aceea fulgerătoare și ciudată de care ai parte atunci când în viața ta

se întâmplă ceva care îți dă echilibrul emoțional peste cap. Mersese acasă la Maggie și Peter de multe ori după acea zi de după slujba memorială și era fericită că îi avea din nou alături de ea. Și știa că dacă va da peste Will acolo, se va purta politicos, dar calm.

Doamne ferește să-i fi dat câtuși de puțin de înțeles că ar fi interesată.

Viața revenise la normal cu repeziciune. Îi scrisese o scrisoare lungă lui Sarah. O scrisoare plină de amintiri despre Tom. Plină de lucruri care îi plăcuseră la el și de povești care, spera ea, îi vor aduce puțină alinare lui Sarah. Știa că nu poate trimite doar obișnuita felicitare de condoleanțe. Felicitarea pe care să scrie *Îmi pare atât de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o*, din care văzuse atâtea acasă la Maggie și Peter. Nu planificase să scrie nouă pagini, așa cum a făcut până la urmă, dar când a terminat s-a simțit bucuroasă, pentru că, deși poate nu va fi primită în spiritul în care fusese trimisă, pe Holly o liniștise să scrie totul pe hârtie și acest lucru era destul pentru moment.

Într-o dimineață, dusesese copiii la școală și apoi se întorsese acasă pentru a-și lua portofoliul înainte de a da fuga la birou să participe la o ședință despre noua linie de felicitări de Crăciun – tema colecției urma să fie îngerii, iar Holly petrecuse o săptămână făcând cercetări și găsind idei pentru ilustrații.

Pregătise o prezentare care era extraordinar de frumoasă prin simplitatea ei: hârtie pergament groasă, cu marginile mate și nefinisate, care să pară aproape rupte și o aureolă de pene albe. Pe altele, mici brazi de Crăciun din aceleași

pene micuțe, unele dintre ele presărate cu scilpici. Alta avea o singură rămurică de vâsc, iar alta o rămurică de brad. Dedesubt, scris cu litero de mână, se afla câte un singur cuvânt: pace, dragoste, credință, încredere, bucurie. Erau exact genul de felicitări de Crăciun cum îi plăcea lui Holly să primească.

Lui Holly îi place foarte mult Crăciunul, probabil, glumea ea mereu, din cauza numelui ei. Amintirile din copilărie legate de Crăciun sunt doar din cele frumoase. Încă mai simte o emoție copilărească când termină de decorat pomul de Crăciun și se dă un pas înapoi pentru a aprinde luminițele pentru prima dată.

Când era mică, încerca să facă timpul să treacă mai repede în călătoriile cu mașina sprijinindu-și capul de geam și numărând copacii pe care îi vedea afară. Fiecare în parte era minunat, și parcă fiecare promitea ceva extraordinar pentru viitor.

Marcus nu înțelesese niciodată cu adevărat rostul Crăciunului, așa că, deși Holly făcea în continuare majoritatea lucrurilor pe care le făcea și înainte – avea un brad înalt, plin de luminițe, vâsc deasupra șemineului și ghirlande la ușa de la intrare, lumânări mari roșii, arzând în boluri de sticlă printre crenguțe de brad – nu era niciodată aceeași bucurie de care Holly își imagina că va avea parte petrecând Crăciunul alături de familia ei.

Totuși, copiilor le plăcea. Confectionau fulgi de zăpadă din hârtie și le lipeau la fereastră, atârnavu lanterne din hârtie prin camera de joacă și prin bucătărie, pregăteau omuleți din turtă dulce și fursecuri, pe care adorau să le facă, deși

amândoi refuzau să ia măcar o gură de îndată ce erau gata.

Fusese complet ocupată cu această prezentare de câteva zile încoace și se întorsese doar pentru a-și verifica mesageria înainte de a pleca, doar pentru a se asigura că nu sunt, așa cum găsește deseori, mesaje trimise pe ultima sută de metri de la serviciu care să anunțe că ședința se anulasă.

Și iată! Un mail de la Will. Holly, ca de obicei, era grăbită, dar s-a aplecat peste scaun pentru a-l deschide, fără a mai simți emoția mesajului precedent, ci doar din curiozitate, să afle de ce trecuseră săptămâni întregi de tăcere.

Pentru: Holly

De la: Will

11/26/06 4:56:09 AM

Subiect: Scuze

Dragă Holly,

Am vrut să îți scriu mai devreme, dar viața pare să fi devenit dintr-odată mai dificilă. Pierderea lui Tom mi-a dat impresia, pentru o vreme, că trăiesc într-un vis. O parte din mine se aștepta să se trezească și să afle că a fost doar o glumă, că cineva îmi făcuse o festă și că data viitoare când va suna telefonul, Tom va fi de cealaltă parte a firului. Dar, la un moment dat, după slujba memorială, m-a lovit. E mort. Și nu am mai putut să vorbesc cu nimeni. Cred că și mama și tata și-au dat seama în același moment. A fost ca și cum faptul că aveam casa plină de vizitatori,

oameni care treceau pe acolo, la orice oră din zi și din noapte, ne permitea să nu ne gândim la ceea ce se întâmplase și ne petreceam fiecare zi gândindu-ne că, deși ne simțeam oribil, nu era imposibil de îndurat și eram mulțumiți că puteam să funcționăm, să zâmbim la vederea unor oameni pe care nu i-am mai văzut de ani de zile și chiar să râdem alături de ei. Te simți vinovat, pentru că simți că unii dintre ei se așteaptă să le plângi pe umăr, să cedezi în brațele lor și te judecă dacă nu o faci, dar mai sunt și alții care sunt ușurați că te porți normal, care se duc la prietenii lor și le șoptesc că te descurci de minune, că sunt recunoscători că nu sunt nevoiți să se așeze în genunchi pentru a aduna de pe jos bucățile care au mai rămas din ceea ce știau ei că ești tu. Și, bineînțeles, mai sunt și mama și tata. Eu am trecut pe la ei în fiecare zi și se poartă foarte bine când vin oameni în vizită – stau și discută nimicuri și ascultă povești despre Tom fără să cedeze, dar de îndată ce toată lumea pleacă, de îndată ce în casă se lasă tăcerea, încep s-o aud pe mama suspinând în baie, iar tata merge în sera lui și îl văd acolo, cum îi tremură umerii, iar el își ascunde fața în palme, stând pe o cutie de plastic, crezând că nu îl poate vedea nimeni din casă. Totuși, eu îl văd foarte bine de la fereastra dormitorului meu.

Așa că eu trebuie să fiu cel puternic, mai ales acum. E foarte ciudat să te trezești că trebuie să ai grijă de părinții tăi. Nu mă așteptam să fac asta până la bătrânețe, și atunci mă gândeam că Tom va fi cel care va fi alături de ei.

E un rol pe care nu l-am jucat niciodată. Tom era cel puternic și responsabil. Tom era cel care mă scăpa de necazuri când eram mai tânăr, cel la care apelam chiar și ca adult pentru un cuvânt înțelept sau pentru un sfat. Ne îndepărtaserăm pe parcursul ultimilor ani. În principal pentru că simțeam că Sarah nu mă place și chiar dacă mergeam în Boston și stăteam cu ei, nu mă simțeam bine, așa că îl vedeam pe Tom când venea el în Anglia și vorbeam la telefon cam din două în două săptămâni.

Bineînțeles că acum mă simt foarte vinovat. Sunt atâtea lucruri pe care aș fi vrut să i le fi spus. Îmi imaginez că știa că îl iubesc, dar nu sunt sigur dacă i-am spus asta vreodată și aș vrea s-o fi făcut. Și chiar dacă nu mai eram la fel de apropiați ca în copilărie, încă nu pot să cred.

Cred că cea mai mare surpriză este cât de singur mă simt. Chiar dacă locuia în America și abia dacă îl vedeam, acum mă simt absolut singur pe lume și câteodată durerea pare insuportabilă. Și cred că odată cu singurătatea vine și frica – un sentiment cu care nu sunt deloc obișnuit și încă nu îmi dau seama exact de ce îmi este frică – poate de propria mea mortalitate?

Dar divaghez. Ideea este următoarea: câteodată, simt că pot vorbi cu tine fără să fiu judecat și acum, că ies din infern, am nevoie disperată să vorbesc cu cineva. Și voiam să îmi cer scuze pentru că nu am mai dat nici un semn până acum. Pur și simplu nu am putut vorbi cu nimeni o vreme. Sper că înțelegi și

că ești încă dispusă să joci rolul surorii mai mari – Dumnezeu știe că am nevoie de cineva ca tine acum.

Mă gândesc la tine și îți transmit multă dragoste,

Will

Pentru: Will

De la: Holly

11/27/06 9:56:24 AM

Subiect: Scuze

Will...

Ce scrisoare frumoasă. Mulțumesc că ai fost atât de sincer și atât de curajos – cu siguranță scrii cui trebuie, având în vedere că simt că mă exprim mai bine în scris decât față în față. Dar mă simt onorată în special pentru că m-ai ales pe mine și sunt bucuroasă că ai găsit această metodă pentru a te descărca puțin.

Cred că știu cum e să te simți atât de singur. Din multe puncte de vedere, cred că mă simt singură de ani de zile. Nu sunt sigură că vei înțelege, dar când eram mai tânără, presupun că atunci când eu și Tom eram cel mai apropiați, nu mă simțeam niciodată singură. Tom a fost mereu cel mai apropiat prieten al meu, aliatul meu, dar de când m-am căsătorit nu am mai simțit că am pe cineva de partea mea. Bineînțeles că Marcus este partenerul meu, dar el este plecat atât de mult cu serviciul. Îmi dau seama în timp ce scriu că înțeleg

singurătatea mai bine decât aş vrea (Doamne, e un mare pas pentru mine să scriu asta... îmi cer scuze dacă bat câmpii).

În ceea ce priveşte frica, nu e ceva care să-mi fie familiar – tind să fiu genul de persoană care aleargă printre gloanţe –, dar înţeleg frica de propria mortalitate. Cumva, nu suntem făcuţi să pierdem oamenii pe care îi iubim – suntem prea tineri. Copil fiind, îmi amintesc de prieteni ai părinţilor mei care mureau, dar chiar dacă sunt la aceeaşi vârstă la care erau ei, nu mă simt destul de în vârstă să pierd pe cineva şi dacă oamenii pe care îi iubesc pot muri într-o secundă, atunci aşa mi se poate întâmpla şi mie.

E un clişeu, dar când cineva moare, te obligă să îţi reexaminezi viaţa, iar eu nu sunt sigură că vreau să trec prin aşa ceva acum (cred că s-ar putea să nu îmi prea placă ce aflu... glumă!), dar mă face cu siguranţă să înţeleg că timpul meu pe pământ este limitat şi sunt încă lucruri pe care vreau să le fac, să le realizez, sunt încă multe lucruri în viaţa mea care nu au ieşit aşa cum mă aşteptam eu.

Sau să fie oare asta doar criza vârstei mijlocii? Aşa că... of (iar bat câmpii)... ideea este că eu cred că ai tot dreptul să simţi ceea ce simţi acum. Moartea lui Tom ne-a obligat pe toţi să reevaluăm lucrurile şi poate că tu eşti nevoit să preiei un rol pentru care nu erai pregătit. DAR – şi este foarte important să mă asculţi acum, Will – este un rol căruia ştii că îi poţi face faţă. Am nişte amintiri minunate cu tine când erai mai mic – erai mereu foarte dulce şi foarte grijuliu, chiar şi atunci când făceai

belele (bineînțeles, nu știam că ești îndrăgostit de mine și, sincer, poate că sunt naivă. Poate că erai de fapt un monstru care se descurca de minune să vrăjești prietenii fratelui tău...). Cred că perioada asta va fi extrem de dificilă pentru voi toți, dar puteți să treceți peste ea. Așa cum ai spus și tu la slujba memorială, Tom nu ar fi vrut să renunțați la viață. Probabil că el se uită în jos la fiecare dintre noi și oftează. „Dă-ți două palme, tâmpitul!“ (Nu e așa că parcă îl auzi??!?)

Mă bucur și c-ai putut să scrii cu atâta sinceritate, și atât de elocvent – cine ar fi crezut că frățiorul cel mic și enervant va crește și va fi atât de matur din punct de vedere emoțional? Serios acum, felicitări pentru că ești capabil să te exprimi atât de bine. Sunt sigură că nu mai este nevoie să îți spun asta, dar poți avea încredere în mine. E ciudat, știu, având în vedere că nu ne-am mai văzut de douăzeci de ani, dar mi-ar plăcea să devenim prieteni și mai ales aș vrea să-ți fiu alături dacă ai nevoie să vorbești cu cineva.

Holly x

Prieteni. Puteau fi prieteni, nu? Bineînțeles, nu putea nega că există o urmă de atracție între ei, dar nu erau toate prietenii ei cu bărbați bazate pe o urmă de atracție? Pasiunile acelea nu dispăreau mai mereu, lăsând în urma lor prietenii puternice, solide și amuzante?

Și Holly fusese atât de singură. Nu crezuse niciodată că este posibil să fii atât de singur

intr-o relație și până să regăsească aceste legături cu vechii ei prieteni, nu se gândise la ce îi lipsea.

Dar în afară de Saffron, Olivia și Paul, cine era mai potrivit să fie prietenul ei dacă nu Will? Nu ca un înlocuitor pentru Tom, pentru că Tom nu putea fi înlocuit, ci ca un om care l-a iubit la fel de mult ca și ea, cineva care să împartă un trecut cu ea, cineva cu care poate vorbi.

Pentru că lui Holly îi era dor să vorbească cu un bărbat. Ea și Marcus deveniseră, își dăduse ca seama cu groază, cuplul la care lumea se uita cu milă în restaurante. Cuplul care pare plictisit să fie împreună, care își petrece seara mâncând ceva delicios și schimbând câteva cuvinte. Stau tăcuți și observă oamenii din jurul lor, amândoi arătând ca și cum și-ar dori să fie oriunde altundeva, cu oricine altcineva.

Pe parcursul ultimului an, Holly încercase foarte mult să vorbească cu Marcus. Pregătise chiar – Dumnezeuule, exact ca o adolescentă – o listă de subiecte pe care să le poată discuta la cină pentru a se asigura că au ce vorbi.

Punea deoparte povești despre copii și despre munca ei, dar era dezamăgită când își dădea seama că Marcus nu era foarte atent. Atât de diferit față de cinele în compania lui Tom, când vorbeau foarte repede pentru că li se părea că nu au timp să-și spună tot ce aveau de spus.

Își amintea de ziua când au mers la un restaurant chinezesc din Queensway. Dintr-odată, Tom a adus în discuție vremea când ea lucrase ca ospătăriță într-un club de noapte franțuzesc dintr-un subsol din Piccadilly, slujbă care venea la pachet și cu un fals accent franțuzesc. Holly începuse să râdă incontrollabil, amândoi râdeau

atît de tare, încât se plecau peste masă ținându-se de burtă în timp ce lacrimile le alunecau pe obraji. Până și oamenii de la mesele alăturate începuseră să rîdă doar văzându-i pe ei.

Marcus o făcuse pe Holly vreodată să rîdă așa? Ei bine, da. De fapt, fuseseră vreo câteva dăți în care reușise. Dar păreau atît de departe, în altă viață. Holly nu își mai putea aminti ultima dată când râseseră împreună, doar ei doi, nici ultima dată când se distraseră.

— O singură persoană nu îți poate oferi totul, îi spusese ea lui Saffron cu o seară în urmă, când aceasta o sunase din Los Angeles să se plîngă că P., care ar fi trebuit să o viziteze, tocmai anulasese întâlnirea, iar ea spera să se grăbească și să își dea seama odată pentru totdeauna că sunt suflete pereche, făcuți unul pentru celălalt, perfecți.

Ce ciudat, se gândise Holly la început, să reiei aceste prietenii atît de repede, ca și cum timpul nu trecuse. Dar cel mai ciudat era că nu părea deloc ciudat, ci normal și ușor.

— Probabil mă crezi nebună, oftase Saffron. Să te sun, după ce nu am mai vorbit timp de douăzeci de ani până la moartea lui Tom, dar, Holly, ești singura prietenă care este oarecum fericit-căsătorită și am nevoie de un sfat.

— Oarecum fericit-căsătorită? râsesese Holly. Sunt ultima persoană la care ar trebui să apelezi pentru sfaturi. Plus că eu nu cred în teoria cu sufletele pereche.

— Poate pentru că nu l-ai cunoscut încă pe al tău, spusese Saffron. Doamne, Holly, îmi pare rău. Nu am vrut să sune așa, poate că Marcus este sufletul tău pereche.

— Nu-ți face griji, spuse Holly, ignorând ideea. Dar chiar nu cred că există o persoană perfectă, cred că sunt mai mulți oameni care te pot face fericită. Și mai cred și că este nerealist să te aștepti la atât de multe de la o singură persoană. O singură persoană nu îți poate îndeplini toate nevoile.

Spunând asta, se gândi imediat la Will. E ceva inocent, își spuse ea. E doar un bărbat cu care poate vorbi, cu care poate lega o prietenie.

— Știu asta, spusese Saffron. Chiar știu, pe bune, dar îl iubesc pe bărbatul ăsta. Nu mă așteptam ca viața să fie atât de grea.

Nici eu, se gândi Holly, dar fără să mai spună nimic.

Capitolul treisprezece

Pentru: Holly

De la: Will

11/30/06 10:23:38 PM

Subiect: Prieteni

Dragă Holly,

Mi-a făcut plăcere să primesc mesajul tău și m-a pus pe gânduri. Tot ce ai spus în legătură cu reevaluarea vieții este adevărat. Dar nu cred că este totuși vorba de o criză – de fapt, nu cred că sunt destul de în vârstă pentru a avea o criză, însă am început să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă aș muri mâine (scuze pentru morbiditate) și mi-am dat seama că nu aș lăsa mare lucru în urmă.

Tom a creat atât de multe. Sarah cea Însăimănțătoare, care poate că nu este tocmai pe gustul meu, dar nu am nici un dubiu că se iubeau și, deși nu mă văd cu cineva atât de rigid, știu că pentru Tom funcționa și cred că, în

ciuda a ce credem noi, era o căsnicie extrem de puternică.

Și bineînțeles, copiii. Dustin și Violet, Dustin ca un Tom în miniatură, serios și blând, preferând mereu să stea pe lângă adulți, asemenea lui Tom când era mic. Dar amândoi incredibili – acești omuleți creați de Tom care îi vor purta spiritul în lume.

Apoi mai e și succesul pe care l-a avut în afaceri. Nu că mi-am dorit vreodată ceea ce avea Tom – costumele și întâlnirile de afaceri și cravatele... viața aceea convențională care mă sperie, dar Tom mă făcea mereu să mă simt în siguranță, am avut mereu încredere în sfaturile lui pentru că el părea să știe mereu încotro se îndreaptă, pe când eu nu am nici cea mai vagă idee ce voi face mâine, ce să mai spun despre restul vieții.

Așa că m-am întrebat ce voi lăsa în urmă și răspunsul a fost că nu multe. Nu am crezut niciodată că asta m-ar deranja, dar în ultima vreme mă deranjează. Nu că aș face vreo prostie de genul să mă căsătoresc cu prima fată care îmi cade cu tronc (deși dacă te tentează să divorțezi de Marcus și vrei să mă faci bărbat la casa lui, să mă anunți neapărat!). Dar moartea lui Tom m-a pus pe gânduri, pentru prima dată, că poate ar trebui să mă liniștesc puțin. Să fac o ipotecă. Să găsesc o fată pe care să o pot iubi. Poate să fac și vreo doi copii.

Nu pot să cred că scriu asta! E bine să pot să „vorbesc” cu cineva despre asta. Presupun că este adevărat ce se spune – e mai ușor să îți

pui sentimentele în scris decât să vorbești despre ele. Cred că dacă aş spune chestiile astea cu voce tare, aş ajunge direct la balamuc.

Sper că ai avut o zi liniștită și că ai reușit să culci maimuțoi. Mi-ar plăcea să văd fotografii cu ei – seamănă cu tine? Mi-o imaginez pe Daisy, bineînțeles, ca o mini-Holly – știu că e mai mică decât erai tu când te-am cunoscut, dar încă îmi amintesc că te vedeam ca pe o prințesă exotică și boemă și sper că Daisy a moștenit asta. Nu e corect, dar pe Oliver îl vad ca pe un mini-Marcus, și spun că nu e corect pentru că sper că nu este la fel de serios și rigid cum am auzit că este Marcus.

Cu dragoste,
Will

Pentru: Will
De la: Holly
12/01/06 04:09:28 AM
Subiect: Prieteni

Will...

Întotdeauna m-am întrebat cine sunt „ei“. „Ei“ care spun atâtea și par să aibă dreptate mai mereu. Dacă te întâlnești vreodată cu „ei“ să mă anunți și pe mine, mi-ar plăcea să îi salut...

Ar trebui să dorm dusă acum, dar, așa cum se întâmplă în aproape fiecare noapte în ultima vreme, m-am trezit în mijlocul nopții și nu

mai am nici o șansă să adorm. Mai nou, am început să urc în studioul meu – un loc liniștit în care pot citi, pot bea o ceașcă cu ceai sau pot citi ultimele bârfe de pe Internet. Dar e foarte plăcut să primesc mesaje de la tine și e și mai plăcut că e liniște și pace și pot să îți trimit un răspuns decent.

Ziua de ieri chiar a fost liniștită, dacă tot ai întrebat. Maimuțoii s-au culcat devreme și am putut să fac o baie fierbinte cu un pahar de vin în mână și apoi să mă bag în pat. Din punctul meu de vedere, o seară bună înseamnă să mă bag în pat la ora nouă, iar o seară minunată înseamnă să mă bag în pat la opt. Seara asta a fost minunată. Trebuie să recunosc că îmi place când Marcus e plecat prin țară – pot face ce vreau, când vreau, deși am impresia că dacă-i povestesc unui tinerel energic și fără copii ca tine cum mă culc eu la o asemenea oră mă face să par extraordinar de plictisitoare. Ei, da. S-ar putea să fiu.

M-ai făcut să râd spunând că eram boemă. Eu nu m-am văzut niciodată așa. Cred că acele fustițe indiene scurte cu paietele alea aplicate ca niște cioburi de oglinzi mă făceau să par boemă. Mi-e greu să mă mai imaginez ca altceva în afară de mamă și soție zilele acestea. Îmi place și cuvântul exotic.

O să îți pasez un banc după asta – de obicei nu fac așa ceva și sper să nu găsești lucrul acesta nepotrivit, dar ăsta m-a făcut să râd și mă gândesc că ai avea nevoie să zâmbești și tu puțin în seara asta. Mă bucur că ai reușit să te descarci față de mine – serios. Mă simt

foarte onorată, fericită că ai spus acele lucruri dulci și că am redescoperit un prieten pe care nu știam că îl am și totodată tristă pentru că este rezultatul unei asemenea tragedii.

Pentru: Will

De la: Holly

12/01/06 4:42:56 AM

FW: Cowboy (Prietenii, partea a 2-a)

Un cowboy bătrân s-a așezat la o masă în Starbucks și a comandat o cafea. Cum stătea el acolo și își bea cafeaua, o tânără se așază lângă el. Se întoarce către el și îl întreabă: — Ești un cowboy adevărat?

Iar el răspunde:

— Păi, mi-am petrecut toată viața alergând vaci, mergând la rodeo, reparând garduri, adunând fân, vindecând viței, curățând hambare, lucrând cu tractorul și hrănind câini, deci cred că sunt cowboy.

Ea spuse:

— Eu sunt lesbiană. Îmi petrec toată ziua gândindu-mă la femei. De cum mă trezesc dimineata, mă gândesc la femei. Când fac duș, mă gândesc la femei. Când mă uit la televizor, mă gândesc la femei. Mă gândesc la femei chiar și când mănânc. Am impresia că orice mă face să mă gândesc la femei. Cei doi au rămas acolo și și-au băut tăcuți cafelele.

Peste puțină vreme, un bărbat a venit și s-a așezat vizavi de cowboy și a întrebat:

— Ești un cowboy adevărat?

El răspunse :

— Eu așa credeam dintotdeauna, dar tocmai am aflat că sunt lesbiană.

Pentru: Holly

De la: Will

12/01/06 10:33:25 AM

RE: FW: Cowboy (Prietenii partea a 2-a)

Deci nu numai că sunt tinerel, mai sunt și lesbiană???!!!!???

Holly izbucni în râs când a citit mesajul lui Will. Îl salvă separat și se întoarse pentru a reciti mesajele mai vechi de la el. Nu era sigură care era motivul pentru care făcea asta, dar le recitea în fiecare zi. O făceau să se simtă fericită. Liberă. Tânără. Se strecurase chiar din pat într-o noapte, după ce Marcus adormise, să verifice dacă nu cumva mai sosise vreun mail de la Will. Aparent, și Will era la fel de curios ca și ea.

Nu era nimic mai incitant decât să stea la biroul ei, să acceseze căsuța de e-mail și să vadă adresa lui, anticiparea fiind atât de dulce câteodată încât abia dacă o putea controla. Pentru prima dată după ani de zile, avea ceva de așteptat, un motiv pentru care să se trezească dimineața.

Oscila între a fi nespuns de fericită când mesajele soseau și nesigură și tristă când nu soseau. De multe ori, se simțea ca și cum avea din nou șaisprezece ani.

Se juca și se distra cu copiii, dar era mult prea distrată pentru a le acorda întreaga ei atenție. Acest lucru îi afecta și relația cu Marcus. Nu îi

mai păsa că el nu era niciodată acasă și că nu era deloc interesat de viața ei.

Cu câteva seri în urmă, el venise acasă mai devreme și o anunțase că rezervase o masă la Petrus. Holly a fugit sus să se schimbe, iar Marcus s-a încruntat când s-a întors în hol.

— Haine noi?

— Da, spuse Holly, făcând o piruetă. Place?

Purta o rochie colorată, cu flori mari și un colier lung, retro, cu margarete. Îi plăcuseră foarte mult când o dusesse pe Daisy la Westbourne Grove la Petite Bateau și bineînțeles că Daisy se alesese cu chiloței noi și Holly se întorsese acasă cu patru sacoșe pline de haine tinerești și superbe și – ce să mai ocolim – boeme, haine în genul cărora jurase că nu se va mai îmbrăca niciodată pentru că nu se potriveau rolului ei de soție a lui Marcus.

— Par simpatice, spusese Marcus într-un final.

Apoi au plecat, Holly fără să se simtă cătuși de puțin supărată de faptul că Marcus nu era, evident, de acord cu ce purta. Când vine vorba de Marcus, nu se mai simțea în nici un fel în ultima vreme. Nu mai simțea dragoste. Nu îl ura. Nimic. Indiferență pură.

Soția lui Marcus, se părea, nu mai era prin preajmă.

— Pari foarte distantă, îi spuse Marcus lui Holly.

În seara aceea, nu făcuse ceea ce făcea adeseori – nu vorbise despre mii de nimicuri, astfel încât el să poată da din cap și zâmbi doar, părând interesat, când de fapt se gândea la muncă. În seara aceea, Holly părea fericită, dar absentă.

Și arăta diferit. În seara aceea, părul ei nu era prins într-o coadă, așa cum îi plăcea lui. Era răvășit, chiar puțin ondulat. Din întâmplare, era chiar puțin sexy.

Când au ajuns acasă, Marcus a venit pe la spatele lui Holly și a cuprins-o în brațe. Ea s-a întors și i-a răspuns sărutându-l și, peste cincisprezece minute, când s-a rostogolit de deasupra ei cu un sărut și un zâmbet, a privit-o cum se ridică să meargă la baie și i-a spus:

— Holly, a fost fantastic.

— Da, nu-i așa?

I-a aruncat un zâmbet și a dispărut în spatele ușii. Ceea ce nu îi spusese era că închisese ochii – doar de două ori, și doar pentru câteva secunde de fiecare dată – și își imaginase că era cu Will. Nu era ca și cum plănuia să aibă o aventură – Dumnezeu, nu! –, dar își dorea doar să știe ce s-ar întâmpla dacă ar face-o. Ce dracu'!

Nu are toată lumea dreptul la o mică fantezie din când în când?

De cealaltă parte a Oceanului Atlantic, Saffron avea și ea parte de o mică fantezie. Soția lui P. era plecată la filmări, iar el stătea la Saffron cât timp ea nu era acasă – sau cel puțin în seara aceea.

Saffron a comandat mâncarea lui preferată de la Wolfgang Puck, mâncare care era ridicată de Samuel și adusă lui Saffron pentru a fi încălzită când ajungea P. Berea fără alcool se răcea în frigider, buștenii fuseseră îndesați în șemineu pentru a fi aprinși înainte de sosirea lui. Jack Jones se auzea ușor din difuzoarele Bose – care fuseseră cadou de la P. când își dăduse seama că

ea nu avea decât niște boxe mici de la iPod, boxe care făceau orice melodie să se audă foarte încet.

Picioarele ei erau proaspăt epilate, unghiile proaspăt făcute și părul proaspăt vopsit. Nu îl mai văzuse pe P. de două săptămâni și, ca de obicei, e aproape amețită de emoție la gândul că îl va vedea și că va petrece cu el nu doar câteva ore, ci îl va avea pentru toată noaptea.

Nu purta machiaj, însă lui P. îi plăcea naturalul. Îi spunea frecvent că cel mai mult îi plăcea dimineața, la prima oră, cu părul răvășit și cu fața curată. O plăcea în pantaloni de sport, cu șapcă și hanorace largi. Așa arăta când s-a îndrăgostit de ea, i-a spus el, când o vedea la întâlnirile cu Alcolici Anonimi și ea arăta de parcă abia căzuse din pat.

Ea se întreba câteodată dacă atracția imensă pe care o au unul pentru celălalt ar dispărea în caz să și-ar petrece tot timpul împreună. Ea credea că nu. Au împărtășit atâtea la un nivel atât de intim, încât nu ar avea cum să dispară, pentru că ea îl cunoaște mai bine decât oricine altcineva, iar el pe ea la fel.

Fantezia ei din acea seară este aceeași de fiecare dată. Că el își va da seama că este inutil să păstreze o căsătorie doar pentru carieră și că va decide să plece. Că se va muta în această căsuță – pentru că Saffron nu avea nici cea mai mică intenție de a-i lua locul soției lui, la conac – și că vor adormi în fiecare seară unul în brațele celuilalt.

Focul era aprins, mâncarea se încălzea ușor în cuptor, decorul era perfect. Când P. a sunat la ușă, Saffron a alergat pe scări ca o adolescentă

agitată, aruncându-și brațele în jurul lui în hol și acoperindu-l cu sărutări.

Nu îi venea să creadă cât de mult adoră să-l sărute. În celelalte relații ale ei, avusese parte de bărbați care erau dornici să ajungă cât mai repede la felul principal, dar P., care suferise de lipsă de afecțiune în căsnicie, nu-și dorea nimic mai mult decât să zacă în brațele ei pe canapea, doar sărutând-o, ore întregi.

Iubea să fie iubit. Bineînțeles, era una dintre cele mai iubite vedete ale generației sale, dar aceea nu era iubire. Când s-a căsătorit cu soția lui, a iubit-o și, naiv, a crezut că și ea îl iubește pe el.

S-a căsătorit cu ea pentru că îl făcea să se simtă în siguranță, pentru că făceau o echipă bună împreună și pentru că în punctele în care el părea slab, ea părea să fie puternică.

Dacă el era, mai ales în zilele în care bea, egocentric și plin de sine, ea părea cu picioarele pe pământ. Avea o intuiție impresionantă și o înțelepciune remarcabilă și lui îi plăcea să o ia cu el la întâlniri de afaceri și să asculte după aceea ce impresii își făcuse ea, știind că va face doar comentarii la obiect, unele la care el nu s-ar fi gândit niciodată.

Îi plăcea cum îi mergea mintea când venea vorba de afaceri. Cumpăraseră propria sa companie de producție și se apucase imediat să cumpere scenarii. Petrecea ore întregi întinsă în pat, cu ochelarii pe vârful nasului și cu creionul în mână, notând observații pe marginea unui manuscris pe care era în stare să-l citească ore întregi.

În acele zile de la început, se apropia deseori de ea, atingând-o pe coapsa piciorului și aplecându-se pentru a o săruta pe gât, dar ea se scutura, cu gândul în altă parte, și se îndepărta de el, spunându-i că trebuie să citească ce citea până a doua zi sau că trebuia să se trezească devreme sau, pur și simplu, „nu în seara asta, iubitele, am prea mult de lucru“.

El nu dădea vina pe ea pentru că l-ar fi făcut să apeleze la alcool, dar alcoolul a făcut cu siguranță refuzul mai ușor de suportat. Îi oferea o scuză pentru comportamentul urât pe care începuse să îl aibă în momentul când căutase dragoste și afecțiune în altă parte. Îl făcea să se simtă puternic și invincibil; îl făcea să uite de faptul că singura persoană de pe lume pe care o dorea nu îl dorea înapoi.

Acum se gândește cu amărăciune că a fost o căsnicie orchestrată de impresarii lor. Ar fi vrut să fi știut de la început. L-ar fi scutit de foarte multă durere să fi știut că ea a văzut de la început căsătoria ca pe o afacere.

Așa că a apelat la alte femei, dar ceea ce nu a găsit înainte de Saffron a fost dragostea. Nu avusese parte cu adevărat de intimitate și nu fusese niciodată sigur că este iubit pentru el însuși sau doar pentru că este un actor celebru și bogat.

Los Angelesul abundă de femei tinere și superbe care și-ar da chiloțeei jos cât ai zice pește, și pentru o vreme asta era de ajuns. Dar când a întâlnit-o pe Saffron și a apucat să o cunoască încet, în siguranța întâlnirilor de la Alcoolicii Anonimi, și-a dat seama ce îi lipsise.

Discutase de nenumărate ori cu impresarul lui despre posibilitatea de a își părăsi soția pentru a putea fi cu Saffron. Managerul, impresarul și publicistul său fuseseră toți trei de acord: ar fi o sinucidere profesională. Nu putea să o facă. Nu îi spunea lui Saffron că se gândea la asta tot timpul pentru că nu dorea să-i provoace speranțe false, dar se gândea că la un moment dat în cariera lui se va putea opri, își va putea cumpăra o fermă undeva în Montana, își va lăsa vechea viață în urmă, ca să înceapă o nouă etapă alături de Saffron.

Pentru că nu doar Saffron avea fantezii. P. visează la o viață de familie. Visează la o soție care îl iubește, care doarme ghemuită în brațele lui noaptea, care îl susține fără să se îndoiască de alegerile lui. Visează la copii – o armată de copii care să alerge prin casă și să o umple de râsete – pe care soția lui să îi acopere cu sărutări și cu afecțiune. Visează la terenuri întinse, cai și holde. Și încă nu îi vine să creadă că a făcut alegerea pe care a făcut-o când s-a căsătorit cu soția lui.

Chiar dacă îi era prietenă bună, nu voia copii. Nu îi plac animalele. Ideea ei de casă perfectă este vila pe care o au în prezent în Bel Air, decorată de cei mai mari experți din oraș, o casă la care te puteai uita cu plăcere, dar pe care n-o puteai numi „acasă“.

La început, își amintea el vag, vorbeau despre viziunile lor despre viață. Își amintea că ea a spus că își dorește o companie de producție, dar și copii. El i-a împărtășit fantezia sa despre fermă, iar ea a spus că i se pare minunat. Spusese multe lucruri în zilele acelea, își amintea el.

Multe lucruri pe care el dorea să le audă, foarte puține adevărate.

Prima dată când a venit la Alcoolicii Anonimi, o ura. O detesta pentru că îl ținea captiv într-o căsnicie lipsită de dragoste, o ura pentru că îl mințise și abia mai putea să vorbească cu ea. Obişnuiau să stea în limuzină, în drum spre o premieră, certându-se nebunește, apoi ieșeau în ploaia de blițuri, amândoi cu zâmbete imense pe buze, oprindu-se în fața reporterilor pentru a demonstra cât de mult se iubeau.

Acordau interviuri în care vorbeau despre cât de puternică este căsnicia lor, despre lucrurile pe care le iubeau unul la celălalt, fiecare interviu făcându-l să creadă că face rolul vieții sale, cu care ar fi putut câștiga un Oscar cu ușurință, dacă minciuna unei iubiri nemuritoare ar fi fost o categorie pentru premii.

Programul în doisprezece pași l-a ajutat să accepte. A învățat să o accepte în loc să o urască pentru că nu era ce și-ar fi dorit el să fie. Și-a dat seama că nu se va transforma niciodată în căsnicia pe care el o visase, dar a înțeles, de asemenea, și că avea de ales: putea să zacă într-o stare de milă și ură față de propria persoană și să se simtă ca o victimă pentru restul vieții sau putea să schimbe felul în care își vedea viața și să o accepte așa cum era.

Și exact când a acceptat că acea căsătorie era doar o prietenie minunată și un aranjament profesional, Saffron apăruse la întâlniri și îi furase inima.

Nu există coincidențe. Nu exista îndoială în mintea lui că el și Saffron s-au aflat în acea seară la aceeași întâlnire cu un motiv și oricât i-ar spunc

impresarului său că era hotărât să perpetueze minciuna căsniciei lui, era conștient că nu mai poate trăi mult mințindu-se singur, și cu cât stătea mai mult la AA, acest program care nu cere decât sinceritate, cu atât mai grea devenea minciuna.

Și cu atât mai grele deveneau aceste seri în care Saffron era, în mod evident, tot ce soția sa nu era.

— Momentul adevărului, spuse Saffron, în timp ce P. o ajuta să pună farfuriile în mașina de spălat vase. Dar mai întâi, spuse ea, zâmbind, pot să spun cât de bine îmi pare că tu, cel mai sexy bărbat din America, pui farfurii în mașina de spălat vase, în această bucătărioară, în acest apartament mic? Dacă te-ar vedea fanii tăi acum!

— Ce? Nu ți se pare sexy? spuse P., punându-și o mână în șold și pozând cu o farfurie în mână. Nu asta își dorește orice femeie? Un bărbat care să-i dea o mână de ajutor în casă?

— Ba da, dar cred că dacă ar fi cu tine s-ar aștepta să fie servite la fiecare pas de un major-dom, nu?

— Ar avea ceva de așteptat pentru așa ceva, râse P. Deci, înapoi la momentul adevărului. Ce adevăr?

Saffron roși.

— Bine. Am mințit.

— În legătură cu ce?

— Nu eu am gătit asta. Voiam să crezi că sunt o bucătăreasă desăvârșită, așa că am mințit.

P. izbucni în râs.

— Știu că ai mințit. Doar Wolfgang Puck face asta atât de bine. Și în plus, am fost cu Samuel când a luat mâncarea. Nu sunt prost, draga mea.

Saffron răsuflă ușurată.

— Știu că nu ești prost, dar voiam să crezi că sunt o bucătăreasă minunată.

— Iubito, gătitul este ultimul lucru de care îmi pasă.

— A, da?

Ea ridică din sprânceană, în timp ce P. închise ușa mașinii de spălat vase, își puse mâinile pe mijlocul ei și o trase lângă el ca să o sărute.

— Știi ceva? spuse el, dându-se înapoi și privind-o în ochi în timp ce ea îi zâmbea. Te iubesc, Saffron.

— Și eu te iubesc, spuse ea și luându-l de mână îl scoase din bucătărie și îl conduse sus, spre dormitor.

Capitolul paisprezece

Frauke ridică ochii de pe tejgheaua din bucătărie, pe care o curăța de rămășițele micului dejun luat de Daisy, și fluieră.

— Mamă! Arăți fantastic!

— Chiar? întrebă Holly, făcând o piruetă în bucătărie. Nu ți se pare un pic prea... tineresc?

— Holly, tu chiar ești tânără. Mereu le spun prietenelor mele că sunt foarte norocoasă pentru că am o mămică atât de tânără drept gazdă. Le-am spus chiar că ar trebui să te îmbraci mai des așa. Mai tinerește. Hainele pe care le porți tu sunt foarte frumoase, dar te fac să pari mai în vârstă. Dacă nu aș ști, aș zice că ai patruzeci și ceva de ani.

— Frauke! spuse Holly, indignată, dar cu zâmbetul pe buze. Vrei să îmi strici buna dispoziție.

Frauke părea confuză.

— De ce? Astăzi, Holly, aș spune că arăți de treizeci de ani. Nu, douăzeci și opt.

— Chiar?

— Da, și îmi place cum ți-ai aranjat părul. E foarte sexy. Unde te duci?

— A, să iau prânzul cu un vechi prieten. Daisy! strigă ea înspre etaj. Coboară să o pupi pe mami de la revedere!

Holly se urcă în mașină și scoase un CD din geantă. Îl făcuse ea însăși, punând pe el o serie de melodii care însemnau ceva pentru ea, care vorbeau despre viața ei și o umpleau de optimism în ceea ce privește viitorul.

Uitase cât de puternică poate fi muzica. În adolescență, viața ei însemna muzică. Pleca din casa mamei sale cu walkmanul în mână și își petrecea ore întregi plimbându-se deprimată prin Hampstead Heath, simțindu-se adolescența singuratică care avea nevoie să fie salvată de un cavaler pe cal alb.

Acum ascultă radioul, nu mai cumpăraseră un CD de ani de zile, cu excepția celor pentru copii. În urmă cu două săptămâni, după sfatul lui Will, își cumpăraseră un iPod, îl aduseseră acasă și își petrecură următoarele două zile descărcând CD-uri, cumpărând melodii și făcând liste. Pe aceasta o botezaseră Happy, pentru că era plină de melodii care o umpleau de bucurie.

„*Brown-Eyed Girl*“ a lui Van Morrison, „*I'll Take You There*“ de la Staples Singers, apoi Corinne Bailey Rae. Holly își scutură buclele pe care și le făcuse, ca o expertă, cu ondulatorul în acea dimineață, și începu să cânte în gura mare, simțindu-se de parcă avea șaisprezece ani, simțindu-se tânără și liberă și ca și cum orice se putea întâmpla.

Ceea ce era adevărat.

Ajunse prima. La naiba! Urăște să ajungă prima. Calculase totul astfel încât să ajungă

cu cinci minute mai târziu, dar când intră în Nicole's, nu îl văzu.

— Câte persoane? o întrebă chelnerul și apoi o conduse la o masă pentru doi din spate.

Holly rezistă tentației de a da fuga la baie pentru a-și verifica machiajul. Știa că e în regulă – îl verificase la fiecare culoare roșie a semaforului și de câteva ori chiar și în timp ce conducea pe străduțele întortocheate din Londra.

Bătăia agitată din picior când se zări cu coada ochiului în oglinda din partea cealaltă a camerei. Dumnezeu, dacă nu ar știi sigur, nu s-ar recunoaște. Blugi strâmți, băgați în cizme crem până la genunchi, destul de înalte pentru a fi ale dracului de sexy, și totuși nu atât de înalte încât să nu poată umbla în ele.

O cămașă de bumbac, clasică, dar lungă și strâmtă și curea lată. Își dădu seama, uitându-se la clientela localului, că se încadra în peisaj. Nu arăta deloc diferit de celelalte mame care își beau ceașca de cappuccino având căruciorul parcat lângă masă și, chiar dacă nu are copii sau cărucioare sau alte accesorii lângă ea astăzi, este ceea ce este și, ce ciudat, se simțea ca și cum schimbase o uniformă cu alta.

Uniforma ei din cașmir și perle, atât de potrivită pentru o soție de avocat, fusese astăzi înlocuită de o uniformă formată din haine la modă din Notting Hill și, deși era tot o uniformă, Holly observă că se simțea mult mai bine îmbrăcată așa. Chiar se simțea mai tânără și, de ce să nu recunoaștem, are doar treizeci și nouă de ani. Nu era cazul să se poarte ca la patruzeci și cinci.

— Arăți incredibil!

Ochii lui Will se măriră de uimire și, spera ea, de plăcere. Nu. Nu spera asta. Nu avea rost să spera asta. Sau avea? Nu e normal, oare, să vrei să fii atractivă pentru alți bărbați? Nu e în regulă să te simți bine când cineva te apreciază? Doar nu înseamnă că îți dorești o aventură, pentru numele lui Dumnezeu. Holly nu ar avea niciodată o aventură. Nu e genul.

Ești căsătorită, draga mea. Nu moartă!

— Ce, asta? Mulțumesc.

Holly roși ușor, ridicându-se să îl îmbrățișeze și să primească sărutările mimate ale lui Will pe ambii obraji, chiar dacă nu erau mimate și buzele lui îi atinseră ușor obrazii. *Încetează!* își spunea ea, în timp ce inima îi bătu mai repede pentru câteva secunde. Se așeză rapid, petrecând mai mult timp decât era nevoie pentru a-și aranja șervețelul în poală, în încercarea de a se calma.

— Acum arăți ca acea Holly pe care mi-o amintesc, rânji Will.

În timp ce el zâmbea, ea se gândea cât de mult semăna cu Tom.

— E puțin ciudat, nu? se trezi ea spunând.

— Ce? Faptul că noi doi luăm prânzul împreună? Sincer, cred că venise timpul să transformăm corespondența electronică într-o prietenie reală și nu poți fi prieten cu cineva dacă nu-l vezi niciodată. Și după cum se spune la agențiile matrimoniale, nu e decât un prânz.

— Nu, nu asta. Tocmai ai arătat exact ca Tom, când ai zâmbit, spuse Holly, ridicându-și șervețelul la ochi. Îmi pare rău, Will, spuse ea, încercând să zâmbească. E stupid că eu sunt cea care

are lacrimi în ochi când e vorba de fratele tău. Simt că nu am dreptul să am asemenea emoții în fața ta.

Will se aplecă și puse mâna pe mâna lui Holly, apăsând-o ușor.

— Holly, și tu l-ai iubit. Vreau doar să spun că poți să arăți orice emoție simți nevoia și eu știu, Dumnezeu știe că știu, cum te surprinde în cele mai neașteptate momente.

— Îmi cer scuze, spuse Holly, în timp ce o lacrimă îi aluneca pe nas.

— E în regulă, spuse Will, continuând să o țină de mână, fără să mai spună nimic.

După câteva secunde, totul trecu și Holly începu să zâmbească printre suspine.

— Sunt patetică, spuse ea. Îmi pare rău.

— Singurul lucru care e patetic este că îți ceri încontinuu scuze. Încetează, te rog!

— Bine, zâmbi ea. Scuz... e, du-te-n mă-ta!

— Mult mai bine! rânji Will. Când a fost ultima dată când i-ai spus unui prieten să se ducă-n mă-sa?

— Cred că ieri, spuse Holly. Cred că i-am spus lui Saffron să se ducă-n mă-sa, la telefon.

— Foate frumos, spuse Will, ironic. Nu pot să îmi imaginez de ce te mai consideră prietenă.

— Pentru că sunt bună la suflet și amuzantă și loială.

— Și foarte sexy cu părul aranjat așa, dacă îmi permiți.

— Păi...

Holly se înroși din plin și Will începu să râdă.

— O să devii mov de fiecare dată când îți fac un compliment? Pentru că dacă așa vei face, e

nemaipomenit. Aș începe să le arunc unul după altul. Blugii și cizmele acelea îți fac fundul...

— Will! îl opri Holly, chiar dacă râdea.

— Ce? Nu am voie să spun fund?

— Bineînțeles că nu. Nu mă cunoști nici pe departe destul de bine încât să faci comentarii despre... mă rog. Știi tu.

Will se sprijini de spătarul scaunului și își încrucișă brațele, studiind-o pe Holly cu zâmbetul pe buze.

— Vai, vai, vai, spuse el. Holly Mac, o mironosiță. Cine ar fi crezut?

— Nu sunt mironosiță, spuse ea indignată.

— Spune-mi că ai fund mișto atunci.

— Nu! În nici un caz nu trebuie să-ți spun că am fund mișto pentru a-ți demonstra că nu sunt mironosiță.

— Haide! Nu o să te cred dacă nu o spui.

— Bine. Am un fund mișto. Ești fericit acum?

— Foarte, mulțumesc. Și da, sunt de acord. Să cerem meniul?

Chelnerul apăru imediat și Holly își ascunse rușinea – fiorul ei secret – în spatele alegerii felului de mâncare.

— Nu prea ești obișnuită să primești complimente, nu-i așa? Întrebă Will, privind-o pe Holly din spatele cării de cappuccino, la finalul prânzului lor târziu, plin de râsete și înțepături și de al cărui sfârșit se tem amândoi.

— Nu, spuse Holly cu precauție. Deși nu cred că e vorba de mine, în mod special. Nu îmi prea imaginez o situație zilele acestea în care aș putea fi complimentată. Viața mea de mamă și desenator liber-profesionist este foarte plictisitoare.

Vezi aceiași oameni și te îmbraci cu aceleași haine, așa că de ce te-ar complimenta cineva pentru felul în care arăți? Nu e la fel și pentru tine? Când ai primit ultima dată un compliment?

— Ei bine, am primit un compliment la slujba memorială pentru Tom. Nu tocmai potrivit, dar a venit o fată la mine și mi-a spus că ea și prietenele ei mă plăceau când erau tinere. Mai ții minte când am lucrat ca farmacist, într-o vară? Se pare că mă priveau cum jucam fotbal în weekenduri, apoi inventau motive să intre în farmacie și să cumpere ceva. Aveau chiar și o poreclă pentru mine. Băiatul cu picioare delicioase.

Holly izbucni în răs.

— Din cauza picioarelor tale groase, de fotbalist?

— Nu e o rușine să ai picioare de fotbalist.

— Nu am spus că ar fi. Dar e nostim. Băiatul cu picioare delicioase. Îmi place.

— Ei, mă rog, nu eu am inventat porecla, Holly, da? spuse Will, devenind serios pentru o secundă. Pot să te întreb ceva?

— Da, dar nu îți promit că îți și răspund.

— Într-unul din mailuri spuneai că o noapte bună înseamnă să fii în pat la ora nouă și o noapte minunată înseamnă să fii în pat la opt. Nu vorbeai serios, nu?

Holly zâmbi și se aplecă în față.

— Will, dragul meu, poate într-o zi vei avea copii mici și atunci vei înțelege exact ce vreau să spun și de ce, din păcate, este adevărat.

— Dar am foarte mulți prieteni cu copii și nu știu pe nimeni în afară de tine care chiar se culcă atât de devreme.

Holly dădu din umeri.

— Pur și simplu obosesc.

— Ești sigură că nu te eschivezi de la viață?

— Ce? spuse Holly șocată, îndreptându-și spatele.

— Îmi cer scuze, Holly. Nu am vrut să spun nimic care să te jignească. Doar că ești atât de vie, mereu ai fost, dar abia acum, la masa asta, am revăzut-o pe vechea Holly. Când te-am văzut după slujbă nu mi-a venit să cred cât de, ei bine, cât de în vârstă păraai. Evident, nu erau circumstanțele ideale, dar chiar și hainele tale erau foarte cuminți și neutre. Ca o umbră a ce erai înainte și a ce visasem eu mereu că vei deveni. Și nu spun asta pentru a te supăra, dar mi se pare trist că te culci în fiecare seară la ora opt sau nouă. Asta nu e viață. Asta înseamnă că fugi de viață. E ca și cum te ascunzi sub așternuturi, la propriu, și te eschivezi.

Holly rămase tăcută o vreme. Nu putea să spună nimic. Când a ridicat privirea și a dat de ochii lui Will, nu putu decât să dea ușor din umeri.

— Poate că ai dreptate. Puțin, spuse ea. Poate că dacă mă culc, nu mai am cum să îmi examinez mai bine viața și poate că lucrurile ar sta altfel dacă Marcus ar fi mai des prin preajmă. Trebuie să înțelegi că lucrează incredibil de mult; nu e ca și cum el e acolo și eu renunț la ceva doar ca să mă duc la culcare. Nu am nimic altceva de făcut. Recunosc, aș putea să stau trează și să mă uit la televizor până când ajunge el acasă, dar prefer să mă bag în pat cu o carte bună.

— Dar e ridicol că nu ai nimic altceva de făcut. Ai putea să ieși să te distrezi cu prietenii.

Ai putea să mergi să vezi un film sau să bei ceva. Ceva. Orice. Să te bucuri pur și simplu de viață.

Era indignat și nu făcea nici un efort pentru a ascunde asta.

— Bine, spuse Will. Îți fac o propunere. O să ies vineri seara cu niște prieteni să vedem o formație. E ceva foarte lejer, doar niște muzică live într-un bar. Dacă Marcus nu e acasă, vreau să vii. Fă-o doar! Spune da. Fă rost de o bonă și vino!

— Nu pot, spuse Holly, dând din cap. Dar, chiar în timp ce dădea din cap, știa că poate. Știa că va accepta.

— De ce nu? Pun pariu că Marcus va lucra și, gândește-te, ai de ales între a te culca la ora opt sau a petrece o seară distractivă cu oameni interesanți, să faci ceva diferit, ceva ce te poate face să evoluezi, oftă Will. Urăsc conceptul ăsta, această idee că dacă ești căsătorit, trebuie să te porți într-un anumit fel. Lumea ta trebuie să se învârtă în jurul copiilor. Trebuie să se micșoreze și să se micșoreze până când nu mai rămâne aproape nimic din ceea ce erai înainte să faci copii. Am mulți prieteni căsătoriți, continuă el, și ceea ce au toți în comun este că încă știu foarte bine cine sunt. Încă mai ies în oraș, încă se distrează, încă păstrează destul din identitatea lor astfel încât să nu simtă niciodată că ceva din ei a murit undeva în drum spre altar.

— Doamne, spuse Holly, trăgând scurt aer în piept. Exact asta am simțit eu când mergeam spre altar. Nu mi-am dat seama până acum.

— Vezi? Păi acum este șansa ta să schimbi ceva. Haide! Spune că vii. Mi-ar plăcea să îmi cunoști prietenii și cred că te-ai simți bine cu ei. Vii?

— Bine, spuse Holly, sprijinindu-se de spătarul scaunului și relaxându-se. Vin.

În timp ce spunea asta, se gândi *Doamne, ce fac?*, dar alungă imediat gândul.

Nu mă voi gândi la asta, își spuse ea. O să trăiesc doar clipa și voi vedea ce se va întâmpla.

Într-un restaurant liniștit din Highgate Village, Paul și Anna stăteau la o masă din colț, sorbind încet din vin, încercând să își potrivească cuvintele.

— Îmi pare atât de rău, Anna, spuse el din nou, punându-și brațul pe după umerii ei și trăgând-o mai aproape. Îmi pare pur și simplu rău.

— Putem încerca din nou, nu? spuse Anna, privindu-l cu speranță în ochi, deși știa deja răspunsul.

— Nu prea văd cum am putea, spuse Paul. Știu că ne dorim amândoi asta mai mult ca orice, dar cred că ne va distruge din punct de vedere fizic și emoțional. Nu știu de câte ori mai putem trece prin asta. Și efortul financiar e și el foarte mare. Trebuie să începem din nou să facem economii, să punem bani deoparte pentru zile negre, ca să nu mai aduc vorba de hambar, pe care nu îl putem folosi pentru că nu am băgat nici un ban în el. Cred că... spuse el, după care făcu o pauză. Nu știu dacă ești pregătită să vorbești despre asta, dar cred că este timpul să începem să ne interesăm de adopții.

Anna oftă și o lacrimă căzu pe masă.

— Chiar nu am crezut că se va întâmpla asta, șopti ea. M-am tot gândit de fiecare dată că data viitoare se va întâmpla, că data viitoare voi rămâne însărcinată. Încă nu îmi vine să cred.

Știu că am spus că ne vom interesa de adopții, dar pare atât de definitiv. Adopția înseamnă că am eșuat. Adopția înseamnă că asta a fost. Am eșuat. Gata cu Clomid, gata cu Synarel, gata cu injecțiile. Și gata cu orice speranță. Nu știu dacă pot suporta, dacă pot accepta.

— Știu, spuse Paul. Și eu simt la fel. Și poate că la un moment dat, în viitor, putem relua tratamentul, dar chiar dacă nu te simți pregătită să începi procesul de adopție, orice ar însemna asta, cred că este momentul să începem să explorăm, să aflăm ce implică. Poate că asta ne va ajuta și vom vedea lucrurile mai clar.

— De ce mi se întâmplă mie? spuse Anna, sprijindinu-și capul de umărul lui Paul, care o luă în brațe, protector. De ce, de ce ni se întâmplă nouă?

El se gândea că îi adoră vulnerabilitatea în timp ce o mângâia pe spate și o săruta pe păr, liniștind-o ca pe un copil și legănând-o ca să se simtă mai bine. Adora faptul că poate să conducă ședințe cu o precizie incredibilă și să discute de la egal la egal cu cei mai duri din industrie și că își crease afacerea de la zero. Și adora faptul că ea era mai mult decât această imagine pe care și-a creat-o.

Anna pe care o iubește el are multe laturi. Poate fi dură, rece, serioasă și delicată, blândă și vulnerabilă, toate la un loc. Adoră că nu se teme niciodată să-i arate cine este, ca în seara aceasta.

Continuă să o legene până când se calmă. Cât despre întrebarea ei *De ce eu? De ce noi?*, nu se poate gândi decât la un singur răspuns.

De ce nu?

— Vrei să plecăm undeva în weekendul ăsta? întrebă Paul, în timp ce-și luau hainele și-și făceau loc printre mesele înghesuite.

— White Barn Fields? zâmbi Anna amar. Să mergem să vedem toată munca pe care nu ne-am permis să o facem?

— Putem oricând să o facem chiar noi, dădu Paul din umeri. Cred că ar putea fi, din anumite puncte de vedere, teribil de amuzant.

— Crezi că s-a scris *Ghidul Idioților pentru Renovat Case*? zâmbi Anna, primul zâmbet sincer al serii.

— Dacă nu s-a scris, l-aș putea scrie eu și așa o să facem o avere.

— E, asta e cea mai bună idee a serii, îi zâmbi Anna. Te iubesc, să știi.

— Chiar dacă nu îmi permit să te țin pe tratamente?

Paul glumea, dar Anna vedea o urmă de îndoială în ochii lui.

— Da, chiar dacă nu îți permiți să mă ții pe tratamente. Măcar nu poate spune nimeni că m-am căsătorit cu tine pentru bani.

— Nu, te-ai căsătorit cu mine pentru frumusețea și farmecul meu.

— De fapt, cred că m-ai hipnotizat cumva în timpul interviului ăluia. Vestea bună este că încă aștept să mă trezesc.

— Și eu te iubesc, spuse Paul, sărutând-o pe frunte și îmbrățișând-o și legănându-se amândoi ușor pe trotuarul din fața restaurantului, suflând aburi pe gură. Serios, mă simt foarte norocos că te am, că ne avem unul pe celălalt.

— Deci mergem la White Barn Fields în acest weekend cu cutia de unelte în portbagaj?

— Hai să o facem, dădu Paul din cap în timp ce se îndreptau către mașină. Hai să mergem acolo și să ne apucăm de treabă. Și pot să încep să mă uit ce înseamnă adopție?

— Nu pot să-ți promit nimic, dădu Anna din cap. Dar nu am nimic împotrivă să te interesezi.

— Deci, cum ți se pare? îi șopti Will la ureche, aplecându-se.

Holly îi zâmbi.

— Cred că prietenii tăi sunt minunați. Muzica e minunată. Mă simt minunat.

— Toate sunt minunate? răsă Will.

— Toate minunate, spuse Holly, în timp ce Will se pregătea să comande încă un rând de beri.

Se aflau în Jazz Cafe din Camden. Spre surprinderea lui Holly, nu era plin de oameni cu un deceniu mai tineri decât ea, așa cum se așteptase. Și nici nu era o muzică foarte zgomotoasă care să-i provoace dureri de cap.

Și nu era deloc o seară neplăcută. Nu era sigură de ce acceptase. Fusesse sigură că nu se va simți bine, dar încerca să dovedească ceva. Voia să dovedească faptul că avea dreptate să se culce la ora opt și că nu ar fi avut nimic de câștigat dacă se prefăcea că are douăzeci și ceva de ani și mergea prin baruri să asculte muzică și să bea cu oameni pe care nu îi cunoștea.

Dar prietenii lui Will erau drăguți. Un electrician care lucrează cu Will din când în când, un terapeut și soția sa jurnalistă și un cuplu din Australia care, ca și Will, munceau pentru a-și finanța călătoriile. Cuplul terapeut – Jan și Phil – are patru copii, iar Holly își petrecuse începutul serii, până la concert, împărțășind cu ei povești

legate de copii, trăgând cu ochiul la Will, care, de partea cealaltă a mesei, vorbea cu cuplul australian

Formația era un trio de jazz. Nu cântau nici prea încet, nici prea tare. Muzica era minunată, iar Holly era surprinsă de cât de bine se simțea stând la bar, cu o bere în mână – Dumnezeu mai știe când fusese ultima oară într-un bar și se bucurase de o bere – o bere! Votca cu tonic era băutura ei în ultima vreme.

Era înconjurată de oameni plăcuți. Oameni lejeri, oameni care nu simt nevoia să impresioneze, care nu o judecă, ci doar sunt mulțumiți că se află acolo, în compania celorlalți.

Atât de diferit de viața ei alături de Marcus și de rolul ei de soție a lui Marcus.

Ah! Marcus...

Îi spusese lui Marcus că iese în oraș, doar că nu fusese complet sinceră în legătură cu cine urma să fie acolo. Îl menționase pe Will, pentru că nu putuse să mintă în totalitate, dar îi spusese că vin și Paul și Anna, Olivia și alți câțiva prieteni.

— Ce păcat că nu vei fi și tu acolo, îl mințise ea pe Marcus la telefon. O să ne lipsești.

— Distracție plăcută, răspunsese el, neatent, și ea nu mai avea de ce să se simtă vinovată pentru minciună.

Îmbrățișări peste îmbrățișări la finalul serii, iar Will se întoarse către Holly și-i spusese:

— Măine trec să las câteva chestii la ai mei și intenționez să rămân la prânz acolo. Vrei să vii? Le-ar plăcea să te vadă.

— Măine?

Holly se uită la ceas, trăgând de timp. Măine. Marcus era încă în Manchester și trebuia să se

întoarce abia după-amiază sau seara. Nu avea planuri, în afară de sâmbăta obișnuită cu copiii.

— Sunt cu copiii, spuse Holly, nesigură de ce va spune Will.

Deși el nu spunea nimic în afară de vino să îi vizitezi pe părinții mei care te cunosc și te iubesc.

— Păi, adu-i și pe ei, rânji el. Mi-ar plăcea să îi cunosc.

— Vrei să verifici cu părinții tăi, să te asiguri că sunt de acord?

— Haide, Holly, e vorba de mama și tata. Știi doar că mama va găti îndeajuns cât să hrănească un regiment întreg și oricum, din punctul ei de vedere, faci parte din familie.

— Îi anunți tu că venim, să fiu sigură că e-n regulă?

— Dacă te liniștește, o să le spun că vii. Asta înseamnă că vii?

— Da.

— Perfect!

Se îmbrățișară de la revedere și Holly se urcă în mașină. Dădu drumul la muzică și zâmbi până acasă. Zâmbea când s-a dezbrăcat, zâmbea spălându-se pe dinți și zâmbea când s-a băgat în pat. A fost nevoie de două ore și de un somnifer să adoarmă, dar chiar și atunci când stătea întinsă și rememora fiecare minut al serii, zâmbetul nu i-a părăsit nici o clipă buzele.

Capitolul cincisprezece

— Au copii? întrebă Oliver, țopăind în sus și jos pe scaunul din mașină în timp ce Holly conducea.

— Da, dragul meu, spuse Holly, dar nu de vârsta ta. Ți amintești de prietenul lui mami, Tom? El era fiul lor și mai e Will, pe care o să îl cunoști astăzi.

— Mamă?

— *Mami*. Da, dragul meu.

Urăște când Oliver îi spune mamă. De fiecare dată când aude cuvântul *mamă*, parcă simte cum toată copilăria lui i se scurge printre degete ca nisipul. Era un lucru mărunț, să fie mami în loc de mamă, dar era un lucru mărunț la care Holly refuza să renunțe.

— Mami, spuse Oliver dând ochii peste cap, încă neliniștit în scaunul lui. Mami, crezi că Tom ne vede din Rai? Crezi că ne privește acum?

— Cred că da, dragule. Câteodată vorbesc cu el și am impresia că e aici, cu noi, chiar dacă nu este. Și îl și visez.

Holly avusese exact două vise cu Tom de la moartea lui. De fiecare dată, Tom apărea de

nicăieri și ea îi sărea în brațe și îi spunea *Credeam că ești mort*. Tom o îmbrățișa și o asigura că e bine. Că era fericit acolo unde era și că își dorea ca și ea să fie fericită.

De fiecare dată, se trezise confuză, dar împăcată, și deși nu era genul de persoană care să creadă că poți lua legătura cu cei dragi după moarte, era sigură că Tom o privește, că îi este bine și că aceasta era modalitatea lui de a o liniști.

Vocea ascutită a lui Daisy se auzi din spate.

— Mami, vreau să merg și eu în Rai. Pot să merg în Rai?

Holly se cutremură.

— Peste mulți, mulți ani, draga mea.

— Prostuo, o reprimă Oliver. În Rai ajungi când mori. Doar nu vrei să mori.

— Ba da! insistă Daisy. Vreau să mor și să merg în Rai. Acolo sunt prințese frumoase și ponei și vreau. Vreau să mor!

— Daisy!

Vocea lui Holly sunase mai dur decât intenționase ea. Chiar dacă Daisy nu are cum să-și dea seama ce spune, nu suporta să o audă spunând așa ceva.

— Nu ai voie să spui că vrei să mori. Mi-ar fi foarte dor de tine dacă ai muri și ai prea multe de făcut pe pământ mai înainte de a ajunge în Rai.

— Vezi? spuse Oliver, triumfător. Ți-am spus eu.

Holly băgă CD-ul cu *Harry Potter* în încercarea de a îi liniști.

— Ia uită-te la ea! spuse Maggie, privind-o încântată pe Daisy cu un zâmbet pe buze. E o versiune mai mică a ta, Holly. E exact ca tine. Superbă!

— Și el este Oliver. Oliver, salut-o pe doamna Fitzgerald.

— Doamna? Fii serioasă, Holly. Doamna Fitzgerald este soacră-mea. Eu sunt Maggie pentru toată lumea, inclusiv pentru copii.

Bineînțeles că este Maggie, se gândi Holly. *Cum ar putea fi orice altceva?* Holly nu era de acord să își învețe copiii să le spună prietenilor ei Domnul sau Doamna, dar Marcus insista. Cei mici trebuie să le spună tuturor adulților Domnule și Doamnă, indiferent cât de buni prieteni le-ar fi fost.

Făcea parte, își spuse ea, din comportamentul pompos al lui Marcus, din comportamentul pe care credea el că ar trebui să îl aibă un om venit din înalta societate, așa cum încerca el să pară. Din același motiv, Marcus avea reguli foarte stricte în legătură cu felul în care ar trebui să se comporte copiii lui.

Cei mici erau obligați să strângă mâna adulților, să îi privească în ochi și să-i salute. Trebuiau să stea la masă și să nu vorbească decât dacă li se pune o întrebare. Nu aveau voie să se uite la televizor în timpul săptămânii, ci doar în weekend, câte o oră în fiecare zi. Daisy trebuia să poarte rochițe uni și pantofiori din piele Mary Janes, iar Oliver trebuie să fie îmbrăcat cu pantaloni de velur și pulovere de lână.

Nu avea importanță că Daisy avea o voință foarte puternică și că îmbrăcatul în orice nu

avea culoarea roz, mov sau nu era strălucitor constituia un efort pe care Holly nu avea energia să îl facă.

Nu avea importanță că Oliver avea aproape șapte ani și voia să fie îmbrăcat ca un skater șmecher, cu haine de la Gap Kids ca toți ceilalți copii din clasă. Marcus părea să creadă că cei mici aparțineau unei alte epoci și era foarte nemulțumit că Holly nu-i urma cu strictețe instrucțiunile când era plecat de acasă.

Sunt copii, pentru numele lui Dumnezeu! se plânsese Holly mamei lui Marcus când aceasta se afla la ea în vizită.

— Sunt mici, o aprobă Joanie pe Holly. Și suntem în 2006, nu în 1886.

Holly începuse să râdă.

— Fă în continuare ce faci și vor crește foarte frumos, dădu Joanie din cap. Cred că ești o mamă minunată.

— Mulțumesc, Joanie, îi zâmbi Holly, întrebându-se cum o femeie cu picioarele pe pământ ca ea putuse să producă un fiu ca Marcus.

Holly stătea în dreptul chiuvetei din bucătărie, curățând cartofi. Se opri pentru câteva secunde, zâmbind și privind de partea cealaltă a grădinii, la bătrânul stejar unde Peter și Oliver își făcuseră de lucru. Peter, foarte curajos, se gândi Holly, ținea un cui în timp ce Oliver mânuia ciocanul cu mare grijă.

Peter intrase în bucătărie când sosiseră ei și se așezase pe vine pentru a fi la același nivel cu copiii.

— Pari foarte puternic, îi spusese el lui Oliver. Ai mușchi puternici?

Oliver dădu din cap reținut.

— Ce bine, pentru că am nevoie de niște ajutor să fac o căsuță în copac. Crezi că te pricepi la așa ceva?

Oliver aproape că începuse să chiuie, țopăind în sus și în jos de bucurie.

— Ei, de fapt, e deja construită, dar s-a rupt scara și nu prea are rost să ai o căsuță într-un copac dacă nu ai cum să ajungi la ea, nu? Cum te descurci cu ciocanul și cuiele?

— Mă descurc foarte bine cu ciocanul, spuse Oliver, deși, din câte știa Holly, nu pusese mâna pe un ciocan în viața lui.

— Haide, atunci. Eu voi fi maistrul și tu vei fi ucenicul. Sună bine?

I-a întins o mână lui Oliver, care și-a pus instantaneu mânuța în mâna lui Peter și amândoi au pornit către grădină. Peter se opri în dreptul ușii, se întoarse către Holly și-i făcu cu ochiul.

Îl privea pe Oliver discutând cu Peter și imitându-l pe acesta, privindu-și opera cu o mână în sold, încercând să fie exact ca el.

— Se poartă minunat cu copiii, nu-i așa? Maggie se alătură lui Holly zâmbind și privindu-i. Îi este foarte dor de Dustin și Violet. Și mie la fel. Nimic nu se compară cu relația dintre un bunic și un nepot și este foarte greu când pleacă atât de departe.

— Ați mai vorbit cu ei? Ce fac? Ce face Sarah? Maggie oftă îndelung.

— Foarte tristă. Mă așteptam să fie foarte puternică, să își continue viața și să țină durerea în ea, dar se pare că durerea ne copleșește în

cele mai neașteptate momente. Sora ei s-a mutat la ea pentru o vreme și o ajută foarte mult cu copiii. Noi ne-am oferit să luăm copiii de Crăciun, să îi oferim o pauză, timp să plângă în liniște, dar, bineînțeles, a spus că doar copiii o mai țin pe picioare acum.

— Și copiii?

— Cred că toată treaba îi depășește, mai ales pe Dustin, cel mic. Violet se luptă cu situația. Înțelege că tatăl ei nu se mai întoarce și îi este foarte dor de el. Îi desenează în fiecare zi...

Vocea lui Maggie începu să tremure și își șterse o lacrimă de pe obraz, mușcându-și buza pentru a opri plânsul.

Holly o luă în brațe pe Maggie, iar aceasta își lăsă capul pe umărul lui Holly. Stătură amândouă așa, în fața ferestrei, până când Daisy, care făcea căsuțe pentru păpuși din cutii de cereale, ceru ajutor cu cearșafurile din șervețele.

La ora unu și un sfert, Will nu venise încă. Mielul preparat la cuptor ședea pe masă, menta proaspăt culeasă din grădină fusese tocată și transformată într-un sos, cu oțet și zahăr, legumele fierbeau înăbușit, iar cartofii se rumeneau în cuptor.

Holly se uitase la ceas cu insistență pe parcursul ultimei ore. Dorea cu ardoare să întrebe când vine – dacă, într-adevăr venea –, dar nu voia să se dea de gol față de Maggie în legătură cu posibilele ei sentimente.

Nici măcar ea nu știa ce simte.

Știa doar că a ajuns acasă aseară beată de fericire, iar sentimentul continuase în acea dimineață când se trezise și își dădu seama că are

ceva plăcut de făcut. Marcus o sunase dimineață și chiar remarcase cât de fericită părea.

— M-am trezit binedispusă, spusese ea.

— Cum ai petrecut aseară? întrebases el, surprinzător, pentru că nu prea obișnuia să întrebe despre viața ei.

— A fost minunat. Foarte bună muzica. O seară plăcută.

— Foarte bine, spuse el neatent, fără să mai întrebe altceva.

Trebuia să se întoarcă pe seară. Ce planuri avea ea? I-a spus că ia prânzul la Peter și Maggie și că se vor vedea acasă, mai târziu.

Nu îi spusese că își petrecuse o oră încercând haine, pentru a găsi combinația perfectă pentru un prânz de sâmbătă. Ca să nu pară că se chinuise prea mult și nici prea mămoasă – voia ceva lejer și comod. Se hotărâse să poarte pantaloni strâmți, un tricou cu mâneci lungi și pantofi sport, o altă nouă achiziție.

Dar cu fiecare minut care trecea, fericirea începea să se dilueze, iar la ora unu și un sfert Holly mai avea puțin și intra în depresie. *Înce-tează, încerca ea să își spună. Ești aici cu copiii tăi, ești aici pentru Peter și Maggie, nu ca să-l vezi pe Will. Și ce dacă nu vine, oricum te simți bine. Te simți minunat.*

Dar știa că nu este adevărat.

Maggie chemă pe toată lumea la masă și Holly își impuse să nu pună întrebări în legătură cu scaunul gol de la celălalt capăt al mesei.

Dar n-a fost nevoită să o facă.

— Unde-i Will? întrebă Peter.

Maggie dădu din umeri.

— Îl știi pe Will al nostru. Dacă spune că vine la ora douăsprezece înseamnă că poate ajunge oricând între ora zece dimineața și zece seara. Asta dacă vine.

Peter dădu din cap dezaprobat.

— Câteodată băiatul ăsta este un nesuferit.

— Am învățat să nu contăm foarte mult pe Will. Deși...

Maggie se opri și trase cu ochiul la Daisy și Oliver care o necăjeau pe Pippa cu un os medicinal verde, care probabil avea un gust mai bun decât aspectul, după reacția încântată a câinelui.

— S-a purtat fantastic după... toate cele întâmplate. Nu ne-am gândit niciodată că ne vom baza pe Will, dar a fost alături de noi.

— Așa a fost, dădu Peter din cap. Acum, presupun, și-a revenit la normal.

— Nu știu voi, dar eu mor de foame, spuse Maggie, deși nu mâncase aproape nimic din ziua în care aflase de moartea lui Tom și slăbise o tonă ceea ce, la vârsta ei, o făcea să pară bătrână și bolnavă.

— Să servesc întâi copiii.

Holly spălă vasele, apoi se scuză pentru a merge la baie. Simțea nevoia să plângă. De la înălțimile fericirii în adâncimile depresiei pe parcursul unei singure ore. *Maturizează-te*, îi spuse ea printre dinți imaginii sale din oglindă. *Ești o femeie căsătorită*, își spuse ea. *Încetează să te mai comporti ca o adolescentă*.

Dar exact așa se simțea. Ca o adolescentă care nu își poate controla deloc emoțiile. Ale cărei emoții pot fi influențate cât ai clipi de influențe externe.

Încă nu își dădea seama unde duc toate astea, încă se considera o persoană incapabilă de a avea o aventură și adevărul era că nu se gândise la ce se putea întâmpla între ea și Will, nu se gândise la ce rezultat final ar putea avea această... prietenie.

Era conștientă că se simțea atrasă de el, dar era de-a dreptul *superb*, ce femeie nu s-ar simți atrasă de el? Încă mai aștepta, spera, își dorea ca la un moment dat, în viitorul apropiat, atracția să dispară și să devină cu adevărat prietenii.

Dar asta nu însemna că va face ceva în acest sens, nu însemna că se va întâmpla ceva. Și da, poate că au fost câteva dăți când, făcând sex cu Marcus, a închis ochii și și-a imaginat că este cu Will, dar doar din curiozitate, doar pentru a face mai incitant sexul, și Dumnezeu știe că a funcționat.

În mod clar, îi lipsea enorm prietenia unui bărbat în viața ei. Marcus nu fusese niciodată prietenul ei, își dădea seama acum. Nu fusese partenerul ei. La început, spunea oamenilor că Marcus este prietenul ei cel mai bun, dar știa acum că spunea asta pentru a compensa pentru faptul că nu s-a simțit niciodată atrasă fizic de el, ca și cum dacă îi era cel mai bun prieten era de ajuns.

Marcus o oprima – subtil, întotdeauna foarte subtil –, în timp ce Will o asculta. Mesajele lor erau încă amuzante, distractive, dar Holly își dădea seama că începea să vorbească mai mult despre ea, dezvăluindu-i ce simte cu adevărat.

Singurul subiect pe care nu îl discutaseră, decât la un nivel superficial, era căsnicia ei și motivul pentru care simțea nevoia să caute compania unui confident bărbat, cineva care să îi

ofere punctul de vedere al unul bărbat, cineva care să o facă să se simtă din nou frumoasă, în timp ce ea avea acasă un soț foarte bun.

Sau nu. După caz.

Ușa de la intrare se închise și Holly se încordă la auzul zăngănitului familiar de chei. Își imagina cu exactitate ce face Marcus. Își scoate din buzunar telefonul BlackBerry, verifică repede dacă a primit mailuri în ultimele zece secunde, mailuri de care trebuia să se ocupe neapărat în acel moment. Pune cheile în scrumieră, își golește monedele din buzunar în aceeași scrumieră și strigă un salut scurt înainte să își ducă servieta în birou.

În timp ce face asta, verifică corespondența sosită cu o zi înainte, pentru a vedea dacă nu cumva este ceva ce nu poate aștepta și, în același timp, ascultă mesajele primite pe robotul telefonic din biroul său. Inevitabil vor fi câteva probleme care nu permit amânare și își va petrece următorul ceas tastând mesaje, dând telefoane și gonind orice membru al familiei care ar apărea în dreptul ușii de la birou, chiar dacă sunt disperați să-și vadă tatăl de care le-a fost dor.

Ca de obicei, Holly primea un sărut grăbit în drum spre birou, iar copiii, o mică ciufulire, la fel de grăbită.

— Dă-te jos de pe tati acum, îi spuse el lui Daisy, care se prinsese de piciorul lui. Tati trebuie să lucreze.

Se uită la Holly, făcând gesturi nerăbdătoare, iar Holly se ridică și încercă să o scoată pe Daisy dintre picioarele lui, dar aceasta începu instantaneu să plângă.

— Ține-i departe de birou cât îmi verific eu mesajele, spuse el. Ies imediat.

— Bine, spuse Holly.

O luă pe Daisy, care acum plângea cu urlete și o duse în bucătărie, închizând ușa în urma ei, puțin mai tare decât și-ar fi dorit. Se așează în fața tejghelei și își puse capul în palme.

— Iisuse Hristoase, șopti ea. Asta e tot ce poate fi?

Peste o oră, Marcus era încă închis în biroul lui și copiii se jucau fericiți cu plastilină în camera de joacă. Marcus ar avea o criză de nervi dacă i-ar vedea că se joacă cu plastilină după ce au făcut baie, dar cealaltă singură variantă de a-i liniști era televizorul și Holly ajunsese la concluzia că pentru Marcus plastilina ar fi răul cel mai mic.

Dădu fuga sus, în studioul ei, pentru a-și verifica mesageria. Doar să vadă. *Dacă mă iubește, mi-a trimis un mesaj*, se trezi ea spunându-și, dar reprimându-și gândul imediat. *Maturizează-te*, se gândi ea, deși simți imediat un gol în stomac la vederea mesajelor care o așteptau.

Într-o altă cameră, la câteva minute distanță, și Olivia își verifica mesageria. *Proastă mai sunt*, se gândea ea, luptându-se cu speranța de a găsi un mesaj de la Fred. *Sunt proastă pentru că am sărit din prima în pat, pentru că mi-am permis să cred că era vorba de ceva special, că atunci când se va întoarce în America îi va fi dor de mine. Că poate era destul ca să își dorească mai mult de la mine.*

Dar adevărul era că Olivia nu își dorea asta. În adâncul sufletului ei știa că Fred fusese, exact

așa cum spusese Tom, o aventură. Un băiat frumos, dulce și perfect, dar total nepregătit să înceapă o relație serioasă.

Olivia nu își dorea să ajungă în fața altarului, dar era destul de matură și de înțeleaptă încât să vadă că trecuse de vârsta pentru aventuri. Și dacă era să se implice într-o relație cu cineva, trebuia să o facă în vederea unei relații de lungă durată.

Timp de câteva zile minunate petrecute în compania lui Fred și-a permis să se gândească „dar dacă...”, însă chiar și atunci își dădea seama că ceea ce gândea ea era total nerealist. Și nu era ca și cum și-l dorea atât de mult pe Fred, dar își dorea ca el să o vrea pe ea. Și chiar dacă și-au luat amândoi rămas-bun, și-ar fi dorit ca el să se fi întors în America și să descopere că se îndrăgostise nebunește de ea.

Își plănuise chiar conversația pe care o va avea cu el. „Fred, dragule”, ar fi spus ea, cu o voce care să o imite pe cea a lui Katharine Hepburn, „ești un băiat delicios, dar trebuie să înveți jocul. Știu că te crezi îndrăgostit de mine, dar ceea ce simți nu este real. Du-te și bucură-te de viață, mergi mai departe, iar nouă ne va rămâne mereu ce am avut în Londra.”

Și totuși, în fiecare seară înainte să se bage în pat, își verifica mesageria pentru a vedea dacă nu a primit ceva de la el. Fuseseră câteva schimburi de mailuri imediat după ce plecase, mulțumiri pentru zilele minunate petrecute în Londra, pentru că fusese o prietenă atât de specială și urări de noroc și fericire pentru viitor.

I-a răspuns cu aceleași urări și apoi a constatat cu uimire că schimbul de mailuri se oprise. Asta

era totul ? Își lăsase rădăcinile albe să crească, își pusese rochia neagră înapoi în fundul dulapului. Fusesse, se gândea ea, o vacanță minunată, dar nu ceva ce trebuia repetat. Nesiguranța și confuzia unei relații sau a unei aventuri ca aceasta era ceva fără de care Olivia ar fi putut să trăiască foarte bine.

Așa că în momentul în care Sophie i-a spus că un bărbat sexy și singur venise să întrebe de un câine și ea îi dăduse numărul Oliviei, spunându-i să-l sune, Olivia dădu din cap.

— Nu și de data asta, spuse ea. Am terminat cu bărbatii, mai spuse, întinzându-i numărul înapoi lui Sophie.

Capitolul șaisprezece

Pentru: Holly

De la: Will

01/23/06 7:52:32 PM

Subiect: Lipsă și scuze

Holly, Holly, Holly. Îmi pare ATÂT de rău că nu am ajuns astăzi. Am băut mult prea mult aseară și se pare că astăzi de dimineață m-am trezit foarte mahmur. M-am trezit pe la prânz și am uitat complet că trebuia să merg la ai mei, până m-a sunat mama, după ce tu plecaseși. Mă simt oribil pentru că te-am dezamăgit. Ca să nu mai spun ce plăcere mi-ar fi plăcut să te văd de două ori în două zile și să îți fi cunoscut copiii. (Mama spune că sunt incredibili, apropo.)

Te rog, te rog, spune că mă ierți... Vreau să îți fac cinste cu un prânz săptămâna asta ca să mă scuz cum trebuie. Pe de altă parte, aseară a fost o seară fantastică (din câte îmi amintesc). Îmi amintesc totuși că arătai chiar sexy (am voie să spun asta, acum că devenim prieteni?),

că muzica era bună și oamenii la fel. Sper că nu ești foarte supărată pe mine, Will x

Holly citi mesajul de cinci ori, până când Daisy începu să urle la Oliver. Coborî scările zâmbind, lăsând orice dezamăgire în urmă și pășind iar în norișorul ei de extaz.

Crede că sunt sexy! Crede că sunt sexy! Mă văd cu el săptămâna asta!

Plutind, intră în camera de joacă și se năpusti asupra copiilor, acoperindu-i cu sărutări, lăsându-i pe amândoi șocați și provocându-le chicoteli incontrolabile.

Pentru: Will

De la: Holly

01/23/06 9:11:23 PM

Subiect: Scuze

Salutări bărbatului cu picioare de fotbalist... Scuze. Scuze. Nu pot să mă abțin să nu îți spun așa, mă amuză teribil.

Trebuie să recunosc că sunt impresionată de capacitatea ta de a seduce fete tinere. Eu simt că felul în care am arătat când eram tânără s-a irosit degeaba, pentru că nu am avut destulă încredere în mine să știu ce să fac și pentru că m-am căsătorit la douăzeci și cinci de ani, nici nu a mai fost nevoie de efort.

Totuși, sper că la un moment dat voi deveni o MILF¹ (SUNT SIGURĂ că știi ce înseamnă

1. Inițialele unei expresii argotice; desemnează genul de femeie care, deși mamă, este considerată deosebit de atractivă (n.r.).

asta...). Presupun că sunt totuși puțin cam tânără, nu? Presupun că nu poți să obții statutul de MILF decât după ce împlinești patruzeci de ani, dar poate greșesc, caz în care ar trebui să fac un efort ceva mai mare în sensul ăsta.

Mulțumesc pentru scuzele că nu ai apărut la părinții tăi. Ne-am simțit foarte bine oricum, dar ar fi fost mai distractiv dacă erai și tu acolo. (Tom avea dreptate când spunea că nu ești de încredere...)

Deci, mă duc jos să iau cina, copiii au adormit în sfârșit. IUBESC să primesc mailuri de la tine, mai ales din cele lungi. Mi-ai lipsit ieri.

Eu xx

Pentru: Holly

De la: Will

01/23/06 11:35:11 PM

Subiect: Scuze

Pentru favorita mea MILF,

Cum poți să te îndoiești de statutul tău de MILF? Ești, de departe, cea mai sexy mămică pe care o cunosc și mult mai calificată să fie regina MILF.

Chiar îmi pare rău pentru ziua de ieri. Încerc serios să mă schimb, să fiu de încredere și constant și mai ales să nu uit de cele mai importante lucruri din viața mea, dar ieri am dat-o în bară cu clasă.

Dar tu ești foarte mărinimoasă. Așa te porți și cu Marcus? Mă tot gândesc la toate lucrurile pe care mi le-ai spus: că nu te ajută cu

copiii, că nu este alături de tine foarte mult și mă întreb dacă nu cumva nu lași prea mult de la tine. Nu e o critică, dar ești atât de dulce și iubitoare și bună și Marcus pare pur și simplu că profită de asta.

Dar, ceea ce este cel mai important, ești fericită și poate că există o modalitate să faci câte ceva și pentru tine, pentru a te regăsi. Oricum, după cum ai spune tu, am bătut destul câmpii. Sunt doar fericit că acesta este începutul unui an nou, că te am pe tine în viața mea și abia aștept să te văd săptămâna viitoare...

Și eu xx

Capitolul șaptesprezece

— Pe unde ai umblat? spuse Olivia, punând cutia cu care venise pe dulapul din bucătărie și întorcându-se către Holly cu mâinile în șolduri. Ți-am lăsat două mesaje și nu mi-ai răspuns, prin urmare m-am gândit că sigur te-am supărat cu ceva, așa că ți-am adus prăjituri, gândindu-mă că trebuie să îmi cer iertare. Haide, spune, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, Olivia. Am fost foarte ocupată în ultima vreme. Proiectul ăsta pentru muncă și copii. Știi și tu cum este.

— Nu, nu chiar, mormăi Olivia. Cred că pur și simplu ești o prietenă rea.

— Bine, ai dreptate. Sunt o prietenă foarte rea și îmi cer scuze. Și nu pot să cred că ai adus prăjituri... Mmmm!

Deschise capacul cutiei și își linse buzele la vederea tartelor cu fructe și eclerelor cu ciocolată.

— Dumnezeu, e cel mai decadent lucru pe care l-am văzut vreodată – le-ai luat de la patiserie nouă de pe stradă?

— Da. E fantastică. Ce zici dacă pui ibricul pe foc și eu aduc farfuriile?

— S-a făcut.

După o jumătate de oră, două tarte cu fructe și două ecleruri cu ciocolată mai târziu, Holly trase aer în piept și o privi pe Olivia. Nu voia să îi spună. Nu voia să spună nimănui. Nu că ar fi fost ceva de spus – nu e ca și cum se întâmplase ceva sau ca și cum prietenia ei cu Will era mai mult de atât, o prietenie, dar dorința de a spune cuiva, de a împărtăși cu cineva ceea ce se întâmpla cu viața ei, era mai mult decât putea ea suporta.

Se gândise să îi povestească lui Saffron, mai ales că Saffron avea o aventură și ea ar înțelege cum e cu tentația, dar avea mai multă încredere în Olivia și știa că Olivia va fi discretă și că poate îi va da sfaturile de care avea nevoie.

Avea nevoie de sfaturi? Nu era sigură. Ceea ce știa cu siguranță era că sentimentele ei au luat-o razna. Din momentul în care se trezea și până la culcare nu se gândea la altceva în afară de Will. Nimic din ceea ce făcea Marcus nu o mai deranja. Descoperise că poate să se deconecteze, să plutească undeva unde să poată visa la Will, la amintirea unor cuvinte spuse de el, a unor lucruri pe care le-au făcut împreună. Și cu cât evita să se gândească la Marcus, cu atât devenea mai puțin problematic.

Era în continuare convinsă că ceea ce se întâmpla era ceva inocent. Convinsă de faptul că ea și Will erau doar prieteni. Desigur că la mijloc era și un flirt nevinovat, dar doar atât. Holly nu era genul de femeie care ar putea avea vreodată o aventură. De asta era sigură.

Nu doar din cauza tatălui ei. Holly nu înșelase niciodată în viața ei pe nimeni și se gândise mereu că infidelitatea este singurul lucru de care n-ar fi acceptat să se facă vinovată. Și chiar acum, când se uita la Will și credea că are în fața ochilor cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în viața ei, chiar și acum se gândea că nu va avea niciodată o aventură.

Ceea ce îi trecea prin minte, din ce în ce mai des în ultima perioadă, era că probabil se căsătorise cu bărbatul nepotrivit. Nu a simțit niciodată acest gen de atracție pentru Marcus și a crezut că atracția fizică nu face parte din ecuație, dar această prietenie cu Will i-a retrezit la viață sentimente, dorințe, nevoi de care uitase că le are. Dorințe și nevoi pe care le împinsese undeva într-un sertar al minții, spunându-și că poate să trăiască și fără ele, spunându-și că asemenea lucruri nu contau.

Dar contau.

Conta faptul că nu era, așa cum presupusese ea, paralizată de la brâu în jos. Și acum, că acele sentimente fuseseră trezite, nu era sigură că le putea ignora din nou. Nu era sigură că va putea să își petreacă restul vieții culcându-se cu un bărbat care o face să simtă... ei bine, nimic.

Și gândul pe care pur și simplu nu îl putea reprima, gândul care o trezea în mijlocul fiecărei nopți și nu o lăsa să adoarmă la loc era acesta:

Cred că m-am căsătorit cu bărbatul nepotrivit.

Din acest motiv avea nevoie să vorbească cu cineva, de asta stătea la masa din bucătărie, înghițind în sec și trăgând aer în piept.

— Am un prieten, spuse ea, stânjenită, fără să o poată privi în ochi pe Olivia, dar știind că trebuia să spună ceva, știind că Olivia era persoana potrivită cu care să vorbescă despre ceea ce i se întâmpla.

— Minunat, spuse Olivia nonșalant, tresărind însă când ridică ochii și întâlnește privirea lui Holly. A, nu! Vrei să spui, un *prieten*...

Holly dădu din cap.

Ochii Oliviei se măriră.

— Ai o aventură? întrebă ea, coborând vocea până când ultimul cuvânt deveni o șoaptă.

— Nu! spuse Holly cât de tare putu. Șșșș! Frauke e sus, nu vreau să audă ceva legat de asta. Dar nu, jur, nu am o aventură. Deși am început o prietenie cu un bărbat și mă simt incredibil de... confuză.

— Confuză pentru că vrei să ai o aventură cu el?

— Nu! Mă rog... poate. Nu, nu cred, nu cred că despre asta e vorba.

— Păi despre ce este vorba?

Holly oftă profund.

— Doamne, Olivia, habar n-am. Știu doar că în căsnicia mea e... nu știu. E goală. Mi se pare că nu mai e nimic. Nu mai simt nimic și când sunt cu bărbatul ăsta mă simt pur și simplu vie. Mă simt tânără și liberă și mi se pare că orice e posibil. Și mă tot bântuie un gând îngrozitor: dacă m-am căsătorit cu bărbatul nepotrivit?

— Mamă! oftă Olivia și se sprijini de spătarul scaunului. E destul de important ceea ce spui!

— Știu, zise Holly, privind-o tristă pe Olivia. E îngrozitor și când aud cuvintele astea spuse cu

voce tare e și mai îngrozitor pentru că devine ceva real. Dar aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Trebuia să știu ce părere ai.

— Ce părere am eu? Habar nu am ce părere am. Ce cred despre ce? Dacă să ai sau nu o aventură?

— Nu, spuse Holly, dând din cap. Nu voi avea o aventură, dar adevărul este că am un prieten de care da, recunosc, sunt atrasă, dar care, mai mult decât atât, mă ascultă. E interesat de ceea ce am de spus; mă consideră amuzantă și inteligentă și mă face să mă simt importantă.

— Și Marcus nu te face să te simți așa?

Holly se strâmbă.

— Tu ce crezi?

— Ei, mă rog, da. Înțeleg ce vrei să spui.

— Tu ce crezi despre Marcus? întrebă Holly dintr-odată. Adică, știu că nu îl cunoști foarte bine. Dar ce impresie ți-a făcut? Ne vezi împreună? Crezi că este bărbatul potrivit pentru mine?

— În nici un caz, Holly, spuse Olivia râzând și dând din cap, nu o să răspund la asta. Ultima dată când am trecut prin așa ceva, prietena mea Lauren avea impresia că soțul ei este cel mai mare imbecil de pe fața pământului și i-am zis săptămâni la rând că poate să se descurce mult mai bine fără el și că e cel mai mare dobitoc, ca să nu mai spun că toate prietenele ei îl urau de moarte, și la puțin timp după aceea s-a împăcat cu el și nu a mai vorbit deloc cu mine de atunci.

— Deci crezi că este un dobitoc?

— Nu! Nu am spus asta. Nu spun nimic.

— Da, mă rog, dacă îl considerai minunat și dacă credeai că suntem făcuți unul pentru celălalt, nu ai fi avut nici o problemă să o spui, nu? Așa că o să-mi permit să citesc printre rânduri.

— Tot ceea ce pot să spun este că nu am înțeles niciodată relația voastră. Mi se pare că aveți personalități foarte diferite, dar opusurile se atrag și am mai văzut cupluri care sunt ca apa și uleiul, și totuși îndrăgostiți până peste cap. Se pare că dragostea învinge orice.

— Deci crezi că e un idiot arogant? spuse Holly, cu un zâmbet amar.

— Dar celălalt? dădu Olivia din cap, refuzând să comenteze. Are și el un nume? Ar putea fi o persoană pe care o cunosc?

Holly se înroși.

— Știam eu, oftă Olivia. Știam că e ceva între tine și Will. De fiecare dată când aduci vorba de el, ceea ce, apropo, o faci destul de mult în ultima vreme, în caz că nu ți-ai dat seama, și o faci și de față cu Marcus – de fiecare dată când îi spui numele, ai așa un aer visător...

— Și ce părere ai despre asta?

— Cred că Freud ar avea câteva lucruri de spus despre chestia asta. Am pierdut unul dintre cei mai buni prieteni, iar tu ești evident nefericită și neîmplinită de anumite lucruri din viața ta, așa că mă întreb dacă nu cumva tranferi, sau cum dracu' se spune, toate astea asupra fratelui lui Tom.

— Asta înseamnă că nu e ceva real? Și dacă ar fi vorba doar de un transfer, cum de tu nu simți nimic pentru el?

Olivia începu să râdă.

— Logica ta pare puțin nebunească, draga mea. Will nu este deloc genul meu de bărbat, îmi

fac griji doar pentru că ar putea fi o pasiune care a pornit de la pierderea lui Tom sau poate este mai puternică din cauza lui Tom și mă întreb dacă într-adevăr e ceva ce merită să-ți pună căsnicia sub semnul întrebării.

— Cu Freud sau fără Freud, dacă aș fi mult mai fericită cu Will sau cu cineva ca el? Dacă m-am căsătorit cu persoana nepotrivită?

— Crezi că ai fi mai fericită cu cineva ca el?

— Păi... nu.

— De ce nu?

— Păi, probabil că m-ar înnebuni. Doar îl știi, pentru numele lui Dumnezeu. Are treizeci și cinci de ani și nu are o slujbă decentă – e tâmplar-vagabond. Călătorește în străinătate timp de șase luni, doarme pe plajă, cu cortul, sau pe canapeaua vreunui prieten. E deștept și amuzant și incredibil de sexy, dar nu cred că ai găsi un soț mai prost nici dacă te-ai chinui.

— Deci, lăsând la o parte calitățile de potențial soț, ce te face să crezi că ai fi mai fericită cu cineva ca el?

Holly tăcu o vreme și se gândi. Într-un final, ridică ochii către Olivia și începu să vorbească, cu o voce tremurândă.

— Îmi e dor de un prieten. Îmi e dor să am un partener. Simt că eu și Marcus suntem două trenuri care trec unul pe lângă altul. Și mai mult decât atât, mi-e teamă că suntem incompatibili și că de când m-am căsătorit am încercat să fiu această... *nevastă* pe care și-o dorește el. Numai că eu nu sunt acea persoană. Nu este viața pe care mi-am dorit-o și nu așa vreau să îmi petrec restul zilelor.

— Ce îți dorești? Ce vrei să schimbi? Pentru că, Holly, din perspectiva mea, viața ta pare chiar uimitoare.

Olivia făcu un gest spre întreaga casă și Holly oftă.

— Știu, mă simt foarte nerecunoscătoare. Am doi copii superbi. Am o casă frumoasă și un dulap plin de haine de firmă, dar știi ceva? Nu-mi pasă de toate lucrurile astea. Simt că singurele momente când casa asta prinde viață, singurele clipe în care eu și copiii putem râde sunt acelea în care Marcus nu e aici, pentru că atunci când este acasă nu face altceva decât să latre la toată lumea, să dea ordine să ne purtăm altfel, să facem lucrurile altfel, să fim altfel decât suntem. Mă simt ca și cum sunt la închisoare când este el prin preajmă. Trebuie să merg pe vârfuri, pe coji de nucă, orice, doar să nu-l deranjez cu ceva. Știi, la început, imediat după ce ne-am căsătorit, credeam că o să îl pot schimba. Credeam că pot să scot aroganța aia din el, dar s-a înrăutățit. Și nu îi pasă decât de muncă. Chiar și atunci când vreau să am o discuție cu el, văd că nici măcar nu mă ascultă. Se gândește probabil la vreun afurisit de caz.

— Nu poți vorbi cu el? întrebă Olivia încet. Nu poți să porți o conversație și să îi spui toate astea? Desigur va înțelege și ați ajunge la un compromis.

— Poate, dădu Holly din umeri.

Dar ceea ce nu spunea era că pur și simplu nu mai avea voință pentru așa ceva.

— L-ai părăsi vreodată? întrebă Olivia peste ceva timp.

— Cred că mi-ar fi prea frică să o fac, oftă Olivia. Adică, e un avocat specializat în divor-

țuri, pentru numele lui Dumnezeu. Cred că ar fi un coșmar.

— Ei bine, atunci va trebui să găsești o modalitate să rezolvi problema. Vorbește cu el, Holly. Nu este prea târziu, trebuie doar să comunicați.

Saffron deschise ușa și toată lumea ridică privirea să vadă cine intră. Ea salută grupul de oameni pe care i-a cunoscut și îndrăgit în toți acești ani de când venea în această sală și luă un scaun pliant dintr-un dulap din colț, așezându-se în tăcere, undeva în spate.

A întârziat treizeci de minute, dar știa că e mai bine să participe la jumătate de întâlnire decât să nu vii deloc.

În timp ce se așeza, cineva îi întinse un carnetel, iar ea își notă numele și numărul de telefon, cea mai bună oră la care poate fi sunată și se gândi câteva secunde ce să scrie la rubrica „sentimente”. Într-un final scrise *nervoasă*, după care se aplecă să pună caietul pe masă, apoi își scoase agenda din geantă, căutând repede pasul pe care îl citiseră mai devreme. *„Pasul trei: Am luat o decizie să ne lăsăm voința și viața în voia lui Dumnezeu, așa cum îl înțelegem noi.”*

P. nu era acolo. Zburase la New York pentru a participa la o ședință de pre-producție pentru filmul său și, deși o invitasese și pe ea, n-avusese cum să se ducă pentru că, la rândul ei, trebuia să fie la o ședință a doua zi – cel mai de succes producător al celui mai de succes film al anului trecut o solicitase în legătură cu rolul feminin din următoarea lui producție. Dacă primea rolul, va fi cea mai mare șansă din cariera ei și asta o va catapulta la un cu totul alt nivel. Voiau să vadă dacă poate

mima un accent sudist autentic și, potrivit impresarului ei, dacă putea, va deveni femeia momentului.

Își petrecuse ultima săptămână lucrând zi-lumină cu logopedul plătit de impresarul ei, înțelegându-se cu el să-i ramburseze banii din următorul ei film, care, spera ea, va fi acesta.

P. îi trimisese flori și un bilețel prin care îi ura succes, sunase să-i spună că îi este dor de ea apoi o făcuse să râdă descriindu-i ce pierdea pentru că nu era în apartamentul lui de la Carlyle.

Avea nevoie de o întâlnire astăzi și o întâlnire la care să nu fie distrasă de prezența lui P. Își dăduse seama că P. distrăgea atenția tuturor, inclusiv unui număr de actrițe tinere care, era sigură, apăreau doar pentru a fi remarcate și care își petreceau timpul făcându-i ochi dulci sau încolțindu-l în pauza de cafea.

— Bună, eu sunt Saffron, sunt o alcoolică în recuperare și sunt recunoscătoare pentru asta.

Ciudat cât de ușor se rostogoleau acele cuvinte de pe buzele ei. Prima dată când fusese nevoită să le rostească, nu reușise.

Spusese:

— Bună, sunt Saffron și presupun că sunt aici pentru că beau.

Nu putea să spună cuvântul *alcoolică*, pentru că negarea și rușinea îi erau atât de puternice, încât era fizic incapabilă să îl pronunțe.

Și acum era atât de ușor să spună aceste cuvinte, chiar dacă, de curând, începuse să se îndoiască de adevărul lor.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea, dar mă bucur enorm să fiu aici. Nu eram aici când

s-a citit pasul la care suntem, evident, și am frunzărit puțin broșura, dar simt nevoia să vorbesc despre starea mea de astăzi, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Știți, de ani întregi, am avut parte de zile curate în care am fost trează. Am jurat că nu mă voi mai întoarce la situația în care eram când am venit aici prima dată. Un timp îndelungat, mi-a fost foarte ușor să fiu înconjurată de alcool fără să mă gândesc nici o clipă la asta. Și presupun că m-am obișnuit cu asta. Aici auzi mereu că este un program simplu, dar nu este deloc ușor, și că funcționează dacă depui puțin efort și presupun că, stând astăzi aici, îmi dau seama cât de adevărat este. Pentru că nu prea mi-am mai dat silința. Sunt ca omul acela care spune „Mulțumesc că m-ai adus până aici, Doamne, de aici mă descurc singur“.

Grupul izbucni în râs la auzul acestor cuvinte și Saffron făcu o pauză înainte de a continua.

— Cred că în ultima vreme am încercat să rezist pe cont propriu. Și nu funcționează. În ultima vreme, vin la întâlniri regulat și vorbesc despre cum nu parcurg pașii, cum nu muncesc, cum abia dacă îmi sun sponsorul, cum citesc literatura doar când sunt disperată, dar nu am voința să fac mai mult. Și, deși nu beau, mai nou am început să privesc oameni în restaurante care beau, de exemplu, câte un pahar de vin, și mă gândesc: *Aș putea face și eu asta. De ce să nu beau și eu un pahar de vin la cină? Sunt sigură că aș putea face asta.*

Grupul începu să râdă din nou.

— Și, deși știi că nu pot să o fac, câteodată cred că pot, și trebuie să recunosc că sunt la

limită, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Și apoi ar mai fi și relația în care sunt implicată...

Nu îi spuse numele, amintindu-și sfatul dat de sponsorul ei cu mult timp în urmă: *Nu vorbi despre el la întâlniri decât în termeni foarte generali. În ciuda principiului anonimității, toată lumea adoră să vorbească, să bârfească, iar acesta este un secret mult prea mare pentru ca oamenii să îl țină doar pentru ei. Ai grijă. Ai foarte mare grijă.*

Totuși, erau oameni care știau sau credeau că știu. Nimeni nu avea dovezi, dar câțiva văzuseră felul în care se priveau unul pe celălalt. Unii observaseră apropierea dintre ei chiar și atunci când stăteau în capete diferite ale camerei și chiar când făceau eforturi importante pentru a se evita în timpul pauzelor de cafea și după întâlniri.

— Mă chinuie puțin în prezent. Știu că trebuie să învăț să accept. Că lucrurile stau așa cum stau și că nu poate fi tot timpul alături de mine, dar este pur și simplu al dracului de greu. Și mâine am o probă grea și mi-e cam frică de ea, și...

Saffron oftă îndelung.

— Vedeți? Așa mi se întâmplă când nu mă concentrez asupra programului. Viața devine coșcotoasă. Dar sunt aici și am auzit ceea ce aveam nevoie să aud. Trebuie să mă rog pentru puterea de a îmi lăsa viața și voința în grija unei puteri superioare. Pentru că, în final, eu nu dețin controlul și toate se vor întâmpla așa cum trebuie să se întâmple, iar eu trebuie să îmi amintesc asta. Și îmi iau angajamentul în fața grupului astăzi că mă voi duce acasă și voi începe să lucrez pasul din nou. Îi promit de mult timp sponsorului meu că o voi face, dar acum promit

în fața voastră. Oricum, spuse ea, privind cronometrul pe care îl ținea în mână, timpul a expirat. Mulțumesc tuturor pentru susținere și vreau să spun că sunt foarte recunoscătoare că am un loc pe care să îl numesc acasă și oameni care să mă asculte.

După aceea, o fată pe care Saffron o mai văzuse doar de vreo două ori, s-a apropiat de ea. Era frumușică, îmbrăcată ca orice altă actriță din Los Angeles și ceva în privirea ei îi spunea lui Saffron că nu e tocmai de încredere.

— Bună, eu sunt Alex, spuse ea, luând-o pe Saffron în brațe.

Saffron nu se simțea foarte în largul ei în acea ipostază, dar se gândea că este vorba de răceala ei englezească. Era pregătită să accepte îmbrățișările prietenilor, ale colegilor de la întâlniri, pe care îi cunoștea de ani de zile, dar să fie luată în brațe de o străină, într-un mod atât de intim, nu i se părea ceva tocmai sincer.

— Voiam doar să îți mulțumesc, spuse Alex, retrăgându-se și privind-o pe Saffron în ochi. Tot ce ai spus m-a mișcat. A fost ca și cum vorbeai despre mine.

— Mulțumesc, spuse Saffron, propunându-și să nu judece și încercând să găsească o parte din Alex pe care măcar să o placă.

— Și ai o probă mâine? Ce palpitant! Pentru ce este?

Saffron simți cum i se micșora inima. Bineînțeles. Nici nu se aștepta la altceva.

— Un film, spuse ea.

— Și eu am o probă mâine pentru un film! minți Alex cu pricepere. Pun pariu că este același. Cum se numește?

Ca și cum aș fi proastă, se gândi Saffron, zâmbind politicos.

— *Remake-ul de la Vrăjitorul din Oz*, spuse ea. E producția lui Spielberg și eu dau probă pentru rolul lui Dorothy.

— Și eu! Păi, baftă, poate ne vedem acolo, spuse Alex.

Și cu asta, aproape că zbură pe ușă, probabil în grabă să își sune impresarul să afle cum poate obține o probă. Saffron zâmbi în sinea ei în timp ce își ridica geanta. Păcat că nu se face un *remake* după *Vrăjitorul din Oz*. Își imaginează cum Alex sună la Dreamworks, cerând să fie primită la audiție.

Acasă, Saffron găsi un mesaj de la Paul. Nimic important, spunea el, doar că văzuse reluarea unui film mai vechi de-al ei pe cablu și că se gândea la ea și se întreba cum îi merge. Zâmbi și ridică receptorul ca să-l sune, îi lăsă un mesaj, după care formă numărul lui Holly și îi lăsă și ei un mesaj.

Iubea Los Angelesul și viața pe care o construise aici, dar faptul că reîntâlnise această bucată imensă din trecutul ei îi provocase un dor de casă de o amploare la care nu se așteptase. Nu dor de Londra, pentru că numai Dumnezeu știa că petrecuse destul timp acolo, ci dor de prieteni. De prieteni adevărați. Prieteni care nu îi sunt rivali, care nu se prefac doar pentru a găsi de muncă și nu o judecă pentru cât de celebră este.

I se făcuse dor de oamenii care o cunoșteau pe vremea când începuse totul. Care o cunoscuseră când era o adolescentă ciudată, cu apa-

rat dentar. De acei prieteni care o ținuseră de frunte în nopțile când băuse mai mult de cât ar fi trebuit, nopți pe care și le petrecea cu capul aplecat deasupra toaletei. De acei prieteni i se făcuse dor. Prieteni precum Paul, Olivia și Holly.

Sunând-o pe Olivia, Saffron se pregătea să lase încă un mesaj, dar Olivia răspunse.

— Alo?

— Olive Oil? Sunt Saffron.

Olivia începu să râdă.

— Doamne, uitasem complet că îmi spuneai Olive Oil. Ce tare! Unde ești?

— În Los Angeles. Plictisită. Mi-e dor de Anglia și de vechii mei prieteni. Tu ce faci?

— Nu foarte bine, de fapt. Am ceva la stomac și vomit de câteva zile încoace.

— Intoxicație alimentară sau un virus?

— Cred că virus. Intoxicația nu trece după o zi?

— Cred că depinde cât de gravă este. Ar trebui să mergi la un doctor. Doar dacă nu... spuse Saffron, apoi făcu o pauză dramatică, ești cumva însărcinată.

— Puțin probabil, râse Olivia, dar apoi culoarea îi dispăru din obraji.

Capitolul optsprezece

— Ce bucurie, spuse Maggie, acoperind mâna lui Holly cu mâna ei. După atâția ani în care nu te-am văzut, acum parcă ești din nou fiica mea, parcă faci din nou parte din familie. Și să te văd alături de copiii tăi, acum că ești și tu la rândul tău mamă, râse ea. E minunat, Holly, și mă bucur foarte mult că m-ai invitat la prânz. Nu am ieșit nicăieri de când a murit Tom și mă bucur că am putut să ies cu tine.

— Și mie îmi pare bine că ești cu mine astăzi, zâmbi Holly, cu o urmă de tristețe. Mă bucur foarte mult să te văd și să pot fi alături de tine. Nici nu mi-am dat seama, de-a lungul anilor, cât de mult mi-au lipsit discuțiile noastre. Îți amintești cum stăteam ore întregi la masa din bucătărie, vorbind despre problemele mele și tu îmi dădeai sfaturi, iar Tom dădea ochii peste cap, bombănea și se ducea sus să-și pună căștile pe urechi pentru a ne acoperi râsetele cu muzica lui Pink Floyd?

Maggie dădu din cap și închise ochii, aducându-și aminte, plăcerea și durerea amintirii

făcând-o să îi scape o lacrimă, în ciuda zâmbetului de pe buzele ei.

— Cred că a fost mereu puțin gelos pe relația noastră, spuse Maggie. Pe cât de ușor îți era ție să apelezi la mine. Tom nu s-a prea priceput niciodată să ceară ajutor.

— Asta pentru că nu a avut niciodată nevoie, spuse Holly, făcând-o pe Maggie să râdă. Mă bucur atât de mult să te văd. Mă întreb cum de m-am descurcat fără tine toți anii ăștia. Să știi că mereu te-am simțit mai mult ca pe o mamă decât pe mama mea.

— Cealaltă mamă a ta, așa îmi spuneai, zâmbi Maggie. Îți amintești?

Holly dădu din cap și zâmbi.

— Am fost mereu cu sufletul alături de tine, Holly, spuse Maggie, dintr-odată serioasă. Păreai mereu pierdută pe vremea aia. Atât de nefericită.

— Da? întrebă Holly șocată.

Bineînțeles, așa se simțea pe dinăuntru, dar se simțea atât de ca acasă la Maggie și Peter, încât nu se aștepta ca ei să fi observat. Credea că mascase totul foarte bine.

— Peter spunea mereu că vei fi o frumusețe când vei crește, spuse Maggie, privind în gol. Și deși vedeam și eu posibilitatea asta, nu știam dacă îți vei atinge potențialul, pentru că erai atât de stânjenită în pielea ta pe vremea aceea. Nu păreai niciodată relaxată, nu mi se părea că îți place de tine și nu puteam fi sigură că vei putea să preiei controlul asupra ta, să te simți bine în pielea ta și să fii mândră de cine ești.

Urmă o pauză lungă, în care Maggie o îmbrățișă pe Holly cu un zâmbet larg.

— Și, bineînțeles, continuă ea, uită-te la tine! Atât de frumoasă și de plăcută și, în sfârșit, sigură pe tine.

— O, Doamne, Maggie. Cum poți spune asta? Cum de crezi așa ceva, cum de ai atâta încredere în mine, când eu nu am?

— Nu ai? se încruntă Maggie. Ba ai, draga mea. Se vede clar pe tine.

— Poate în anumite privințe, dar sunt momente când mă trezesc și nu știu cine sunt și ce vreau. Dacă asta este viața pe care ar trebui să o trăiesc.

Maggie se sprijini de spătarul scaunului și dădu din cap.

— Aaa, zâmbi ea într-un final. Sună a criza vârstei mijlocii.

Holly se aplecă în față, cu o figură alertă. Criza vârstei mijlocii. Ea doar glumise pe tema asta când îi vorbise lui Will. Cum era posibil să aibă parte de criza vârstei mijlocii la treizeci și nouă de ani, nu trebuia ca asta să se întâmple la patruzeci? Dar criza suna verosimil. Suna chiar corect, și dacă asta era, de fapt, o criză a vârstei mijlocii, atunci desigur existau modalități de a o depăși, feluri de a trece peste ea fără să-și dinamiteze viața și să se uite cum bucățele din ea aterizează te miri unde.

— Chiar crezi că ar putea fi asta?

— Eu am avut una când aveam treizeci și nouă de ani, zâmbi Maggie. Exact cât ai tu acum. De fapt, erai și tu prin preajmă atunci. Mă mir că nu ți-ai dat seama, că nu ai văzut că e ceva în neregulă, având în vedere cât de receptivă erai.

— Eram? Câți ani avem?

— Tu și Tom aveți cincisprezece ani. Era la puțin timp după ce ai venit tu în familie. O

perioadă îngrozitoare. L-am făcut pe Peter să treacă prin situații îngrozitoare, dar înțeleg de ce s-a întâmplat, așa cum înțelegeam și atunci, deși eram într-o situație puțin diferită.

— Cum adică?

— Dacă îți aduci aminte, m-am căsătorit cu Peter la douăzeci și trei de ani. Un copil. M-am căsătorit cu el pentru că îmi doream cu disperare să devin adult, să am propria mea casă, copiii mei, și doar așa credeam că se poate.

— Și nu erai îndrăgostită de el?

Holly spera să își audă propria poveste, că Maggie va fi o oglindă pentru viața ei cu Marcus, că îi va reda speranța într-un final fericit, pe care era sigură că Maggie îl trăiește cu Peter.

— O, draga mea, bineînțeles că îl iubeam, se încruntă Maggie. Eram îndrăgostită până peste urechi. Chiar și când avea acei perciuni blănoși. Îl credeam cel mai arătos, atrăgător și delicios bărbat pe care îl întâlnisem. Să nu cumva să îi spui asta, dar câteodată aveam niște fluturi în stomac înainte să vină să mă ia de la ai mei în asemenea hal, încât vomitam.

Holly mări ochii și râse.

— Îl adoram, dar m-am căsătorit prea devreme cu el. Era prima mea relație serioasă și ne-am căsătorit la un an după ce ne-am cunoscut. Iar eu credeam că nu mă voi mai uita niciodată la un alt bărbat.

Holly trase scurt aer în piept.

— Vrei să spui că te-ai uitat? Ai avut o aventură? spuse ea, aproape șoptit.

Maggie zâmbi.

— Nu, dragostea mea. Nu am făcut asta. Nu aveam o legătură cu altcineva. Era vorba de

dorința de a fi din nou tânără, de a nu mai fi mama unor adolescenți, de a nu mai fi îngropată până la brâu în rufe murdare și gătit și curățenie.

— Dar îți place la nebunie să gătești... păreai mereu foarte fericită când eram eu la voi. Nu am văzut niciodată nefericire pe chipul tău.

— Îmi place foarte mult să gătesc, dar mă înscrișesem la un curs de desen de la școala de artă și toate prietenele mele erau tinere și la modă. Chiar și cele care erau de-o vârstă cu mine își făcuseră o viață foarte diferită, vieți care nu includeau adolescenți rebeli și mese pentru șeful soțului acasă. Nu voiam să mai fiu eu, voiam să fiu ca ele, voiam să pășesc pe urmele altcuiva.

— Și ce s-a întâmplat?

— Aveam de gând să plec. Nu pentru că nu îl mai iubeam pe Peter, ci pentru că aveam nevoie de spațiu să-mi dau seama ce voiam, oftă Maggie, amintindu-și. Dumnezeuule mare, Holly, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. Îmi e greu să îmi amintesc toate chinurile prin care l-am obligat pe Peter să treacă.

— Cum a reacționat?

În timp ce puneă această întrebare, Holly se gândea la Marcus. Cum ar reacționa el? I-ar păsa? Oare o mai iubea? A iubit-o vreodată?

— A pus piciorul în prag și a spus nu. În nici un caz nu. Nu avea de gând să îngăduie așa ceva. A spus că pur și simplu nu este ceva de acceptat. A spus că nu avea de gând să tolereze felul în care plecarea mea îl va afecta pe Tom, pe Will și pe el, și că toată lumea avea toate din când în când, și că dacă eu credeam că el nu își dorea câteodată să fugă la clubul Playboy, să alerge după fotomodele blonde, așa face bine să mă mai gândesc. A spus că o căsătorie e pentru

toată viața și că asta însemna un angajament. Înseamnă suișuri și coborâșuri, nu doar șampanie și trandafiri. Și nu era tot timpul plictisitor și îngrozitor. Că totul trece și că dragostea, iubirea adevărată, înseamnă să iei furtuna în piept și să devii mai puternic după asta.

Holly mări și mai mult ochii, ascultând povestea.

— Așa că ai rămas.

— Bineînțeles că am rămas, zâmbi Holly. Nu eram foarte hotărâtă la început, dar sincer, partea aceea cu el care seducea fotomodele mă speriasse puțin. Una era să mă imaginez pe mine singură, dar era cu totul altceva să-l văd pe el că fuge cu vreo fufă blondă. De asemenea, spuse Maggie, aplecându-se spre Holly, mi-a plăcut la nebunie de el când a devenit dur.

Holly izbucni în râs.

— E adevărat.

— Și nu ai regretat asta niciodată?

Râsul dispăru și Holly deveni gânditoare.

— Nu, draga mea. Nu am regretat niciodată. Suntem căsătoriți de peste patruzeci de ani și este exact așa cum a spus el, zise ea, apoi făcu o pauză și zâmbi către Holly. Dar asta, draga mea Holly, este povestea mea și numai a mea. Dacă experiența mea te poate ajuta în vreun fel, așa să fie, dar orice te așteaptă pe tine, va fi doar experiența ta și nimeni nu îți poate spune ce să faci.

Holly oftă și coborî privirea pe masă.

— Asta nu mă ajută deloc, Maggie.

— Știu, iubito. Nici nu are cum. Vor veni și răspunsurile tale. Ai încredere că timpul și experiența îți vor spune ceea ce ai nevoie să aflii.

— Chiar ești cealaltă mamă a mea, nu ? zâmbi Holly.

— Adică ?

— Adică mama mea ar fi stat acolo și mi-ar fi spus exact unde greșeam și ce trebuia să fac să repar ce nu merge.

— Nu e rolul meu să te judec, Holly.

— Acum vorbești ca Tom.

— Așa spune și Will mereu.

La auzul numelui lui, Holly roși ușor. Voia să vorbească despre el cu Maggie, să afle... ce? Ceva. Orice. Dacă Maggie știa ceva. Dacă el îi vorbise lui Maggie despre ea. Oare Maggie ar fi crezut altceva despre călătoria pe care Holly trebuia să o facă și despre rezultatul ei dacă ar fi știut că Will, propriul ei fiu, era catalizatorul acestei furtuni de emoții și sentimente?

Maggie o privea pe Holly cum roșește și nu știa ce să creadă sau dacă să spună ceva. Pentru că dacă Tom era fiul minunat, grijuliu și constant, Will era cel iresponsabil, iritant și totuși copilul adorat al familiei.

Ca mamă, nu ai voie să ai preferați. Dacă ar fi întrebat-o cineva pe Maggie – înainte de asta, bineînțeles, înainte de ce s-a întâmplat cu Tom – pe cine iubește mai mult, ar fi dat din cap oripilată și ar fi spus că îi iubește pe amândoi la fel, că îi iubește în mod diferit, dar pe nici unul mai mult sau mai puțin decât pe celălalt.

Dar nu era tocmai adevărat. Tom avea mereu un loc special în inima ei, ca primul ei născut, o legătură care nu putea fi repetată. Dar ceva în sufletul ei se schimbase în momentul în care se născuse Will, apăruse o dragoste atât de

copleşitoare, atât de puternică prin puritatea ei, încât i se părea că descoperă pentru prima dată că o astfel de iubire poate exista.

Când era bebeluş, îl urmărea pe Will cu privirea, îi admira faţa care i se schimonosea de râs. Şi el râdea mereu, era cel mai fericit, cel mai amuzant, cel mai şmecher bebeluş pe care îl văzuse vreodată.

Iar el îşi iubea mama. O, cum îşi iubea mama! Maggie spunea, ani la rând, că el s-ar fi băgat la loc în burta ei dacă ar fi putut. Şi era adevărat. Oriunde era, orice făcea, Will era lângă ea sau călare pe ea, strângând-o în braţe şi acoperind-o cu sărutări.

— Te iubec, mami, spunea el la doi ani, acesta fiind aproape singurul lucru pe care putea să îl spună.

— Şi eu te iubec, spunea ea.

Iar el repeta cuvintele din nou şi din nou. Ar fi putut să o ţină aşa ore întregi.

Şi când se supăra pe el sau ridica tonul la el, se uita la ea, cu ochi mari, şi spunea:

— Mami, de ce eşti rea cu mine?

Şi orice era instantaneu iertat.

Poate că, îşi spunea ea adesea, de aceea avea un loc special în inima sa. Pentru că el nu i-a dat de ales. Tom fusese mereu stoic, independent. Tom o iubea, bineînţeles, dar nu avea nevoie de ea. Iar Will avusese mereu nevoie de ea. Încă mai avea.

Şi acum, când avea treizeci şi cinci de ani, era, chipurile, independent şi ar fi trebuit să îşi vadă de viaţa lui. Maggie ştia că ar face orice pentru Will.

Şi cel mai rău era – lucrul la care încerca din răsputeri să nu se gândească, lucrul pe care nu

îl spusese nimănui cu voce tare – că în mijlocul nopții, când stătea trează, când se chinuia cu durerea de a-l fi pierdut pe Tom, gândul care i se înfiripa foarte des în minte era următorul: ce bine că nu i se întâmplase lui Will! Cel puțin Will este încă aici.

Will, care lăsa o urmă de inimi frânte oriunde mergea, pentru care se ruga să-și găsească fericirea într-un final, care în mod evident avea o aventură cu draga, frumoasa Holly. Will, care în mod evident și frustrant, constituia forța din spatele crizei prin care Holly își imagina că trece căsnicia ei.

Dumnezeule, se gândi ea. Ce ar trebui să spun? Dar cuvintele ieșiră fără să le gândească, pentru că stătuse de vorbă de multe ori cu femei care nu erau Holly, dar care erau topite după Will, îndurerate de frica lui de atașamente și incapacitatea lui de a le iubi așa cum îl iubeau ele, frustrate pentru că el nu putea fi bărbatul care își doreau ele să fie. Și acum era față în față cu Holly.

Draga, frumoasa Holly, care era căsătorită și avea copii, nu trebuia să își pună speranțe sau orice altceva în dragul și incorigibilul Will.

— Ai grijă, spuse ea încet, dintr-odată.

Roșeața ușoară din obrajii lui Holly se intensifică.

— Ce vrei să spui? spuse Holly repede.

— Mă refer la Will, draga mea.

Holly încercă să râdă.

— Maggie, nu se întâmplă nimic cu Will. Suntem doar prieteni. Cu siguranță nu este el motivul acestei... crize.

— Dragă fată, nu te judec și, dacă greșesc, sper să mă ierți, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Dar dacă Will are orice legătură cu faza prin care treci tu, și este foarte posibil să nu aibă, dar dacă are, te rog, draga mea, nu face schimbări, nu face nimic în ideea că Will este bărbatul potrivit pentru tine.

Holly era uluită. Umilită. Își dorea ca pământul să se deschidă și să o înghită.

— Eu n-am... începu ea. Nu aș... adică...

Și nu putea să continue, pentru că minciunile i se vedeau scrise pe față.

Maggie se aplecă în față, îi ridică bărbia lui Holly cu mâna, forțând-o să o privească.

— Draga mea fată, te iubesc și vreau să fii fericită. Și îl iubesc pe fiul care mi-a mai rămas mai mult decât orice altceva pe lume. Și da, ca mama lui, pot spune cu mâna pe inimă că nu te poți baza pe el. Este nemaipomenit de frumos și de amuzant și de încântător, dar e cea mai proastă alegere când vrei să ai o relație. Dacă el este motivul nemulțumirilor tale și ai de gând să renunți la căsnicia ta pentru că îți imaginezi că ai un viitor alături de Will, nu vei sfârși cu bine.

A urmat o tăcere, apoi Holly și-a întors privirea din ochii lui Maggie, iar aceasta și-a luat mâna de pe bărbia ei, oftând.

— Dacă greșești? spuse Holly, cu inocența unei fete de șaisprezece ani. Dacă eu și Will suntem făcuți unul pentru celălalt?

— Of, draga mea, spuse Maggie, cu tristețe în voce. Chiar crezi asta?

— Nu! spuse Holly, hotărâtă. Nu, nu cred. Nici măcar nu știu de ce am spus asta. Eu doar... Nu știu. Mi se pare că nu mai știu nimic, decât

că sunt dată peste cap și că simt că urmează schimbări majore și nu mai știu ce să fac. Oricum, se uită ea dintr-odată la Maggie, am crezut că mi-ai spus că nu mă vei judeca.

Maggie rânji.

— Nu te-aș judeca niciodată, dulce Holly. Dar în calitate de mamă a lui Will mi-e teamă că trebuie să îl judec pe el. E de datoria mea.

— Deci nu ar trebui să-l părăsesc pe Marcus și să fug în Bahamas sau unde naiba se duce Will iarna viitoare? încercă Holly să glumească.

— Dacă asta simți că trebuie să faci, părăsește-l pe Marcus, dar fă-o pentru motivele corecte. Nu pentru Will sau oricine altcineva. Nu o face pentru a cădea în brațele altcuiva, fă-o, dacă ajungi să faci asta, pentru că ești absolut sigură că ești nefericită, că nu vei fi niciodată fericită dacă rămâi în situația asta. Pentru mine, acesta este singurul motiv întemeiat.

— Dar, când erai pe punctul de a-l părăsi pe Peter, cum ți-ai dat seama că vei fi din nou fericită?

Maggie dădu din umeri.

— Cred că pentru că fusesem atât de fericită înainte. Părea ceva temporar. Îl iubeam încă, aveam doar nevoie să mă re-îndrăgostesc de el.

— Și dacă... începu ea, punând încet ceașca înapoi pe masă. Dacă nu ai fi fost niciodată îndrăgostită de el?

Te-am iubit vreodată? se gândea Holly în aceeași seară, când erau la Automat, luând cina cu un cuplu pe care îl cunoscuseră la grădinița lui Daisy, o mamă care se dăduse peste cap să se împrietenească cu Holly pe parcursul ultimelor

două luni, care o invita săptămânal pe Daisy să se joace cu fetița ei și care acum sugerase să iasă în oraș cu tot cu soții lor.

Holly vorbea cu mama – Jo – despre una dintre educatoarele fetițelor, doamna Phillips. Vorbeau despre dădace și despre alte mămici din clasă. Despre opțiunile lor în ceea ce privea școala primară la care să le trimită pe fetițe. Marcus și Edward vorbeau despre serviciu – Edward este avocat pledant – iar când se serveau felurile principale de mâncare, cei patru ajunseseră într-un final să vorbească cu toții. Jo îi întreținea cu povești despre cum se cunoscuseră ea și Edward, în timp ce Marcus oferea propria lui versiune despre felul în care el și Holly se întâlniseră.

Ea îl privea cum vorbea, dându-și seama că de fiecare dată când încerca să intervină pentru a-l corecta sau ca să adauge ceva, el o oprea subtil, ridiculizând-o sau nebăgându-i comentariile în seamă, ca și cum ar fi fost complet irelevante. Și până la urmă, s-a trezit că face ceea ce făcea întotdeauna – dădea înapoi.

Așa că, în loc să se implice în conversație în această seară, îl privea pe Marcus și se întreba dacă l-a iubit vreodată.

Oricum, ce e dragostea? se trezea gândindu-se. Maggie vorbea astăzi despre cum îl iubea pe Peter, despre cum era îndrăgostită de el, despre cum pierduse pentru un timp sentimentul și despre cum reușise să se re-îndrăgostească. Dar cum poți să te re-îndrăgostești, dacă nu ai nimic de la care să pornești?

Holly știa că nu fusese îndrăgostită de Marcus, nici măcar la început, dar credea că va începe să îl iubească la un moment dat și că asta va fi de

ajuns. Știa că nu avea parte de pasiune, de fericire, dar credea că aceste lucruri duc la durere și disconfort și viața părea mai sigură fără ele.

Dar viața ei era atât de sigură acum încât devenise foarte plictisitoare. Nu iubea nimic la Marcus și erau puține lucruri care-i plăceau la el. Își dădea seama că lucrurile pe care i le spusese Oliviei despre căsnicia ei erau adevărate. Ei doi nu sunt parteneri. Nu sunt nici măcar prieteni.

Și dacă nu sunt parteneri, nici prieteni, nici iubiți – chiar dacă este obligată să facă sex cu el când este obligată, pentru că Marcus nu acceptă refuzul – atunci ce sunt?

Și care ar putea fi rostul, până la urmă?

Olivia stătea la coadă la farmacia Boots, strângând testul de sarcină la piept. Era convinsă că cineva cunoscut va intra și o va vedea și o va surprinde în această situație oribilă – o situație al cărei deznodământ îl știa deja.

Testul era doar o formalitate.

Nu se protejase, nu știuse cum să deschidă subiectul. Pentru că fusese implicată într-o relație timp de șapte ani, uitase care erau regulile, uitase cum se joacă jocul. În plus, când era cu George lua anticoncepționale și nu trebuia să își facă griji în legătura cu contracepția. Și să aducă vorba de prezervative de la început nu părea cumva potrivit.

Și era ziua de după ce se terminase ciclul, deci era aproape sigură că va fi bine. Cine rămâne însărcinată în ziua opt, pentru numele lui Dumnezeu? Era ceva aproape imposibil, din punct de vedere fizic, cu siguranță...

Dar acum își dăduse seama că nu era imposibil. S-a dus acasă cu inima strânsă și apoi începu să tragă cu ochiul către bețișor, încercând să citească o revistă cât timp aștepta ca testul să se defînitiveze, dar nu reuși să citească decât câteva secunde și, uitându-se, văzu deja începutul unei linii albastre.

O, Doamne. Fă să fie o greșeală, te rog. Te rog, fă să fie un pozitiv greșit, dacă există așa ceva. Deschise celălalt pachet, urină pe băț și, din nou, iată. Nu existau dubii. Olivia, cea care nu își dorise niciodată copii, care era singură și care nu avea destui bani pentru a crește un copil, chiar dacă ar fi vrut, era însărcinată. Așa cum stătea scris, albastru pe alb. Fără îndoială.

Însărcinată.

Capitolul nouăsprezece

Saffron întinse mâna după telefon, cu ochii împăienjeniți, dărâmând receptorul și înjurând în timp ce se apleca pentru a-l ridica de lângă pat.

— Alo?

Era încă pe jumătate adormită când deschise un ochi pe jumătate pentru a vedea ceasul digital de pe noptieră. Cinci treizeci și șase. Cine dracu' sună la ora asta?

— Saffron Armitage?

— Da?

— Sun din partea *National Enquirer*. Publicăm un articol în următoarea ediție despre aventura dumneavoastră cu Pearce Webster și vrem să știm dacă doriți să faceți vreun comentariu.

— Ce?

Saffron se ridică în vârful oaselor și începu să tremure, apoi trânti telefonul.

Telefonul sună din nou peste câteva secunde.

— Bună dimineața, sunt Jonathan Baker de la *E! Online*. Publicăm un articol în ediția din această dimineață despre relația dumneavoastră cu Pearce Webster. Vreți să ne spuneți...

Saffron închise din nou telefonul și se ghemui în pat, sub pătură, în timp ce telefonul suna. Și suna. Și suna.

De fiecare dată, lăsă robotul telefonic să răspundă. Erau jurnaliști care îi lăsau mesaje și apoi, peste zece minute, cineva sună la ușă. Dădu jaluzele puțin la o parte și văzu speriată mai multe echipe de știri adunate în fața casei sale, până în stradă. Jurnaliști care beau cești de cafea de la Starbucks, cu microfoane sub braț, așteptând ca ea să iasă din casă.

— Căcat! șopti ea, ascunzându-se într-un colț al camerei și legănându-se înainte și înapoi. Luă telefonul mobil și formă numărul singurei persoane care putea să o scoată din nebunia asta.

P.

— Ai idee ce norocoasă sunt să am un soț ca tine?

Anna își desfăcu brațele în timp ce Paul îi puneă cana cu ceai pe noptieră, apoi se aplecă peste ea, sărutând-o prelung.

— Dar tu știi ce norocos sunt eu să te am pe tine? spuse el, întorcând capul pentru a-și linge marmelada de pe degete.

— Deci, bărbatul meu norocos, ce spui de White Barn Fields?

Anna stătuse în pat, așteptându-l pe Paul să se întoarcă cu cornuri proaspete și cu ziarele de duminică, gândindu-se cum să repare casa cu puținii bani pe care îi mai aveau.

— Te gândești la asta ca la un proiect, nu-i așa? zâmbi Paul către ea, atotștiutor.

— Mă gândesc, dragul meu, că vreau să iau o pauză din a mă gândi la sarcină și adopție și

copii. Vreau să trăiesc o vreme fără să mă gândesc la cât de incompletă este viața noastră, când de fapt nu este deloc incompletă, deci da, din acest punct de vedere, mă gândesc la toată treaba asta ca la un proiect minunat. Înțelegi, dragostea mea? Vreau să îmi redefinesc viața înainte să reiau nebunia cu copiii și dacă ne concentrăm asupra acelei case ar putea fi exact ceea ce am – avem – nevoie.

— Mă bucur, spuse Paul, după o pauză lungă. Și cred că ai dreptate. Simt că viețile noastre s-au învârtit prea mult în jurul unei posibile sarcini și avem nevoie de o pauză. Întrebarea este dacă putem să facem asta noi înșine.

Anna se ridică și se sprijini de o pernă și puse repede unt și marmeladă pe unul din cornuri.

— Uite cum stă treabă, spuse ea, mestecând încet. Nu avem cum să facem ceea ce intenționam inițial. Oricât de minunate erau planurile lui Phil, nu mai avem bani, acum, după tratamente, și nici nu știu dacă este momentul să facem renovări majore. Dar, continuă ea, după o pauză, nu ne trebuie foarte mult să o facem locuibilă și doar pentru că nu va arăta ca din paginile revistei *Casa și grădina* nu înseamnă că nu ar putea fi un loc frumos unde să putem evada.

— De ce crezi că am avea nevoie?

Anna reluă lista, enumerând pe degete.

— Lucrul pe care cu siguranță trebuie să cheltuim bani este baia.

— Adică nu vrei să ne mutăm și să folosești haznaua? rânji Paul.

— Exact. Așa că dacă am găsi un instalator care să repare instalația în acea baie inutilă de lângă dormitorul principal, am avea o baie. Și

am putea face una și jos. Dacă un instalator face munca asta și pune țevile și restul, noi am putea să punem faianța și pardoseala și am putea vopsi. Bucătăria are nevoie de îmbunătățiri mai mult decât orice altceva. Mi-ar plăcea să înlocuiesc totul, dar nu avem bani pentru asta, așa că pentru moment am putea să vopsim dulapurile și să înlocuim plasticul acela cu lemn și să punem faianță albă în spate și niște aplicații noi pe dulapuri, o să le facă să arate cu totul altfel. Și am găsit un site pe Internet unde se vând mese industriale din oțel inoxidabil pe nimic, ceea ce ar fi perfect. După aceea, continuă ea, aproape fără să respire, putem să vopsim pereții și să șlefuiм podelele și poate să mai dăm un strat de lac.

— Care „noi”? o privi Paul uimit. Vorbești despre vopsit și despre pus faianță și șlefuit. Când ai pus tu faianță ultima dată?

— Înainte să încep *Fashionista*, dragul meu. Înainte făceam eu totul cu mâna mea. Mi-am făcut primul apartament din Londra cu Bob, constructorul.

Paul râse.

— Spune-mi te rog că ăla nu era numele lui adevărat.

— Ba chiar era, rânji ea. El lucra, iar eu mă uitam și îl ajutam și când am cumpărat al doilea apartament, am făcut eu totul. Doar că de când am început afacerea, nu am mai avut timp. Plus că nu era nevoie să fac nimic aici.

— Și având în vedere că timpul a fost mereu o problemă, când putem să facem toate astea?

— M-am gândit și la asta. Cred că un instalator ar putea rezolva baia imediat. Și după ce termină, noi am putea să mergem acolo și să

terminăm totul în vreo două săptămâni. Cel mai important este să comandăm tot ce ne trebuie și să fie acolo, ca să nu stăm să așteptăm.

— Te cunosc eu, spuse Paul încet. Deja ai comandat totul, nu?

Anna dădu din umeri și își mută privirea.

— Păi, să vezi, nu știu cum să îți spun, dragul meu, dar...

Paul dădu ochii peste cap.

— Vrei să îmi spui că e gata totul, nu?

— Păi... nu chiar tot. Dar am angajat un instalator și tot ce trebuia făcut pentru baie a fost făcut. Mă rog, chestiile importante oricum. În afară de faianță și gresie, ceea ce înseamnă că acum putem sta acolo să ne ocupăm de restul.

— Dumnezeule, Anna. Nu crezi că trebuia să discuți și cu mine? Presupun că ai comandat și restul.

— Păi... Of, Paul. Te rog nu fi supărat pe mine. Am mers înainte cu baia pentru că totul era la reducere și nu mai erau decât două zile și toate au fost foarte ieftine. Mă gândeam să-ți fac o surpriză, se bosumflă ea. Mă gândeam că vei fi mulțumit.

Paul dădu din cap.

— Sunt doar surprins că ai luat o asemenea decizie importantă fără să mă consulți.

— Ești supărat pe mine? întrebă ea, cu vocea unei fete.

Paul dădu din nou din cap.

— Nu. Nu sunt supărat. Mă deranjează că nu mi-ai spus. Mi se pare ceva lipsit de sinceritate.

Anna îl privi fix, apoi lăsă capul în jos.

— Ai dreptate. Ai foarte mare dreptate. Îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-ți ascund nimic, doar că m-am lăsat purtată de val.

— E în regulă, spuse Paul. Presupun că e bine că le putem folosi deja.

— Deci pot să-ți arăt restul lucrurilor pe care le-am ales?

— Deci e gata totul? Unde sunt toate?

— Sper că stau în hambar, așteptându-ne pe noi să ne apucăm de lucru.

Spunând asta, deschise sertarul noptierei și scoase un teanc de cataloage pline de *post-it*-uri.

Peste o jumătate de oră, Paul făcea un duș, iar Anna răsfoia ceea ce ea numea „rușinea mea secretă” – un număr din *News of the World*.

Ajungând la paginile din mijloc, mări ochii nevenindu-i să creadă ce vedea.

— Paul! Repede! Vine înapoi... e *Saffron*!

Povestea era peste tot. Se lansase întâi în America și fiecare canal de știri o preluase. Toată lumea vorbea despre asta. Toată lumea voia să știe tot ce se putea despre Saffron Armitage, Pearce Webster și despre cum se cuplaseră ei doi.

Saffron petrecuse două zile oribile într-un hotel unde fusese cazată de impresarul lui P. Până când au aflat că stătea acolo. Se uitase pe toate canalele de știri, din ce în ce mai oripilată de ce spuneau despre ea.

Mare parte din ce spuneau era fals. A rămas mască văzând că una dintre emisiunile de divertisment o invitase pe acea oribilă Alex de la întâlniri. Fusese prezentată ca fiind o prietenă apropiată a cuplului. Cu cât o asculta mai mult pe Alex, cu atât era mai convinsă că ea fusese cea care lansase povestea.

Dar o mare parte din ceea ce spuneau era adevărat. Se simțea înlemnită de frică văzând

câți oameni ieșeau la iveală pentru a vorbi despre ea, pentru a-și da cu părerea, să împărtășească o informație cât de mică despre Saffron, lucruri la care ea nu se mai gândise de ani de zile.

Părinții ei se oferiseră să o găzduiască pentru câteva zile, dar având în vedere că și ei erau înconjurați de presă, la fel ca apartamentul ei, nu prea avea rost. Nu se simțea în siguranță nicăieri. Nu se mai simțise niciodată atât de expusă. Nu voia decât să se ascundă și să scoată capul la iveală după ce totul va fi fost uitat.

— Te iubesc, îi spusese Pearce în dimineața aceea la telefon. Și totul va fi bine. Va trece și asta.

— Tu dai vreo declarație?

— Nu. Managerii mei m-au sfătuit să păstrez liniștea. Marjie și cu mine o să luăm o falsă cină romantică diseară pentru a încerca să mai calmăm spiritele.

Saffron simțea cum i se micșorează inima la auzul cuvintelor lui — ultimul lucru la care se aștepta era ca el să se prefacă în fața lumii că totul era normal, că Saffron nu avea nici o importanță. Că acea căsnicie era mult mai puternică decât credea acum publicul.

— Ești bine?

Pearce își dădea seama din tăcerea ei că nu era deloc bine.

Saffron trase adânc aer în piept. Asta învățase la recuperare. Să nu spună sunt bine, sunt bine. Ci să explice ceea ce simte. Cu claritate și blândețe.

Spune ceea ce vrei să spui, vorbește serios, nu o spune cu răutate.

Era încă greu. Chiar după atâția ani, îi era încă greu să spună cuiva ceea ce simțea cu ade-

vărat, mai ales cuiva pe care-l iubea. Teamă ei fusese, și este în continuare, că acele persoane nu o vor plăcea. Că va fi abandonată pentru că a spus ceea ce gândea.

— Sincer, spuse ea încet, mă doare faptul că tu declari lumii... că tu și Marjie sunteți bine. Mă simt...

Se opri pentru a își da seama cum se simțea cu adevărat.

— Ei bine, pe lângă faptul că mi-e frică și sunt copleșită și supărată, mă simt complet lipsită de importanță în fața ta.

Pearce oftă.

— Îmi pare atât de rău, Saff. Nu am vrut niciodată să te simți așa și nu am avut niciodată intenția de a te răni.

Saffron râse cu amărăciune.

— Chiar dacă ceea ce se întâmplă acum este oribil, era o parte din mine care se gândea că asta îți va permite să pleci pentru a fi cu mine.

Urmă o tăcere prelungă.

— Saff, spuse Pearce într-un final. Chiar vreau să fiu cu tine. Mai mult decât orice pe lume. Dar trebuie să mă mai gândesc și la cariera și la viața mea. Cred că noi doi vom fi împreună, dar managerii mei spun că nu există ceva mai distructiv decât să o părăsesc acum pe Marjie pentru a fi cu tine.

Saffron se forță să își păstreze calmul vocii și să rămână liniștită și controlată.

— Și cu noi cum rămâne?

— Noi suntem așa cum am fost și până acum. Te iubesc și vreau să fiu cu tine, dar trebuie să ai răbdare, draga mea. Singurul lucru de care sunt sigur este că nu putem fi văzuți împreună până când nu se termină scandalul ăsta.

Saffron se întristă în tăcere. Are dreptate. Bineînțeles că are dreptate. Doar că nu era ceea ce își dorea să audă.

— Și cum reacționează Marjie? întrebă ea într-un final, învinsă de curiozitate.

— Nu îi pasă câtuși de puțin de noi doi, dar simte că a fost umilită public, ceea ce o face extrem de furioasă.

— Îmi pare rău, spuse Saffron, cu tristețe în voce.

— Și mie îmi pare rău. Dar cel mai rău îmi pare că nu pot fi cu tine acum, să te fac să te simți mai bine. A vorbit cineva din echipa mea de management cu tine despre Anglia?

— Da. Mă urc în avion mâine-dimineață și mă voi ascunde acolo o vreme, până mai trece scandalul. Mama și tata sunt asaltați de presă, dar am lăsat mesaje unor prieteni vechi. Sper că unul dintre ei mă va ajuta.

— Asigură-te doar că vom păstra legătura și că mă anunți unde ești. Te sun mai târziu, draga mea și adu-ți aminte că, orice s-ar întâmpla, te iubesc.

— Saffron? Ești bine? Ți-am lăsat mesaje, am încercat să te sunăm. Tocmai am citit... ei bine, eram puțin îngrijorați pentru tine.

Anna își mușcă scurt limba, uimită să fi ridicat receptorul pentru a o auzi pe Saffron la celălalt capăt.

— Sunt oarecum în regulă dacă ți se pare că e normal să fii sechestrat în Beverly Hills Hotel și sute de jurnaliști să încerce să intre în camera mea, prefăcându-se că sunt de la room service. Am garde de corp în fața ușii. E destul de oribil, atât pot să spun.

— Of, sărăcuța. Cred că vrei să vorbești cu Paul, dar a ieșit și și-a uitat mobilul acasă. Pot să îi spun să te sune imediat cum se întoarce.

— Deci nu sunt jurnaliști în fața casei voastre? Anna începu să râdă.

— Nu! Ar trebui să fie?

— Au reușit să dea de mai toată lumea. Uite, Anna, știu că noi două nu ne cunoaștem foarte bine, dar am nevoie disperată să stau undeva unde e liniște până trece toată nebunia asta. Se poate să vin să stau cu tine și cu Paul? Știu că ar fi un deranj mare și crede-mă că nu aș cere așa ceva dacă nu aș fi disperată, dar nu știu unde altundeva să mă duc.

— Bineînțeles că poți veni la noi. Ai putea chiar să stai la țară, dacă vrei să ai parte de liniște adevărată. Noi renovăm o căsuță veche în mijlocul sălbăticiei, în Gloucestershire, unde ți-ar fi mult mai bine, chiar dacă momentan este puțin dărăpănată. Tocmai am început să refacem casa, dar măcar are o baie frumoasă acum. Dacă ai sta cu noi aici, presa ar da de tine foarte ușor — nordul Londrei nu e tocmai cel mai bun loc să te ascunzi, dar cred că Gloucestershire ar fi perfect.

— O, Anna, abia te cunosc și deja te iubesc. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

— Când vii?

Acum era rândul lui Saffron să vorbească spăsit.

— Păi, de fapt, acum mă ascund într-o sală de așteptare clasa întâi din aeroport, pe punctul de a mă urca în avion.

— Vrei să spui că veneai aici fără să ai unde să stai?

— Nu știam ce altceva să fac.

— Păi, bineînțeles, ești binevenită aici. Ai nevoie să te ia cineva de la aeroport?

— Nu. Pearce trimite un șofer. Să mă duc direct la țară? Mi-e puțin jenă să merg undeva unde nu am mai fost niciodată.

— O să fie bine. Te ducem noi acolo să îți arătăm unde sunt toate și va fi perfect. Sunt sigură că plimbările lungi și focuri arzând în șemineu o să îți facă foarte bine.

— Aveți foc în șemineu?

— Păi, de fapt, nu. Nu până nu aducem pe cineva să verifice hornul. Dar au în barul din capătul drumului și nu există loc mai bun să te relaxezi cu o carte în mână. Nu o să te deranjeze nimeni acolo și noi o să venim în weekend, dacă vrei, să-ți aducem sticle de vin și mâncare delicioasă.

— Fără vin, mulțumesc, spuse Saffron, știind că la un moment dat va trebui să dea explicații – o făcea mereu, dar nu era momentul. Dar dacă nu vă încurcă să mă duceți, ar fi minunat.

— A, apropo, spuse Anna încet. Cum stai cu dormitul pe jos, în sacul de dormit?

— Nu prea am de ales, nu-i așa, râse Saffron. O să cumpăr o saltea gonflabilă de pe drum.

Și promițând să sune de îndată ce aterizează avionul, închise telefonul.

Sala de așteptare de la clasa întâi era liniștită, dar chiar dacă erau puțini oameni, Saffron își dădu seama că toată lumea se uita la ea. Personalul din avion șușotise încontinuu în spatele barului, aruncându-i priviri suspicioase, iar ziarele gratuite erau răspândite peste tot pentru ca toată lumea să poată citi ultimele bârfe.

Se gândea că ar trebui să fie parțial recunoscătoare. Se spune că nu există publicitate negativă. Dar celebritatea nu o motivase niciodată. Pentru Saffron, actoria era o artă și singurul lucru pentru care își dorea să fie celebră era pentru a primi roluri mai bune. Nu căutase niciodată acest gen de publicitate, deși știa că sunt multe – Alex, de exemplu – care ar fi omorât pe cineva pentru a primi acest gen de atenție, oricât de șifonate ar fi ieșit din toată afacerea asta.

Pentru că asta era cel mai greu. Nimeni nu citea despre povestea minunată de dragoste pe care Saffron o trăia cu Pearce. O transformaseră într-o distrugătoare de căsnicii, o târfuliță ieftină care pusese ochii pe Pearce și era hotărâtă să îl despartă de soție. Bărbați ciudați cu care se întâlneau o dată sau de două ori ieșiseră la rampă pentru a declara că Saffron era cea mai ambițioasă femeie pe care o cunoscuseră vreodată, că ar fi făcut orice să iasă cu un Pearce sau un Mel sau un Tom și că nimic nu îi putea sta în cale.

Nimic din toate astea nu era adevărat.

Cu o oră înainte ca avionul să decoleze, Saffron se trezi trecând pe lângă bar. Un perete de băuturi gratuite. Pe vremuri, s-ar fi așezat pe scaun și ar fi comandat o băutură după alta doar pentru că erau gratuite și pentru că putea.

Dar nu mai făcea asta acum.

— Doamne, dă-mi putere... începu ea să recite în minte, dar rugăciunea pentru liniște i-a fost întreruptă de un fior. Un fior pe care nu îl mai simțise de mult, un fior care părea să anuleze orice altceva, orice gând rațional, orice mecanisme folosite pentru a se înfrâna.

Ar trebui să îl sune pe sponsorul ei. Să sune pe cineva din program. Pe oricine ar fi putut să o oprească din a face asta, dar fiorul o adusese lângă bar.

La dracu', se gândi ea. După toate prin câte am trecut, merit un pahar. Doar unul, doar să mă calmez. Cine nu ar merita un pahar după toate astea? Ce persoană normală nu ar avea dreptul la un pahar după toată nebunia asta?

Și ce rău ar putea să-mi facă? Adică, serios, ce rău ar putea să-mi facă?

Capitolul douăzeci

Holly îl sunase pe Marcus în dimineața aceea și îl întrebase dacă puteau lua cina în oraș în seara aceea. Trecuse ceva vreme de când discutaseră serios și erau câteva lucruri despre care Holly voia să-i vorbească.

Și de data aceasta Holly chiar voia să vorbească. Conversația pe care o avusese cu Maggie îi rămăsese în minte. Deși, cu trecerea timpului, ea devenea din ce în ce mai nefericită și știa că nu poate lăsa lucrurile așa, fără să îl implice și pe Marcus. Nu îi spusese niciodată nimic în legătură cu felul în care percepe ea căsnicia lor în afară de ocazionalul „te iubesc” după sex sau, câteodată, la telefon.

Nu discutaseră niciodată despre ce își dorea fiecare, despre direcția spre care se îndreptau sau dacă măcar continuau să evolueze în aceeași direcție. Acest detaliu, mai ales având în vedere prietenia din ce în ce mai strânsă dintre ea și Will, o deranja cel mai mult pe Holly.

Dacă Marcus ar putea fi diferit? se gândea ea. Atunci l-aș iubi? Aș fi mai fericită? Diavolul

de pe umărul ei îi șoptea mereu că oamenii nu se schimbă și că Marcus nu este un bărbat special. Ea trebuia să accepte asta, dar îngerul o convinsese să îi mai acorde o șansă, să îi spună măcar ce simte.

Și totuși... era foarte greu pentru ea să găsească bunăvoința necesară să facă asta, având în vedere că se detașase aproape complet, aproape fără să își dea seama, din punct de vedere emoțional și mental de căsnicia ei. Singura mișcare care îi mai rămăsese de făcut era cea fizică.

Și era și mai dificil având în vedere că singura persoană care îi ocupa gândurile, douăzeci și patru de ore pe zi, era Will.

Mesajele și prânziurile ocazionale au fost urmate de telefoane. Când i se întâmpla ceva lui Holly în timpul zilei, dacă copiii o făceau să râdă sau citea ceva interesant sau era încântată de un nou desen pe care îl făcuse, prima persoană pe care o suna – singura persoană, de altfel – era Will.

Disconfortul inițial generat de atracția pe care o simțea față de el se diluase oarecum. În continuare îl considera cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată, dar deveniseră familiari unul cu celălalt. Acum se tachinau, iar ea putea să împărtășească cu el lucruri pe care nu le mai spusese nimănui, cu siguranță nu lui Marcus.

Lucruri din trecutul ei pe care Marcus le-ar găsi ca fiind respingătoare, rușinoase sau dezgustătoare. Povești de care nu se putuse bucura niciodată. El nu avea nici o plăcere să asculte povești despre cine era Holly înainte de a deveni soția lui. Despre cine era Holly cu adevărat.

— Care este cel mai jenant lucru care ți s-a întâmplat vreodată? rânji Will într-o zi când lua prânzul în oraș.

Prânzul în oraș devenise un obicei în ultimul timp. Pentru ea, era ceva ce părea sigur: prietenii iau prânzul în oraș mereu și nu înseamnă neapărat mai mult de atât.

Ținea de asemenea cont de sfatul lui Maggie. Oricât de umilită s-ar fi simțit pentru că fusese „prinsă“, o auzise pe Maggie când aceasta îi spusese să fie atentă. Nu că ar fi putut să își controleze sentimentele, dar cu siguranță nu trebuia să facă ceva pentru a le satisface.

— Urăsc întrebările astea, spuse Holly, dând ochii peste cap. De ce aș vrea să îți povestesc ceva de-a dreptul jenant? Și oricum, nu țin minte lucrurile astea.

— Haide! Îți spun de la mine dacă îmi spui de la tine, rânji el spre ea, știind că îi va spune. Holly oftă.

— O, Doamne. Nu-mi vine să cred că mă faci să îți spun ceva rușinos. Bine. Eram odată în vacanță în Jamaica...

— Câți ani aveai?

— Din păcate, destui încât să fi știut ce fac. Aveam douăzeci de ani, cred. Poate douăzeci și unu. Eram într-un bar cu niște băieți pe care îi cunoscusem pe plajă în ziua aceea și care păreau chiar simpatici. Am comandat o Cola cu rom, dar în schimb am primit un pahar imens cu toate băuturile alcoolice posibile și puțină Cola pentru culoare.

— Dar nu l-ai băut, nu?

— O, ba da, l-am băut. Nu băusem niciodată foarte mult și uram romul. Comandasem doar

pentru că mi se părea că toată lumea bea Cola cu rom și nu m-am gândit niciodată că amestecul e atât de dezgustător.

— Și lasă-mă să ghicesc, ai leșinat?

— Păi da, dar nu înainte de a mă urca pe scenă pentru a participa la un concurs de tricouri ude, de a mă săruta cu vreo opt bărbați din club și de a vomita apoi de pe scenă peste toți cei din rândul întâi.

— Mamă!

Will se sprijini de spatele scaunului, în timp ce tot corpul îi era zguduit de hohote de râs.

— Holly, e de-a dreptul dezgustător.

— Da, păi, ți-am spus...

— Dar îmi place ideea concursului de tricouri ude, totuși... nu vrei o Cola cu rom?

În timp ce spunea asta, întinse mâna pentru a chema chelnerul, dar Holly sări și îl pocni peste braț.

— Ha, ha, ha, spuse ea. E rândul tău.

Will mări ochii și începu să dea inocent din gene.

— Nu am nici o poveste de genul ăsta, spuse el, dând din umeri. Serios. Eu sunt bărbat. Sunt puține lucruri de care să-mi fie rușine.

— Mincinos bătrân. Trebuie să fie ceva.

— Bine. Nu e cel mai rușinos lucru, dar anul trecut prietenul meu Nick s-a căsătorit și am mers cu toți la Brighton pentru un weekend între băieți. Ține minte că noi eram toți jucători de rugby la școală și toată echipa era acolo, așa că știam că ne așteaptă beții crunte. Așa că... ne-am petrecut după-amiaza mergând din bar în bar. Și apoi cineva a avut ideea genială să jucăm rugby pe plajă în chiloți.

— Până aici nu este foarte rușinos.

— Da, mă rog. Un deștept ne furnizase chiloți roz tanga de la Ann Summers pe post de lenjerie intimă.

Un zâmbet larg se așternu pe fața lui Holly.

— Abia acum începe să îmi placă povestea asta.

— Deci, iată-ne! Nouă mari jucători de rugby, destul de beți, care purtau doar o blăniță roz, alergându-ne pe teren, când apare un tip – care arăta ca un tip foarte normal – și spune că e fotograf și ne întreabă dacă nu ne deranjează să facă și el câteva poze.

— O, da, spuse Holly, aplecându-se în față și sprijinindu-și bărbia pe palme.

— Dacă eram treji, poate că am fi făcut altceva, dar noi i-am zis „sigur, amice“, fă ce vrei. Așa că am început toți să ne dăm mari, încordându-ne mușchii și făcând pe bărbații bine în timp ce tipul fotografia. Și, în timp ce el se îndepărta, Nick fuge după el și îl întreabă dacă o să folosească pozele cumva.

— Da, sunt pentru *Boyz*, o revistă de life-style pentru homosexuali. Mulțumesc mult, băieți, a spus el și a dispărut, lăsându-ne pe toți înlemniți.

Holly izbucni în râs.

— Ha! Așa îți trebuie dacă ieși în public îmbrăcat doar în lenjerie intimă roz pentru femei.

Odată, mersese la un concert Police când avea nouăsprezece ani. Ea și Saffron petrecuseră noaptea precedentă la Saffron acasă, se drogaseră înainte și se apropiau încântate de stadionul Wembley cu intenția de a ajunge în spatele culiselor, să-l

cunoască pe Sting și să îl facă să se îndrăgostească nebunește de ele. Nu le păsa în mod special de care dintre ele se va îndrăgosti. Putea să le ia pe amândouă, dacă era după ele. Important era să ajungă în culise.

Și au ajuns în culise, dar doar după ce se transformaseră în fane rock înfocate și au făcut sex oral unor băieți din echipa tehnică, cărora nu le venea să creadă ce norocoși erau. Din întâmplare, Sting chiar le-a salutat, le-a întrebat dacă le-a plăcut spectacolul și asta a fost tot. Spre uimirea lor, nu s-a îndrăgostit de nici una dintre ele.

— Deci de la Sting la Marcus, chicoti Will. Nu pot să spun că văd asemănarea.

Holly încă nu vorbea foarte mult despre Marcus cu Will. Atingeau uneori subiectul, vorbeau despre nefericirea lui Holly, dar ea nu intra în detalii, nu împărtășea intimitățile vieții lor.

Și nu i-a spus nici că în seara aceea urma să iasă la cină cu Marcus. Va trage adânc aer în piept și îi va spune că nu este fericită. Îi va cere să petreacă mai mult timp acasă, să dea mai multă atenție copiilor. Ea nu își dorea în mod special ca el să stea mai mult acasă, dar poate, se gândea, ar fi mai bine dacă ar petrece mai mult timp împreună, dacă s-ar comporta mai mult ca niște parteneri.

El urma să vină acasă la șapte și aveau o masă rezervată la E&O la ora opt.

La ora șapte fără un sfert, când Holly tocmai ieșea din duș, sună Marcus.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse el. Tocmai m-a sunat un client care are nevoie să fac niște cercetări pentru un caz de pensie alimentară.

Nu durează foarte mult, dar nu am cum să ajung mai întâi acasă, ca după aceea să plec în oraș. Nu vrei să ne vedem direct la restaurant?

Holly dădu dezamăgită din cap. Ce putea să spună? Doar că nu era tocmai un început bun.

Holly stătea la masă, mângâind un *Cosmopolitan* și zâbind larg la citirea unui mesaj de la Will.

În ultimul timp, Holly nu mergea nicăieri fără telefon. Holly cea veche își uita telefonul peste tot, uita chiar și că are telefon, dar Holly cea de azi stătea cu mobilul lipit de mână douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Chiar și când mergea la cumpărături sau când lua copiii de la școală sau când stătea în autobuz în drum spre serviciu, putea să îi dea mesaje lui Will. Nu sunt la fel de bune ca e-mailurile, dar pe un bine-meritat loc doi.

Mailurile, mesajele și telefoanele se succed cu rapiditate și generozitate. Ochii i se luminau când primea mesaje de la el. Se scuza de la masă, unde stătea cu copiii și cu Marcus, și fugea la baie pentru a citi ultimul mesaj și scria și ea ceva inteligent înainte de a se alătura din nou familiei sau prietenilor ei.

— Bună! spuse Marcus și se aplecă s-o sărute pe obraz. Îmi pare rău că am întârziat. Ce bei?

— Un *Cosmopolitan*, spuse ea, sprijinindu-se de spătar și privindu-l ca pe un străin.

Curajul bețivului, își spuse ea. Țsta era momentul. Ea ajunsese prea devreme, el prea târziu, iar ea stătuse acolo timp de douăzeci și trei de minute. Primul *Cosmopolitan* îi calmase nervii, cel de-al doilea îi dădea curajul să își

îndeplinească cu mare ușurință misiunea din această seară – aceea de a-i spune lui Marcus că este nefericită.

— Cum ți-a mers astăzi?

Marcus zâmbea de partea cealaltă a mesei, în timp ce accepta meniul, deschizându-l cu degetele sale subțiri. Când el își coborî privirea, Holly se gândi la degetele lui Will. Îi adora degetele. Îi adora mâinile. Îi plăcea să îl privească mișcându-le, ar fi putut petrece ore în șir privind-i antebrațele. Se obișnuise cu corpul slăbănog, palid al lui Marcus, cu degetele subțiri și expresive, dar lipsite de forță, de senzualitate.

Will avea mâini mari. Degete groase. Holly îi putea vedea mușchii tresăltând pe sub piele când el își mișca încheieturile. Pielea lui este închisă la culoare, aproape măslinie. Arată ca și cum ar fi stat la soare, chiar și în mijlocul iernii, undeva, pe o insulă exotică, cu vreo femeie exotică. Holly făcu un efort să nu se gândească la femeie.

Dar cât de diferit era de Marcus! Holly încercă să controleze un fior – dorință? Repulsie? Nu știa, dar își mută privirea de la degetele lui Marcus pentru a-i căuta privirea.

— Hai să comandăm, spuse Holly, forțându-se să zâmbească și luând încă o gură din pahar până la venirea chelnerului. Apoi trase adânc aer în piept când acesta plecă.

— Marcus, începu ea. Trebuie să discutăm. Eu...

Se opri. Cum să spună ce avea de spus? Ce cuvinte să folosească? Părea atât de ușor mai devreme, când exersa în fața oglinzii din baie, sau când purta discuții cu ea însăși în mașină, după ce ducea copiii la școală.

— Mă simt atât de departe de tine, spuse ea încet, abia privindu-l în ochi. Ești mereu la muncă și atât de puțin interesat de noi și eu nu sunt fericită.

Gata! O spusese. Ridică privirea, aproape speriată de reacția lui.

— Nu asta așteptam de la căsnicia mea.

— Ce? întrebă Marcus, uluit. Ce Dumnezeu spui acolo? Nu înțeleg. Ce încerci să spui?

Părea rănit și furios, exact așa cum se așteptase Holly ca el să reacționeze. Exact reacția pe care nu și-o dorea.

Pentru că furia lui Marcus o speria. O speriase dintotdeauna. Era motivul pentru care nu îl mai confruntase până acum. Firea lui temperamentală nu este ceva de care avea parte foarte des, dar atunci când ieșea la suprafață, era ceva exploziv. Urla și se agita, asemenea unui băiețel, și putea fi sarcastic și crud.

Spusese de-a lungul timpului multe lucruri la furie care o răniseră profund pe Holly, iar ea se retrăsese timp de câteva zile apoi, ca să-și lingă rănila și să se vindece. El își cerea mereu scuze, iar ea îl ierta de fiecare dată și încerca din răputeri să nu facă sau să nu spună nimic ce îl putea stârni din nou.

Se gândise deseori, își dădu ea seama în seara aceasta, la cum ar fi viața ei dacă ar fi singură. Dacă l-ar părăsi pe Marcus și ar crește copiii pe cont propriu. Plănuise asta de multe ori, stând întinsă în pat, dar planul începea mereu cu ea care îi spunea lui Marcus că pleacă, și aproape că putea prezice ce urma să spună el.

— Eu? Să plec? ar urla el, cu vocea plină de mânie, făcând-o pe Holly să se sperie. Pleacă *tu*. Eu rămân în casă cu copiii.

Căci până la urmă, el era avocat specializat în divorțuri și știa foarte bine ce drepturi are. Știa cum să lupte murdar, iar Holly fusese mereu mult prea speriată.

— Nu vreau să spun nimic, vorbi Holly calm, încercând să liniștească apele, întinzându-se peste masă pentru a-l lua de mână. Marcus, ascultă-mă. Îți spun că nu sunt fericită. Că sunt sigură că aceasta este doar o fază a căsniciei noastre, dar că ceva trebuie să se schimbe. Eu nu mai pot continua așa.

— Așa cum?

Vocea lui era rece ca gheața.

— Așa!

Vocea ei se ridică din cauza furiei, după care trase adânc aer în piept.

— Tu întârzii mereu. Ești plecat tot timpul, anulezi planurile, nu-ți vezi copiii. Daisy plânge în fiecare seară, așteptând să te vadă. Nu mai avem prieteni pentru că nimeni nu se mai deranjează să mai facă planuri cu noi, iar eu nu mai apuc să te văd. Când te văd, mi se pare că suntem ca două trenuri care trec unul pe lângă celălalt în noapte. Abia dacă mai vorbim. Ne punem întrebări din oficiu despre cum ne-a mers în ziua respectivă și cu asta basta. Nu mă simt căsătorită, Marcus. Nu văd rostul.

— Deci ce vrei să spui? spuse Marcus, aplecându-se în față, cu o voce periculos de calmă. Vrei să renunți la serviciu ca să mă vezi mai des? Vrei să îmi dau demisia ca să pot petrece mai mult timp cu copiii? Bine.

Vocea lui începu să se ridice, iar cei din jur întoarseră capetele, în timp ce Holly își dorea să dispară, pur și simplu.

— Vrei să fii un soț care stă acasă și se joacă cu copiii, foarte bine, dar cine va plăti ipoteca? Cine o să pună mâncare pe masă? Cine va plăti școala copiilor? Munca ta de desenator nu contribuie propriu-zis cu nimic. Dar foarte bine, dacă asta vrei, îmi dau demisia mâine.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, șopti Holly, dând ochii peste cap. Nu asta vreau să spun. Încerc să spun că trebuie să găsim alte modalități de a face unele lucruri.

— Bine, spuse Marcus, lăsându-se pe spate și încrucișând brațele. Cum?

— Nu știu, Marcus! spuse Holly, cu ochii aproape în lacrimi. Încerc să vorbesc cu tine despre asta, să îți spun ce simt. Nu te atac, nu știu de ce te aperi.

— Îți spun eu de ce, șuieră Marcus. Pentru că muncesc ca un câine să te fac fericită. Crezi că pentru mine o fac? Puțin îmi pasă de muncă. Nu îmi pasă decât de familia mea, de tine și de copii, și fac toate astea ca voi să puteți locui în căsoiul nostru mare și frumos din Brondesbury. Fac astea ca tu să poți purta bluze din cașmir și să nu ai nici o grijă. Nu le poți avea pe toate, Holly. Nu așa funcționează.

Holly se dădu în spate și îl privi, în timp ce două cuvinte îi treceau prin minte. Din nou și din nou și din nou.

Mincinos nenorocit.

Nu făcea asta pentru ea. Nici pentru copii. Adevărul este că Holly nu dădea doi bani pe căsoi sau pe blestematele bluze din cașmir. Nici odată nu a pus preț pe ele.

Nu a dat niciodată doi bani pe toate lucrurile pe care Marcus le consideră atât de necesare

pentru ca oamenii să îl privească ca fiind cineva important, special. Un mare mahăr.

Mincinos nenorocit.

Făcea acum ce făcea mereu. Nu o asculta, nu auzea nimic ce putea fi interpretat ca fiind o critică. I-o întorcea imediat lui Holly, făcând să pară totul numai vina ei, transformându-se într-o victimă, făcând-o pe Holly să se retragă când îl vedea negând realitatea.

Aperitivele lor erau servite. Holly privea tristă supa de păstârnac și măr – pofta de mâncare îi pierise de mult. Apoi ridică privirea către Marcus, care acum scosese BlackBerry-ul bătător din buzunar și trimitea un mail prin intermediul telefonului.

— Deci ce vrei să fac? spuse Marcus, după ce termină corespondența, punând telefonul pe masă, lângă farfurie. Ce ar trebui să fac?

— Nu știu, dădu Holly din umeri. Voiam să știi cât de nefericită sunt. Voiam să îți pese.

— Îmi pasă, Holly, spuse el, cu o voce caldă, acum că nu se mai simțea atacat. Bineînțeles că îmi pasă că nu ești fericită, dar draga mea, nu cred că am vreo legătură cu asta. Nu am idee de ce ești atât de nefericită. Ești la ciclu?

Holly dădu din cap, abținându-se să nu sară de partea cealaltă a mesei și să nu-l ia la bătaie.

— Poate ar trebui să mergi la un doctor, spuse Marcus încet. Ar putea fi o depresie și poate ai nevoie de medicamente. Înțeleg că ești nefericită, dar nu are nici o legătură cu mine.

Holly dădu din umeri și se întoarse la farfuria ei, jucându-se cu mâncarea.

A încercat, se gândea ea. Cel puțin a încercat.

Telefonul sună, trezind-o pe Holly dintr-un vis extrem de ciudat. Ea și Will erau la teatru. Actrița de pe scenă ar fi trebuit să fie Saffron, dar, de fapt, era Olivia, iar Holly se tot întreba de ce se află Olivia pe scenă când ea nu era în stare să joace și de ce ea și Will păreau a fi un cuplu, deși știa că este doar un joc.

— Holly? Ești trează?

— Aproape. Cine e?

— O, Doamne, scuză-mă. Holly, sunt Paul.

— Hei, Paul, ce faci?

— Păi, sunt bine. Dar ideea este alta. Ai citit ziarele, nu?

— Despre Saffron? Știu! Nu e oribil? Sărăcuța! I-am lăsat sute de mesaje și am primit câteva de la ea, dar nu am reușit să vorbim. Tu ai vorbit cu ea?

— Păi asta e. Știi că noi avem casa aceea la țară și ne-am oferit să o ascundem acolo, pentru că este în mijlocul pustietății. Și ea vine să stea acolo. Și ne-a sunat șoferul ei de la aeroportul Heathrow să ne ceară ajutorul pentru că... mă rog... e cam... distrusă.

Holly se ridică în capătul oaselor.

— Cum adică distrusă?

Paul începu să râdă.

— Păi tu la ce crezi că mă refer? Uite, te pasez. Vrea să vorbească cu tine.

— Holly Mac? Vorbesc cu draga mea Holly Mac?

Și, bineînțeles, Holly își dădu seama imediat că Saffron era beată. Și își dădu seama instantaneu ce însemna asta. Știa toată povestea lui Saffron cu băutura, anii ei de glorie și știa și de îndelunga ei abțință care începuse în mo-

mentul când a intrat la Alcoolocii Anonimi. Ea nu ar fi trebuit să știe, dar îi spusese Tom, o făcuse să jure că nu va spune. Dar era evident că Paul nu știa. Credea doar că Saffron era pur și simplu beată. Doar un incident amuzant.

— Unde ești, Saff?

— Sunt pe punctul de a mă urca într-o mașină, draga mea. Tu unde ești? De ce nu ești aici? Vreau să fim toți împreună din nou.

— Dă-mi-l puțin pe Paul la telefon, Saff. Vorbesc imediat și cu tine... Paul, unde ești?

— Conduc pe Somerset să o duc pe doamna. Nu poate rămâne singură. Cred că o să stăm cu ea până se trezește.

— Paul, șopti Holly, știi că e la AA?

— Ce? Nu pot să cred!

— Vorbesc foarte serios! E foarte grav, Paul, a făcut-o lată. E foarte grav.

— Căcat, mormăi el. Habar nu aveam. Mi se părea amuzant că e... Doamne! Acum ce ne facem? Trebuie să punem la cale o... spuse el, coborând vocea până la șoaptă, o intervenție, ceva?

— Habar n-am.

— Dumnezeu, Holly. Iar am ajuns să o scoatem pe Saffron din belele. Uite, pe mine mă depășește complet situația. Poți să vii? Te rog!

— Unde să vin? În Gloucestershire?

— Da. Vino cu copiii. Vino cu Marcus. Cum vrei. Dar are nevoie de noi toți acum, Holly. Te rog, vino.

Holly trase adânc aer în piept.

— Bine, spuse ea. Trebuie să rezolv niște chestii, dar vin. Te sun mai târziu și îți spun care e planul.

Dumnezeule. Se îmbătase din nou. Holly intră direct pe Internet pentru a se documenta despre intervenții, pentru a afla ce ar trebui să facă și, cât timp se deschidea pagina, mintea îi zbură la visul din care o trezise Paul.

Și își dădu seama de ceva.

Timp de paisprezece ani, nu îl visase nici măcar o dată pe Marcus. Îi visase pe copii, pe prieteni, pe părinți. Visase diverși parteneri care nu aveau față sau nume și, mai nou, visele ei fuseseră populate de Tom, și acum de Will.

Dar de opt ani încoace nu îl visase niciodată pe Marcus. El nu călcase nici măcar o dată în subconștientul ei.

Nu era sigură ce însemna asta, dar era aproape sigură că nu era de bine.

Capitolul douăzeci

Și unu

— Da' unde mergem, mamă? întrebă Oliver din nou, în timp ce Holly trăgea valizele după ea pe scări și apoi le aruncă în portbagajul mașinii. A cui e casa?

— E a prietenilor mei, Paul și Anna, dragul meu. Prietena noastră Saffron stă acolo și nu s-a simțit foarte bine în ultima vreme, așa că are nevoie să mergem acolo să avem grijă de ea.

— Ce are? întrebă Daisy, stând pe scările din fața casei, ținând în brațe un mieluşel de pluș. Are gripă?

— Oarecum, zâmbi Holly, rugându-se să nu o găsească pe Saffron beată când ajung.

Paul evadase mai devreme în dimineața aceea pentru a o suna pe Holly și a-i da ultimele vești.

— A adormit în mașină și acum e trează și destul de mahmură, spusese el serios. A spus că asta a fost, că nu va mai bea niciodată.

— Crezi că a vorbit serios? întrebase Holly, cu îndoială.

— Cred că da. Părea foarte abătută și a spus că o doare capul îngrozitor. Cred că se simte oribil în legătură cu ce s-a întâmplat, dar doar Dumnezeu știe dacă va mai bea vreodată. Nu am adus nici o sticlă de vin cu noi și mă gândesc să stăm cu ochii pe ea. Pe la ce oră crezi că ajungi?

— După ore. Dacă va lua copiii și eu o să le fac bagajele și venim.

— Minunat. Saffron a spus că are chef de sushi. Crezi că te poți opri undeva să iei așa ceva?

Holly râse și dădu ochii peste cap.

— Doamne, poți să scoți fata din Los Angeles, dar nu poți să scoți Los Angelesul din fată. Auzi la ea, sushi. Unde se crede?

— Nu în Gloucestershire, în mod sigur, râse Paul. Am trecut pe la magazinul din colț, dar nu i-a plăcut meniul cu maioneză și fasole.

— Nu promit nimic, o să fac ce pot.

— A, și încă ceva. E foarte frig. Instalatorul trebuie să vină mâine-dimineață și acum îl așteptăm pe tipul care să se ocupe de șemineu, dar oricum, adu-ți multe haine. S-ar putea să fim nevoiți să dormim în paltoane în noaptea asta.

— A, minunat, spuse Holly, oftând afectat. Mai întâi îmi spui că nu e nimic de mâncare în afară de maioneză și fasole și acum îmi spui că sunteți la Polul Nord. Ar mai trebui să știu ceva înainte să mă urc în mașină?

— Rahat! Da! Poți să o iei și pe Olivia? Știu că nu îți este tocmai în drum, dar Saffron a insistat să vină și Olivia. E în regulă?

— Sună bine. O reuniune în toată regula. Cred că ajungem pe la cinci sau șase. Ne vedem mai târziu și mulțumesc pentru explicații.

Cu astea fiind spuse, Holly își luase cana de cafea și urcase în studioul ei ca să-l sune pe Marcus.

— Ce? Ce să faci? urlă Marcus, furios. Iei copiii și te duci unde? Ce coincidență, n-am ce spune. Întâi îmi spui că ești nefericită și acum pleci fără să mă anunți din timp. Chiar îți imaginezi că eu cred povestea asta despre Saffron? Iisuse, Holly, abia dacă îi cunoști pe oamenii ăștia, nu i-ai mai văzut de când? Douăzeci de ani? Și acum, dintr-odată, lași totul baltă pentru ei?

Apoi vocea lui își reluă calmul cunoscut.

— Nu, spuse el. Nu tolerez așa ceva. Nu te duci.

— Ba plec, Marcus, spuse Holly încet. Îmi pare rău, dar trebuie.

— Dacă pleci, spuse Marcus, înfricoșător de calm, dacă pleci și iei copiii, Holly, poți să nu te mai întorci. Te avertizez, Holly, dacă insiști să faci asta, nu voi mai fi aici când te întorci. Nu permit ca soția mea să mă sfideze în felul ăsta. Nu este acceptabil. E ultima ta șansă, Holly. Ori eu, ori oamenii ăștia despre care crezi că sunt prietenii tăi. E alegerea ta, Holly. Alegerea ta.

Holly se uita în gol către monitorul computerului său, ascultând toate zgomotele familiare din casă. Pocniturile ușoare ale țevilor, zumzetul mașinii de spălat de jos, muzica în surdină care venea de la radioul din bucătărie. Toate sunau exact la fel ca înainte, dar erau cumva complet diferite.

Acum e momentul. Era ca și cum Dumnezeu întinsese mâna și-i oferise o oportunitate, o fe-

reastră la care abia dacă îndrăznise să viseze; dar nu știa încă cum o să reacționeze odată ce i se oferise ocazia.

Acum e momentul.

Și nu existau îndoieli în inima ei, nici regrete. Libertatea i se oferea pe tavă și, simțind cum i se ridică o povară de pe suflet, vorbi.

— Îmi pare rău că simți asta, Marcus. Îmi pare rău că mă faci să aleg, dar eu nu îmi pot dezamăgi prietenii. Mă duc.

— Bine, urlă el. O să-ți împachetez lucrurile cât ești tu plecată, pentru că permite-mi să-ți spun că nu o să-ți rămână ție casa și nu scoți nici un bănuț de la mine.

— Bine, repetă Holly.

Apoi, simțindu-se ca într-un vis, dar un vis frumos, închise telefonul și îl sună imediat pe Will.

Îi lăasă un mesaj pe mobil, unul pe telefonul de acasă și un e-mail scurt în care îi explica ce se întâmplase. Nu era sigură ce simțea. O parte din ea știa că ar trebui să fie speriată. Dar atunci de ce avea un zâmbet pe buze? De ce aleargă pe hol pentru a face bagajele, mai vioi decât ar fi făcut-o dacă nu ar fi avut acea conversație?

În câteva minute, știa deja că s-a terminat. Nu exista cale de întoarcere. Gândește! Gândește! Ce face Marcus când e rănit? Când e furios? Nu era sigură cât de departe va merge, dar era cu siguranță umilința absolută pentru el, iar când Marcus era rănit, ataca.

Trebuia să ia tot ce avea importanță pentru ea, își dădu ea seama. Poate va schimba yala cât timp lipsea. Nu îi păsa în mod deosebit, dar sunt câteva tablouri pe care și le dorea. Cărți. Lucruri

pe care le colecționase de-a lungul anilor, lucruri care nu aveau valoare financiară, dar care însemnau foarte mult pentru ea.

Își verifică ceasul. Nu mai avea mult timp la dispoziție. Trecea din cameră în cameră, luând cu ea lucruri pe care și le dorea, lucruri cărora le-ar simți dorul dacă Marcus urma să se comporte la fel de dezgustător ca unii dintre clienții săi.

A luat tablourile mai mici, punându-le în mașină alături de colecția ei de cutiute de porțelan. Cărțile le lăsa în urmă, în afară de câteva volume pe care le avea de când era mică, pe care spera să i le lase lui Daisy.

Perlele mamei ei, inelul bunicii. Câteva genți și eșarfe preferate. Nu părea că se mutase din casă și spera să nu se fi mutat, știind că puțini judecători ar vedea cu ochi buni un bărbat care închide ușa în nas soției și copiilor lui, dar pregătindu-se pentru ce putea fi mai rău.

Era mai complicat cu camerele copiilor. Cum le va explica asta? Cum vor reacționa? Mai ales Oliver, Oliver care își adora tatăl, chiar dacă abia apuca să îl vadă la față.

Holly se trânti pe patul lui Oliver, strângând la piept păturica lui de bebeluș și tremurând. Nu putea să plângă. Nu simțea pic de tristețe în ceea ce îl privea pe Marcus, ci doar pentru copiii ei. Copiii ei iubiți. Cum putea să le facă așa ceva?

Dar cum a putut să își facă singură așa ceva? Toți acești ani de nefericire. Toți acești ani în care știa că a făcut o greșală și aștepta ca lucrurile să se îmbunătățească, crezând că va rezista până când copiii sunt destul de mari pentru a

merge la facultate, moment în care putea pleca și ea pentru a se redescoperi pe sine.

Nu se așteptase să se întâmple așa ceva. Nu atât de repede și nici atât de simplu. Acum era căsătorită și peste un minut, nu mai era. Dădu din cap pentru a goni gândurile și continuă să împacheteze ce era mai important pentru copii.

Un colier dăruit lui Daisy de către stră-bunica ei. Jucăriile de pluș și rochițele ei. Cărțile de colorat și creioanele. Colecția lui Oliver cu Star Wars. Masca lui vorbitoare cu Darth Vader, care nu mai vorbea de mult, dar era oricum una dintre posesiunile lui de onoare. Uppy, cățelușul de pluș, care era odată alb cu maro, acum gri și aproape fără blăniță, cu care Oliver doarme în fiecare noapte.

Holly le adună pe toate și le îndesă în portbagaj. Spera că restul lucrurilor le va putea lua când se întoarce, dar nu existau garanții în acest sens și, până la urmă, erau doar lucruri. Are copiii cu ea și lucrurile importante.

Restul e doar mobilă.

Se spune că un divorț implică șapte etape: cedarea nervoasă, șocul, furia, durerea, ura, doliul și acceptarea.

Ceea ce nu se spune este că în cazuri ca acesta, ca al lui Holly, sunt de fapt opt etape. Nu se vorbește despre prima etapă, cea care intervine înaintea căderii nervoase. Etapa care o împinge pe Holly să conducă spre casa Oliviei, ascultând *High School Musical* la radio și cântând în gura mare alături de copii, cu un zâmbet imens pe buze.

Prima etapă?

Exaltarea.

— Arăți bine! spuse Olivia în timp ce urca în mașină și își băga geanta sub piciorușele lui Daisy, sub scaunul din spate.

— Mulțumesc! zâmbi Holly. Căsnicia mea a luat sfârșit.

Vorbea încet ca să nu audă copiii. Se întoarse să verifice, dar pentru că adusese laptopul și un braț de DVD-uri, cei doi erau hipnotizați de *The Ant Bully*.

— Ce? spuse Olivia, cu ochii măriți. Ce vrei să spui? Credeam că nu vei face nimic.

— Adică tocmai am avut mama tuturor certurilor cu Marcus și mi-a spus că dacă plec, căsnicia noastră ia sfârșit.

Holly se simțea stupid pentru că nu se putea opri din zâmbit. Nu se putuse opri din zâmbit de o oră.

— Evident, nu vorbea serios.

Olivia era confuză. Cum putea Holly să îi dea asemenea vești proaste cu un asemenea rânjel?

— Nu, nu. Cred că vorbea serios.

— Păi și cum te simți? Sau e o întrebare tâmpită?

— Sincer? întrebă Holly, întorcându-se către Olivia. Mă simt liberă. În ultimele trei ore, după ce a trecut șocul, nu m-a mai oprit din zâmbit.

— Dumnezeu, Holly, habar nu aveam că poți fi atât de implusivă... A, nu! Oprește mașina!

Holly se întoarse din nou către Olivia, care era acum mai albă ca o coală de hârtie.

— Serios, Holly. Acum, te rog.

Holly trase pe dreapta și privi îngrijorată cum Olivia deschide ușa și se apleacă afară, să vomite

în șanț. Se apropie de ea și o mângâie pe spate, iar când Olivia termină și se ridică, ștergându-și lacrimile de la ochi, o întrebă încet dacă e în regulă.

— Sunt bine, spuse Olivia, aplecându-se dintr-odată la loc pentru a mai vomita o dată în șanț.

— Nu ești deloc bine, spuse Holly. Ar trebui să mergem la un doctor.

— Nu am nevoie de doctor, spuse Olivia. Dar aș vrea niște biscuiți.

Holly o privi câteva secunde, apoi înțelese.

— Ești...

Olivia dăcu din cap.

— Dar cu cine? Cu tipul din America? Adică, felicitări... Nu?

— Nu, dădu Olivia din cap. Nu cred că o să-l păstrez. Sunt aproape sigură că vreau să fac un avort. Fred, tipul din America, este cu siguranță tatăl, dar nu mai e în peisaj.

— Hai, intră înapoi în mașină, dacă te simți în stare, și mergem la magazin să luăm niște suc și biscuiți. Dacă e un lucru la care mă pricep, sunt grețurile de dimineață.

Peste o jumătate de oră, Olivia începu să râdă. La momentul respectiv, *Barnyard* era filmul care rula pe micul ecran al calculatorului, iar cele două femei nu se opriseră din vorbit din momentul în care Holly se întorsese la mașină cu suc, biscuiți și gustări pentru copii.

— De ce râzi? întrebă Holly, aruncând un ochi în oglinda laterală și depășind o camionetă albă.

— Râd de cât de varză suntem toți. Tu tocmai ți-ai părăsit soțul, eu sunt însărcinată, Saffron tocmai a fost dată în vileag. Doamne, ce ar mai putea urma? Mi se pare că moartea lui Tom ne-a

catapultat pe toți într-o mare criză de vârstă mijlocie.

Holly oftă și privi prin parbriz către cerul cenușiu.

— Mulțumim mult, Tom. Ce modalitate interesantă de ne ține pe toți unul lângă celălalt.

— Nu e ciudat, totuși? spuse Olivia, întorcându-se către Holly. Chestiile astea ne țin împreună. Adică, mi-a făcut plăcere să îi văd pe toți la slujba memorială a lui Tom, chiar dacă era în circumstanțe oribile, dar apoi am intenționat să păstrez legătura, numai că uitam să sun lumea, în afară de tine, bineînțeles. Viața a devenit atât de agitată și totuși, iată-ne din nou împreună. Chiar pare a fi mâna lui Tom, spuse Olivia, ridicând și ea ochii prin parbriz, către cer. Bună treabă, Tom. Ar trebui să fiu supărată pe tine pentru sarcină, dar mă bucur că voi fi cu toată lumea din nou.

— Și tu faci asta? întrebă Holly încet.

— Ce? Să vorbesc cu Tom?

— Da, și te uiți la cer când o faci. Și eu fac asta mult. Încă. Am chiar mici discuții cu el.

— Știu. Mi se pare deseori că el mă privește și am impresia, oricât de aiurea ar suna asta, că a devenit protectorul meu, ca un fel de înger păzitor.

— Nu e aiurea, spuse Holly, simțind cum lacrimile îi umplu ochii. Exact asta simt și eu.

— O, Doamne, spuse Olivia, căutând cutia cu șervețele de hârtie. Nu mă porni. Plâng din orice zilele astea.

— E normal, zâmbi Holly printre lacrimi, luând șervețelul pe care i-l oferea Olivia. Hormonii tăi au luat-o razna.

Telefonul începu să sune și Holly îl apucă pentru a conecta casca, în timp ce privea numele de pe ecran.

Will.

— Hei, spuse ea încet. Ai primit mesajul meu?

— Of, Holly, spuse el. Am fost șocat. Nu pot să cred că a făcut așa ceva. Nu pot să cred că ai plecat. Cum te simți? Ești bine?

— Da. Foarte bine, de fapt. Dar nu prea pot vorbi. Sunt în drum spre țară. Poveste lungă. Îți spun altă dată. La tine e totul în regulă?

— Toate bune și frumoase. Sunt doar îngrijorat în privința ta.

— Nu ai de ce. Te sun eu când pot.

Închise telefonul și o văzu pe Olivia privind-o cu o sprânceană ridicată.

— Ce? întrebă Holly, deși roșea cu vinovăție.

— Se pare că sunt mai multe părți ale poveștii ăsteia.

— Ce? Apelul telefonic? încercă Holly să râdă. Era doar un prieten. Of, Doamne. Bine, mă rog. Era Will.

Olivia își aplecă capul într-o parte.

— O, nu mi-am dat seama. Eu mă gândeam că e alt bărbat periculos de sexy, singur și absolut superb.

Holly începu să râdă.

— Parcă spuneai că nu e genul tău.

— Asta doar pentru că bărbați atât de perfecți mă înspăimântă.

— Nu e nimic între noi. Jur. Nu avem o aventură.

— Holly, spuse Olivia. Puțin îmi pasă dacă e ceva între voi. Și eu nu prea am dreptul să judec

pe nimeni, având în vedere că am rămas însărcinată după o aventură de patru nopți.

— Dar chiar nu este nimic între noi.

— Nu trebuie să îmi dai mie explicații. Oricum, Will e simpatic, iar Tom nu a fost niciodată un mare fan al lui Marcus, așa că sunt sigură că ar fi de acord.

Holly rămasească. Tom nu îl plăcea pe Marcus? Nu spusese niciodată nimic despre asta, nu îi dăduse de înțeles că nu îl plăcea.

— Ce spunea Tom despre Marcus?

Olivia mârâi.

— Of, Doamne. Iar am făcut-o lată, oftă ea. E, acum că am zis-o, am zis-o. Îți amintești când tu și Marcus v-ați întâlnit la un pahar de vorbă cu Tom și cu Sarah, undeva într-un bar din West End, cred?

— Da. Era Blue Bar din Berkeley. Ideea lui Marcus.

— Nu știu dacă ar trebui să îți spun asta...

— Nu poți să nu îmi spui, spuse Holly, aruncându-i o privire încruntată, abia rezistând curiozității.

— Bine. Deci Tom cică a spus clar că face el cinste, iar Marcus s-a uitat la meniul de băuturi și când a venit chelnerul s-a uitat la Tom cu o sprânceană ridicată și l-a întrebat: „Te superi?”.

— Să se supere dacă ce? întreabă Holly, încercând degeaba să își amintească seara respectivă.

— Păi, exact asta s-a întrebat și Tom, așa că a spus că nu. Și apoi, când a venit nota de plată...

Olivia făcu o pauză, gândindu-se dacă să îi spună sau nu lui Holly, care nu înțelegea despre ce vorbește.

— El comandase un pahar de coniac.

— Îmi amintesc vag.

— Costa o sută douăzeci și cinci de lire.

— Cât? spuse Holly, gătuită. Ce?

Era absolut șocată.

— Știu, spuse Olivia, serioasă. Tom a rămas mască.

— Dar, dar... se bâlbâi Holly. Cine face așa ceva? Cine dracu' e în stare de așa ceva?

— Se pare că Marcus.

— O, Dumnezeu, spuse Holly dând din cap. E cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit în viața mea. Știa că Tom plătește și de asta a comandat coniacul. Nici nu știu ce să spun. E atât de tipic pentru Marcus și... spuse ea, scrâșnind din dinți. Mi-e atât de rușine.

— După aceea, continuă Olivia, nu prea și-a mai putut schimba părerea. Nu a înțeles nici-o dată. Nu vedea cum de v-ați cuplat voi doi, ce vedeai la el. A spus că Marcus era mai arogant decât prevede legea. Spunea mereu că nu te-ai schimbat, că erai la fel de cu picioarele pe pământ cum erai și în timpul liceului și nu putea să înțeleagă cum îl suporti pe Marcus. Deci, concluzia este că eu cred că Tom ar fi încântat dacă s-ar întâmpla ceva cu tine și Will.

După ce spuse astea, amândouă s-au aplecat în față și s-au uitat către cer, apoi s-au uitat una la cealaltă și au început să râdă.

Se întunecase când au intrat pe aleea pietruită care ducea la hambar. Copiii dormeau duși pe bancheta din spate, iar Holly și Olivia nu se opriseră din vorbit nici măcar o secundă. Discutaseră despre ce se întâmplă în viața lor, dacă erau acolo unde se așteptau să fie, unde erau

acele răscruci care le-ar fi putut face să aleagă un alt drum.

Și Holly își dăduse seama că, având în vedere evenimentele din dimineața aceea, era exact acolo unde trebuia să fie.

Alături de prieteni care păreau a fi familia ei, nu pentru cât de apropiați erau acum, ci datorită puterii legăturii din trecutul lor comun. Ei îi cunoșteau mama, ea le cunoștea pe mamele lor. Le cunoaște frații și surorile, știe cine erau înainte de a deveni adulți, de a deveni ceea ce credeau că ar trebui să fie.

Și poate că nu trecuseră decât câteva ore și poate că era cea mai scurtă despărțire din istoria despărțirilor. Dar în mintea lui Holly era foarte reală. Era dincolo de orice urmă de îndoială. Și nu exista cale de întoarcere.

Nu mai trebuia să fie doamna Marcus Carter, soția unui avocat de succes, mamă a doi copii, desenatoare ocazională de felicitări. Nu mai era nevoită să calce pe urmele unor pași necunoscuți și nepotriviți. În jur de ora opt patruzeci și patru în acea dimineață, Holly știa din nou cine era.

Holly Mac.

Nici mai mult, nici mai puțin.

— Bună!

Paul ieși din casă și alergă spre alee ca să le ajute cu bagajele.

— Dumnezeule, Holly, ai de gând să te muți aici definitiv?

Se uită speriat în portgabaj, unde bagajele și cutiile ajungeau până la tavan.

Holly începu să râdă și apoi, dintr-odată, se trezi plângând în hohote.

— Nu am vrut să te supăr, spuse Paul grijuliu, ținându-l de pe un picior pe altul și dorindu-și să nu fi spus nimic. Îmi pare rău.

Olivia se apropie de Holly și o luă în brațe, iar Holly își puse capul pe umărul ei și se lăsă în voia lacrimilor.

— Mamă? se auzi o voce subțire din spatele mașinii. Mamă? Am ajuns? De ce plângi?

Holly se desprinsese de Olivia, încercând să zâmbească și să găsească ceva să îi spună lui Oliver.

— Mamă... casa asta este... neterminată.

Holly și Olivia stăteau în sufragerie și priveau stivele de cutii de vopsele din colț, cârpele de lângă perete, lemnul crud și lipsa mobilei.

— Credeam că v-am avertizat că o refacem, rânji Paul.

— M-am gândit... adică, nu mi-am dat seama că o *reconstruiți*, spuse Olivia. Face parte din planul vostru diabolic?

Anna intră din grădină.

— Adică să vă aducem aici și să vă punem la muncă? Corect. Ne credeți idioți sau ceva de genul ăsta? Cum se spune... nu există mâncare gratuită.

Și râzând se apropie de ele și le îmbrățișă.

— Deci unde e? întrebă Holly. Unde e Saffron?

— Nu avea deloc semnal la telefonul mobil, explică Anna. S-a dus către capătul aleii ca să vorbească la telefon. Nu ați trecut pe lângă ea?

— Probabil, spuse Paul. E întuneric ca în nucleu afară. Ceea ce îmi aduce aminte, nu vedem dacă putem să punem ceva lumină afară? Serios, cred că e foarte periculos.

— O să pun asta pe listă, spuse Anna, dând ochii peste cap. Vă avertizez că paturile sunt puțin ciudate.

— Paturi? Credeam că dormim pe podea, în saci de dormit.

— Păi așa era vorba, dar ne-am gândit să vindem și mobilă prin *Fashionista* și am dat de o firmă care face niște paturi gonflabile incredibile, cu modele retro, gen anii '70, așa că am cumpărat o grămadă.

— Excelent. Recunosc că nu eram încântată de dormitul pe podea. E distractiv când ai aproape douăzeci de ani, dar nu mai e la fel când ai aproape patruzeci, râse Olivia.

— Eu zic că era distractiv când aveam zece ani, spuse Holly. După aceea, nu prea a mai fost amuzant.

— Vă dați seama că a trecut aproape jumătate de oră? Nu credeți că ar trebui să vedem ce e cu Saffron?

— Mă duc eu, spuse Paul, sărind de pe un dulap de bucătărie.

— Ar trebui să mergeți cu toții, spuse Holly. Eu rămân aici cu copiii, dar sunt invidioasă. Îmi place mirosul aerului rece de la țară, noaptea.

— Așteaptă dimineața, spuse Anna. Priveliștea e mortală.

— Saff, strigară ei în cor, mergând pe alee, apoi începând să se agite când au ajuns la capătul ei. Saff? Saff?

— La dracu'! spuse Paul dintr-odată. Știu exact unde e.

— Nu-mi spune că e un bar prin apropiere, spuse Holly, privindu-l pe Paul cu o sprânceană ridicată.

— Ce ciudat că ai spus asta. Mă duc eu.

— Vin cu tine, spuse Anna, îngrijorată. Doamne, chiar crezi că bea? Azi-dimineață a spus că gata, nu o să mai bea niciodată.

— Din ce am citit pe Internet azi-dimineață, spuse Holly, la alcoolici declarațiile alea sunt recurente, dar goale.

— Adică nu vorbesc serios?

— Alcoolicii? Aș spune că declarațiile astea nu fac nici doi bani.

— Minunat, mârâi Anna, care se întorcea spre casă pentru a lua cheile de la mașină. Poți să pui ibricul pe aragaz pentru cafea?

Capitolul douăzeci și doi

Saffron adormise pe un pat gonflabil, roz cu portocaliu, într-unul din dormitoarele de sus. Copiii dormeau duși, Anna și Holly erau în bucătărie făcând cafea, iar Olivia îl ajuta pe Paul să aducă lemne din depozitul de afară, pentru a menține focul.

În casă era aproape la fel de frig ca afară. Holly se sprijini de dulap, în timp ce Anna punea ibricul pe aragaz, și descoperi că poate să facă rotocoale cu aburul care-i ieșea pe gură.

— Îmi pare rău, spuse Anna, frecându-și mâinile deasupra flăcării aragazului. Cred că țevile au înghețat sau s-au spart sau ceva de genul ăsta. Nu mă așteptam să am casa plină de prieteni încă.

— Cred că suntem cu toții mai rezistenți decât părem, spuse Holly. Oricum, eu una mă simt foarte răsfățată când mă gândesc la felul în care trăim. Mi se pare ridicol să avem atâtea lucruri și acum parcă ne-am întors la origini.

Casa asta este superbă și te face să îți dai seama că nu ai nevoie decât de câteva lucruri pentru a o face perfectă – o canapea, o masă...

— Paturi, râse Anna.

— Ei, da, dar nu toate lucrurile pe care tindem să le adunăm noi. Cred că am atâtea lucruri inutile, de care chiar nu am nevoie.

— Paul a spus că ai adus multe lucruri cu tine... spuse Anna, întorcându-se către Holly și privind-o întrebător. E totul în regulă?

— Păi, îmi vine să spun că este o poveste lungă, dar nu e deloc așa, spuse Holly, apoi trase adânc aer în piept. Cred că l-am părăsit pe Marcus.

— Poate ar trebui să mă declar surprinsă, dar nu sunt, se încruntă Anna.

— Am impresia că nimeni nu este. Adevărul este, Anna, că nu mai sunt fericită de secole. De ani de zile, cred. Nu că nu ar fi fost momente fericite de-a lungul timpului și, evident, am doi copii minunați, dar cred că în ultima vreme mi-am dat seama că ceea ce mă face nefericită este acel lucru pe care îmi era frică să îl înfrunt.

— Căsnicia ta.

— Căsnicia mea. Din mai multe motive. Nu îl văd niciodată pe Marcus, nu mă simt ca și cum am fi căsătoriți sau că am fi parteneri în vreun fel.

Holly oftă îndelung, simțindu-se bine că putea în sfârșit să vorbească despre asta, să spună cu voce tare toate aceste gânduri ascunse, gânduri care o ținuseră trează nopți la rând în ultimele luni. Gânduri pe care îi era prea frică să le înfrunte.

— Nu cred că ne comportăm frumos unul cu celălalt, continuă ea. Nu există bunătate sau

respect sau dragoste între noi. Și apropo, și eu sunt la fel de rea ca el. Ai zice că suntem într-un război constant de cuvinte și de mândrie. Ne amuzăm mereu unul pe seama celuilalt.

— Crezi că te iubește? întrebă Anna.

Holly oftă.

— Cred că iubește acea persoană ... persoana care și-ar fi dorit să fiu, iar eu nu sunt. Nu cred că este câtuși de puțin interesat de orice parte din acea Holly care nu se potrivește cu imaginea din mintea lui, așa că eu am devenit altcineva, o Holly pe care nu o recunosc. Și deși e plăcut să mergi câțiva pași în pantofii altcuiva, să joci un rol o vreme, totul are o limită. Nu poți face asta la nesfârșit.

— Să nu te minți niciodată pe tine însuși, spuse Anna. Asta spunea mereu bunicul meu, doar că în suedeză, bineînțeles.

— E foarte adevărat, dădu Holly din cap. Eu nu am fost deloc sinceră cu mine. Înțeleg motivele pentru care m-am căsătorit cu el. Teoretic, părea să fie exact omul pe care credeam că îl vreau. Eu eram într-o perioadă de refacere, iar el părea să îmi ofere o viață atât de strălucitoare, stabilă, minunată. Credeam că... ei bine... presupun că știam că nu sunt îndrăgostită de el, dar credeam că vom avea parte de un alt fel de dragoste. Credeam că sentimentele vor crește și îmi spuneam că pasiunea dispare mereu oricum, așa că nu conta că nu avusesem parte de ea la început și că cel mai important lucru era să fim cei mai buni prieteni.

Anna lăasă capul într-o parte.

— Cred că nu ți s-a părut niciodată posibil să ai parte de pasiune și de prietenie în același timp.

Dintr-odată, fața lui Holly se umplu de lacrimi.

— Nu credeam. Nu credeam că pot găsi pe cineva mai bun decât Marcus, iar el părea că mă adoră. Iar eu nu mă simțisem niciodată adorată și m-am gândit că asta va fi de ajuns.

— Sper să nu înțelegi greșit ceea ce îți voi spune, zise Anna cu grijă. Dar în seara aceea când am venit cu toții la cină, la plecare Paul m-a întrebat dacă mi se părea în regulă căsnicia voastră.

— Așa a făcut? Dar cum putea știi el ceva, dacă nici eu nu știam încă ce se întâmplă?

— Exact din motivele pe care tocmai mi le-ai spus mie. Nu părea să fie bunătate între voi. Erați amuzanți împreună și, evident, ceva funcționa, dar el părea să nu rateze nici o ocazie pentru a te desființa, prefăcându-se că glumește, deși nu era deloc amuzant. Era oribil de stânjenitor. Cred că desființează pe toată lumea. Pare a fi un obicei al lui.

— Știu, se strâmbă Holly. El nu e rău, dar este incredibil de nesigur pe el și are un mare complex de superioritate care ascunde un și mai mare complex de inferioritate. Se crede amuzant, dar este un mod subtil de a ține pe toată lumea sub nivelul lui.

— Exact asta am văzut și noi în seara aceea. Și că te controla enorm, Holly. De fiecare dată când deschideai gura, se oprea din vorbit pentru a auzi ce spuneai, iar tu ai devenit din ce în ce mai tăcută pe parcursul serii, până când, la un moment dat, ai dispărut pur și simplu. Nu eu am fost cea care a observat, pentru că nu aveam de unde să știu că ești diferită, dar Paul a fost surprins. A spus că i se părea că Marcus este

păpușarul care trăgea de sforile tale până când erai complet sub controlul lui.

Holly dădu din cap, uluită.

— Nu tocmai o relație sănătoasă, nu-i așa? Anna râse.

— Aș spune că nu.

— Și?... Tu și Paul le aveți pe amândouă? Aveți parte și de pasiune și de prietenie?

— După câte tratamente am făcut, nu a mai rămas foarte multă pasiune, crede-mă, spuse Anna, dând ochii peste cap. Dar chiar și acum, chiar și după toate astea, tot mă uit la el câteodată și îmi vine să rup hainele de pe el și să îl arunc în pat.

Holly râse de accentul Annei.

— Vorbești serios?

— Da. Și este prietenul meu cel mai bun. Majoritatea timpului, sincer, mă bag în pat la nouă și ultimul lucru care îmi vine în minte este sexul, dar sunt momente când îmi amintesc și în care mă simt la fel cum mă simțeam la început. Dar ți-a plăcut și ție de Marcus la un moment dat, nu?... Măcar puțin?

Holly continua să dea din cap, tristă.

— Dar sunteți căsătoriți, de cât timp? Treisprezece? Paisprezece ani? Ați făcut doi copii. Cum ai... De ce ai făcut-o? De ce ai stat atâta vreme cu un bărbat despre care ai spus tot ce ai spus mai devreme?

Holly dădu din umeri și turnă cafea în cafetieră.

— Cred că de frică, spuse ea, încet. Cred că eram prea înspăimântată să plec. Am fost mereu atât de puternică, de independentă. Dar cred că m-am pierdut în căsnicie, eram atât de dărâmată

încât nu am mai putut să o fac. Și apoi, bine-înțeles, din cauza copiilor. Încă mă simt oribil. Cum am putut să le fac asta copiilor?

— Vor fi mai fericiți dacă mama lor este fericită, spuse Anna încet. Nu e nimic mai rău pentru copii decât să crească într-o căsnicie nefericită. Ești sigură că s-a terminat, totuși? I-ai mai da o a doua șansă?

— Nu știu, spuse Holly. Eu simt că este cu siguranță gata, dar apoi mă gândesc că trebuie să mă întrețin, pe mine și pe copii, și recunosc că mă înfricoșează acest gând. Au trecut doar câteva ore, oricum. Dumnezeu știe ce voi simți mâine-dimineață.

— Cred că ești foarte curajoasă, spuse Anna, punând cafelele pe o tavă. Și cred că orice decizie vei lua în final, va fi cea corectă. Ia fiecare zi pe rând și să ții minte că orice se întâmplă, se întâmplă cu un anumit motiv. Haide, hai să încercăm să ne încălzim.

— Saffron sigur doarme? întrebă Paul, în timp ce scormonea lemnele, astfel încât flăcările să se întetească.

— Dacă doarme? Mai bine spus e leșinată, râse Holly, care cobora scările după ce verificase ce fac copiii și Saffron. Mă simt ca la facultate. Am întors-o pe o parte ca să nu mai doarmă pe spate, în caz că îi vine să vomite, și i-am pus o găleată lângă pat.

— Ce fac copiii?

— Le e frig, dar am pus tot ce am găsit pe ei și acum dorm duși, așa că sunt în regulă, cred. Sunt puțin îngrijorată, totuși.

— De ce nu dormim toți aici, lângă foc, în seara asta? întrebă Anna, dintr-odată. Instalatorul vine mâine și vom avea căldură, dar până atunci, asta este cea mai călduroasă cameră. Îi aducem și pe copii jos.

— Și Saffron?

— Cred că mai bine o lăsăm acolo, spuse Paul. Frigul o va ajuta probabil la mahmureală. Oricum, apropo de frig.

Se căută în jachetă și scoase o sticlăuță.

— Dumnezeu știe că e riscant, având în vedere că o avem pe Saffron aici, dar vrea cineva puțin coniac în cafea?

Toată lumea strigă în cor, apropiindu-se toți cu câștile de Paul, care turnă cantități generoase peste cafele.

— Cred că e mai bine să o terminăm, șopti el, scuturând sticla până curse și ultima picătură. O duc afară când terminăm, să nu o găsească.

— Trebuie să recunosc că am fost uluită să văd cât de beată era, spuse Olivia încet. Îmi amintesc că se îmbăta la petrecerile de la școală, dar de la adolescenți te aștepti la așa ceva. Nu am mai văzut de ani de zile pe cineva vorbind împleticit și mergând pe două cărări.

— Cred că ce m-a mirat cel mai mult e cât de rău s-a îmbătat într-un timp atât de scurt, spuse Holly. Nu a lipsit decât vreo patruzeci de minute, nu? Cât poți să bei în patruzeci de minute pentru a te îmbăta în halul acela? Și-a pus o perfuzie cu votcă sau ceva de genul ăsta?

— Se pare că da. Barmanul a spus că dădea pe gât martini cu votcă de parcă erau apă. Și cu un pai.

— Minunat. Cum să te faci turtă în cinci minute, spuse Holly, dând ochii peste cap. Cu paiul? Cine bea martini cu paiul?

— Cineva care vrea să se îmbete ușor în cinci minute, spuse Paul, rânjind.

— Mă simt puțin depășită, spuse Anna. Mi s-a părut amuzant când a apărut prima dată și am înțeles, având în vedere prin ce a trecut, dar habar nu aveam că este alcoolică. Chiar sunt îngrijorată de felul în care se va descurca. Eu una habar nu am ce să fac și cum să o ajut.

— Am citit câte ceva despre intervenții, spuse Holly. Când îi spui unui alcoolic cum e să trăiești cu el și cum se comportă când e beat, dar problema este că nici unul dintre noi nu știe cu adevărat, așa că nu prea are rost. Nu e ca și cum am face parte din viața ei și am avea cum să vedem diferența. Și eu mă simt cam dezorientată.

Paul se descheie la jachetă și ceilalți îl urmară, pentru că focul începuse să degaje suficientă căldură.

— Se spune că în primele faze ale acestor programe nu ai nici o putere asupra alcoolului și nici a alcoolicului. Nu cred că e ceva ce putem face pentru a o opri din băut, dar poate că va dori să se oprească singură. A mai făcut-o, așa că sunt sigur că o mai poate face o dată.

— Adică să stăm aici și să ne uităm la ea cum se îmbată mereu?

— Nu. Cred că ar trebui să facem tot ce putem să o ținem departe de alcool, dar cred că nu ar trebui să o judecăm dacă dă greș. Trebuie să o susținem cât de mult putem.

— Poate ar trebui s-o ținem ocupată, spuse Anna, luminându-se la față. Cred că ar trebui să o punem să ne ajute cu casa.

Olivia începu să râdă.

— Ce? Pe Saffron? Să o pui să se urce pe acoperiș și să pună țiglă? „Saffron, văd că stai și te plictisești, nu vrei să pui mâna și să repari niște dulapuri în bucătărie?”

Toată lumea râse.

— De fapt, eu cred că este o idee genială, spuse Holly. Știu că am făcut glume pe seama faptului că v-ați recrutat prietenii pentru sclavie, dar chiar cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru Saffron este să o ținem ocupată. Nici pe mine nu m-ar deranja să am o ocupație. Cel mai rău lucru pentru mine ar fi să am ore libere în care să mă gândesc la stadiul în care se află viața mea acum.

Paul o privi nedumerit.

— Poveste lungă, Paul. Versiunea scurtă se reduce la faptul că probabil căsnicia mea a luat sfârșit, ceea ce este, poate, o binecuvântare mascată. Te poate pune Anna la curent mai târziu. Eu m-am săturat de subiectul ăsta pe ziua de azi, dacă nu te superi.

— E în regulă, spuse Paul, cu blândețe în ochi. Îmi pare rău.

— Mincinosule!

Anna îl lovi și Holly începu să râdă.

— Adică îmi pare rău că Holly suferă.

— Nu sufăr deloc și nu are de ce să îți pară rău. Pentru moment, încă mă simt proaspăt eliberată. Mai întreabă-mă o dată dimineață.

— Că tot veni vorba de dimineață, spuse Olivia, întinzându-se. Eu sunt complet epuizată.

Se supără cineva dacă aducem acum paturile jos? Nu cred că îmi pot ține mult timp ochii deschiși.

La cinci dimineața, Holly era complet trează. A durat o vreme până să reușească să se dezmeticească – prea mulți oameni în jur, respirând, prea frig. Unde era? Se strecură jos din pat, își puse pătura pe umeri și se duse să mai pună lemne pe foc, împungându-le până se aprinseră, pentru că acum era foarte frig în cameră. Toată căldura de mai devreme se ridicase către tavanul înalt.

Flăcările se aprinseră și Holly stătu o vreme lângă foc, privindu-le, gândindu-se la viața ei. Crezuse că se va trezi panicată, îngrozită de viitor și cu sentimentul că a făcut o greșală imensă. Dar ceea ce simțea în acel moment, când focul se întetea, iar ea stătea învelită în pătură, era pace.

Pentru prima dată, după mulți ani, Holly se simțea împăcată.

Îi sărută pe Daisy și pe Oliver, ținându-și respirația când Daisy tresări, apoi se ridică din nou, apucând telefonul și aventurându-se afară pentru a ajunge în capătul aleii. Era încă întuneric și liniște completă. Pe pământ se așternuse brumă, iar iarba trosnea sub ghetetele ei în timp ce înainta pe alee.

Era cea mai lungă perioadă de timp în care Holly nu vorbise cu Will pe parcursul ultimelor săptămâni. Scurta lor conversație din mașină nu putea fi pusă la socoteală, pentru că era obișnuită să împărtășească cele mai ascunse gânduri cu el și faptul că nu discutase cu el după toate

astea – după cel mai important lucru care i se întâmplase după moartea lui Tom – părea de neconceput.

Nu putea să îl sune, nu la ora cinci jumătate dimineața, dar spera și se ruga că va găsi un mesaj de la el. Și-a aprins telefonul și a început să se plimbe pentru a prinde cea mai vagă urmă de semnal. O liniuță era de ajuns.

Mi-e dor să vorbesc cu tine. Mă gândesc la tine și sunt îngrijorat. Ești bine?

Unde ești? Luăm prânzul împreună? Wxx

Ea zâmbi. De ce mesajele de la el, e-mailurile, sau telefoanele de la el o făceau instantaneu fericită?

Sunt foarte bine. La țară. Și mie mi-e dor de tine. Nu putem lua prânzul. Încerc să te sun mai târziu. Eu XX

Peste un minut, îi sună telefonul.

— Cum de ești treaz?

Zâmbetul ei se întindea de la o ureche la alta.

— Nu aveam somn, spuse Will. Stăteam la calculator și reciteam e-mailurile de la tine, când bum! Am primit mesajul. Mi-era teamă că nu o să pot vorbi cu tine. Unde ești?

— Ce surpriză plăcută, spuse Holly. Sunt în Gloucestershire. La Paul și Anna.

— Cum așa?

Să îi spună? Înceau să păstreze situația lui Saffron cât de ascunsă se putea – nu se cheamă Alcoolicii Anonimi degeaba –, dar nu trebuia să îi spună chiar totul și Dumnezeu știe că avea

încredere în el, chiar și când venea vorba de cele mai intime gânduri și sentimente, de săptămâni întregi. De luni de zile, chiar.

— Stăm cu Saffron, spuse ea. O ascundem. Ai citit ziarele, nu?

— Dacă le-am citit? Numai asta am citit ieri, pe Internet. Pare foarte malefic și neadevărat ce s-a scris. Am vorbit cu mama la telefon aseară, și chiar și ea, care este una dintre cele mai naive persoane din lume își dă seama că sunt niște lichele ăștia care ies acum la iveală să vorbească despre aventurile lor amoroase cu Saffron pentru bani.

— O, Doamne, mârâi Saffron. Doar nu vorbești serios. Au apărut alte povești?

— Par obsedați. Brad și Angelina au fost retrogradați pe pagina patru din cauza lui Saffron și a lui Pearce Webster. Recunosc că este destul de impresionant, oricum. Pearce Webster! E aproape cel mai celebru om din lume.

— Doamne, ce superficial ești, spuse Holly, începând să râdă. Ești chiar impresionat, nu?

— Păi, trebuie să recunosc că sunt puțin. Nu e rău pentru o fată din North West London.

— Ceva mai influențată de Los Angeles acum, așa spune eu, se strâmbă Holly. A trebuit să iau sushi pe drum ca să o fac fericită.

— Serios? râse Will.

— Din păcate, da.

— Poți să scoți fata din Los Angeles...

— Exact asta am spus și eu! spuse ea, și amândoi începură să râdă. Îmi pare atât de bine că ai sunat, spuse Holly, după o pauză liniștitoare. Îmi face bine să îți aud vocea.

— Și eu mă bucur să te aud, spuse Will, zâmbind perceptibil prin telefon.

— Nu ți se pare ciudat, spuse Holly, că am devenit prieteni atât de apropiați într-o perioadă atât de scurtă de timp? Eu... Ei bine, nu vreau să te fac să te simți prost sau ceva de genul ăsta, dar îmi lipsea un prieten bărbat. Singurul pe care îl aveam era Tom, iar după ce a început să se vadă cu Sarah cea Înspăimântătoare nu a mai fost același lucru. Chiar nu știu ce aş face fără tine.

Se opri, roșind. Depășise limita? Nu voise să spună asta, chiar dacă era adevărat. Nu voia să devină dulceagă, sentimentală, serioasă.

— Și eu simt la fel, spuse Will. Câteodată mi se pare greu de crezut că acum patru luni nici nu ne cunoșteam. Simt că am devenit atât de dependent de prietenia noastră, de a te pune la curent cu orice se întâmplă în viața mea. Simt în sfârșit că am o adevărată prietenă.

Un fior. Plăcere sau durere? Holly nu își dădea seamă dacă vrea să audă asta. A fi o adevărată prietenă prevede și altceva? Și de ce se infiltrasse dintr-odată acel gând în mintea ei? Nu acceptase că erau prieteni, și în ciuda faptului că acea căsnicie se terminase, oare nu era cel mai prost moment să se implice într-o altă relație?

Deși potențiala ei relație tocmai se proclamase o prietenie adevărată. Ce însemna asta?

— Dar vreau să îmi spui de tine, continuă Will. Se pare că Marcus a luat lucrurile foarte rău. Ești bine?

— Sunt, spuse Holly, stând pe o piatră, atentă să nu piardă semnalul, simțindu-se atât de liniștită

la auzul vocii lui Will. Știu că sună bizar, dar mă simt împăcată. Adică, sunt, evident, puțin speriată și nedumerită în legătură cu viitorul și mă aștept ca Marcus să se comporte ca un țăran, dar mă simt... liberă. Împăcată. Ca mine însămi.

— Vocea ta pare mai relaxată, spuse Will după o scurtă tăcere. Știu că sună nebunește, dar chiar cred că pari mai liniștită.

— Păi chiar mă simt mai liniștită, râse Holly.

— Crezi totuși că s-a teminat?

— Cred că da, spuse Holly. Se pare că nimeni nu este surprins. Toată lumea pare să fi observat că nu ne mergea bine. Gândul care mă sperie cel mai mult este că mă voi întoarce pentru că îmi este frică să fac totul singură.

— Chiar crezi că se poate întâmpla asta? Pentru că, Holly, cred că ești mult mai puternică decât crezi. Cred că ți-ai permis să trăiești cu frică pentru că ai fost obligată să faci asta. Nu mai trebuie să stai acolo și în mod sigur nu va trebui să faci totul singură – ai un sistem de susținere foarte solid.

— Marcus a susținut că nu voi obține casa și că nu voi vedea nici un bănuț de la el.

— Suna tipic pentru cineva ca Marcus. Reacționează doar pentru că, din punctul lui de vedere, tocmai i-ai distrus viața și l-ai umilit profund.

— Știi ce e ciudat? Mai adineauri, stăteam în fața focului și mă gândeam la el și am avut un puternic sentiment că va privi în urmă și își va da seama că această căsătorie era nepotrivită. Eu nu îl iubesc și oricine merită să fie iubit. Mă simt oribil pentru că nu am putut să îl iubesc.

Nu am putut niciodată să îi acord atenția și afecțiunea pe care și le dorea. Poate din motivul ăsta se retrăgea în muncă mereu.

— Cred că e un gest foarte nobil din partea ta, spuse Will încet. Și ai dreptate, toată lumea merită să primească iubire. Inclusiv tu. Nu spuneai tu mereu că simțeai că Marcus nu te iubește, ci că iubea acea persoană care și-ar fi dorit să fii? Nu meriți și tu să fi iubită? Iubită pentru ceea ce ești, nu pentru că îți pui costumația și zâmbești frumos și ești soția-trofeu.

— Ba da. Mulțumesc că spui asta.

— Cu plăcere. Cât timp stai acolo?

— Habar nu am. Saffron va sta aici până se termină toată nebunia, presupun, iar noi ceilalți vom vedea. Poate facem un program prin rotație.

— Saffron nu poate sta singură? râse Will. Chiar s-a transformat într-o adevărată divă?

— Doamne, nu. Nu e ceea ce crezi. Doar că... e destul de fragilă acum. Are nevoie de prieteni.

— Glumeam, spuse Will. Cred că e extraordinar din partea voastră că sunteți acum alături de ea. Este exact ceea ce ar fi făcut Tom.

— Știu. Asta spuneam și eu, și Olivia, zise ea, tremurând și plimbându-se în frig. Îngheț în ultimul hal, Will. Trebuie să intru și nu voi mai avea semnal în casă.

— Pot să te sun acolo?

— Probabil că nu voi avea rețea, dar dă-mi un mesaj și te sun eu când pot. Mulțumesc, Will, înseamnă enorm pentru mine că ai sunat.

Holly intră în casă și se ghemui lângă foc, gândindu-se la viața ei în timp ce aștepta ca toată casa să se trezească.

— Șuncă, ouă, pâine, suc de portocale... spuse Paul, întorcându-se către Olivia. Mai era ceva? Olivia privi lista.

— Lapte. Ziare.

— Bine, eu iau ziarele și merg la casă, tu ia laptele.

Paul apucă un braț de ziare și se opri brusc, cu ochii pe prima pagină din *The Mirror*.

— Am luat laptele! strigă Olivia, alergând pe culoarul dintre rafturi, cu o sticlă gigantică de lapte semidegresat. Cēs-a întâmplat?

Alăturându-i-se lui Paul, duse mâna la gură la vederea primei pagini din ziar.

— Saffy, adormită și beată, șopti Olivia, citind titlul. Actrița britanică care s-a combinat cu Pearce a aterizat la Heathrow, beată! Știți cine este prietenul ei misterios? Sunați la numărul acesta și spuneți-ne cine este! Căcat! șopti ea. Tu ești, nu? Adică, nu se vede bine, având în vedere că o duci pe Saffron în brațe, dar tu ești.

— La dracu', șopti el. Să sperăm că nu sună nimeni. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca presă să afle de Anna și apoi să ne găsească. E pur și simplu înspăimântător.

— Ce coșmar oribil, oftă Olivia. Nu îl lua acasă, hai să verificăm celelalte ziare și le ducem acasă doar pe cele fără Saffron.

— Ce? Nici un ziar de scandal? Ce fel de om se duce după ziare și se întoarce fără tabloide, pentru numele lui Dumnezeu?

— Genul de om care vrea ca prietenii lui să nu mai vadă aceleași povești, îi șopti Paul lui Holly.

— O, Dumnezeule. E atât de rău?

— Hai să spunem doar că nu e de bine. Şşşş!
Vine Saffron. Nu spune nimic, îţi povestesc eu
mai târziu. Uite, bate tu ouăle, spuse el şi îi
întinse lui Holly cartonul cu ouă şi un castron
mare albastru.

Capitolul douăzeci și trei

Saffron nu făcuse niciodată ceva cu jumătate de măsură. Când fuma, fuma două pachete de țigări pe zi. După ce s-a lăsat, nu s-a mai uitat la o țigară niciodată... până când s-a apucat din nou. Când face sport, o face în mod obsesiv, două ore pe zi cu un antrenor personal, în fiecare zi. Face exerciții în minte și când stă întinsă în pat. Nu se gândește la nimic altceva până când nu i se întâmplă să piardă o zi sau două și apoi se lasă pentru câteva luni.

Poate să stea săptămâni întregi fără să cheltuiască nici un bănuț, apoi dă iama în magazine și cumpără tone de lucruri pe care nu și le dorește și de care nu are nevoie. Nu mai vede nimic în jur, încântată de feeria cumpărăturilor ca un dependent care se droghează.

Sau ca un alcoolic care se îmbată.

Așa că atunci când Saffron o face lată, nu o face încet și grațios. O face așa cum face orice altceva. Spectaculos. În mare viteză și în exces.

Nu dorise să își piardă luciditatea. Intenția ei, stând la barul din aeroport, fusese să bea un pahar. Poate două, ca să o ajute să se relaxeze, să mai elimine din stresul enorm la care fusese supusă dintr-odată. Alți oameni puteau să bea un pahar sau două, ea de ce nu ar fi putut? Era trează de ani de zile, participase la nenumărate petreceri unde se servea alcool și nu fusese nici măcar o dată tentată. Desigur, putea face față unui pahar, de ce ar fi fost acum diferit?

Apoi a urmat avionul. Clasa întâi. Șampanie gratis. De ce nu? și-a spus ea. Doar de data asta. O cuprinsese un sentiment atât de cald și de familiar. Era atât de plăcut să se relaxeze când începea să se încălzească. Se simțea relaxată, veselă și fericită. Fericită din nou, după câteva zile mizerabile. Nu era o bețivă gălăgioasă. Se băgase doar sub pătură și dădea pe gât pahar după pahar în timp ce restul lumii moțâia sau se uita la filme.

Nu prea își amintea mare lucru despre cum sosise. Asistentele de zbor vorbeau în stațiile lor, iar ea își amintise să își acopere capul cu o eșarfă și să își pună ochelari mari de soare la ochi. Își amintea că era vânzoleală, că i se striga numele, că flash-uri de lumini o orbeau în timp ce ea se legăna amețită și apoi – fericire – că fusese luată și adormise pe umărul cuiva în drum spre mașină.

Din nou, cu o seară înainte, nu dorise să bea. Vorbise serios când le spusese Annei și lui Paul – dragii de Anna și Paul care săriseră să o salveze – că nu va mai bea niciodată. Se simțea oribil când se trezise. Capul îi bubuia, greața venea și pleca, și știa că fusese doar o scăpare. Știa că nu mai

voia să se simtă niciodată așa, în felul în care se simțise atâția ani, înainte să intre în AA.

Dar mai spre seară, nu se putea gândi decât că își dorea să bea ceva. Doar un pahar. Nu să se îmbete, ci doar... doar pentru că putea. Gândul acela devenise o obsesie. Și nimeni nu își va fi dat seama că dispăruse să bea ceva. Doar un pahar. De ce nu?

— Saff!

Holly ridică privirea și făcu o grimasă când o văzu pe Saffron cu ochii roșii, mahmură și cu pielea într-o nuanță ciudată de gri.

— O, dacă te-ar vedea cineva acum!

Dădu uimită din cap, gândindu-se la toate fotografiile publicitare cu Saffron care apăruseră de-a lungul anilor, în care era superbă și strălucitoare, pozând pe covorul roșu prin toate colturile lumii, îmbrăcată în rochii până la pământ.

Ceva atât de diferit de această creatură care stătea acum acolo. Fără urmă de machiaj, pantaloni vechi și hanorac larg, șuvițele lungi și lucioase fiind acum prinse neglijent într-o coadă.

— Te rog, nu, mârâi Saffron, apropiindu-se de Holly pentru a o săruta. Mă simt oribil. Dacă m-ar vedea acum, le-aș face ziua.

Paul și Olivia au făcut un schimb de priviri — slavă Domnului că nu aduseseră ziarul acasă.

— Ia uită-te la puișori! spuse Saffron, dând cu ochii de Daisy și de Oliver, care erau înfofoliți cu căciuli și mănuși și se jucau afară. Ce frumoși sunt!

— Mă mir că îi vezi sub toate hainele alea, zâmbi Holly. Dar mulțumesc. Și mie mi se par frumoșei, chiar dacă eu sunt subiectivă.

— Cafea? întrebă Paul vesel, punând o cană în fața lui Saffron, care părea recunoscătoare.

— Mmmm, spuse ea după ce luă o gură, privind spăsit spre masă. Cred că vă datorez tuturor scuze, spuse ea încet. Îmi pare foarte rău pentru aseară. Nu am vrut să... spuse ea, oprindu-se pentru a ofta. Nu se va mai întâmpla. Sincer. Nu știu ce m-a apucat, dar nu voi mai lăsa să se întâmple încă o dată.

Ceilalți o priveau doar, fără să spună nimic, iar Saffron ridică o mână și își plecă fruntea, umilă.

— Știu, știu, am mai spus asta, dar de data asta vorbesc serios.

— De fapt, spuse Anna, începând să pună farfuriile pe masă în timp ce Paul aducea ouăle, vei fi prea ocupată pentru a te mai gândi la cum să fugi la bar.

— Ocupată? Cu ce?

— Ne-am decis să încercăm să terminăm casa, spuse Paul, așezându-se și servindu-se cu șuncă. Am dat fiecăruia ceva de făcut, iar tu și Anna veți începe prin a pune faianță în baie.

Saffron începu să râdă.

— Au! mormăi ea, ducându-și mâna la cap. Doamne, ce doare. Cred că glumiți... Eu? Să pun faianță în baie?

Olivia deschise gura, uluită.

— Spune-mi că nu ai devenit o asemenea divă.

— Nu! exclamă ea, oripilată. Doar că nu mă pricep deloc la așa ceva. Nu am pus niciodată faianță. Adică, bine, o fac, dacă nu vă deranjează plăcile puse aiurea.

— O să te descurci, îi retează Anna vorba. O să fiu eu lângă tine și o să-ți arăt cum se face. E

ușor. Ai putea să șlefuiiești podelele, dacă îți place mai mult.

— Nu, nu, spuse Saffron dând din cap, privind din bucătărie la suprafața întinsă de lemn pătat care era podeaua sufrageriei. Faianța e în regulă, spuse ea și începu să râdă.

— Ce e așa amuzant? spuse Paul, ridicând privirea.

— Nu mă așteptam să vin aici și să pun faianță în baie. Viața părea atât de liniștită și apoi... e ciudat cum totul se schimbă într-o secundă.

— Mie-mi spui? se strâmbă Holly. Ca să știi și tu, cred că l-am părăsit pe Marcus.

— Da? Bravo, fată! exclamă Saffron.

— De ce bravo?

De parcă Holly nu ar fi știut răspunsul.

— Pentru că este un arogant nesimțit, de aia.

— Saffron! o puse la punct Olivia.

— Ce? E adevărat, nu?

Holly începu să râdă la auzul acestor cuvinte.

— Nu te-ai schimbat deloc, rânji Holly. Încă spui exact ce gândești.

Saffron dădu din umeri.

— Prefer să fiu sinceră, dar îmi cer scuze dacă te-am supărat. Puteam să fiu mai puțin rea.

— Nu-ți face griji, spuse Holly. Chiar este un arogant nesimțit. Doar că nu sunt obișnuită să spună oamenii așa ceva despre el. Fă-mi o favoare, totuși, nu spune nimic de față cu copiii.

— Cred că odată ce se va afla că v-ați despărțit, o să auzi așa ceva de la toată lumea. Dar bineînțeles că nu voi spune nimic de față cu copiii. Pot să îi cunosc? Micul dejun este gata? îl întrebă Saffron pe Paul, care dădu din cap aprobator. Hai să îi aducem înăuntru.

— Mami, spuse Daisy, punând jos furculița și uitându-se fix la Saffron. Parcă spuneai că prietena ta este o actriță frumoasă și celebră.

Paul izbucni în râs, iar Saffron îi aruncă o privire malefică.

— Daisy! strigă Oliver. Ești foarte nepoliticoasă.

— Ba nu sunt, spuse ea, aproape plângând. Nu e nepoliticos, e adevărat.

— Ba e nepoliticos. Nu e nepoliticos, mami? Să comentezi despre oameni care stau în fața ta?

— Nu comentam, se bosumflă Daisy. Spuneam doar că nu e frumoasă.

— E în regulă, Oliver, zâmbi Saffron. Nu mă supăr. De obicei, sunt frumoasă și celebră, dar astăzi sunt banală. Mă transform, precum Cenușăreasa.

— Ai uitat să spui că ești și modestă, spuse Paul, rânjind.

— A, da. Și asta.

— Olivia? spuse Saffron, privind-o pe acesta dintr-odată. Arăți îngrozitor. Ești bine?

— Mă întorc imediat, spuse Olivia, înecându-se, ridicându-se și fugind de la masă cu mâna la gură.

Peste câteva secunde, din baia de sus se auzeau sunete de vomitat și tuse, de neconfundat.

— O, Doamne, spuse Paul, punând furculița și cuțitul jos. Exact de asta aveam nevoie în mijlocul micului dejun.

Saffron se întinse și îi fură o bucată de șuncă de pe farfurie, mestecând-o temeinic.

— Pe mine nu mă deranjează. E fie bolnavă, fie însărcinată.

Paul începu să râdă.

— Olivia, însărcinată? Puțin probabil.

Apoi se uită la Holly.

— O, Dumnezeule! Este?

Holly încercă să pară nedumerită, dar nicio dată nu se pricepuse să mintă.

— Nu mă întrebați pe mine, spuse ea într-un final. Nu are nici o legătură cu mine.

Olivia se întoarse, cu respirația mentolată și cu figura unui om care nu părea să se simtă foarte bine.

— Deci, ești borțoasă? întrebă Saffron, privind-o fix în ochi.

— Doamne, Saff, spuse Paul, dând ochii peste cap. Nu prea debordezi de subtilitate, nu?

Olivia îi aruncă o privire lui Holly, care dădea rapid din cap. *Nu am spus eu nimic*, încerca ea să spună.

— Ce e o borțoasă? întrebă Oliver în gura mare. Ce înseamnă?

— Taci, Oliver, spuse Holly. Îți spun eu mai târziu.

— E în regulă, Oliver, spuse Olivia, dând din umeri și așezându-se la masă. Înseamnă că sunt însărcinată. Înseamnă, de asemenea, un coșmar infect. Ah, scuzați exprimarea. Dar da. În ciuda faptului că sunt singură și că nu mi-am dorit copii niciodată, sunt însărcinată.

— Și cine e norocosul? întrebă Saffron.

— Nu e cineva care merită menționat. Un tip simpatic. American. Nu mai ținem legătura.

— Nu e tipul cu care ți-a făcut Tom cunoștință, nu? întrebă Saffron, iar Olivia îi răspunse dând tristă din cap.

— El știe? întrebă Anna.

Olivia negă dând din cap.

— Nu văd rostul, spuse ea încet. Nu m-am decis dacă îl voi păstra sau nu.

Holly o privi pe Anna în timp ce Olivia spunea acele cuvinte și văzu șocul de pe fața ei. Șocul și revolta provocate de faptul că Olivia ar putea să scape de un copil atât de ușor, un copil pentru care ea și Paul ar da orice să îl poată avea.

— Ai face un avort? întrebă Anna încet, încercând să nu își lase emoțiile să iasă la suprafață, să nu judece – sau cel puțin să nu lase judecata să se vadă pe fața ei.

Olivia, amintindu-și dintr-odată că Paul și Anna vorbiseră despre tratamente de fertilizare *in vitro*, începu să dea înapoi, speriată.

— Nu știu... spuse ea repede. Adică, nu m-am hotărât. Nu știu că să fac, nu am luat o decizie încă...

— E în regulă, spuse Paul, apucând mâna Annei pe sub masă și strângând-o. Nu trebuie să te cenzurezi din cauza noastră.

— Îmi pare atât de rău, spuse Olivia, privind-o direct pe Anna, care părea că urmează să plângă. Nu voiam să spun nimic. Credeam că voi putea să merg și să fac avortul și nimeni nu va știi nimic.

— E ok, spuse Paul, în timp ce lacrimile începușeră să curgă pe fața Annei. Nu îți face griji. Ce e important e cum te simți tu.

— Mamă? interveni Oliver din nou, cu o expresie confuză pe față. Ce e un vort?

Holly dădu ochii peste cap și se aplecă spre el.

— Întreabă-l pe taică-tu, spuse ea, oftând, întinzându-se după cafetieră.

— Cum te simți?

Paul se așează pe vine în fața unui buștean din spatele casei, unde Anna stătea, privind în gol, cu un șervețel de hârtie mototolit în mâini. Ochii ei erau roșii și, la vederea lui Paul, alte câteva lacrimi își făcură apariția pe fața ei.

— Pur și simplu nu mi se pare corect, începu Anna să vorbească, printre suspine. Noi încercăm de atât de mult timp și ne chinuim atât, iar apoi cineva ca Olivia rămâne însărcinată într-o clipă și vrea să avorteze. Cum se poate întâmpla așa ceva? Cum poate să facă asta?

— Nu mi-am dat seama niciodată că ești împotriva avorturilor, spuse Paul încet, surprins.

— Nu sunt. Adică, nu eram. Nu aveam nici o părere despre asta, dar acum... nu înțeleg cum poate cineva să facă asta când sunt atâția oameni în lumea asta care își doresc cu disperare copii, dar nu îi pot face.

Paul o luă în brațe pe Anna, iar aceasta își sprijini capul de pieptul lui. Siguranță. Dragoste. Epuizare. Gata cu suspinele deocamdată, era prea obosită. Mintea i se goli și nu mai putea decât să repete, din nou și din nou, aceleași cuvinte.

— Nu e corect. Nu e corect.

Au stat în colțuri separate ale casei în dimineața aceea, așteptând ca emoțiile să se potolească.

Anna și Saffron în baie, Paul șlefuid podurile în living, Olivia vopsind tocurile geamurilor, Holly și copiii frecând dulapurile din bucătărie;

copiii erau încântați să participe la munca adulților, fiecare ținând strâns în mână bucată de șmirghel și lustruind propria lui ușiță de dulap.

Saffron nu o întreabă nimic pe Anna despre fertilizarea *in vitro* sau despre cum se simte sau dacă e bine, iar Anna îi era recunoscătoare pentru asta. Sunt momente în care discuțiile sunt exact ceea ce ai nevoie și sunt alte momente, precum cele din ziua aceea, în care nici o discuție nu avea cum să te facă să te simți mai bine. Tot ce poți face este să respiri, să o iei pas cu pas, să aștepti să treacă ziua, să poți evada într-o stare de inconștiență, cu speranța că a doua zi va fi mai ușor. Că a doua zi te vei simți mai bine.

— Paul!

Holly intră în living, strigând peste zgomotul lustruitorului industrial de podele, înecându-se când intră în contact cu norul de praf din cameră.

— Stai puțin, spuse el, închizând aparatul și dându-și jos masca de pe față. Da?

— Trebuie să vii să vezi dulapurile. Cred că tot lemnul e putred.

— O, Doamne, mormăi el. Hai să o luăm pe Anna, se pricepe mai bine ca mine.

Anna se aplecă, atingând lemnul cu degetele, apoi ridică ochii către Paul, încruntată.

— Da. Chiar e putred. Dacă e unul, probabil că sunt toate. Avem nevoie de alte uși pentru dulapuri.

Paul oftă.

— Asta este problema cu renovările astea afurite. Ai impresia că știi exact de ce ai nevoie, dar

cu cât muncești mai mult, cu atât mai descoperi lucruri de care ai nevoie. Minunat! Presupun că nici unul dintre noi nu știe cum se fac uși pentru dulapuri...

Toată lumea îl privi și dădu din umeri.

— Așa că acum probabil ne va costa o avere să le facem. Asta ne mai lipsea.

Era evident nervos și Anna părea stânjenită pentru că ea fusese cea care inițiasse proiectul, într-un moment în care era clar că nu își puteau permite.

Holly se lumineă dintr-odată la față.

— Am putea să-l căutăm pe Will, spuse ea, în timp ce Olivia, încercând să nu zâmbească, ridică o sprânceană și se întoarse către Holly. Nu, serios, insistă ea, după ce toți ceilalți îi aruncară priviri nedumerite. Will, fratele lui Tom. Face dulapuri. Ar veni imediat.

— Doamne! spuse Anna, începând să țopăie. Ce idee bună! Nu știam că fratele lui Tom este tâmplar. Are cineva numărul lui de telefon?

De data acesta, Holly evită privirea atotștiutoare a Oliviei.

— Cred că îl am eu, spuse ea, ridicându-se fericită și pornind spre ușă. Merg afară să găsesc semnal și îl sun.

O Holly radiantă se întoarse după douăzeci de minute.

— Ce a durat atât de mult? întrebă Paul, încă supărat, convins că Will nu va veni și că Holly nici măcar nu are numărul lui de telefon.

Holly roși.

— A durat mult până am reușit să sun, minți ea, prea puțin convingător. Dar vine. Ia trenul în

după-amiaza asta. O să merg eu să îl iau de la gară cu copiii.

— Uraa! strigă Anna, bucuroasă, întorcându-se către Paul. Vezi? Ți-am spus eu că totul va fi bine.

— Nu știm cât o să ne ceară, spuse Paul, morocănos. S-ar putea să fie oricum mai mult decât ne putem permite. Chiar și instalatorul care trebuie să repare căldura e o cheltuială neprevăzută.

— Will a spus că lucrează gratis, spuse Holly, fără să se poată abține să nu zâmbească – și nu pentru că Will spusese că va lucra gratis. Își aduce toate uneltele. A spus că lemnul e mai ieftin aici și nu vă cere nimic pentru timpul lui.

Anna își puse mâinile în șolduri și îi aruncă lui Paul o privire care spunea „ți-am zis eu“, iar Paul dădu din umeri.

— Dacă e adevărat, e fantastic.

— Bineînțeles că este adevărat, spuse Holly. Adu-ți aminte, e fratele lui Tom. Tom nu promitea nimic dacă nu era sigur că o va face. Crezi că fratele lui e altfel?

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Paul.

Și spunând asta, își puse masca la loc pe față și se întoarse în living să termine de șlefuit podeaua.

Holly nu se prea gândise la Marcus. Nu se mai gândise la sfârșitul căsniciei sale și la faptul că probabil nu se mai poate întoarce acasă, la viața cu care se obișnuise. Marcus îi trimisese două mesaje. Primul furios, al doilea trist, în care o întreba dacă pot discuta.

Nu îl sunase înapoi, ci o sunase pe Frauke. Îi spusese acesteia unde era, detalii care să fie folosite doar în caz de urgență, și să îi spună lui Marcus că vor discuta când se va întoarce acasă.

În rest, nu se gândise la el.

Pe de o parte, era ca și cum își băgase capul în nisip. La fel cum făcuse și pe parcursul căsniciei. Când nefericirea ei a devenit aproape prea greu de suportat, se ascundea și se prefăcea că totul e bine. Dacă nu se gândea, avea senzația că nu se întâmplă nimic.

Un singur gând îi ocupa mintea în ziua aceea. Un gând care o făcea să poată merge mai departe, simțindu-se amețită ca o adolescentă.

Will.

Saffron, trează fiind, era pe cât de receptivă, pe atât de directă. Învățase să devină un fin observator al oamenilor pentru actorie, și de îndată ce Holly l-a menționat pe Will, Saffron văzu cum acesteia i se luminaseră ochii, cum nu se mai oprea din zâmbit după ce vorbise cu el la telefon, cum nu își mai încăpea în piele de fericire după acel apel telefonic.

Saffron se gândea că trebuie să fii prost să crezi că Holly este atât de fericită pentru că Will fusese de acord să facă dulapurile pe gratis.

Hmmm, se gândea ea. *Interesant*. Nu că îi vedea pe Holly și pe Will împreună – Will, deși era sexy și fermecător, nu era pregătit să se așeze la casa lui. Dar oare Holly nu merita să se distreze puțin după ce fusese căsătorită atâta timp cu acel oribil Marcus? Și Holly s-ar putea să nu aibă puterea să stea despărțită – Saffron vedea posibilitatea ca Marcus să o convingă să

se întorcă – așa că poate că era bine să existe cineva prin preajmă care să îi arate că a luat decizia corectă.

Poate că era un lucru într-adevăr bun.

Capitolul douăzeci

și patru

Holly parcă pe unul dintre locurile libere de lângă liniile micuței gări. Era emoționată, agitată și trăgea încontinuu oglinda să se privească, atât de pierdută în propria ei lume, încât tot expedia întrebările puse de Daisy de pe scaunul din spate.

— Mă întorc imediat.

Se întoarse către copii și văzu luminile trenului. Sări din mașină și urcă grăbită treptele către peron, simțindu-se amețită de emoție.

I se părea că trecuse un secol de când nu îl mai văzuse pe Will. De fapt trecuseră doar — cât — câteva zile? Se obișnuise să vorbească cu el în fiecare zi și cumva, acum că plecase (pentru că, pe parcursul ultimelor ore, nu se mai gândea că era posibil să se fi terminat căsnicia ei, ci că îl părăsise pe Marcus și că totul era pecetluit), ceva se schimbase. Nu se mai simțea vinovată pentru timpul îndelungat pe care îl petrecea gândindu-se la Will sau pentru bucuria pe care o simțea la vederea lui.

Pășea nervoasă în timp ce ușile trenului se deschideau și miji ochii pentru a-l zări – era una dintre cele trei persoane care coborâseră din tren – mergând către ea din cealaltă parte a peronului, făcându-i cu mâna.

Nu avea cum să nu îl recunoască pe Will. Inima începu să îi bată mai tare la vederea feței lui cunoscute și a mersului lui familiar. Purta blugi vechi Levi's, ghete din piele și o jachetă veche, care nu făcea față frigului din februarie, dar arăta, din punctul de vedere al lui Holly, perfect.

Părul nu îi mai era la fel de scurt ca al lui Tom. Crescuse din nou lung, păr șaten ciufulit care nu părea să fie aranjat după nici o regulă. Ochii lui verzi străluceau când ușile trenului se închiseră, zâmbetul i se transformase într-un rânjel, iar inima lui Holly bătea din ce în ce mai tare.

Era pur și simplu cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată – specimenul perfect de masculinitate pe care și-l putea imagina, emanând testosteron prin fiecare por. Picioarele lui erau lungi și puternice, umerii lați, gâtul gros. Măinile erau mari și curate, dar călite de muncă, iar zâmbetul – Doamne, ce zâmbet! Gropițe atât de simpatice încât aveau puterea să inspire mii de cântece de dragoste.

Holly zâmbea. Nu se putea opri din zâmbit. Se îndreptă spre el, iar când se apropie destul încât ea să îi poată vedea fața, observă că și el zâmbea.

Dacă ar fi existat un observator, cineva care stătea poate în mașină și aștepta trenul către Londra, ar fi crezut, după felul în care Holly și Will se îndreptau grăbiți unul către celălalt pentru a se îmbrățișa, că sunt atrași de niște forțe magne-

tice. Forța atracției reciproce îi făcea să se apropie unul de altul cu asemenea viteză și intensitate că, în momentul în care s-au unit într-o îmbrățișare puternică și lungă, ai fi zis că este nevoie de o ființă incomparabil mai puternică decât un om obișnuit, ca mine sau ca tine, care să îi despartă.

Era primul lor contact fizic serios. Holly nu plănuiise o asemenea îmbrățișare. Nu se gândise cum îl va saluta, fiind prea ocupată să își liniștească nervii pentru a se mai gândi dacă să îl sărute, să îl îmbrățișeze sau dacă va exista un moment jenant.

Brațele ei îi cuprinseseră automat spatele, brațele lui o cuprinseseră cu totul și se strânseseră cu putere, în timp ce el își înfunda fața în părul ei, despărțindu-se după o vreme care părea că durase ore întregi, pentru a se apleca și a o săruta pe obraz, rânjind ca un școlar.

S-au desprins unul din brațele celuilalt și, pentru câteva secunde, păru ciudat. Holly tremura, un efect neprevăzut al faptului că fusese ținută în brațe de el, că se simțise în siguranță, îngrijită, iubită.

Nu își dăduse seama, până în acel moment, cât de mult îi lipsise asta, cât de mult îi lipsise afecțiunea. Chiar dacă, realiza ea, Marcus i-ar fi dat așa ceva, dacă ar fi îmbrățișat-o strâns, dacă și-ar fi sprijinit obrazul de capul ei, nu și-ar fi dorit-o, nu din partea lui.

Dar de la Will? Ar fi putut sta în brațele lui Will toată ziua. Se luptase cu aceste sentimente atâta timp, simțindu-se vinovată că avea asemenea sentimente pentru un bărbat care nu era soțul ei, știind că era incapabilă să înșele, că nu ar avea niciodată o aventură, iar acum faptul că nu își mai putea ascunde sentimentele era copleșitor.

— Doamne, ce mă bucur să te văd, spuse el, privind-o în timp ce își lua geanta și cutia cu unelte.

— Arăt ca dracu', spuse Holly, amețită, simțindu-se ca o adolescentă de șaisprezece ani.

— Nu. Arăți minunat. Știu că e ridicol să spun asta, dar pari mai fericită. Deja, spuse Will. Chiar speram să primesc o invitație să vin aici și apoi ai sunat, ca o domniță care are nevoie de ajutor.

Holly roși.

— Nu chiar. Domnița ta e mai degrabă Paul. Se poartă ca o femeie în vârstă în legătură cu dulapurile, chiar dacă probabil banii sunt pentru ei o problemă mai mare decât credeam noi. S-a panicat când Anna a spus că trebuie înlocuite.

— Mă bucur că pot fi cavalerul salvator, spuse Will, când ajunseseră lângă mașină. Ce faceți?

Se opri înainte să urce în mașină și privi înăuntru.

— Eu sunt Will. Tu trebuie să fii Oliver, spuse el, aplecându-se înăuntru și strângându-i mâna lui Oliver. Și scumpetea asta mică trebuie să fie Daisy.

Daisy îi zâmbi provocator și Will se întoarse râzând către Holly.

— Dumnezeule mare, Holly, e exact ca tine. E superbă.

— Mulțumesc, spuse Holly, pornind motorul. E cam năbădăioasă, dar o iubim.

— Deci...

Will se întoarse pe scaunul său cu spatele la ușă, astfel încât să fie cu fața către Holly, în timp ce aceasta conducea și se simțea extrem de expusă.

— Ce face lumea? Vreo bârfă interesantă?
Holly începu să râdă.

— Doamne, Will. E cea mai dramatică adunare pe care ai văzut-o vreodată. Mai întâi, jură să nu spui nimănui. Dacă rămâi, ar trebui să te pun la curent cu tot ce se întâmplă.

— Jur, spuse el solemn, ducându-și mâna în dreptul inimii, iar Holly începu să îi spună povestea.

— Ceai?

Will strigă din bucătărie și gașca puse uneltele jos și se apropiară, unul câte unul, de bucătărie, pentru a fi întâmpinați cu o tavă cu cești de ceai aburinde și gustări cu ciocolată.

Anna se uită la ceai, apoi admirativ la Will.

— Ești chiar bun, spuse ea. Ai fi cumva interesat să fii un al doilea soț?

— Nu sunt deloc interesat să îți fiu primul soț, mulțumesc, spuse Will, făcându-l pe Paul să izbucnească în râs. Scuze, se dădu el înapoi, speriat. Nu am vrut să sune așa. Nu din cauza ta, voiam doar să spun că însurătoarea nu e pe gustul meu.

Holly auzi asta și se întoarse repede, găsindu-și ocupație din a scoate laptele din frigider. Se simțea jenată de faptul că îl auzea spunând că însurătoarea nu e de el, ceea ce era absurd. La ce se aștepta? Să spună că e disperat să se însoare și că Holly era femeia perfectă pentru asta?

Și mai mult, de ce se gândea la asta? Nici nu pusese punct căsniciei ei și deja se interesa de următoarea? *Ridicol*, se gândi ea, dând din cap și scuturându-se. *Nu te mai purta ca un copil*, își spuse. Îi veni în minte imaginea ei, stând la

masa din bucătărie și mângăind. Holly Fitzgerald. Doamna Will Fitzgerald. Se cutremură la o asemenea stupiditate, la felul în care această obsesie, despre care nu se mai putea minți că nu ar fi reală, o transforma într-o adolescentă.

Nu încăpea îndoială că era vorba de o obsesie. Nu încăpea îndoială că se lăsase în voia ei, concentrându-se pe Will în loc de propria ei nefericire. Să se gândească doar la el, să viseze visele care așteptaseră pe marginile inconștientului ei de luni de zile.

Cele câteva dăți când își permisesese să și-l imagineze pe Will în timp ce Marcus își vedea de treabă deasupra ei au dus la și mai multă vinovăție și își permisesese că nu o va mai face.

Dar cu o seară înainte, în timp ce stătea întinsă în pat, sus – instalatorul venise și reparase țeava spartă și, în sfârșit, casa era caldă – Holly își permisesese pentru prima dată să cedeze fanteziilor de care se temuse până atunci.

Stătea în pat și se gândea cum ar fi să îl dezbrace pe Will. Își imagina cum îi mângâia antebrațele, pieptul. Își imagina cum îl sărută, coborând ușor pe corpul lui. Avusese orgasm și adormise imediat după, trezindu-se apoi devreme, de data aceasta cu o altă fantezie. Oare era Will bărbatul potrivit pentru ea? Dacă Marcus era – așa cum devenise evident – cel nepotrivit, putea Will să fie sufletul ei pereche? Ar putea fi el cel cu care era menită să fie?

Holly nu crezuse niciodată în suflete pereche. Poate o vreme, când era o adolescentă naivă, dar după ce l-a cunoscut pe Marcus a încetat să mai creadă. Până acum.

— Deci, hai, fii sincer cu noi, îi spuse Anna lui Will. Cred că ești asaltat de avansurile făcute de soții casnice, plictisite și înfierbântate.

Will o privi ușor jenat.

— Nu asaltat, dar s-a întâmplat de câteva ori.

— De câteva ori ce? S-a dat cineva la tine sau ai dat de neveste înfierbântate? râse Saffron.

— Ambele, spuse Will. Chiar dacă nu am mai acceptat astfel de propuneri de ceva vreme. Am avut ghinionul să fiu prins de un soț care ar fi trebuit să fie plecat într-o călătorie de afaceri. I se anulasă zborul, așa că a venit acasă.

— Oare se putea un clișeu mai mare? spuse Saffron, dând ochii peste cap.

— Știu, râse Will. Pe moment, nu a fost totuși foarte amuzant. Am căzut pe scări, încercând să îmi pun pantalonii, în timp ce maniacul ăla urla că mă omoară. Sincer, am avut noroc să scap cu viață. În secunda următoare, mi-am dat demisia din industria amestecului plăcerii cu afacerile.

— Asta nu vă aduce aminte de Tom? întrebă Paul, zâmbind și privind la cei adunați în jurul mesei.

— Ce vrei să spui? întrebă Olivia, confuză.

— Nu vă aduceți aminte când era el sus, în baie, cu fata aceea. Doamne, cum o chema?... Frumușică, blondă, cu un an mai mare decât voi. Kate nu-știu-cum...

— Aoleu, Doamne! mormăi Saffron. Kate Barrowman! Uitasem complet de asta.

Holly și Olivia începură să râdă, în timp ce Paul continuă să îi spună povestea lui Will.

— Se deda la durități.

— Și mai avea puțin și marca, dacă îmi aduc bine aminte, spuse Holly, dând ochii peste cap.

— Da, și toată lumea trebuia să fie plecată de acasă, dar se pare că tatăl ei avea un atelier sau ceva în podul casei și a coborât și i-a prins pe Tom și pe Kate, pe jumătate dezbrăcați, rostogolindu-se în patul părinților ei. Cred că Tom a pățit ceva asemănător — a căzut pe scări în timp ce tatăl lui Kate îl amenința cu moartea.

Un timp se lăsă tăcerea, toată lumea amintindu-și de Tom și de cum era să aibă șaisprezece ani, când stăteau ghemuiți sub paltoane în dormitoare întunecate din pod sau în case străine și beau coniac, prefăcându-se că sunt sofisticăți.

— Ce ciudat e, spuse Saffron, rupând tăcerea cu o voce aproape șoptită.

— Ce anume?

Ceilalți o priviră nedumeriți.

— *Asta*. Că suntem aici și vorbim despre Tom cu fratele lui și el nu e aici. E pur și simplu...

Clipi insistent de două sau trei ori pentru a alunga lacrimile care începuseră să se adune în colțurile ochilor.

— Doar că Will arată exact ca Tom, acum că s-a tuns și mă surprind vrând să îi spun Tom, sau să îi aduc aminte de ceva ce a făcut sau ce am făcut împreună și apoi îmi amintesc că nu e Tom, pentru că Tom e mort și simt un gol imens.

Saffron își șterse o lacrimă de pe obraz.

Toată lumea simțea același lucru. Toți gândiseră aceleași gânduri, dar nimeni nu îndrăz-nise să o spună, nepregătiți să își declare dorul și durerea în prezența fratelui lui Tom. *Fratele lui Tom*. Cum ar avea ei dreptul să simtă acea tristețe când propriul lui frate pare să se descurce de minune?

— Îmi pare rău că nu sunt Tom, spuse Will încet, cu vocea tremurândă. Îmi pare rău pentru voi toți că nu este Tom cel care stă aici cu voi și, mai mult decât atât, îmi pare rău pentru mine. Îmi pare rău că nu eram eu în acel tren. Tom era atât de bun. Era plin de bunătate. Toată lumea îl iubea. Avea o soție și copii. Nu merita să se ducă. Mă tot gândesc că absența lui a lăsat un gol atât de mare în viețile atâtor oameni, încât mai bine eram eu în locul lui și nu mi-ar fi simțit nimeni lipsa. Trebuia să fi murit eu, spuse el și lăsă câteva lacrimi să cadă.

— Nu e adevărat, Will, spuse Saffron. Nu trebuia să fi fost tu. Multă lume ți-ar fi simțit lipsa și îmi pare rău, Will. Nu am vrut să te supăr sau să te fac să te simți nedorit.

Will se ridică și o lăsă pe Saffron să îl îmbrățișeze înainte de a ieși pe ușa din spate. Toți îl priviră în timp ce traversa grădina și se îndrepta către trunchiul de copac, unde se așeză și își sprijini capul în palme.

— Mă simt oribil, spuse Saffron. Nu am vrut să îl fac să se simtă prost.

— Nu ai făcut asta, spuse Anna. Am impresia că asta a fost o experiență... cathartică... pentru el. Cred că abia acum a avut ocazia să spună ceea ce îl apăsa de luni de zile, lucruri pe care nu le-a putut spune niciodată. Se vede pe fața lui, nu vezi? Săracul om, vinovăția pe care o simte trebuie să fie de nesuportat.

Holly se ridică brusc.

— Fiți cu ochii pe copii, spuse ea repede. Mă duc să văd dacă e bine, adăugă și dispăru pe ușă afară.

Nu putuse să își ia privirea de la Will și faptul că îl știa afară, plângând, îi frângea sufletul. Cum putea să nu meargă la el? Cum putea să îl lase să treacă prin acele stări mizerabile de unul singur?

A pășit pe iarbă și s-a oprit în spatele lui, punându-i mâna pe umăr pentru a-l face să înțeleagă că este acolo și când el s-a întors, cu ochii roșii, cu fața plânsă, ea se aplecă și îl îmbrățișă, așa cum le făcea și copiilor ei și cei doi au rămas acolo, Holly în genunchi în spatele lui, cu mâinile în jurul lui și șoptindu-i în ureche:

— E bine. E bine. Totul va fi bine.

Când s-au întors în casă, toți erau încă în jurul mesei, bând ceai. Saffron se îndreptă direct către Will pentru a-i oferi încă un rând de scuze.

— Îți sunt datoare cu niște lămuriri, spuse ea. Vreau să știi că mă bucur că ești aici. Că nu mă aștept să îi iei locul lui Tom, dar că mă bucur că ești aici, cu noi. Ajută și, pe cât de ciudat și de amuzant sună, pare foarte firesc să fii aici.

— Așa să fie! spuse Paul, ridicând cana goală într-un toast tăcut, urmat de toți ceilalți.

— Nu un înlocuitor pentru Tom, spuse Olivia, ronțâind ultimii biscuiți de pe farfurie. Să știi că nu gândim asta și că ai locul tău aici. E minunat să te avem aici.

— Și pentru Tom, spuse Holly, ridicând cana și privind spre tavan. Pentru că în felul lui întortocheat, ne-a adus din nou împreună. Mulțumim, Tom.

Ceilalți ridicară și ei privirile și luară cămile în mâini.

— Pentru Tom, spuseră ei, sorbind din cămile cu ceai, cu ochii înlăcrimați.

— Mamă?

Daisy și Oliver intraseră în cameră, cu fețele acoperite de creion mov.

— Am terminat de colorat și acum nu știm ce să mai facem.

Spionară masa și, dând cu ochii de biscuiți, fețele lor se luminară.

— Luați, râse Holly, împingând farfuria către ei. Doar unul. Vreți să vă uitați la un film?

— Daaa! spuseră amândoi în cor, ținându-și de colo-colo. Putem să ne uităm la *Ice Age 2*? întrebă Oliver.

— Nu! țipă Daisy. Eu vreau să văd *Mica Sirenă*.

— În nici un caz, spuse Oliver. Nu mă uit la un film de fete. *Ice Age 2*, mamă.

Daisy începu să plângă.

— Ajunge! spuse Holly, privind-i pe amândoi seriosă. Eu aleg filmul.

Se duse la mașină și se întoarse cu *Shrek*.

— Nu, iar? mârâi Oliver.

Totuși le urmă alergând și toți trei intrară în dormitorul celor mici unde Holly băgă DVD-ul în computer.

— Știți ce ar trebui să facem? rupse Anna tăcerea. Ar trebui să pregătim o cină minunată pentru diseară. Haine frumoase. Lumânări. Mâncare delicioasă.

Paul începu să râdă.

— E o singură problemă, draga mea soție, nu avem o masă destul de mare la care să putem sta toți în același timp.

— Nu încă, dar există o masă veche în depozit. Putem să luăm o față de masă de la supermarketul din Gloucester.

— Scaune? insistă Paul.

— Nu îmi mai tăia elanul, se încruntă Anna. Putem să aducem băncuțele din grădină.

— Bună idee, strigă Holly. Hai s-o facem. Dumnezeu știe că toți avem nevoie să ne simțim puțin bine și că eu aș avea nevoie să beau ceva. A, căcat...

Holly își mușcă buza, întorcând speriată privirea către Saffron.

— Am uitat. Evident, fără băutură, spuse ea, încercând cu greu să își ascundă dezamăgirea.

— Nu are nimic, spuse Saffron, punând mâna pe brațul lui Holly. Știu că am greșit de două ori, dar aduceți-vă aminte că au trecut ani fără să beau o picătură. Nu mă deranjează dacă voi beți. Mai ales dacă beți vin roșu, se strâmbă ea. Niciodată nu mi-a plăcut vinul roșu.

— S-a făcut! spuse Anna, lăsându-se purtată de exaltare, exaltare care îi cuprindea pe toți, făcând să dispară toate gândurile negre. Hai să ne îmbrăcăm și să mergem prin magazine. Ar trebui să terminăm și să ne întoarcem pe la șase.

iPod-ul fusese conectat la boxele lui Paul și vocea dulce a lui K.T. Tunstall umplea camera. Holly gătise un pui delicios, Olivia se ocupase de salată, iar Anna pregătea niște delicatese cu turtă dulce. Saffron amesteca de zor ceva cu aspect dezgustător, pe post de budincă fără grăsimi și fără zahăr, despre care jura cu mâna pe inimă că este delicioasă.

Paul trecu pe lângă ea și luă cu degetul puțin de deasupra sinistrului amestec.

— Mmm, spuse el, privind-o surprins pe Saffron. E chiar bună. Fără zahăr, fără grăsimi, zici? Ce ai pus în ea?

Saffron îl privi rece.

— Chimicale, spuse ea, făcându-l pe Paul să înghită cu scârbă și pe Anna să înceapă să râdă.

— Serios acum, spuse Anna, apropiindu-se. Ce-i acolo?

— Serios, spuse Saffron, ridicând mândră cutia. Chimicale – aditivi și conservanți. Chestii degustătoare care probabil mă macină în interior. Nu e nimic natural în chestia asta.

— Cel puțin o să mori slabă.

Olivia nu înțelesese niciodată obsesia cu mâncatul sănătos, fiind genul de persoană care mai degrabă lua o gură de frișcă decât un litru de lapte degresat.

— Exact, dragostea mea, râse Saffron, lingând lingurița cu o plăcere nebună. O să fiu superbă chiar și moartă.

Holly intră râzând în living pentru a termina de așezat masa. Se dădu un pas înapoi, încântată de cât de plăcut arăta totul. Focul ardea, lumânări umpleau camera de o lumină caldă, iar masa, decorată de copii, arăta minunat.

— Hai copii, spuse Holly, întinzând mâinile către Daisy și Oliver. E ora de culcare.

— Dar, mamă... începu Oliver să se smiorcăie.

— Nici un dar, zâmbi ea. Deja ați depășit cu o jumătate de oră. Haideți! Sus!

Holly o sărută pe Daisy pe creștetul capului, dându-se la o parte și privind-o câteva momente cum răsuflă greoi, deja adormită.

— Noapte bună, șopti ea. Vă iubesc.

Și ieșind pe vârfuri din cameră, se lovi de Will, care stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate, zâmbindu-i.

Holly simți cum inima începe să îi bată din ce în ce mai tare.

Exista o tensiune în aer, ceva aproape palpabil. Îl privi pe Will cu curiozitate, iar acesta dădu din cap, continuând să zâmbească.

— E ciudat să te văd în rolul de mamă, spuse el, încet.

— Ciudat? Ciudat, adică aiurea?

— Nu, nu. Doamne, nu. Mi se pare că ai o relație foarte caldă și apropiată cu copiii. Dar e ciudat pentru că nu m-am gândit niciodată la tine ca fiind mamă, nu te-am cunoscut în postura asta. Adică, bineînțeles că știam că ai copii, dar să te văd... nu știu... atât de matură, presupun... te-am văzut mereu ca fiind foarte tânără și... ca mine.

Holly ridică o sprânceană.

— Vrei să spui tânără și iresponsabilă?

El dădu din umeri.

— Mi-e teamă că da. Nu m-am gândit niciodată la responsabilitățile pe care le ai. Adică, ești un adult. Unul ca la carte.

— Deci... asta înseamnă că mă vezi altfel acum, după ce m-ai văzut cu copiii?

— Puțin, spuse el.

— Aha. Altfel bine sau altfel rău?

— Nu m-am gândit niciodată la tine într-un sens rău, spuse el, încet.

Nici unul dintre ei nu mai zâmbea, iar inima lui Holly bătea infernal de repede.

— Deci, ce-ți trece prin minte ? șopti ea, vocea tremurându-i de anticipație.

— Mă întreb, spuse el, aplecându-se puțin. Mă întreb cum ar fi dacă te-aș săruta.

Dacă o întrebai pe Holly cum era să sărute pe cineva pentru prima oară, ar fi râs, spunând că nu își mai amintește. Ar spune că ar fi înspăimântată să sărute pe cineva acum, că la aproape patruzeci de ani, uitase cum se face.

Dar nu uitase. Uitase poate cât de bine era să sărute bărbatul după care tânjise, să sărute bărbatul care fusese subiectul fanteziilor ei de zile întregi, să sărute bărbatul care putea fi cel care să o salveze de ea însăși sau cel puțin de căsnicia ei.

Uitase dulceața acestui prim sărut. Uitase cum e să-ți lipești fruntea de a celuilalt, privindu-l în ochi cu un zâmbet dulce când se termină, ținându-i fața în mâini, dorind să îl sorbi pe celălalt, să îl mănânci cu lingurița.

Uitase.

Acum își amintea.

Capitolul douăzeci și cinci

De fiecare dată când Olivia se ridica de la masă, Anna simțea cum i se înfîgea un cuțit în inimă. Nu încăpea îndoială de ce pleca Olivia – fața ei căpăta o nuanță ciudată de gri și fugea în baie, cu mâna la gură.

De data acesta, Saffron o urmă ca să se asigure că e totul în regulă, iar Anna merse în bucătărie pentru a aduce salata.

Fusese o masă delicioasă. O cină plină de râsete. Era aproape ca și cum lacrimile pe care le plânseseră cu toții mai devreme îi curățaseră, ca și cum avuseseră puterea să dea la o parte – poate temporar, poate nu – vâlul de tristețe pe care îl aduseseră cu ei, vâl provocat de absența atât de evidentă a lui Tom.

Dar nu era același lucru pentru Anna. Anna care nu l-a cunoscut niciodată pe Tom. Anna era tristă din cu totul alte motive. Anna încerca din greu să meargă mai departe, să accepte că poate

ea și Paul nu erau făcuți să aibă copii și că vor fi nevoiți să adopte unul.

Încerca din răspuțeri să nu o judece pe Olivia, dar pe parcursul serii, în care Olivia fugea la baie tot timpul, simțea cum durerea o apăsa din nou pe umeri și cum curajul ei dispărea încet.

Anna se sprijini de dulap o vreme, respirând adânc. Baia era chiar deasupra uscătoriei și ea își dădu seama că poate să audă tot ce se întâmpla sus.

O auzi pe Olivia cum se apleacă peste toaletă și apoi un ciocănit și Saffron intră. Și-o putea imagina pe Saffron mângâindu-i spatele Oliviei și o auzi întrebând-o încet dacă îi este bine.

— De ce li se spune grețuri de dimineață? o auzi ea pe Olivia mormăind. Durează toată ziua.

— Am avut o prietenă care a ținut-o așa pe tot timpul sarcinii, spuse Saffron. Îți poți imagina? Ginecologul ei îi spusese că grețurile vor trece în trei luni, dar au durat nouă. Oribil. Lua tot felul de medicamente, dar nimic nu mergea.

— Doamne, e sinistru, spuse Olivia. Slavă Domnului că se va termina în curând.

— Ești sigură că nu îl păstrezi?

Tăcere.

— Nu pot, spuse Olivia încet. Cum să mă descurc cu un copil? Nu e loc de așa ceva în viața mea și, sincer, nu am fost niciodată genul acela de femeie cu ceas biologic ticăitor. Al meu ori nu merge, ori nu am.

— Dar o adopție? întrebă Saffron. Te-ai gândi la așa ceva?

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

Toată lumea ridică ochii când Anna alergă în sufragerie.

— Paul, spuse ea repede. Am o idee! Putem să adoptăm copilul Oliviei!

— Ce? spuse Paul, dând din cap.

Înțelesese bine?

— Nu, nu, vorbesc serios! Ea nu vrea un copil și noi vrem. Nu are sens?

— Of, Anna, spuse Paul cu tristețe. Nu cred că vrea să facă deloc copilul. Ascult-o, vomită de câteva zile încontinuu. Ultimul lucru pe care îl vrea este să ducă sarcina la capăt. E o idee minunată, dar nu cred că se va întâmpla.

— De ce nu o întrebați? îi întrerupse Holly. E o idee bună și nu aveți de unde să știți până nu întrebați.

— Crezi? spuse Paul cu neîncredere. Mi se pare o asumție deplasată.

— Nu este! insistă Anna. Dacă spune da? Ar putea rezolva toate problemele. Serios, Paul, nu ți se pare o foarte mare coincidență faptul că Olivia este însărcinată și nu vrea copilul? Și iat-o, stând la noi, noi care încercăm de doi ani să facem un copil și acum vrem să apelăm la adopție. Cred că Dumnezeu ne-a adus pe toți aici cu un motiv și cred că ăsta este. Jur, chiar asta cred.

— De ce ne-a adus Dumnezeu pe toți împreună?

Saffron și Olivia tocmai coborau scările.

Paul își coborî privirea în farfurie, nedorindu-și să fie cel care să pună întrebarea.

Anna așteptă ca Olivia să se așeze, apoi o privi fix în ochi.

— Olivia, spuse ea, dintr-odată emoționată. Știi că eu și Paul am încercat fertilizarea *in vitro* și nu a funcționat. Și ne gândeam că, păi...

poate... acum că ești însărcinată și nu vrei copilul... ne gândeam că dacă ai vrea să faci copilul, am putea să îl adoptăm noi.

Fusese mult mai greu pentru Anna să întrebe asta decât crezuse. Ea fusese întotdeauna impulsivă și nu avusese niciodată probleme în a cere ceea ce își dorea – nu poți să conduci cea de-a treia companie de succes *on line* din Marea Britanie fără să știi să ceri ceea ce îți dorești, dar asta era atât de important pentru ea – ceva ce își dorea cu ardoare –, încât era extrem de nervoasă, îngrozită de gândul că răspunsul va fi nu.

— Doamne... nu... nu știu ce să spun.

Olivia era șocată. Nu se gândise niciodată că adopția ar fi o variantă. Pentru că nu era vorba doar că nu își dorea un copil, ci și de faptul că nu voia să fie însărcinată, nu voia să fie nimic mai mult decât ceea ce era cu câteva săptămâni în urmă. Voia să se prefacă că toată povestea asta nici nu se întâmplase.

Nu voia să aibă o burtă crescândă, să o întrebe toată lumea când trebuie să nască ca apoi să apară, peste nouă luni, fără copil. Nu voia – Doamne, ce scârbos – să vomite timp de încă șapte luni.

Dar s-ar descurca cu un avort? Nu avusese până acum nici o opinie puternică legată de avorturi. Nu fusese niciodată ceva la care trebuia să se gândească. Bineînțeles, probabil că știa femeii care făcuseră așa ceva, dar dacă o făcuseră, nu apelaseră la ea pentru ajutor. Până în urmă cu două săptămâni, avortul nu fusese un element din viața ei.

A încercat să nu se gândească la asta. Să nu se gândească la ce va face – la faptul că există o viață care crește în ea, viață pe care ea avea puterea să o întrerupă. Nu se gândise la asta, dar se gândise la lucrul pe care și-l dorea și la cel mai rapid mod de a-l obține – să întoarcă timpul înapoi.

— Nu știu, repetă ea, gândindu-se pentru prima dată la ideea de a duce sarcina la bun sfârșit, la ce ar presupune asta : să nască și apoi să renunțe la copil. Chiar nu m-am gândit... nu mi-am pus problema...

— Îmi dau seama că trebuie să te gândești. Evident, interveni Paul. Și nu vrem să te simți obligată dacă nu vrei să o faci, dar dacă te decizi să duci sarcina la termen și să dai bebelușul spre adopție, noi am fi foarte bucuroși să îl adoptăm.

— Și gândește-te...

Anna știa că e prea dornică, prea emoționată, dar nu se putea abține.

— Ai fi în continuare lângă el, vei face parte din viața lui.

— Am nevoie de ceva timp, spuse Olivia, privindu-l întâi pe Paul, apoi pe Anna. Cred că este o ofertă incredibilă, dar am nevoie să mă gândesc o vreme.

— Binînțeles, spuse Anna. Gândește-te oricât vrei.

Pe sub fața de masă, Will mângâia mâna lui Holly. Stăteau unul lângă celălalt. Abia dacă fuseseră în stare să se abțină pe durata mesei să nu se atingă.

Se ținuseră de mână tot timpul. Will puneă cuțitul jos și puneă mâna acolo unde ceilalți nu

puteau vedea, pe piciorul lui Holly, sau o atingeau ușor cu degetul pe încheietura mâinii, făcând-o să simtă fiori pe spate, o electricitate pe care nu o mai simțise de ani de zile. O electricitate pe care nu mai spera să o mai simtă vreodată.

Ceilalți poate nu vedeau ce se întâmpla, dar știau. Energia care curgea între cei doi era vizibilă. Holly credea că este subtilă neprivindu-l pe Will, nedând indicii că se întâmplase ceva, dar era o legătură între ei, o legătură care poate că nu se vedea, dar se simțea.

Saffron însă o vedea. Duse farfuriile la bucătărie și când se întoarse ochii îi căzură pe mâna lui Will care se retrăgea rapid din poala lui Holly. Știa deja, bineînțeles, dar era prea preocupată de propriile ei probleme pentru a se gândi la așa ceva.

Pentru că Saffron chiar crezuse că va face față alcoolului. Credea că această seară va fi ca toate celelalte seri în care ea va putea sorbi liniștită din apa sau din sucul ei, fără să simtă gustul alcoolului pe limbă, fără să simtă căldura relaxantă a unui pahar de votcă, care să o transforme într-o glumeață.

Dar pe parcursul serii devenise din ce în ce mai greu să nu se gândească la alcool. Minte ei abia se putea concentra la ceea ce se discuta, așa că se pierdea într-o fantezie în care toată lumea părăsea camera, lăsând-o pe ea să ia sticlele cu vin, să lase capul pe spate și să le dea pe gât.

Era atât de real, încât abia dacă se putea abține să nu se întindă după sticlă, să o apuce și să golească conținutul, acolo, pe loc, în fața tuturor.

Nu avea stare. Sărea mereu de la masă, cu corpul cuprins de un fior care nu părea să aibă

decât un singur leac. Și totuși era o parte din ea care nu își dorea asta și știa că nu trebuie să o facă, dar era aproape sigură că nu avea puterea și voința să lupte cu tentația.

Când Saffron se dusesese la prima întâlnire a Alcoolicilor Anonimi, știa că nu avea de ales. Puținii bănuți câștigați din cele câteva reclame în care apărea se duceau toți pe alcool și începuse să-și piardă slujbele. Începuse să fie cunoscută ca nefiind de încredere, pentru că apărea la muncă mahmură sau și mai rău, beată.

La început, bea doar seara. Ca toți ceilalți, își spunea ea. Era tânără, avea douăzeci și ceva de ani, și asta fac seara cei de vârsta ei. Când a împlinit treizeci de ani, și-a spus același lucru și, în timp ce bea din ce în ce mai mult, cariera ei a început să stagneze, așa cum prezisese presa.

Când avea puțin peste treizeci de ani, deja nu mai era o vedetă în creștere, ci o fostă vedetă. Impresarul ei o dusesese la Alcoolicii Anonimi și fusese trează de la prima întâlnire, știind că nu mai avea alte variante.

Nouăzeci în nouăzeci. Nouăzeci de întâlniri în nouăzeci de zile. Pentru prima dată de când venise în America simțea că are o casă, avea un grup de oameni care o înțelegeau cu adevărat, care o ascultau fără să o judece și o susțineau cu ceea ce părea a fi dragoste necondiționată.

Jurase atunci să nu mai bea niciodată. Făcuse exact ceea ce i se spusese să facă: să nu bea. Găsise un sponsor. Lucrase pașii. Crezuse că era bine. Vindecată? Poate. Alții se descriu ca fiind alcoolici în recuperare, un proces care nu se

oprește nicio dată. Vorbeau, chiar și Saffron vorbea, despre o boală progresivă, care nu dispărea sau se vindeca, una care ar duce până la urmă la moarte, dacă îi ceda.

— Eu sunt Saffron. O alcoolică în recuperare, recunoscătoare, se obișnuise ea să spună.

Totuși, undeva în aceste ultime câteva luni, nu s-a mai gândit la ea ca fiind în recuperare, ci a început să se considere vindecată. Și atunci a început problema.

Și acum, exact ca în vremurile bune, Saffron se trezea dorindu-și ca seara să se termine mai repede pentru a putea să bea în liniște. Spera să poată evada și fugi la acel minunat băruleț din colț, unde să stea într-un colț și să bea până uita de toate.

Îi era dor de Pearce. Îi era atât de dor de el, îi lipsea viața pe care o avea – simplitatea acelei vieți. Și pe cât de minunat ar fi trebuit să se simtă aici, la țară, cu prietenii care o cunoșteau dintotdeauna, și-ar fi dorit să fie altundeva.

Și-ar fi dorit să bea.

S-au culcat la miezul nopții. Saffron a sărutat pe toată lumea de noapte bună, cu gândul la planul de a se întoarce în bucătărie pentru a bea. A urcat sus și a stat să asculte sunetele din casă, așteptând să se lase liniște totală, așteptând să se poată furișa jos pentru a bea sticla de vin pe care o ascunsese în spatele produselor de curățat de sub chiuveta din bucătărie.

De fiecare dată când auzea pași, scârțâitul unei uși, apa de la baie, îi venea să urle de nervi, să facă o vrajă care să adoarmă pe toată lumea.

Într-un final, la ora unu, era sigură că toată lumea se liniștise. Coborî scările și se îndreptă către bucătărie, dechizând ușile dulapului de sub chiuvetă, întinzând mâna către spatele dulapului.

— Căcat! șuieră ea, dărâmând sticla de clor și provocând un zgomot care se propagă în liniștea casei.

— Ce faci?

Saffron tresări și o văzu pe Olivia stând în dreptul ușii, tamponându-și ceafa cu un prosopud și rece.

— Păi...

Saffron, care se pricepea atât de bine la inventat scuze, nu avea nimic de spus, nici un motiv pentru care avea de cotrobăit în dulapul de sub chiuvetă la ora unu noaptea. Închise ușile repede, dar Olivia o dădu la o parte și începu să caute, dând la o parte clorul și lichidul de spălat vase pentru a scoate sticla cu vin.

Dădu din cap, dezamăgită, resemnată, apoi desfăcu dopul și amândouă priviră cum vinul se scurgea în chiuvetă.

— De ce? întrebă Olivia, întorcându-se către Saffron, care nu știa dacă să o ia la bătaie pe Olivia sau să izbucnească în plâns.

— De ce crezi? se răsti ea, cedând furiei. Pentru că am nevoie să beau ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt alcoolică, nu? Nu așa facem noi? spuse ea, dând ochii peste cap. De ce? Ce întrebare idioată! De ce *nu*?

— Saffron! țipă Olivia supărată. Încerc să te ajut. Toți încercăm să te ajutăm. Crezi că am fi aici dacă nu erai tu? Ne-am dat toți peste cap încercând să îți facem bine, ținând presa la

distanță, ținându-te departe de alcool. Cum să te ajutăm dacă nu vrei să te ajuți singură?

— Dar nu vezi? șopti Saffron. Nu sunt dispusă să mă ajut singură. Exact asta este problema. Aș vrea să fiu. Mă rog, să am puterea să mă ajut, dar nu o găsesc. Tot ce vreau să fac este să beau.

— Șșșș, spuse Olivia, atentă dintr-odată în altă parte. Ce se aude?

— Ce?

— Ascultă. E... Dumnezeu, astea sunt gemete?

Saffron se opri și amândouă se îndreptară spre ușă, ascultând sunetele venind, evident, de la un cuplu care făcea dragoste.

— Țștia sunt Paul și Anna? întrebă Olivia confuză, pentru că sunetele se auzeau de altundeva.

Saffron începu să râdă și, pentru o clipă, uită de dorința de alcool.

— Nu! șopti ea. Sunt Holly și Will.

— Nu! spuse Olivia, zâmbind.

— Știu, spuse Saffron, dând ochii peste cap. Îți venea să crezi ce se întâmpla între ei la cină?

— Doamne! Crezi că se culcă cu el? Deja?

— O, Doamne, nu vreau să aud, spuse Saffron, acoperindu-și urechile, în timp ce se auzea un geamăt ușor și unul mai dur, evident masculin.

Olivia chicoti.

— Mă simt ca la facultate. Iisuse! Nu am mai ascultat zgomote ca astea de ani de zile.

Saffron dădu din cap.

— Haide. Să ne întoarcem în bucătărie. Mă simt ca un *voyeur*.

Intrară la loc și Saffron se așează la masă, punându-și fruntea pe brațe, în timp ce Olivia umplea ibricul. Apoi se întoarse către Saffron.

— Presupun că o ceașcă de ceai nu ar fi de ajuns să nu mai vrei să bei?

— Nu prea. Dar e mai bine decât nimic. O, Doamne, Olive, spuse Saffron, ridicând rugătoare ochii către Olivia. Ce mă fac?

— O, draga mea, spuse Olivia, aplecându-se și îmbrățișând-o strâns. Te vom ajuta. Doar să nu bei. Nu azi.

— Știu, șopti Saffron. Doar azi. Fiecare zi pe rând.

— Oricum, spuse Olivia zâmbind. Toate barurile sunt închise, iar aia era ultima sticlă de vin din casă. Nu ai avea ce să bei acum nici dacă ai vrea.

Și vreau, se gândea Saffron. În continuare. Vreau.

Holly stătea întinsă, lipită de Will, în timp ce brațele lui o cuprindeau strâns pe după umeri, iar el stătea pe spate, sforăind ușor.

Își întoarse capul pentru a-l privi, dorindu-și să-i atingă profilul cu degetul, dar nu o face, de frică să nu-l trezească. Ceea ce voia să facă era ceea ce făcea chiar atunci – să îl absoarbă, să îl privească cum respiră, uluită de sentimentul de a sta în brațele cuiva, dorind să își plimbe degetele pe pieptul lui, să își sprijine mâna pe gâtul lui, să îi acopere umerii de sărutări.

Știa, din secunda în care a sărutat-o, că se va întâmpla mai mult. Își dorise să facă sex, să facă dragoste, dar și-a dat seama că nu putea merge mai departe de preludiu, nu putea accepta

penetrarea, chiar dacă crezuse că era ceea ce își dorea mai mult decât orice altceva.

Era o limită pe care nu era pregătită să o treacă, nu încă. Dar Doamne, ce frumos fusese totul. Ce minunat fusese să îl sărute.

Când era cu Marcus, încerca mereu din răputeri să nu-l sărute, închidea ochii în timp ce Marcus se împingea în ea și se pierdea într-o fantezie, știind că dacă va deschide ochii și va vedea fața chinuită a lui Marcus deasupra ei, orice urmă de plăcere va dispărea într-o clipă.

Chiar dacă ea și Will nu făcuseră sex, îl făcuse să termine, și terminase și ea – și încă cum terminase... După aceea, Will rămăsese lângă ea și o luase în brațe și au stat de vorbă. Au discutat și au discutat...

Era uimită. Era atât de obișnuită cu sărutări superficiale și să se rostogolească pe partea ei din pat pentru a evada într-un vis lipsit de Marcus, încât uitase că oamenii fac asta, că se țin în brațe și vorbesc.

Asta era intimitate. Asta îi lipsise tot timpul acesta.

Poate că mâine vor putea să facă dragoste, se gândea ea. Poate mâine nu se va mai simți vinovată, va avea mai multă încredere în el, și în ea însăși. Pentru seara aceasta era de ajuns. Intenționa să se dea jos din pat după câteva minute, ca să se ducă înapoi în camera ei, dar, fără să își dea seama, a adormit liniștită și împăcată.

Holly se trezi la cinci dimineața. Deveni instantaneu conștientă, realizând că stă lipită de Will, în mijlocul patului. Îi simțea corpul pe toată lungimea corpului ei, așa că rămase acolo câteva

momente, încercând să se obișnuiască cu senzația.

Ea și Marcus nu se atingeau niciodată în somn. Ce ciudat e că l-a lăsat inconștient pe Will să se apropie atât de mult. Holly se dădu încet jos din pat, fericită că copiii nu se treziseră și nu o găsiseră cu Will – ce penibil, se gândi ea, dând din cap. Nu merita riscul, chiar dacă fusese un accident, chiar dacă nu plănuise să adoarmă în patul lui. Se strecură pe hol și se băgă în patul ei.

Stătu acolo, întinsă, reamintindu-și fiecare secundă din seara trecută. De la primul sărut la ținutul de mâini sub masă, la dormitul alături de acel bărbat pe care îl dorise mai mult decât dorise orice alt bărbat vreodată.

Stătea în pat, zâmbind, iar când Daisy se trezi și veni în patul ei s-o ia în brațe, o mângâie pe față și o privi în ochi cu dragoste. Ce norocoasă sunt, se gândi ea, să am copiii mei, să am alături acești oameni pe care îi iubesc. Și stând în pat, cu Daisy în brațe, Holly se simțea, pentru prima dată, după mulți ani de zile, complet și indubitabil fericită.

Capitolul douăzeci și șase

— Sunt epuizată, spuse Olivia la micul dejun. Am muncit ca sclavii și nu am văzut nimic din împrejurimi. Ar fi aiurea dacă ne-am lua după-amiaza liberă?

— Cred că e o idee minunată, spuse Anna. Dumnezeu știe că o meritați cu toții. Cred că eu rămân aici. Suntem atât de aproape să terminăm afurisitele de podele. O să îl ajut eu pe Paul, dar voi ar trebui să mergeți în Gloucester, să faceți niște cumpărături. Și Holly, dacă vrei să lași copii ăia delicioși acasă, nu m-ar deranja să fac pe bona.

— Da? spuse Holly, luminându-se la față. Ar fi minunat!

— Deci vii? întrebă Olivia, întorcându-se către ea. Și Saff? Will?

Toți dădură din cap în semn de acord.

— Nu m-ar deranja să văd ce e prin magazine, spuse Saffron ridicându-se și turnându-și niște cafea. Simt nevoia să cheltui ceva bănuți.

— Nu prea o să găsești multe firme de renume în Gloucester, râse Paul.

— Nici nu are nevoie, mă are pe mine, spuse Anna. Serios, Saffron, dacă ai nevoie vreodată de ceva, poți să îmi ceri mie.

— Știu asta și mulțumesc, draga mea. Așa o să fac. Vreau doar să cumpăr cadouri pentru prietenii de acasă.

— De acasă, adică din Los Angeles? întrebă Holly.

Saffron dădu din cap.

— Prieteni, adică Pearce? întrebă ea din nou. Saffron dădu din umeri.

— Mi-ar plăcea să îi iau ceva lui Pearce. Chiar dacă nu știu dacă îl voi mai vedea vreodată.

— Ați vorbit? întrebă Olivia încet.

— Mi-a trimis mesaje, dar evident nu e același lucru ca discuțiile zilnice.

— Cum e Pearce? se aventurează Anna curioasă, punând întrebarea pe care voiau toți să o pună, dar pe care nu avea nici unul curaj să o rostească, pentru a nu părea prea neciopliți, prea impresionați, prea nerăbdători.

Și Saffron le spuse. Le spuse întâi cum sunt majoritatea actorilor de la Hollywood. Le povesti despre oameni care se chinuiseră, care dăduseră lovitura și nu știuseră cum să se descurce cu celebritatea și cu bogăția bruscă.

Le povesti despre starletele tinere, care apar în toate revistele de scandal, în fiecare săptămână, care sunt luate pe sus de valul vieții de la Hollywood, plină de petreceri, de băutură, de droguri, de sex cu playboy bogați, care par să facă schimb de femei între ei. Le vorbi despre faptul că aceleași starlete sunt disperate să

rămână celebre, deși nici una dintre ele nu pare să știe cum să se poarte cu lumea, cum să fie drăguțe, grațioase, călduroase. Nici una nu părea să își amintească de ideea că, dacă nu te porți frumos cu oamenii când urci, acei oameni nu se vor purta frumos cu tine când cobori. Și întotdeauna cobori de pe culmi.

Le povesti despre mari nume de la Hollywood care au vieți secrete. Unii au probleme cu dependența de droguri, alții cu homosexualitatea, oameni care semnează contracte secrete cu actrițe sau actori tineri și naivi să iasă cu ei sau chiar să se căsătorească cu ei, în timp ce ei își fac de cap cu anii pe platourile de filmare.

Le povesti cât de pierdută s-a simțit când a ajuns prima oară acolo. Cum credea că știe să judece bine oamenii, că știa cum funcționează sistemul și avea încredere, dacă cineva spunea că ceva e negru, era într-adevăr negru.

Dar învățase că, în Los Angeles, nimic și nimeni nu era ceea ce părea. Se întâmpla mereu să fie chemată la audiții, să i se promită rolul, să i se spună că se potrivește de minune, că o voiau pe ea și doar pe ea, că erau încântați că va juca în film, pentru a deschide peste câteva zile *Vanity* doar ca să vadă că Drew Barrymore primise rolul. Nimeni nu se deranjase să-i spună și ei; era evident că mințiseră, ceva ce era pentru ei la fel de normal ca și trezitul de dimineață.

Învățase să nu se bucure pentru un film până nu ajungeau contractele la biroul impresarului ei și erau semnate. Învățase să nu aibă încredere în nimeni, nici în prietenele ei actrițe, care ar fi aruncat prietenia pe fereastră într-o secundă

pentru un rol, și nici în producătorii și regizorii faimoși care – foarte subtil – se ofereau să o propulseze în celebritate dacă făcea și ea ceva pentru ei.

Le spuse că și-a dat seama că integritatea nu prea înseamnă nimic acolo și că prima dată când a mers la o întâlnire AA, nu s-a dus doar pentru a se opri din băut, ci pentru a-și salva viața, pentru că acolo a găsit primii oameni reali din Los Angeles. Oameni din aceeași industrie ca și ea, dar care trăiau sincer, destul de modești să știe că nu sunt nici mai buni, nici mai răi decât oricine altcineva și că puteau să vorbească sincer și cu bunătate.

Nu toată lumea, spunea ea. Întâlnirile erau pline de actrițe care doreau să ajungă mari vedete, care auziseră că aici se găsesc roluri, se semnează contracte, că aici ești văzut și vezi. Dar îți dădeai seama repede cine era sincer și cine nu. Iar falșii alcoolici erau lăsați la o parte de membrii care aveau nevoie de program.

Le-a povestit de Pearce. Despre cât de sincer era la întâlniri și cât de curajos, pentru că toată lumea îl cunoaștea și oricine putea merge să vorbească cu presa.

— Dar e vorba despre Alcoolicii Anonimi, spuse Anna. Cine ar merge să vorbească cu presa?

Se întâmplă, spuse Saffron. Sunt scăpări tot timpul. Una dintre tradiții este să nu se bârfească, și totuși nici ea nu mai ținea minte de câte ori auzise fără să vrea diverși membri bârfindu-i pe alții, chiar și pe Pearce.

Le spuse că e un bărbat bun, care chiar se gândește la alții și se comportă cu ceilalți așa cum vrea să fie și el tratat. Banii pe care îi

câştigă – milioanele care vin din filmele lui – îi consideră o binecuvântare. Dădea în fiecare an o mare parte din ei la diverse acţiuni de caritate pe care le susţine, dar discret, deseori anonim.

Îl descrie ca fiind amuzant. Blând. Dulce. Spunea că este cel mai înţelept bărbat pe care l-a cunoscut vreodată, cu o sensibilitate şi un instinct aproape feminin. Şi totuşi, este în acelaşi timp, cel mai masculin bărbat pe care l-a văzut vreodată.

Spuse că, peste toate celelalte, îl consideră cel mai bun prieten al ei. Că orice ar face şi oriunde în lume ar fi, fusese mereu alături de ea atunci când avusese nevoie.

Şi în final, despre căsnicia lui. Un aranjament de afaceri, explică Saffron. Are prea multe de pierdut dacă pleacă. Au aşteptat momentul oportun.

— Nu ar fi acum acel moment? se aventurează Paul.

— Aşa s-ar crede, nu?

Saffron se strâmbă pentru a-şi ascunde frica. Pentru că, bineînţeles, exact asta credea şi crezuse mereu, visase mereu în secret.

Dacă relaţia lor ar ieşi la iveală în presă, ce motiv ar mai avea el să rămână?

— Cine vrea să joace Monopoly?

Anna îi scoase căciuliţa lui Daisy în timp ce toţi trei tropăiau înăuntru după plimbarea în aer liber. Oliver plimba o pungă de plastic plină de pene, pietre şi nisip, lucruri pe care le culeseseră lângă pârâu.

— Halal ajutor.

Paul intră în bucătărie şi zâmbi privind-o pe Anna cum se apleacă să o ajute pe Daisy să-şi

dea jos haina. Era evident că era acel gen de femeie al cărei instinct matern vine natural. Ce ironie sumbră că nu poate avea propriii ei copii.

Paul nu își dădea seama că este mai ușor să fii mama perfectă cu copiii altcuiva. Că acei copii de care ai grijă temporar nu te scot din minți așa cum o fac ai tăi. Că atunci când acești copii nu sunt ai tăi, nu ești epuizat și stresat sau neatent când ești cu ei.

Holly era o mamă bună, dar rareori se apuca să facă ce făcea Anna cu copiii în acea după-amiază. Rareori se așeza în patru labe ca să se joace cu ei. Asta este treaba lui Frauke, încerca ea să-și spună. Desigur. Era mereu alături de copiii ei, dar mai puțin anul acesta, când se luptase cu adâncimile nefericirii ei.

Toată lumea era de acord că Holly era o mamă bună, dar Holly ducea cu ea povara vinovăției, pentru că în ultimul an nu fusese mama care putea să fie sau mama care fusese cândva.

În încercarea de a se retrage din viața ei, din căsnicia ei, se retrăsese, își dădea seama acum, și de lângă copiii ei, într-o perioadă când aveau cel mai mult nevoie de ea. De când venise aici, se simțea deja mai ușoară, mai fericită, ca și cum nu avea nici o grijă în afară de șlefuit, de pus faianță și vopsit, în timp ce copiii erau încântați să muncească alături de ea.

Și norocoșii de Daisy și Oliver o au pe Anna astăzi, care este prezentă în fiecare zi. Anna care se decisese că nu are altceva mai important de făcut decât să se joace cu ei. Dacă Daisy vrea să facă pătuțuri din bețele pe care le adunase, Anna o va ajuta. Dacă Oliver vrea să spargă o geodă pe care crede că a găsit-o, ea îl va ajuta. Nu va

da fuga la computer din două în două minute pentru a își verifica e-mailul. Și nici nu îi va pune să facă liniște când vorbește la telefon. Nu îi lăsa în fața televizorului în timp ce gătește cina în liniște și nu va urla la ei ca să-i potolească să nu se mai certe.

Pentru că nu se ceartă. Au toată atenția unui adult. De ce s-ar certa?

Holly și Will, Olivia și Saffron stăteau pe marginea trotuarului în oraș, ascultând chemarea străduțelor întortocheate. Will voia să caute căști noi pentru iPod-ul său, iar Saffron voia să își clătească ochii în magazinele pentru turiști de pe partea cealaltă.

— Hai să ne despărțim, sugeră Saffron, zâmbind complice. Holly, de ce nu mergi tu cu Will, și Olivia poate veni cu mine.

— Perfect! spuse Will. Hai să ne întâlnim aici peste o oră.

— Foarte frumos din partea ta, râse Olivia în timp ce se îndepărtau. Dar să știi că habar nu au că noi știm.

— Mă gândeam că un cuplu tânăr de îndrăgostiți are nevoie să petreacă ceva timp în singurătate, râse Saffron.

— Crezi că sunt îndrăgostiți?

— Cu siguranță se doresc. Contează? Ai văzut că în mașină îl tot atingea, crezând că nu o vede nimeni? Dumnezeu, spuse Saffron, oftând. Mi-e dor de asta. Mi-e dor de Pearce.

— Pare că aveți o legătură foarte specială.

Saffron se opri și se întoarse către Olivia.

— Mulțumesc, spuse ea, și clipi făcând lacrimile să dispară. Mulțumesc pentru că ai spus asta. Și eu cred la fel.

Întorcându-se, își puse brațul pe după mâna Oliviei și porniră.

— Dar tu, Olive? Nu ai spus nimic până acum despre tăticul misterios. Evident, povestea e mai lungă... Nu vrei să o împărtășești?

— Nu prea mai e nimic de spus. Decât că, pe cât de ciudat sună, situația are legătură cu Tom.

— Ce? spuse Saffron oprindu-se, cu gura deschisă. Vrei să spui... dar nu se poate...

Olivia începu să râdă.

— Nu! Nu Tom e tatăl. Încerca să mă combine cu un tip din biroul lui, Fred. O vreme, ne-am trimis e-mailuri, iar apoi, după ce a murit Tom, el a venit în Londra și am... ne-am plăcut, iar eu nu mai fusesem cu nimeni după George și dintr-una în alta...

— Fără protecție, nu?

Olivia dădu din cap, aproape uimită de propria ei prostie.

— Știu. În condițiile de acum, nici mie nu-mi vine să cred, dar era imediat după ce mi se terminase ciclul. Știu că sună ridicol, dar nu credeam că se poate întâmpla.

— Hmmm. Dacă îmi aduc eu bine aminte, anatomia nu a fost niciodată materia ta preferată.

— Ei, mulțumesc. Asta pentru că te uitai tu mereu la mine și mă făceai să râd de fiecare dată când se vorbea despre sistemul reproductiv uman.

— Nu eu! Holly era aia! spuse Saffron, indignată.

— Amândouă erați. Nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. Dragonul de doamna Steener, care stătea deasupra noastră și răgea...

— Doamna Steener a venit să mă vadă când jucam într-o piesă, după ce am terminat facultatea. A fost foarte simpatică. Atunci mi-am dat prima dată seama că și profesorii sunt ființe umane.

Olivia o privi cu coada ochiului.

— Chiar și la Sf. Ecaterina? Ești sigură?

— O, da. Sunt sigură. Am păstrat ani de zile legătura cu Jane Fellowes, chiar dacă nu am mai vorbit cu ea de vreun an.

— Domnișoara Fellowes? Profesoara de muzică? De ce ai făcut asta?

— Chiar mi-a plăcut de ea. Avea o aventură furtunoasă cu Martin Hanover, care a ținut ani de zile.

— Glumești! spuse Olivia, sincer șocată. Domnișoara Fellowes și domnul Hanover? Noi cum de nu știam asta?

— Erau nevoiți să fie extrem de discreți. Directoarea i-ar fi decapitat pe amândoi dacă ar fi știut.

— Doamne! Dar totuși, domnul Hanover! Și mie îmi plăcea puțin de el.

— Cred că toate îl plăceam. Nu pentru că era el neapărat fermecător, dar era singurul bărbat într-o mare de femei cu hormonii încinși...

— ...Calul de dar nu se caută la dinți sau ceva de genul ăsta, râse Olivia.

— Știu. Nu e de mirare că există povești cu profesori care se culcă cu eleve adolescente. Școlile pentru fete sunt un focar de fantezii sexuale. Oricum, înapoi la subiect...

— Tu ești cea care a divagat.

— Da, dădu Saffron din cap. Și îmi cer scuze pentru asta. Deci, nu te-ai protejat, chiar și în epoca asta plină de boli cu transmitere sexuală și Dumnezeu mai știe ce alte rele. Dar spune-mi mai multe despre Fred. Și mai exact, unde este?

— Este în Boston. Acasă. E superb, Saffron. Exact genul de bărbat de care m-aș fi îndrăgostit când eram mai tânără, dar e prea tânăr. Are treizeci și trei de ani și, până la urmă, a fost doar o aventură. Nu există motive pentru care el să afle.

— Nu crezi că are dreptul să știe, având în vedere că este și copilul lui?

— Saffron, nu văd de ce să îl sperii. Nu o să îl mai văd niciodată. De ce să îi spun și să îi distrug viața dacă nu voi avea copilul? De ce să îi dau bătaie de cap? Copilul meu, corpul meu, spuse ea, oftând profund. Decizia mea.

— Deci... nu te-ai gândit la oferta lui Paul și a Annei, atunci?

— M-am gândit. Numai la asta m-am gândit. Pur și simplu nu știu. Uneori cred că trebuie să fac ce e bine pentru mine, oricât de egoist ar suna, și că nu pot face față unei sarcini, mai ales dacă mă simt atât de oribil, și pentru ce? Alte ori, mă gândesc la Paul și la Anna și la cât de mult au încercat, la cât de mult își doresc un copil și mi se pare că cel mai minunat lucru din lume ar fi să le dăruiesc copilul meu. Trec încontinuu de la una la alta. Nu știu. Chiar nu știu ce voi face.

Saffron își puse brațul pe după umerii lui Saffron și o strânse ușor pentru o secundă.

— Orice decizie vei lua, va fi cea bună pentru tine. Trebuie să fie ce e mai bine pentru tine.

Înțeleg dorința ta de a-i face pe Paul și pe Anna fericiți și cred că acesta ar fi cel mai altruist lucru pe care îl poți face pentru un prieten, dar trebuie să fii și tu de acord cu asta. Ar trebui, cred eu, să fii complet împăcată. Iar tu nu ești. Și atunci știi care ar trebui să fie decizia ta.

Se plimbară o vreme tăcute, până ajunseră la un magazin de suveniruri care făcea eforturi evidente să atragă cât mai mulți turiști americani. Vitrinele erau pline de machete în miniatură, de căsuțe Cotswald, unele dintre ele cu luminițe, altele cu muzică.

Saffron începu să țopăie.

— Vai, ce bucurie! spuse ea, oprindu-se în fața magazinului și zâmbind mulțumită. Nu-i așa că sunt cele mai oribile lucruri pe care le-ai văzut vreodată? Prietenii mei americani le vor adora!

Olivia se întoarse și o privi oripilată.

— Pentru că sunt oribile?

— Absolut. Nimeni dintre cunoscuții mei din Los Angeles nu are gusturi. Toți presupun că și le pot cumpăra așa că angajează cei mai buni decoratori, prin urmare toate casele lor arată exact la fel. Și toți mari anglofili – o să înnebunească când o să vadă tâmpeniile astea.

Intrară și Saffron puse aproape instantaneu vreo zece căsuțe pe tejghea. Tânăra care le servea o privea pe Saffron pe furiș, zâmbind sfioasă. La început, credea că figura îi e doar cunoscută, pentru că avea ceva familiar, dar ea nu avea cunoștințe atât de elegante, nu avusese niciodată. Și privindu-le pe cele două plimbându-se prin magazin, își dădu seama despre cine era vorba.

Saffron Armitage! Vedeta de cinema! Pentru că publicitatea din ultima vreme o elevase pe Saffron în ochii publicului, mai ales în ochii fetelor naive de genul celor care sunt vânzătoare în magazine din Cotswald.

— N-o să mă crezi! îi spuse ea în șoaptă celei mai bune prietene la telefon, după ce cele două pleaseră. Nu o să mă crezi când o să îți spun cine a fost în magazin! Saffron Armitage!

— Glumești! îi spusese prietena ei. Ar trebui să suni la ziare. *The Sun* publică un articol și întreabă unde se află. Ai putea să scoți niște bani.

Fata râse.

— Nu, spuse ea. Mi-e rușine. Oricum, a fost drăguță. Nu vreau să-i fac probleme. Oricum, a fost foarte tare. Nu intră des o vedetă de cinema în magazin. Păcat că nu i-am cerut autograful.

În cealaltă parte a orașului, Holly și Will stăteau într-o ceainărie. Erau înconjurați de bătrânele îmbrăcate cu pulovere tricotate, care sorbeau ceai din cești înflorate, care nu se potriveau cu farfuriile și erau ciobite din loc în loc. Dar nimănui nu părea să-i pese. Pe fiecare masă erau tăvi argintii, pline de sendvișuri, prăjiturile și fursecuri cu stafide.

Will a comandat ceai, dar nici unul dintre ei nu mânca nimic. Amândoi erau lipsiți de poftă de mâncare, prea preocupați unul de celălalt pentru a face orice altceva în afară de a se sorbi din priviri, a se săruta și a se atinge.

Chiar și acum, când stăteau ascunși la o masă din colț, se sărutau. Ca doi adolescenți, indiferenți

la prezența celorlalți oameni din cafenea. Unii dintre ei chiar îi priveau fără rușine, cu invidie, fie zâmbind, fie dând din cap dezaprobator și încercând să nu îi mai privească.

Lui Holly și lui Will nu le păsa. Pasiunea lor nu mai trebuia ascunsă. Asta era prima oară de când au petrecut noaptea împreună când se puteau atinge fără să se ascundă, când puteau să se sărute fără opreliști, să se atingă și să se țină de mână, fără bariere.

— Nu pot să cred ce mi se întâmplă, spuse Holly, incapabilă să se oprească din zâmbit.

Nu putea să nu îi ia fața lui Will în mâini și să nu îl sărute ușor peste tot – pe frunte, pe pleoape, pe nas, pe obraji.

Will adora să fie adorat. Fiind feblețea mamei sale, adorase mereu să fie adorat. Dar ar fi mințit dacă ar fi spus că nu era oarecum neliniștit în legătură cu ce se întâmpla. Holly nu era oricine, era *Holly*. Holly Mac! Un membru al familiei sale, pe lângă faptul că era căsătorită.

Se mai implicase odată, serios – pentru că aventurile de la muncă nu contau – cu o femeie căsătorită. El credea că ea era pe punctul de a-și finaliza divorțul, dar, de fapt, ea și soțul ei abia se separaseră și mergeau la consiliere de cuplu, iar soțul credea că problemele lor se vor rezolva.

Will s-a trezit implicat în divorț. Era menționat în petiție și avea de-a face cu o femeie care nu era, de fapt, amuzantă și deșteaptă și independentă, ci cu una care făcea fața stresului divorțului plângând și urlând și agățându-se de el. El încercase să plece, dar se simțea prea implicat și nu știa cum să se subtilizeze.

Jurase să nu o mai ia niciodată pe drumul acela.

Și totuși, iată-l acum cu Holly. Subiectul fan-teziilor lui adolescente, fantezii pe care nu visase niciodată că le va trăi.

Deși este adevărat, nu-i așa, că nu trebuie să încerci să îți trăiești fanteziile, pentru că realitatea nu se ridică niciodată la nivelul așteptărilor. Pe cât de mult o adora pe Holly, pe cât de mult se bucura că legaseră această prietenie, pe atât era de nepregătit pentru asemenea revăr-sări de afecțiune, nepregătit pentru valurile de adorație care păreau să se fi dezlănțuit în Holly noaptea trecută.

Toți cei care o cunoșteau pe Holly din tinerețe ar fi spus că este pasională. Holly, la fel ca Saffron, este genul de persoană care urăște sau iubește. Și, asemenea lui Saffron, vedea lumea în alb și negru. Era mai norocoasă decât Saffron pentru că nu moștenise gena dependenței. Sau poate nu era tocmai un noroc. Poate că ar fi ajutat-o.

Când s-a căsătorit cu Marcus, Holly a încercat să se schimbe. *Pasiunea nu m-a ajutat niciodată prea mult*, decisese ea. Nu mai avea să mai vadă lucrurile în alb și negru. Urma să trăiască în nuanțe de gri. *Mult mai sănătos*, se gândise ea. *Acum*, decisese ea, *acum gândesc ca un adult*.

Așa că și-a reprimat pasiunea. Nu mai iubea și nu mai ura. În principal, doar supraviețuia. Și acum, după noaptea trecută, simțea că Will trezise în ea sentimente pe care nici nu știa că le mai poate avea. Avea destulă încredere în el încât să fie sinceră în a-i arăta aceste

sentimente, fără să se gândească măcar o clipă că el nu simte același lucru.

Maggie nu îi spusese să aibă grijă cu Will pentru că nu și-ar iubi fiul, ci pentru că Maggie știa că singurul lucru care îl poate face pe Will să fugă mâncând pământul – chiar și până în Thailanda, Noua Zeelandă sau Vietnam – era adorația.

Maggie își amintea cine era Holly. Știa și cine este Holly acum. Vedeă încă pasiunea forfotindu-i sub piele și știa că dacă există cineva care poate să o aducă la suprafață, acela era Will.

Maggie este singura persoană care știe despre noaptea pe care Tom și Holly au petrecut-o împreună. Maggie sperase din tot sufletul că Tom și Holly vor deveni un cuplu, crezând întotdeauna că pot scoate ce e mai bun unul din celălalt, că sunt unul dintre acele cupluri care pot schimba lumea.

Tom era prea tânăr atunci. Nu era pregătit. Maggie sperase mereu că timpul va face minuni, că vor deveni iubiți, dar apoi a apărut Marcus, și apoi Sarah, și și-a dat seama că aceasta era o dorință care trebuia lăsată deoparte.

Și acum Will. Asta nu și-ar fi imaginat niciodată. Deși nu era surprinsă. Dar îi era teamă că, odată ce dezlănțuise această pasiune în Holly, nu îi va putea face față.

Nu știa cu ce greșise, dar Will fugise mereu de angajamente.

Alții spuneau că pur și simplu nu a întâlnit încă femeia potrivită și era dispusă să accepte această variantă. Dar sunt momente în care

conștientiza că l-a dădăcit prea mult, provocându-i așteptări nerealiste, care l-au lăsat fără simțul responsabilității în situații care îi cauzează disconfort sau durere.

Dacă Maggie ar fi trecut pe lângă ceainărie în acea zi și i-ar fi văzut pe Holly și Will înăuntru, Holly privindu-l pe Will în ochi cu adorație, sprijinindu-și capul de umărul lui în timp ce îl mângâia pe braț, ridicând fața pentru a-l săruta, s-ar întrista.

— Dumnezeule, ar șopti ea. Nu din nou. Te rog, nu Holly.

Alți oameni l-ar privi pe Will și ar putea crede că și el simte aceleași lucruri, dar nu Maggie. Iar ea este, până la urmă, mama lui. Ea este persoana care îl cunoaște mai bine decât oricine altcineva.

Capitolul douăzeci și șapte

Vechiul Land Rover intră pe alee aducându-i pe Holly, Saffron, Olivia și Will înapoi acasă, cu portbagajul plin de mâncare pentru cină și, bineînțeles, cu căsuțele lui Saffron.

Când se apropiară, văzură o altă mașină parcată pe alee. De departe, Holly duse mâna la gură, deși nu putea fi sigură... Era posibil? Un Mercedes negru cu un număr de înmatriculare cunoscut.

— A cui e mașina aia? întrebă Saffron. Nu cred că e a instalatorului.

— Nu, spuse Holly, cu jumătate de gură. E Marcus.

Primul ei instinct a fost să se ascundă. Era ceva copilăresc, dar nu voia să îl vadă, nu voia să îl confrunte. Își dorea să se prefacă în continuare, așa cum o făcuse în ultimele zile, că nu era căsătorită, că era liberă și singură, la fel ca Will.

Dumnezeule. *Will*. Cât de ciudat și de dificil va fi. Cât de incomod. Oare Marcus va vedea vinovăția din ochii ei? Este posibil să se uite la ea și să știe, să vadă că fusese infidelă?

Chiar dacă își spunea în continuare că nu fusese infidelă. Dacă ar fi acuzată, se gândea ea, ar ști exact ce să spună: „Nu am făcut sex cu acel bărbat!”

Își întoarse capul, știind că *Will* o privea.

— Ești bine? întrebă el, printre dinți.

Ea dădu din cap și înghiți în sec. Era șocată că Marcus venise acolo, dar nu era surprinsă. Marcus era genul de bărbat care credea că trebuie să primească ceea ce își dorește.

În timp ce se apropiau, mintea îi era inundată de amintiri. Nenumăratele dăți în care Marcus decisese că nu era tratat ca un om important. În restaurante, hoteluri, aeroporturi. Marcus cerând să discute cu managerul, neprezentându-se niciodată drept Marcus Carter, ci insistând să i se spună întotdeauna „domnul” Marcus Carter — chiar și când avea douăzeci de ani — asta din partea unor oameni care erau mult mai importanți și mai în vârstă decât el, cărora le explica apoi că comportamentul lor era absolut inacceptabil.

De obicei, îi forța să se supună. Primea răspunsuri, cadouri și scrisori cu scuze. Nu conta că toți se întorceau în birourile lor, gândindu-se că era un nenorocit arogant și dând ochii peste cap când secretarele îi anunțau că îi caută domnul Carter. Ceea ce conta pentru Marcus era să obțină ceea ce își dorea.

Întotdeauna obținea ceea ce își dorea.

Era tratat ca un om important pentru că cerea asta. Oamenii îi făceau pe plac, prefăcându-se că

sunt fericiți să îl vadă pentru că el asta dorea și pentru că era în stare să facă un scandal monstruos dacă nu o făceau.

Holly fusese mereu rușinată de felul în care Marcus se purta cu restul lumii. Holly se purta cu toată lumea la fel. Nu îi judeca pentru felul în care arătau sau pentru cât de importanți erau. Și erau momente când era uluită de comportamentul lui Marcus și ar fi dorit ca pământul să se deschidă și să o înghită decât să-l asculte aberând despre comportamentul inadecvat al cuiva.

Aceste ultime zile fuseseră cele mai fericite zile de care Holly avusese parte în ultimii ani. Ultimii paisprezece ani, mai exact. Abia dacă se gândise la Marcus și acum – Dumnezeuule mare, de ce? – acum el era acolo și Holly cobora cu frică din mașină, fără să își dea seama că vălul de nefericire – vălul care o protejase mereu de Marcus, care o ținuse departe de lume și în siguranță, dispăruse de deasupra capului ei pe nesimțite.

Marcus stătea la masa din bucătărie, cu Daisy în poală. Brațele ei micițe erau strânse în jurul gâtului lui și pe față i se așternuse un rânjel enorm, în timp ce repeta întruna: „Tăticule! Îl iubesc pe tăticul meu! Îl iubesc pe tăticul meu!” Oliver alerga agitat în jurul mesei, cu o pungă plină de nimicuri pe care le adunase când se plimbase în natură, explicând ce era fiecare lucru din acea pungă, iar Marcus făcea eforturi să își împartă atenția la amândoi.

Holly rămase o vreme în pragul ușii, privindu-i. Toți erau prea concentrați pe ce făceau

pentru a o observa. Cineva o bătu pe umăr. Se întoarse și o văzu pe Anna, care părea că vrea să își ceară scuze din priviri.

— Îmi pară rău, șopti ea. Nu știam ce altceva să fac.

Holly puse o mână pe umărul ei, pentru a o liniști.

— E în regulă, șopti și ea. Sunt puțin șocată, dar mă bucur că e cu copiii.

Daisy ridică privirea și o zări pe Holly.

— Mami! țipă ea, dându-se jos din brațele lui Marcus și fugind către ea, cuprinzându-i picioarele cu brațele.

— Bună, iubito.

Holly se aplecă să o sărute, recunoscătoare că nu trebuia să îl privească încă pe Marcus în ochi, mulțumită că se poate ocupa de Daisy, câștigând câteva secunde înainte să confrunte inevitabilul.

— Holly?

Simți ceva în vocea lui – furie? durere? indignare? – și ridică într-un final ochii pentru a-i întâlni privirea.

— Bună, Marcus.

— Holly, trebuie să discutăm. Anna a spus că va avea ea grijă de copii. M-am gândit că am putea să mergem să ne plimbăm.

Holly dădu din cap. Știa că acest moment va veni. Își dorea doar să fi fost ceva mai pregătită să îi facă față.

Ceilalți nu se apropiară. Se adunaseră sus, într-una din băi, vorbind evident despre Marcus. O tăcere jenantă se așternu când intră Holly.

— Bine, bine! spuse Saffron, ridicând mâinile în semn de vinovăție, făcând-o pe Holly să ridice

o sprânceană. Ne pare rău, vorbeam despre tine. Ești bine?

— Depinde ce înțelegi prin bine. Auzi, Anna, poți să te ocupi tu de copii? Marcus și cu mine mergem să ne plimbăm.

Pentru o vreme, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Holly stătea dreaptă, cu mâinile ferm înfipite în buzunare și umerii ridicați pentru a se proteja împotriva vântului. Și împotriva lui Marcus.

Soarele se strecura timid printre crengile copacilor de pe câmp. Holly ridică ochii către cer, gândindu-se că, în alt context, pacea și frumusețea acestui peisaj i-ar liniști sufletul.

Holly adora să se plimbe, să exploreze. Se simțise ca în paradis în Gloucester alături de Will, nu doar datorită lui, ci pentru că hoinăreau, discutau, intrau în magazine care îi făceau cu ochiul, explorau cărări înguste, descopereau ceainării unde nici nu te așteptai și se opreau să bea ceai.

Așa trăise înainte de a-l întâlni pe Marcus. Nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să facă plimbări lungi la țară, cu sau fără prieteni. Visase mereu să împărtășească asta cu cineva, cineva care să se aventureze pe străzi alături de ea, care să îi fie partener și să îi țină companie în orice făcea.

Dar Marcus ura să se plimbe. Ura să facă orice altceva în afară de a munci și ocazional de a merge la cumpărături, dar doar în magazine scumpe, unde era tratat corespunzător. Bond Street devenise destinația lor regulată în zilele de sâmbătă, doar pentru că asta îl făcea pe Marcus fericit.

Când plecau în vacanță, dacă Holly îl întreba pe Marcus dacă vrea să facă o plimbare, răspunsul era mereu nu. Vara trecută merseseră la Key West, iar Marcus a stat supărat pe toată perioada concediului pentru că Little Palm Island era complet ocupat și se cazaseră la Ocean Cottages, pe care Marcus îl considera sub nivelul lui. Se plânsese crâncen recepționarului până când camera lor s-a transformat într-un apartament, pe care oricum îl considera oribil. Toate astea le-au distrus concediul.

Se plimbaseră pe Duval Street, Marcus grăbind-o de fiecare dată când ea încetinea pasul pentru a se uita într-un bar de unde se auzea muzică și unde oameni se adunaseră să asculte formația cântând și păreau că se simt minunat. Spre deosebire de Marcus și Holly.

Privea cu jind în acele baruri.

— Nu putem să stăm puțin la bar să bem o bere? se ruga ea de el.

Dar Marcus se strâmba dezaprobator.

— Muzica este mult prea tare, Holly. Ți se pare că te-ai simți bine, dar crede-mă, îmi vei cere să plecăm în două minute.

Nu fusese de acord să meargă într-un tur al casei lui Hemingway. Nici să exploreze grădinile ascunse ale unor case frumoase. Așa că a mers singură, iar el a rămas la hotel și a lucrat la calculator.

Și acum, plimbându-se pe câmp, Holly se gândea la cât de diferiți erau. Cât de diferiți au fost dintotdeauna. Și se întreba de ce nu recunoscuse asta mai devreme.

— Trebuie să discutăm, spuse Marcus într-un final, cu vocea încă rigidă.

Dur și rece. Marcus, așa cum îl cunoștea Holly.
— De acord, spuse Holly încet.

Nu voia să fie ea cea care să vorbească prima. Voia să asculte mai întâi, să audă ce are el de spus.

Marcus trase adânc aer în piept.

— Nu am vorbit serios la telefon, spuse el repede. Credeam că asta vreau să spun atunci, dar...

Tăcu, apoi întoarse privirea către ea pentru o secundă, pentru a îi arăta cât era de îngrijorat.

— Nu am crezut că o să pleci.

Holly știa asta. Știa că Marcus folosisese aceleași tactici de intimidare pe care le folosea întotdeauna, așteptându-se ca Holly să dea înapoi, cum făcea mereu. De data aceasta, nu funcționase.

A urmat o tăcere lungă, timp în care Marcus aștepta ca Holly să răspundă. Ea tăcea în continuare. Nu știa încă ce să spună.

— Holly, spuse el din nou, de data asta punând o mână pe brațul ei, pentru a o face să se oprească și să-l privească. Te iubesc, spuse el, implorând. Nu înțeleg ce se întâmplă cu noi. Nu înțeleg de ce ai venit aici când știai cât de important este pentru mine să n-o faci.

Știu, se gândi Holly. Am știut întotdeauna cât de important este pentru tine să mă supun.

— Dar nu mai contează acum, spuse Marcus. Te-am iertat. Și vreau să te întorci acasă acum. Vreau să fim din nou împreună.

— Nu înțelegi nimic, nu-i așa, Marcus? spuse Holly, indignată. Nu am venit aici pentru a-ți face ție în ciudă. Asta încercam să îți spun în seara aceea, la cină.

— Care cină?

Marcus chiar nu își aducea aminte. Habar nu avea despre ce vorbea Holly. Pentru că asta făcea el cu lucrurile pe care nu voia să le audă. Era ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat. Dacă te prefaci destul de mult, istoria se rescrie.

— Când ți-am spus cât de nefericită sunt! urlă Holly la el. Când ți-am spus că nu simt că am o căsnicie sau un parteneriat. Ți-am spus că nu te văd niciodată și că sunt nefericită. Pur și simplu...

Vocea ei scăzu în intensitate și următoarele cuvinte părură mai mult șoapte.

— Nu cred că mai vreau asta.

— Cum poți să spui asta? spuse Marcus, făcând-o să creadă că în sfârșit auzise. Nu pot să cred că vorbești serios. Avem o căsnicie incredibilă. Te iubesc, Holly. Adică, *chiar* te iubesc. Te iubesc mai mult decât iubesc pe oricine altcineva și avem doi copii minunați și o viață frumoasă împreună. Nu înțeleg. Pur și simplu nu are nici un sens pentru mine cum de te poți gândi să arunci toate astea pe geam.

— Știu că nu înțelegi, spuse Holly. Nu înțelegi pentru că nu asculți niciodată. Refuzi să auzi ce nu vrei să auzi. Am obosit, Marcus. Am obosit să îți explic de ce sunt nefericită în această căsnicie și de ce am nevoie de spațiu. Pur și simplu...

Frica îi reduse vocea la o șoaptă timidă.

— Nu cred că mai pot face asta, șopti ea.

Și Marcus începu să plângă.

Holly stătea în picioare, simțindu-se jenată în timp ce-l privea. Îl văzuse plângând doar de câteva ori până atunci și nu prea știa ce să facă. Ar fi

greșit să încerce să-l liniștească având în vedere că ea era cea care îi cauza starea aceea și totuși părea și mai greșit să stea fără să facă nimic.

Se întinse și îl îmbrățișă. El își ascunse fruntea în umărul ei, suspinând, iar ea îl mângâie pe spate, simțindu-i durerea și dându-și seama dintr-odată cât de greu îi va fi. Cât de greu era să vezi pe cineva într-o asemenea suferință și să știi că ești cauza ei și că nu poți face nimic pentru a îndrepta situația, nu dacă îți dorești să îți trăiești viața și să fii fericit.

Nu dacă ești sincer cu tine însuși.

Marcus renunțase. Lăsase garda jos. Holly văzuse atât de rar această parte a lui Marcus, această vulnerabilitate. În trecut, acestea erau momentele de care încerca să se agațe pentru a se convinge că totul va fi bine.

Marcus, care era atât de acaparat de încercarea de a fi cineva important, demn de respect, era dintr-odată singur pe acest câmp unde soarele apunea, singur ca un băiețel.

Nu mai exista aroganță sau pretenții, ci doar un băiețel speriat, înspăimântat de viitor, de felul în care viața lui era răsturnată, de faptul că nu deținea controlul.

În timp ce Holly încerca să îl liniștească cât de puțin, conștientiza faptul că nu mai există cale de întoarcere. Dacă pe parcursul ultimelor două zile, chiar și pentru o secundă, luase în calcul varianta de a rămâne căsătorită cu Marcus de dragul copiilor, poate până când vor pleca la facultate, acum, stând alături de el, știa că nu va putea face asta.

Simțea un amestec foarte ciudat de emoții: tristețe, durere, ușurare. Simțea durerea lui Marcus ca și cum ar fi fost a ei. Și zărind în el

acel băiețel înspăimântat, își dădu seama că vorbise serios.

Terminase cu povestea asta.

— Te rog, mai gândește-te, suspină Marcus, retrăgându-se pentru a o putea privi în ochi. Te rog, întoarce-te. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de *noi*. Avem atâtea de făcut, ai renunțat la atâtea.

Se opri, neputând să continue și trase de câteva ori aer în piept înainte de a relua.

— Sunt un avocat specializat în divorțuri, încercă el, adoptând o altă tactică. Văd ce fac astfel de situații copiilor și familiilor. Copiii noștri nu merită asta. *Eu* nu merit asta. Orice probleme am avea în căsnicie, nu sunt insurmontabile. Pot sta mai mult acasă, pot lucra de acasă vinearea. Putem merge la consiliere de cuplu. Vorbesc serios, Holly. Fac orice îmi ceri. Fac orice trebuie.

— Bine, șopti Holly, dând din cap.

Nu știa ce altceva să spună și îi dis plăcea enorm că îi cauzase atât de multă durere și, mai ales, se ura pentru că știa că îi va cauza și mai multă.

— Am nevoie de timp de gândire.

Nu era adevărat, dar trăgea de timp, știind că nu putea să îl îndurereze și mai mult acum.

— Am rezervat o cameră, spuse Marcus. Voi sta la un hotel, dacă nu ai nimic împotriva. Pot să vă scot undeva mâine-dimineață? Alături de copii? Ar fi în regulă?

Holly dădu din cap.

— Eu... nu pot, Marcus. Pur și simplu nu pot. Nu încă. Dar dacă vrei să vii să iei copiii e în regulă. Le-ar plăcea foarte mult. Le-a fost dor de tine.

El înghiți în sec.

— Bine, spuse el. Voi veni devreme să iau copiii. Poate pot să îi scot în seara asta la cină. Asta ar fi în regulă?

— Sigur.

— E și un film în oraș, *Night at the Museum*. Sunt sigur că le-ar plăcea, dar e cam târziu. Ar fi bine dacă i-aș adune înapoi pe la nouă?

Film. Holly nu își amintește ca Marcus să îi fi dus pe copii la film vreodată. Nu își amintește să fi petrecut timp cu ei dacă nu era și ea prezentă. Alți tați luau copiii la sfârșit de săptămână, lăsând mămicile să lenevească, să se odihnească. Nu și Marcus. Marcus nu făcuse niciodată ceva cu copiii.

Dar nu se putea gândi la asta. Slavă Domnului că se gândea să facă ceva acum.

— Sună minunat, spuse ea. Poate așa vor dormi mai târziu dimineața, iar Daisy poate trage un pui de somn mâine, dacă va avea nevoie. Au nevoie să petreacă timp cu tine. Mulțumesc.

Holly întoarse capul, încercând să sugereze întoarcerea acasă, iar Marcus i se alătură traversând câmpul, în timp ce soarele umplea cerul de nuanțe de roz și portocaliu.

— Unde stai? întrebă Holly, nu pentru că voia să știe, ci pentru că se chinuia să facă conversație.

— Le Manoir.

Rânji și, într-o secundă, modestia îl părăsi.

— E fantastic, sublinie el, înapoi pe teritoriul cunoscut. Am luat apartamentul Lavande, ți-ar plăcea la nebunie.

Holly dădu ochii peste cap, în minte. Iată-l pe Marcus pe care îl cunoștea ea. În timp ce el descria hotelul – mâncarea, serviciile, prețul și

luxul – Holly își dădu seama că, fără îndoială, făcea ceea ce trebuia.

Săracul Marcus. Poate dacă se caza la motelul din sat sau la vreun hotel obscur din Gloucester, ar fi fost altceva. Puțin probabil, dar posibil. Poate dacă îi arăta lui Holly că nu era obsedat de lux, ea ar fi putut să privească și altfel viitorul.

Dar momentul în care începuse să vorbească despre Le Manoir fusese momentul în care ea se deconectase definitiv. El credea că ei i-ar plăcea pentru că îl însoțise mereu la Four Seasons sau Peninsulas, cele mai bune hoteluri din lume, dar lui Holly puțin îi păsa. Nu era ceva ce făcea parte din ea și ea înțelegea în sfârșit că lumile lor erau atât de diferite, încât era imposibil să se întâlnească la mijloc.

Întotdeauna fusese imposibil.

— *Căcat!* strigă Holly, când Marcus scotea mașina de pe alee, cu copiii țopăind pe bancheta din spate a mașinii, încântați că erau cu tată lor.

Ceilalți au venit într-o fugă.

— *Căcat!* țipă ea din nou, bătând din picior, încercând să elimine frustrarea. *Căcat! Căcat! Căcat!*

— Să înțeleg că au plecat copiii? întrebă Paul cu grijă, în timp ce Holly tropăia furioasă, încercând să se calmeze și să respire adânc.

— De ce ești atât de furioasă? întrebă Anna, cu grijă în voce. S-a purtat urât cu tine?

— Nu, spuse Holly, dând din cap și începând să râdă. E atât de penibil. Nici măcar nu știu de ce am nervi. Pentru că este un dobitoc. Pentru

că începuse să îmi fie milă de el, să îmi pară rău că trece prin asta, și a început să se laude că stă la Le Manoir și cât de fantastic este și, în acel moment, mi-am dat seama că nu se va schimba niciodată. E un dobitoc arogant, nu pot să-l suport, spuse ea, trăgând aer în piept și privind în jur. Căcat, șopti ea. Nu pot să cred că am spus asta.

— De ce nu ne spui ce simți cu adevărat? rânji Saffron.

— Dumnezeu, mormăi Holly. Este adevărat. M-am uitat la el azi și mi-am dat seama că nu pot să-l suport.

— Nu cred că asta ar trebui să simți când vine vorba de soțul tău, spuse Olivia. Nu că așa avea de unde să știu, până la urmă, dar nu cred că e de bine.

— Nu ai simțit nici cea mai mică urmă de dragoste? întrebă Anna. Nimic?

Holly dădu din cap.

— Dar la început? Trebuie să fi simțit ceva atunci.

— Nu, spuse Holly, cu tristețe. Adică, un fel de dragoste, poate. Este, până la urmă, tatăl copiilor mei, dar nu genul de dragoste pe care ar fi trebuit s-o simt, nu genul de dragoste pe care o împărți tu cu Paul.

— Deci, asta înseamnă că nu te întorci? întrebă Will, care încercase, până în acest moment, să nu se amestece în discuție.

— Nu, spuse Holly, ridicând ochii către Will. Nu mă întorc. Doar că nu am putut să-i spun și lui asta.

Capitolul douăzeci și opt

Vraja și plăcerea locuitului în comun începuse să își piardă farmecul. Nu erau certuri, nu încă, dar Olivia începea să simtă lipsa apartamentului ei, să-i fie dor de animale și se întreba cât timp va trebui să rămână aici. Saffron părea... bine. Nu era deloc fragilă, așa cum se așteptase ea, cu siguranță nu atât de fragilă încât să aibă nevoie să fie înconjurată de cinci oameni.

Saffron fusese întotdeauna puternică, constată Olivia. Poate cea mai puternică dintre toți. Ar fi trebuit să se schimbe foarte mult de la școală până acum, se gândea ea. Ar trebui să se simtă adulți acum, că se apropiau de patruzeci de ani, dar Olivia cu siguranță nu se simțea așa. Nu se simțea aproape deloc diferită. Doar mai în vârstă, mai obosită și, odată cu această sarcină, mai bolnavă.

Holly se *simțea* diferită, chiar dacă asta nu însemna că și era. Holly se gândea mereu că dacă ar trece pe lângă foști colegi de clasă pe

stradă, aceștia nu ar recunoaște-o. Cu siguranță, arăta mai bine acum, cu părul mai aranjat, cu pomeții mai pronunțați. Dar, de fapt, ca și ceilalți, Holly se schimbase infim. Dacă cineva ar fi privit doar puțin dincolo de aparențe ar fi observat că toți erau la fel.

Din multe puncte de vedere, Holly redevenea încet ea însăși. În doar câteva zile, a încetat să se mai comporte ca soția lui Marcus, redescoperise cine este și redevenea această persoană.

Dar redevenea o Holly pe care nu și-o prea mai amintea, o Holly cu care trebuie să se obișnuiască. Și această Holly are o altă viață decât cea de acum paisprezece ani. Nu mai are o casă la care să se întoarcă, nu mai există siguranța și familiaritatea vieții pe care o cunoștea atât de bine.

Această perioadă petrecută la țară era ca o pauză din viața ei reală, o vacanță pe care nu voia să o sfârșească pentru că, oricare ar fi schimbările care aveau loc în viața ei, ea încerca să se concentreze pe prezent, fără să se gândească la viitor.

Pentru o vreme, în acea seară, se pierduse. Copiii tocmai plecaseră cu Marcus, Will terminase dulapurile din bucătărie, iar Paul și Anna, Olivia și Saffron citeau ziarele în fața șemineului. Holly și-a pus un pahar de votcă și a ieșit afară.

Era frig. Prea frig pentru stat afară, dar ea avea căciula și mănușile cu ea, și se ghemuise pe un scaun dărăpănat pe care Anna îl găsisese într-un magazin de vechituri.

La început, totul era întunecat. Când ochii au început să i se obișnuiască, reușea să distingă

conturul copacilor. Zgomotele satului păreau puternice, dar și liniștitoare. Pentru o vreme doar a stat acolo. Ascultând zgomotele, fără să se gândească la nimic.

După câteva minute, după ce votca o încălzise și corpul intrase într-o stare de relaxare, mintea a început să îi lucreze. Își aduse aminte de o fată alături de care participase la cursuri pentru naștere pe vremea când era însărcinată cu Oliver. Numele ei era Julia. Experiențele lor similare le apropiaseră și deveniseră prietene, o prietenie care nu s-ar fi legat dacă nu s-ar fi întâmplat să nască amândouă la o diferență de două săptămâni una de cealaltă și să fie tovarășe de suferință. Nu că Holly ar fi recunoscut asta atunci.

Julia se căsătorise cu Dave pentru că credea că nimeni altcineva nu s-ar căsători cu ea. Se căsătorise cu el pentru că, spunea ea, teoretic părea că este tot ceea ce ar fi trebuit să caute într-un soț. Avea o slujbă bună, era blând, o trata ca pe o prințesă și o iubea.

— Și ești fericită? își amintea Holly că o întrebase, încercând să se gândească la propria ei căsnicie, încercând să nu ajungă într-un loc de unde nu avea cum să se întoarcă.

Julia dăduse din umeri.

— Sunt... bine, spuse ea. Și acum a apărut și Felix, adăugă, legănând copilul pe genunchi și acoperindu-i fălcuțele cu sărutări iubitoare. Suntem o familie. Este ceea ce este. Cred, spuse ea, ridicând ochii pentru a o privi pe Holly, cred că sunt multe genuri de căsnicii. Cred că există oameni care sunt destul de norocoși să găsească un suflet pereche, să găsească persoana cu care sunt destinați să fie, dar cred că acei oameni

sunt puțini și rari. Cred că majoritatea dintre noi facem pur și simplu o alegere și mergem înainte. Dacă îl iubesc pe Dave? Sigur. Dacă aș fi mai fericită cu altcineva? spuse ea, dând din umeri. Probabil. Dar asta este alegerea mea și este de ajuns.

De ajuns. Holly se cutremurase la auzul acelor cuvinte, știind că și ea gândea la fel, dar refuzând să insiste pe acest gând. Refuzând să ia în considerare faptul că, deși s-ar putea să fi fost de ajuns pentru Julia, era posibil să nu fi fost de ajuns pentru Holly.

Anul trecut, dăduse peste Julia într-o librărie. Era o după-amiază plictisitoare londoneză. Daisy se juca la o prietenă, iar Oliver era plictisit și Holly mai mult decât el. Nu avea ce face acasă și toți prietenii lui erau plecați. Holly se simțea prea vinovată să-l mai pună în fața televizorului încă două ore.

L-a pus în mașină și l-a dus la Barnes&Noble. Era prea mare pentru locomotiva Thomas, dar îi promisese o ciocolată caldă la cafenea, iar el se instalase într-un colț, cu o carte despre *Star Wars* în mână și ea se alăturase grupului de mămici care avuseseră aceeași idee.

— Holly?

Era Julia. Se îmbrățișaseră, amândouă sincer bucuroase să se vadă.

— Ce faci? spusese Holly, retrăgându-se și privind-o. Arăți minunat!

Era adevărat, Julia chiar arăta incredibil. Holly o cunoscuse când era însărcinată și apoi, pe parcursul următorilor trei ani, Julia nu părea capabilă să mai piardă în greutate, era în continuare, cum ar fi numit-o Holly, „o fată masivă“.

Totuși, acum ajunsese slabă. Ca o gazelă. Înaltă și grațioasă. Și fața i se schimbase – i se părea lui Holly sau... strălucea?

— Mă simt minunat, zâmbise Julia. Ai timp să stai jos? Putem să bem o cafea împreună?

— Care este secretul tău deci? insistase Holly, uluită de schimbare.

— Divorțez, spusese Julia, lăsând-o pe Holly cu gura căscată.

— Ce? Cum? De ce?

— Doamne, spuse Julia, dând ochii peste cap. Eram atât de nefericită. Eram nefericită de foarte mult timp. Nu mă înțelege greșit. Dave nu este un tip rău, doar că este complet nepotrivit pentru mine și nu ar fi trebuit să ne căsătorim.

Ea dădu din umeri, obișnuită deja să spună povestea, obișnuită să stea față în față cu femeia ca Holly care cerșesc răspunsuri de la ea pentru propria lor nefericire.

— Știam când mergeam spre altar că fac o mare greșeală, spusese ea. Dar nu știam cum să opresc asta, așa că m-am lăsat târâtă, prinsă în emoția planurilor pentru nuntă și m-am gândit că o voi face să meargă. Știam că unele lucruri lipsesc, dar mă gândeam că va fi destul.

Holly avea atât de multe întrebări pe care voia să i le pună. Și multe alte lucruri de care n-ar fi îndrăznit să întrebe. Întrebări la care știa deja răspunsurile, pentru că fusese și ea în aceeași situație, încercând să schimbe deznodământul.

— Dar divorțul... nu este îngrozitor? Toată lumea spune că este oribil să treci printr-un divorț, și totuși tu arăți incredibil și pari... fericită.

— Sunt fericită, râse Julia. Toată lumea îmi spune că le pare atât de rău că trec printr-un divorț, iar eu le răspund că n-au de ce să le pară rău. Și mai sunt, bineînțeles, și cei care îmi spun că nu am dreptul să fiu atât de fericită, că am nevoie de timp să-mi plâng căsnicia, că nu o să ies basma-curată din toată povestea asta, că ceva mă va trage înapoi.

— Și așa va fi?

— Mă îndoiesc. Sincer, mi-am plâns destul căsnicia cât timp eram în ea. Din momentul în care l-am părăsit, nu am simțit decât ușurare. Desigur, sunt momente când sunt deprimată, când mă întreb cum le voi face pe toate, dar mă simt liberă. Simt că m-am redescoperit și că sunt din nou sinceră cu mine.

O privise pe Holly, în timp ce aceasta începuse să tremure.

— Tu ce faci? întrebuse Julia ușor. Ce face Marcus?

Holly ridicase privirea, dând din cap.

— Nu pot, șopti ea. Nu pot să deschid subiectul, Julia. Nu încă. Nu sunt pregătită. Hai să vorbim despre altceva. Spune-mi despre Felix. Cred că e mare acum. Cum merge cu școala?

De atunci nu o mai văzuse pe Julia, își dădu ea seama. Se despărțiseră spunând că se vor întâlni din nou, cu băieții, și Julia sunase, dar Holly nu îi putuse răspunde. Era mult prea speriată să se întâlnească cu ea.

Pentru că, constata ea, acesta era motivul pentru care îți pierzi prietenii când divorțezi. Nu pentru că, așa cum crezuse ea întotdeauna, devii o amenințare, ci pentru că, atunci când divorțezi, îi obligi pe ceilalți să își pună propria

căsnicie sub semnul întrebării. Și nu se știe niciodată ce se întâmplă în spatele ușilor închise. Poți presupune că relațiile celorlalți sunt sfinte și puternice, dar când oamenii aud motivele pentru care ai plecat și cum ți-ai dat seama că trăiai o minciună, își dau seama că nici căsniciile lor nu sunt atât de puternice. Și că dacă ți se poate întâmpla ție, atunci cu siguranță li se poate întâmpla și lor.

Este mult mai ușor să îți ascunzi capul în nisip, să te prefaci că totul este în regulă. Chiar și atunci când totul se destramă în jurul tău.

Și durerea? se gândi Holly, agitând ușor votca în pahar, în timp ce frigul începea să îi pătrundă hainele. Va trebui să-și plângă și ea căsnicia? Nu credea, era sigură că se va simți ca Julia, căci și ea plânsese destul în timpul căsniciei. Iar în ceea ce privea singurătatea, asta nu o speria, pentru că, în mintea ei, nu avea cum să se simtă mai singură decât se simțise în ultimii ani.

Nu își imagina că va ieși fără urme din toată povestea asta, bineînțeles că nu, dar era sigură că în interiorul ei se simțea la fel ca Julia: ușurată.

Nici Will nu mai părea la fel de relevant ca înainte. Era ca și cum, după ce cedase într-un final atracției față de el, ochii i se limpeziseră din nou și îl putea vedea din nou așa cum era el, nu ca pe salvatorul ei.

Și cine era el? Frumosul, minunatul, dulcele frate al lui Tom. Bărbatul care, își dădea ea seama, îi dăduse puterea să plece. Pentru că obsesia pentru el o făcuse să uite de frica pe care o simțea față de ideea de a-și continua viața pe

cont propriu. Nu mai era înfricoșată de intimidările lui Marcus așa cum fusese de atâtea ori înainte, când acesta o obligase să i se supună.

Marcus nu mai avea putere asupra lui Holly pentru că ea era prea distrată pentru a i-o mai da. Și detașându-se de frica ei, a putut să se detașeze și de căsnicia ei.

Dar aceste luni în care se gândise că Will ar putea fi bărbatul potrivit pentru ea și în care gândul la el o ajutase să treacă de sărbători, păreau acum nerealiste. El deja se gândea la următoarea lui călătorie. Abia aștepta să redescopere soarele, plajele thailandeze și jointurile de la asfințit.

Era o lume pe care ea o lăsase în urmă acum mulți ani și o lume în care nu voia să se regăsească din nou, nici măcar pentru a o testa o secundă. Deși era tentant să se prefacă din nou că era adolescentă, acum avea copii și era un om adult. În lumea ei, nu era loc pentru plaje thailandeze și jointuri la asfințit.

Holly oftă și dădu votca pe gât, ridicându-se și intrând pentru a vedea ce se întâmplă cu cina.

— Cu ce vă pot ajuta?

Saffron intră în bucătărie și se sprijini de umărul Oliviei, întinzându-se să fure un morcov.

— Ești...?

Olivia se întoarse s-o privească pe Saffron și apoi, cu panică în ochi, pe Anna.

— O, Dumnezeule, dădu Holly din cap. Ești beată, nu-i așa?

— Nu sunt! spuse Saffron.

Dacă nu s-ar fi legănat ușor când s-a așezat pe scaun și dacă nu ar fi avut ochii tulburi, nu și-ar fi dat nimeni seama.

— Ba ești, spuse Holly. De unde ai băut? Cât ai băut?

Saffron oftă și își puse capul peste brațe, pe masă.

— Nu mult, mormăi ea. Doar puțințel.

— Mă duc eu, spuse Olivia, plecând să caute sursa de alcool.

Se întoarse după câteva minute cu o sticlă de votcă aproape goală în mână.

— Dar încă avem toată votca, se încruntă Holly, deschizând dulapul pentru a o dovedi, găsim acolo sticla de votcă pe care ea și Will o cumpăraseră din oraș.

Olivia mârâi.

— Iisuse, spuse ea. Nu pot să cred ce șmecheră este. Acum îmi dau seama că a spus că și-a uitat geanta în magazinul de cadouri și a dat fuga înapoi să și-o ia când ne-am urcat noi în mașină. Cred că a...

— Hai nu mai fi așa morocănoasă, se enervă Saffron. Da, exact atunci am cumpărat votca. Și ce dacă? O să îmi încep regimul din nou dimineață. Măcar lasă-mă să mă simt bine în seara asta.

— Pur și simplu nu știu ce să fac, spuse Anna disperată, privindu-le pe Holly și pe Olivia. Mă depășește complet toată treaba.

— Și pe mine, spuseră ele la unison.

— Dumnezeu! spuse Saffron, ridicându-se să-și toarne un pahar cu vin. Dacă tot am început... Noroc!

Și indiferentă la privirile îngrijorate din jurul ei, luă o gură mare de vin.

— Hai, relaxați-vă spuse ea, punând paharul pe masă. Cel puțin, sunt amuzantă când sunt beată. Ar trebui să vă bucurați de mine cât durează.

Era adevărat. Saffron era amuzantă când era beată. Era în continuare în mijlocul atenției, chiar mai mult decât de obicei. Ea era cea care își amintea cele mai hilare povești de la școală și îi ajuta și pe ei să își amintească lucruri la care nu se mai gândiseră de ani de zile.

— Cine e acolo? spuse Anna, încruntându-se, în timp ce o pereche de faruri luminau puternic fereastra. A, Marcus. Uitasem de el.

— A, fanul meu numărul unu, Marcus, rânji Saffron. Mă duc eu.

Și înainte ca oricine altcineva să o poată opri, Saffron ieși pe ușă și alergă să-l întâmpine pe Marcus.

— Ghiciți! spuse ea, reapărând în dreptul ușii. Rămâne la noi pentru un pahar.

Holly simți că îi stă inima în loc. Luă copiii și îi duse sus să-i culce, întrebându-se dacă ar putea rămâne sus până când pleca el. Nu voia să stea nici un minut în preajma lui, furioasă pe invitația pe care i-o făcuse Saffron.

Ce dracu' o fi fost în mintea ei?

În mod evident, Marcus nu se simțea în largul lui. Rămăsese să bea ceva pentru că voia să petreacă timp cu Holly. Era convins că, dacă i se dădea ocazia, îi va dovedi că o iubește și că ea avea mare nevoie de el. Nu acceptase nici măcar pentru o secundă că se terminase. O amenințase,

dar nu vorbise serios, pentru că nu își imagina că acest incident se va termina cu un divorț.

Și avea de unde să știe. Văzuse de atâtea ori cum se desfășoară aceste povești și știa toate trucurile posibile. Nu avea de gând să lase să se întâmple așa ceva cu căsnicia lui. Nu o va lăsa pe Holly să arunce totul.

Deci nu se simțea în largul lui, dar era acolo. Era cu Holly și, dacă putea să fie o vreme singur cu ea și dacă ea avea la bord vreo două pahare de vin, o va face să înțeleagă și va câștiga.

Nu exista nici un dubiu în mintea lui că va câștiga.

Dar aceasta nu era acea Holly cu care se obișnuise el. Nu este Holly cea tăcută și docilă. Acea Holly pe care o putuse controla mereu. Această Holly este rece și stânjenitoare. Această Holly este hotărâtă și nu îi dă nici o șansă, iar el stătea și o privea peste masă cu ochi de cățeluș trist, dorindu-și ca ea să fie normală, dorindu-și ca totul să fie cum fusese înainte.

— Mai vrei vin?

Paul îi dădu sticla lui Holly, iar Marcus își dorea să intervină, așa cum făcea mereu. *Cred că a băut destul*, era el pe punctul de a spune, dar Holly nu se uită la el pentru a cere permisiunea, așa cum făcea de obicei. Așa că el se trezi că-și mușcă limba, privind-o cu o dezaprobare tăcută cum își mai turna un pahar.

O vedea cum bea din cauza jenei. La dracu'! Poate că asta va funcționa în favoarea lui. Poate că vinul o va înmuia. Cine știe, poate partea stângă a patului lui din Le Manoir va rămâne

neatinsă în această seară. Poate se va întoarce acolo unde considera el că-i este locul – în patul lui Holly, alături de ea.

— Deci, Marcus, spuse Paul, într-o încercare disperată de a disipa tensiunea. Cum e hotelul? Am înțeles că stai la Le Manoir. Ar trebui să fie minunat.

— Foarte frumos, spuse Marcus, bucuros să se afle în sfârșit pe un teritoriu cunoscut. Sunt mereu puțin nervos când încerc hoteluri noi. Sincer, dacă nu e Four Seasons, nu știi cu ce te alegi, dar îi spuneam lui Raymond dimineată că s-a descurcat de minune.

Anna făcu un schimb rapid de priviri cu Olivia apoi coborî ochii repede, încercând să-și reprime un zâmbet.

— Cine este Raymond? întrebă Olivia.

— Raymond Blanc, spuse Paul, lămurind situația. Proprietarul și directorul hotelului.

— Cred că este încântat că stai la el.

Will intră în discuție și Holly ridică uluită privirea către el – glumește? E serios? Oare Marcus va exploda?

Marcus alese să ia vorbele lui Will ca atare.

— Cred că e încântat de oricine se cazează acolo, spuse el. Se pare că este una dintre cele mai slabe perioade ale anului.

— Evident îl cunoști bine, cred că socializați în Londra, insistă Will.

— E, știi cum e, spuse Marcus, mișcându-se pe scaun. Cunoaștem aceiași oameni, mergem la aceleași petreceri, chestii de genul ăsta.

— Pe cine știm? întrebă Holly, sătulă să mai joace jocul pretențios.

— Sally și Greg de la mine de la birou. Nu cred că tu îi cunoști. Sunt prieteni buni, stau mereu la Le Manoir.

Holly îl privi pe Will și acesta îi făcu cu ochiul. Ea zâmbi și privi în jos.

— Deci... Marcus, spuse Saffron, luând un scaun și așezându-se lângă el, zâmbindu-i seducător. Voi juca rolul unei avocate în următorul meu film. Spune-mi mai multe despre trucurile tale de a cuceri clienții.

Marcus adora toată treaba asta. O actriță celebră și superbă stătea lângă el, atârându-se de fiecare cuvânt al lui, purtându-se ca și cum el era cel mai important om din lume, ca și cum tot ce spunea el erau cuvinte dumnezeiești, așa că uită că era un bărbat care se afla pe punctul de a-și pierde soția. În acest moment, nu mai era Marcus Carter, tătic potențial divorțat. Era Marcus Carter, avocat faimos, omnipotent și atotștiutor. Stăpânul universului.

— O, dar trebuie să fie foarte plictisitoare conversația pentru voi ceilalți, ridică Saffron privirea peste câteva minute. Marcus, vreau cu ardoare să aud mai multe. Hai să mergem în bucătărie.

Și un Marcus, hipnotizat, o urmă fără replică.

— Căcat, spuse Olivia. A luat o sticlă cu vin. Ați văzut?

— Nu putem face nimic, spuse Paul. Vă spun, dacă alege să bea, nu avem cum să o oprim.

— Nu pot să cred că am adus alcool în casă, când stăm cu o alcoolică, spuse Holly. Nu pot să cred cât de proști am fost să o credem când a spus că nu va mai bea niciodată.

— Mai ales eu, spuse Olivia. Eu am fost cea care a reușit s-o oprească aseară și am crezut... Presupun că am sperat că, cu fiecare zi, va deveni mai ușor. În mod sigur nu mă așteptam să se facă praf atât de repede.

— E destul de praf, spuse Paul. Mai devreme credeam că o să i se rupă filmul, dar acum pare că și-a revenit. De fapt, ce e cel mai înspăimântător este cât de normală pare. A băut ca un pește toată seara și acum pare trează.

— Nu este, spuse Olivia. Crede-mă!

— Oare ar trebui să mă duc să-i iau vinul? spuse Anna. Știu că am spus că nu putem face nimic, dar pare prea de tot să lăsăm sticla acolo.

Holly oftă.

— Nu-ți face griji. Mă duc eu. O să încerc să scap și de Marcus cu ocazia asta. Adică, Doamne! Ce caută aici? De ce este încă aici, pentru numele lui Dumnezeu? De ce l-a invitat să rămână?

Își împinse scaunul înapoi și, dând din cap, intră în bucătărie.

Era o priveliște la care nu se așteptase. Saffron stătea în brațele soțului ei, cu brațele după gâtul lui, sărutându-l pasional. Marcus o mângâia cu ambele mâini pe spate și dacă Holly nu ar fi scos un zgomot la vederea acestei imagini, cei doi ar fi continuat.

— Dumnezeule, mormăi Marcus, ridicându-se și împingând-o pe Saffron, care ateriză pe podea.

— Ce dracu'? spuse Holly, fără să se adreseze neapărat unuia dintre ei, apoi ridică ochii către Marcus. Ieși afară! spuse ea apoi, rece.

— Nu e ce... nu înțelegi... nu era... încerca el să spună, dar nu reușea să își găsească cuvintele.

— Afară! spuse Holly, scoțând fum pe urechi, fără să mai fie speriată de el, cu un braț întins indicând ușa. Pleacă! Acum!

Ceilalți intrară în bucătărie, fără să știe ce se întâmplase, alertați doar de vocea ridicată a lui Holly, de faptul că părea furioasă și că Marcus plecase. O adunară pe Saffron de pe jos și o duseră sus să se culce – nu era în stare de nimic altceva – iar Will rămăsese jos cu Holly, o Holly furioasă, șocată și dezgustată.

— Cum a putut? spunea ea încontinuu, mai supărată de trădare decât de ceea ce se întâmplase de fapt, fără să se simtă geloasă, ci înșelată și trădată. Cum a putut să facă asta așa de repede? Ce dracu'? Și ea? Ce era în mintea lui Saffron?

— Holly, spuse Will, punând mâna peste a ei apoi. Saffron era beată, probabil habar nu avea ce face, iar în ceea ce privește cum a putut el să facă asta... Gândește-te unde erai aseară, gândește-te că se poate întâmpla.

— Dar e cu totul altceva, explodă ea.

— De ce? spuse el încet. Pentru că suntem prieteni? Pentru că eu sunt fratele lui Tom? De ce este faptul că Marcus a sărutat-o pe Saffron diferit de faptul că tu m-ai sărutat pe mine? Of, Holly, oftă el, privind-o fix, dând din cap cu tristețe. Nu cred că ești pregătită pentru asta. Nu cred că știi ce vrei. Nu-i așa?

Ea își dădu seama că avea dreptate. Nu era pregătită pentru asta, dar nu pentru ceea ce credea Will. Nu era vorba că nu era pregătită să renunțe la Marcus.

Nu era pregătită pentru o relație. Nu era pregătită pentru Will. Sau pentru oricine altcineva.

Era furioasă, dar nu pe Marcus. Pe Saffron. Saffron, care trebuia să fie prietena ei, care nu avea nici un motiv să îl seducă pe Marcus. Și scuza cu beția nu funcționa la ea. Ceea ce Saffron făcuse în seara aceasta îi demonstrase lui Holly că prietenia lor era ca un castel din cărți de joc. Era o prietenie bazată pe un trecut comun, nu pe ceea ce se întâmpla în prezent.

Holly oftă și ridică ochii către Will, știind că venise momentul să plece din casa aceasta și să își continue viața, așa cum urma ea să fie.

Sus, Anna scoase ușor telefonul mobil din geanta lui Saffron, coborî pe vârfuri scările și ieși pe alee. Deschise telefonul și căută în agendă până găsi ceea ce căuta. P.

Cineva răspunse imediat la telefon.

— Pearce? Îmi pare foarte rău să te deranjez. Sunt Anna Johanssen, sunt o prietenă de-a lui Saffron. Nu aș fi sunat dacă nu ar fi fost urgent, dar a început din nou să bea, foarte mult, și nici unul dintre noi nu știe ce să facă. Avem nevoie de ajutor și nu știam la cine să apelăm.

— Dă-mi numărul tău, Anna, spuse vocea pe care Anna o cunoștea atât de bine, vocea unuia dintre cei mai celebri bărbați din lume. Te sun înapoi în douăzeci de minute.

Anna închise telefonul și intră în casă unde o așteptau ceilalți. Nu știa dacă făcuse ceea ce trebuia, dar nu avea de ales. Erau în mod siguri depășiți de situație și Pearce părea ultima lor șansă.

Holly urcă încet, simțindu-și picioarele aproape la fel de grele ca și inima. Totul se schimbase în viața ei și vulnerabilitatea i se părea un sentiment teribil, pentru că nu avea idee unde va ajunge și nici măcar cine îi sunt prietenii.

Verifică ce făceau copiii și se dezbracă, închi-zând lumina și urcându-se recunoscătoare în pat, tânjind să uite totul dormind, chiar și pentru puțin timp, când ușa de la domitorul ei scârțâi.

— Nu pot, Will, șopti ea, iritată de faptul că, chiar și după mica lor discuție de mai devreme, el presupunea că ea încă își dorește să petreacă noaptea alături de el. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu pot.

— Nu e Will, se chinui Saffron să spună, tâ-rându-se până la pat și aproape căzând peste perne.

Holly mârâi. Era ultima persoană cu care voia să vorbească.

— Du-te și culcă-te, Saffron, oftă ea. Du-te. Te rog. Nu am nimic să îți spun.

— Of, Holly, se bosumflă Saffron, încă evident beată ca un camionagiu. Nu înțelegi, draga mea? Am făcut-o intenționat. Soțul tău arogant nu te mai poate acuza de nimic acum. L-ai prins săru-tând o altă femeie! Cum ai mai putea avea acum încredere în el? Nu contează ce spune Marcus, *tu* l-ai prins cu altcineva – ce ar spune un jude-cător despre asta?

Pe fața ei se așternuse un zâmbet beat, dar triumfător.

— Ce? spuse Holly, ridicându-se și aprinzând lumina. Vrei să spui că ai făcut asta pentru mine?

— Bineînțeles, chicoti Saffron. Doar nu crezi că îmi plăcea de el, nu? Bleah, bleah, bleah, spuse ea scuipând pe cuvertură, făcând-o pe Holly să rămână cu gura căscată.

— Ești nebună, spuse Holly, neștiind ce altceva să spună. Nu pot să cred că l-ai sedus.

— Da, rânji Saffron, încântată. Am mai cunoscut bărbați ca Marcus și ar mătura pe jos cu tine. Dar acum nu prea mai are ce să facă. Știu că a fost doar un sărut, dar de unde știi că nu a făcut asta de nenumărate ori până acum? Cum ai putea să continui să stai căsătorită cu un bărbat ca el?

— Dar, Saffron, dacă se ajunge cu asta la tribunal, ar trebui să te citez.

— De parcă reputația mea ar putea să se înrăutățească mai mult. Dă-o dracu', spuse Saffron, aruncându-și mâna în aer. Dacă crezi tot ce se scrie în ziare, eu sunt Scarlet Saffron, super-curvă și distrugătoare de căsnicii.

— Ești fantastică, spuse Holly dând din cap, fără să se poată abțină să nu zâmbească. Chiar și beată criță, ești pur și simplu... Nu știu dacă să-ți mulțumesc sau să nu mai vorbesc niciodată cu tine.

— Ai încredere în mine, spuse Saffron, căzând în brațele lui Holly. Trebuia să fiu criță să fac ce tocmai am făcut.

Apoi râse, știind că va fi iertată, înainte de a se ghemui lângă Holly și a se lăsa cuprinsă de un somn adânc de bețiv.

Capitolul douăzeci și nouă

Holly ieși din casă devreme. Nu voia să discute cu nimeni în dimineața aceea. Marcus anulasese întâlnirea cu copiii – apăruse ceva urgent la muncă – așa că ea se gândise să-i ducă la hipodromul pe lângă care trecuseră. Petrecură o oră acolo, ea prefăcându-se că totul era normal, că era fericită, în timp ce cei mici hrăneau poneii și îi lăsau să-i buzunărească.

Nu voia să vadă pe nimeni. Nici pe Will. Și nici pe Saffron. Ceea ce voia de fapt era să se bage la loc în pat, să tragă patura peste cap și să nu mai iasă de acolo până nu își va fi amintit ce înseamnă normalitatea.

Ce proastă fusese, se gândea ea, să creadă că ea, la fel ca Julia, își plânsese căsnicia în timpul ei. Ce naivă fusese să creadă că partea grea trecuse, că de aici încolo va avea parte de flori și inimioare.

— Mamă? întrebă Oliver.

Erau pe drumul de întoarcere, întrerupt de o oprire la patiserie, pentru cornuri cu scorțișoară și ciocolată caldă. Holly ar fi plecat în această dimineață, pentru că își dăduse seama că era momentul să se întoarcă în Londra, dar trebuia să o ia și pe Olivia cu ea în mașină, iar grețurile matinale ale Oliviei tindeau să se întindă spre după-amiază, deci era nevoită să aștepte.

— Da, dragul meu.

— Tu și tata veți divorța?

Holly aproape tresări la auzul acestor cuvinte șocante.

— Ce vrei să spui, dragul meu? De ce întrebi asta?

— Păi, e o fată la mine în clasă, Jessica, și părinții ei divorțează. Și dacă noi suntem aici cu tine și tata nu este, mă gândeam că divorțați.

Holly se aplecă pentru a fi la același nivel cu Oliver.

— Oliver, ți-a spus tata ceva?

Oliver dădu din umeri și apoi se uită în altă parte.

— Oliver, e în regulă. Mie poți să îmi spui orice, spuse Holly, încercând să elimine furia din voce.

— Păi... Tata a spus că el voia să fie aici cu noi, dar tu nu l-ai lăsat și că depinde de tine dacă ne întoarcem acasă. Așa e, mamă? O să îl lași pe tata să stea cu noi?

Holly se ridică și încercă să tragă adânc aer în piept. Credea că Marcus este peste nivelul acesta, credea că vor încerca amândoi să protejeze copiii, să îi pună pe primul plan, să nu îi amestece în jocul cu el a zis sau ea a zis. Evident, se înșelase.

Nenorocitul, se gândi ea. *Nenorocit ordinar*.

— Oliver, spuse ea, aplecându-se din nou, privindu-l direct în ochi. Câteodată mămicile și tăticii au nevoie să stea o vreme separați. E ca atunci când tu te cerți cu Jonny și hotărâți să nu mai vorbiți, dar totul revine la normal în câteva zile.

Oliver dădu din cap.

— Ei bine, așa e și cu mine și cu tati. Noi am venit într-o vacanță și tati ar fi putut sta aici, dar a trebuit să se întoarcă la muncă. Și cel mai important lucru este că tati și cu mine vă iubim pe amândoi foarte mult și, chiar dacă am plecat puțin de lângă tati, nu e din cauză că ați făcut voi ceva, bine?

Oliver dădu din cap, chiar dacă nu înțelesese foarte bine, dorind acum să treacă la alt subiect.

— Bine, dragul meu. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, mami, spuse el, cu vocea acoperită de Holly, care îl luase strâns în brațe, deschizând brațele pentru a o prinde și pe Daisy. Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse ea, cu frică de ce o aștepta acasă.

Telefonul îi sună în drum spre casă. Era Marcus.

— Da? răspunse ea, cu vocea tensionată.

— Holly, trebuie să îți explic. Nu am făcut nimic aseară, Saffron a sărit pur și simplu pe mine și a început să mă sărute, nu avea nici o legătură cu...

— Și vrei să te cred? șuieră Holly ușor ca să nu o audă copiii, încercând să pară, în același timp, furioasă și supărată, și să nu zâmbească, pentru că o crezuse pe Saffron și înțelegea acum de ce toată povestea asta o ajuta. Crezi că nu am

văzut mâinile tale pe spatele ei? Câte alte femei au fost?

— Nici una, spuse Marcus, aproape urlând. Jur.

— Exact. Și eu ar trebui să te cred. Și încă ceva, Marcus, să nu îndrăznești să le spui copiilor că este vina mea. Nu acum. Eu nu le-am spus nimic de rău despre tine, chiar și după seara trecută, și mă aștept să faci și tu la fel. Acum închid. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Puse telefonul jos și trase pe aleea casei.

Casa părea goală când se întoarseră ei. Singura persoană care era acasă părea să fie Will, iar Holly nu dorea să fie în preajma lui acum. Se simțea vinovată și rușinată și se simțea ca o fraieră pentru că crezuse că Will va fi salvatorul ei, pentru că crezuse că Will era sufletul ei pereche, când evident nu era deloc așa.

Nu voia să-i mai spună nimic. După toate aceste luni în care îi spusese totul și împărtășise cu el toate detaliile vieții sale, nu știa cum să se poarte și cum să se prefacă că totul era normal, când nimic nu era.

Nimic în viața ei nu era normal. Nimic nu mai era așa cum fusese. Era ca și cum tocmai avusese un accident. Acum era totul bine, peste o secundă ți-ai tăiat mâna la aparatul de feliat și este ridicol că acum îți tâșnește sânge din mână, când cu câteva secunde în urmă erai bine.

Era adevărat că viața se poate schimba într-o clipă, se gândi ea. Tom era Tom – soț, tată, prieten – și într-o secundă, Tom nu mai era. Sarah credea că știa cum va fi restul vieții ei, iar acum trebuie să meargă pe o cu totul altă cale.

Iar Holly, Holly care se definise în toți acești ani ca fiind întâi soție, apoi ca mamă, constată acumă că, dacă nu mai era soția cuiva, trebuia să înlocuiască asta cu altceva. Și să fie prietena cuiva – a lui Will, nu era alegerea potrivită.

Era conștientă că trebuia să aibă încredere că totul se va lămuri așa cum trebuie. Chiar în acea dimineață, își dăduse seama că nu ar schimba nimic în viața ei. Are doi copii minunați și, până la urmă, cei paisprezece ani de căsnicie o aduseseră în punctul în care se afla acum, au forțat-o să admită că are nevoi și dorințe și că nu mai era dispusă să se afle într-o situație în care nevoile ei nu era îndeplinite.

Oamenii se pot schimba. Asta știa cu siguranță. Dar chiar dacă Marcus s-ar schimba, nu ar mai conta. Chiar dacă i se dădea darul umilinței, chiar dacă începea să fie un soț atent și iubitor, nu ar conta pentru că Holly nu îl iubea. Holly nu l-a iubit niciodată.

— Unde e toată lumea? întrebă Holly, găsindu-l pe Will singur în bucătărie.

Will puse ciocanul jos și se apropie pentru a o ajuta pe Holly se dezbrace copiii.

— E Olivia, spuse el încet. A început să sângereze. Au dus-o la spital.

Holly trase scurt aer în piept.

— Dumnezeuule, copilul. O să-l piardă?

— Nu știu. Avea și niște crampe, așa că au pus-o într-o mașină și au dus-o la spitalul Gloucestershire Royal. Paul a spus că vor suna de îndată ce vor ști ceva.

— Când au plecat?

— Acum o oră.

Olivia era speriată. Nu îi plăceau spitalele, nu îi plăcuseră niciodată, așa că își dorea să dea timpul înapoi până la ziua de ieri când totul era bine. Doar că nu îi era deloc bine. Ieri era însărcinată și până azi-dimineață, când a mers la baie și a descoperit că are sânge pe chiloți, își dorea să dea timpul înapoi înainte să devină viitoare mămică, până într-o vreme când un copil era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Anna stătea pe un scaun din colțul camerei. Paul și Saffron erau afară, în camera de așteptare, în timp ce doctorița puneă gel rece ca gheața pe abdomenul descoperit al Oliviei.

— Îmi pare rău, spuse ea. Știu că este rece, dar nu durează mult.

Olivia era hipnotizată de ecran. Stătea cu capul întors la maximum, cu ochii lipiți de monitor, dorind să vadă. Nedorind să vadă. Este o binecuvântare, își spunea ea. Este o binecuvântare ascunsă. Nu vreau copilul ăsta.

O privi pe ascuns pe Anna care părea mai înfricoșată decât ea. *Așa e scris să fie*, se gândi ea. *Acum nu va mai trebui să iau o decizie. Acesta este felul lui Dumnezeu de a lua decizia asupra Lui.*

În cameră era liniște, iar pe ecran apăru un triumghi gri. În mijloc se vedea ceva ce pulsa, iar Olivia miji ochii către ecran, încercând să înțeleagă ce vedea.

— Ce vezi? întrebă ea după câteva minute de tăcere, în timp ce doctorița nota niște cifre în calculator. E mort? șopti ea.

— Aș spune că e foarte viu, spuse doctorița. Uite, vezi?

Și mută scanner-ul pe burta ei, iar Olivia și Anna amândouă încetară să mai respire, văzând clar că acolo, cu picioarele sus și cu mâinile întinse, era un copil.

— Îi place să-și sugă degețelul, spuse doctorița, în timp ce copilul ridică o mânuță către gură.

— E un copil, șopti Olivia.

Și începu să plângă.

— Și sângerarea? Crampele? Ce a fost cu alea? întrebă Paul, privind-o pe Olivia, care intrase în camera de așteptare cu un zâmbet atât de mare încât el crezuse că pierduse copilul și era încântată.

— Am un subhematom subcorionic micuț. Este un cheag de sânge între placentă și peretele uterin. Au spus că având în vedere că are dimensiuni mici, ar trebui să fie bine, dar va trebui să fiu monitorizată cu atenție.

— Păstrezi copilul?

Saffron era singura care avea curajul să pună întrebarea.

— Trebuie, spuse Olivia, cu ochii plini de lacrimi. Adică, nu știu ce să spun despre adopție, despre Paul și Anna, spuse ea, întorcându-se să îi privească, în timp ce lacrimile începeau să curgă. Îmi pare rău. Știu că vreți să iau o decizie, dar pur și simplu nu pot, nu încă. Dar singurul lucru pe care îl știu cu siguranță este că nu pot face un avort. Nu mai pot acum.

Paul o privi pe Anna, apoi din nou pe Olivia.

— Te înțelegem, spuse el, mergând la Anna și punându-și brațul pe după umerii ei. Este copilul tău și alegerea ta. Să știi că suntem alături de tine, dacă asta decizi.

— Ce dracu' se întâmplă?

Erau pe punctul de a ieși de pe alee când văzură mașini pe toată strada, parcate pe iarbă, oameni alergând de colo-colo.

— La naiba, șopti Saffron, în timp ce cineva se întoarse și arată către mașina lor. M-au găsit!

— Saffron! Saffron!

Zeci de paparazzi înconjurară mașina, asal-tând-o pe Saffron, care se înfundase în scaunul mașinii, apărându-se de luminile aparatelor de fotografiat.

— Ce naiba să fac?

Paul înghețase, panicat, neștiind dacă să dea înapoi cu mașina sau să continue să înainteze. Orice ar fi făcut, era convins că era imposibil să nu calce cel puțin șase oameni.

— Hai să intrăm, spuse Saffron. Nu vor pleca. Era prea frumos ca să dureze.

— Olivia! Ești bine?

Ei intraseră, trântind ușa în nasul haitei de lupi de afară. Holly o luă în brațe pe Olivia, iar Will explică cum acoperise geamurile cu așternuturi, că reușiseră să prindă semnal pe telefonul mobil și că poliția era pe drum.

Paul le spuse tuturor să meargă în bucătărie, cu o față palidă, apoi deschise ușa de la intrare și așteptă ca fotografiile să nu o mai strige pe Saffron.

— Vă aflați pe proprietate privată, spuse el calm și clar. Poliția este pe drum și vă sugerez să plecați de pe proprietatea mea imediat sau veți fi arestați.

— Unde este ea? întrebă cineva.

— Nu vrem decât o fotografie, spuse altcineva.

— Un comentariu rapid, spuse altul.

— Aveți două minute să îmi părăsiți proprietatea, spuse Paul.

Bombănind și înjurând, fotografiile începură să se mute către capătul aleii.

— Va avea importanță? întrebă Olivia.

— Nu prea, spuse Saffron. Au cu toții aparate foarte performante. Cel mai bun lucru de făcut este exact ce a făcut Will, să acoperim ferestrele.

— E ca într-un film, spuse Olivia. Acum suntem toți prizonieri în casă.

— Saff, spuse Holly repede, trăgând-o deoparte și luând-o de mână. E cineva sus care a venit să te vadă.

— Ce? Cine? întrebă Saffron, cu suspiciune.

— Trebuie să te duci, spuse Holly. La tine în cameră.

Saffron urcă scările, uitându-se nedumerită către ceilalți, care dădeau din umeri. Când nu o mai văzu, Olivia se întoarse către Holly și întrebă:

— Cine?

Holly începu să zâmbească. Stătea la masa din bucătărie cu Will, vorbind cu îngrijorare despre ce i se întâmpla Oliviei, când auziseră zgomotul primelor mașini care soseau. Rămăsese uluită când se uitase pe geam și văzuse toată agitația. Uluită, dar nu surprinsă. O parte din ea se așteapta la asta. După aceea a auzit nebunia dezlănțuindu-se afară și, când s-a uitat, a văzut un Jaguar negru cu geamuri fumurii

oprindu-se în față, iar din mașină coborâse Pearce Webster, înaintând rapid și sigur către ușa de la intrare, ignorând urletele inspirate de sosirea lui.

— Căcat! spusese ea, iar Will se întorsese nedumerit.

— Mami! se ridicase Oliver. Ai spus un cuvânt urât.

— Uite, îl trăsesese ea pe Will.

El alergase imediat să deschidă ușa de la intrare și să-l tragă pe Pearce înăuntru, trântind apoi ușa în nasul fotografilor.

— Eu sunt Pearce.

El îi întinse mâna, în timp ce Holly tremura într-un colț. Nu mai fusese niciodată în prezența cuiva atât de celebru și, chiar dacă încerca să se gândească la el ca fiind doar prietenul lui Saffron, sau iubitul ei, ceea ce era sigur era că văzuse toate filmele în care jucase el și citise toate bârfele care se scrisese despre el. Și iată-l! La doi metri în fața ei.

— Bună, spuse ea, roșind ca o idioată. Eu sunt Holly. Aceștia sunt copiii mei, Daisy și Oliver.

Pearce era atât de... simplu. Dacă nu știai, nu ți-ai fi dat seama. Intrase în bucătărie și se așezase la masă, în timp ce Holly făcea ceai. Întrebuse despre casă, despre ei și apoi, la final, despre Saffron.

— Nu e bine, spusese Holly. Adică e minunată, evident. E Saffron. Dar bea.

— Până-și pierde controlul?

— Până se face mangă, încuviință Holly. Pearce dădu din cap, pierdut în gânduri.

— Ai idee dacă și-a sunat sponsorul?

— Nu știu, spuse Holly. Știu doar că ne simțim cu toții pierduți. Nici unul dintre noi nu știe ce să facă.

— E în regulă, spusese Pearce. Nici nu aveți de unde să știți. Pentru asta am venit eu.

Saffron nu scoase un cuvânt. Intră în cameră, Pearce se ridică de pe pat și ea alergă în brațele lui.

Au rămas așa, lipiți unul de celălalt, și zgomotele fotografiilor începuseră să se îndepărteze. Nu mai conta nimic în afară de ei doi, îmbrățișați în acea cameră întunecată.

— Halal prieteni ai, șopti Pearce, sărutându-i părul, obrajii, nasul, gura. Erau îngrijorați pentru tine. Au sunat.

— Ești aici! șopti Saffron, ștergându-și lacrimile de pe obraji și retrăgându-se pentru a-l privi. Nu pot să cred că ești aici. Dumnezeu! Presa! Toată lumea va ști.

Pearce dădu din umeri.

— Știu deja. M-au prins pe autostradă și acum au fotografiat cu mine, în timp ce intram în casă. Nu contează.

— Și Marjie?

— Trebuia să vin, spuse Pearce. Nu am putut să suport când am auzit că te chinui. O să vedem noi cum facem.

— Fiecare zi pe rând, nu? îi zâmbi ea.

— Exact.

O trase către el, minunându-se cât de bine se încadra capul ei sub bărbia lui.

— Fiecare zi pe rând. Am Marea Carte jos. Vrei să participi la o întâlnire? Acum? Cu mine?

Saffron ridică ochii către el, simțind pentru prima dată că poate respira, că totul va fi bine.

— Da, respiră ea puternic. Exact de asta am nevoie.

Capitolul treizeci

Primii fulgi sosiseră devreme, coborând în spirale lente peste peisajul de țară din Connecticut, oprindu-se peste copaci sau plutind lent până în iarbă. Din ce în ce mai moi, mai mari și mai umezi, fulgii de nea cădeau din ce în ce mai repede, fără să mai daseze în cercuri, ci așezându-se direct pe pământ, făcând copacii și casele albe, aterizând pe limbile copiilor încântați, înfoliți în hainele de iarnă și trimiși afară să se joace în cea mai mare zăpadă a sezonului.

Șoferii fuseseră avertizați să nu se aventureze pe șosele. Această furtună de zăpadă de martie fusese anunțată ca fiind una destul de mare, iar oamenii trebuiau să stea în case, decât dacă nu era absolut necesar să iasă.

Totuși, era un contingent mic de mașini care nu făcea cale de întoarcere. Înaintau încet pe autostradă, cu grijă, îndreptându-se către Mayflower Inn pentru o petrecere aniversară. Unii veneau pe Sawmill Parkway dinspre New York. Alții erau pe drum de la JFK, după ce luaseră avionul din Los Angeles, Londra sau Gloucestershire.

Se adună toți în Washington, Connecticut, pentru a sărbători ziua de naștere a lui Saffron. Cea de patruzeci de ani. Vin oameni pe care nu i-a mai văzut de ani de zile. Și oameni pe care nu i-am mai văzut de câteva luni. Și unii pe care nu i-a mai văzut din zilele când se strânseseră într-o căsuță din Gloucestershire care nici până acum nu fusese renovată.

— Holly! țipă Saffron, ieșind de la baie pe hol și văzându-și prietenii.

Se grăbi să ajungă la ei, picioarele ei abia atingând covorul, îmbrățișând-o pe Holly apoi îndepărtându-se pentru a o privi.

— Cât mă bucur să te văd, spuse ea, strângând-o din nou în brațe. Mă bucur atât de mult că sunteți toți aici.

Se întoarse și îi îmbrățișă și pe ceilalți, despărțindu-se de ei pentru a-și șterge lacrimile.

— Nu pot să cred că suntem aici, spuse Anna, privind marea scară din spatele lor, covoarele persane de pe podea și inhalând acel aer elegant. Adică, nu pot să cred că ne-ai trimis bilete pentru ziua ta, spuse ea, întorcându-se către Saffron. Ai organizat un avion. Și locul acesta este atât de...

— Se simte vinovată, zâmbi Paul. Nu crede că ar trebui să plătești tu totul. Cred că vrea să plătească ea camera.

— Draga mea, spuse Saffron, luând-o pe Anna de umăr și începând să pășească către un living micuț, în care se afla un șemineu unde mocnea focul și rafturi imense pline cu cărți. Eu și Pearce suntem plătiți o avere și, sincer, nu văd nici o modalitate mai bună de a îmi cheltui banii

decât să îmi adun prietenii pentru a sărbători împlinirea a treizeci și șapte de ani.

— Nu vrei să spui patruzeci? întrebă Anna, confuză. Credeam că ați fost toți în același an la școală.

— Șșșș, spuse Saffron, punându-i degetul peste buze. Pentru toți cei care au venit aici, am treizeci și șapte de ani. Petrecerile onomastice hollywoodiene au întotdeauna câțiva ani pierduți pe drum.

— *Toți*? ridică Holly din sprânceană. Nu suntem doar noi, deci?

— Doamne, nu! spuse Saffron. Sunt toți oamenii dragi nouă. Prietenii apropiați și familia. Am adus oameni aici din Anglia, Los Angeles și chiar și câțiva din Australia.

— Să înțeleg că lucrurile merg bine între tine și Pearce? rânji Anna. Îmi amintesc de dezastrul acela când s-a aflat prima dată, când ai venit să stai cu noi la țară. Nu te așteptai la *asta*, nu?

Saffron râse.

— Nu mă așteptam la nimic. Eram prea beată. Dar nu, nu credeam că o va părăsi pe Marjie și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu mă așteptam să fim împreună după aceea.

— Pari foarte fericită, o privi Holly, oftând, iar ochii lui Saffron se umplură iar de lacrimi.

— Bine, spuse ea, aplecându-se și șoptind. Nu ar trebui să știe nimeni până diseară, dar nu sunteți aici să sărbătoriți ziua mea...

Anna chiui și începu să țopăie, știind ce urma să audă.

— ...Ne căsătorim!

Urletele de fericire și îmbrățișările fură întrerupe de sunetul unor pași și plânsete de copil.

— Uite-l pe Tommy!

Anna fugi pe hol pentru a-l lua în brațe, iar Olivia își făcu apariția în cadrul ușii.

— Îmi pare rău, spuse ea. Are nevoie să doarmă, dar nu vrea să se culce.

— Vrei să îl scot eu la o plimbare? întrebă Anna, legănând copilul pe șold, în timp ce acesta începuse să gângurească.

— Vrei?

O Olivia epuizată și recunoscătoare se așază pe canapea și se întinse după o ceașcă de cafea de pe o tavă care abia fusese adusă de o chelneriță zâmbitoare.

— Locul ăsta seamănă cu palatul Buckingham, spuse ea, cu ochii mari, în timp ce chelnerița dispăru.

— Știu, zâmbi Saffron. Și este numai al nostru în weekendul ăsta. Acum că ești și tu aici, am niște vești.

Și în curând singurele zgomote din cameră erau întrebările unui grup vesel de prieteni, care voiau să afle toate detaliile.

Era un drum pe care Saffron nu se așteptase niciodată să pășească. Trecuse mult de când viața ei se destrămasese și ajunsese într-un punct critic, într-un punct în care jurase că nu va mai ajunge niciodată. Nopti în care băuse și nu mai știuse de ea, zile în care îi era greață și vomita. Zile în care Pearce stătea lângă ea, ținând-o de mână, promițându-i că nu o va părăsi niciodată.

Apoi a urmat dezintoxicarea. A durat trei luni. Întâlniri cu Alcoolicii Anonimi toată ziua, terapie, terapie de grup. Familia și prietenii ei veneau și îi spuneau cum se comporta când era

beată, scoțând la suprafață rușinea de a se afla din nou singură în acel loc întunecat. Se simțea atât de singură încât nimeni și nimic nu părea să poată umple golul.

A terminat dezintoxicarea și a ieșit de acolo cu fruntea sus. Un nou sponsor, o nouă decizie. Pe parcursul ultimului an participase la câte o întâlnire în fiecare zi, iar Pearce fusese de fiecare dată alături de ea.

El își înfruntase în sfârșit managerul și impresarii și spusese s-o ia dracu' de carieră. Nu avea de gând să se mai prefacă. Nu avea de gând să mai stea într-o căsnicie care murise. Asta era împotriva oricărui principiu în care credea.

Se mutase în casa lui de lângă plaja din Malibu, iar Saffron i s-a alăturat peste încă o lună. Presa îi înnebunea. Erau momente în care Saffron nu credea că va face față, nu credea că se va descurca cu faptul că nimic în viața ei nu mai era la fel.

Nu putea să dea fuga până la magazinul din colț să cumpere lapte, nu putea să iasă seara cu Pearce la un film sau să mănânce ceva. Încercau, dar chiar dacă reușeau să scape de presă, ajungeau la un restaurant și erau nevoiți să se prefacă că nu observă că toți ochii erau pe ei și că toți întorceau capetele să îi privească. Oameni care veneau mereu la ei cu laude sau critici. Nu mai conta, pentru că oricum pentru ei nu mai exista intimitate.

Ofertele de muncă începuseră să curgă. Saffron lucrase constant anul acesta, iar asta, pe lângă Pearce și recuperare, nu îi mai lăsase timp pentru nimic altceva. Nu își mai văzuse

prietenii din perioada petrecută la țară. Dar știa că nu se putea căsători dacă ei nu erau alături de ea.

Căsătorită! Saffron, căsătorită! Cine ar fi crezut? Pearce o ceruse de soție într-o seară, pe plajă. Ar fi trebuit să fie romantic, dar câinii înotaseră în apă și îi udaseră pe amândoi, așa că erau înghețați. Când Pearce o luase în brațe și îi spusese că o iubește și că vrea să se căsătorească cu ea, ea răspunse, clănțănind din dinți:

— Bine, acum putem să mergem înăuntru?

O întrebase din nou în casă și de data asta începuse să plângă și plângea atât de tare încât uitase să spună da. A treia oară când o întrebase, spusese da.

Pearce plănuia să povestească asta în acea seară, în discursul său.

Le trebuiseră luni întregi de planuri pentru a ține totul secret, ca să țină presa la distanță. Rezervaseră hotelul în acel weekend, îi pusese ră pe toți cei implicați să semneze contracte de confidențialitate și reușiseră, până acum, să mențină toată povestea privată, în principal fără să le spună nici prietenilor, nici membrilor familiei, adunându-i aici sub motive false.

Pearce intră în living și salută pe toată lumea, iar Holly îi privea zâmbind pe el și pe Saffron stând împreună, găsind bucuria lor contagioasă. Dragostea pe care o aveau unul pentru celălalt era sinceră și reală. Privindu-i, mintea îi zbură peste ocean, către micuța ei casă din Maida Vale.

Nu divorțase încă și nu fusese ușor, în principal pentru că Marcus făcuse totul să fie cât

mai dificil cu putință. Nu dorea, așa cum bănuise ea, să plătească pensie alimentară sau orice altă sumă de bani, pentru că, după cum spune el, „tu ai vrut divorțul, de ce ar trebui să plătesc eu pentru asta?”.

Singurele momente în care se simțise foarte rău și în care se întrebase dacă poate face totul de una singură, fuseseră zilele în care se îmbolnăvisese, dar, din fericire, acele zile de la început, când stătea tot weekendul în pat, când copiii erau la tatăl lor, acele zile în care capul o durea atât de tare încât credea că o să-i crape, trecuseră.

Marcus păstrase casa. Crezuse că asta o va deranja, dar a descoperit că nu își dorea decât să închidă acel capitol și să meargă mai departe. Au făcut inventarul mobilelor din casă, toate alese de Holly, iar acesta își dăduse seama că erau puține lucruri pe care și le dorea.

Marcus ceruse să păstreze patul matrimonial, iar Holly râsese cu ironie. Cine ar vrea patul matrimonial dintr-o căsnicie nefericită? Dar apoi își amintise că patul era făcut de Hastens, un pat făcut din materiale naturale din Suedia, un pat care costă mai mult decât venitul anual al majorității oamenilor. *Bineînțeles că vrea blestemăția de pat*, se gândise ea, *chiar și doar pentru a deschide subiectul la petreceri* – „oh, voi aveți doar un Dux? Eu am un Hastens, e glorios!”

Cele mai bun lucru pe care îl făcuse, momentul ei de glorie, fusese când petrecuse după-amiaza la Dream Beds Superstore, de unde și-a ales propria ei saltea și propriul ei pat.

Bineînțeles, cea mai mare greșală pe care o făcuse fusese să cumpere un pat mare. Când era

căsătorită nu se putea gândi să aibă unul mai mic, ca nu cumva să se trezească noaptea și să-l simtă pe Marcus. Acum, totuși, și-ar fi dorit ca patul să fi fost mai mic, ca să se poată avea o scuză să se lipească de Jonathan. Se trezește mereu înghesuită lângă el în mijlocul patului, mâinile lui peste pieptul ei, picioarele ei peste ale lui.

Jonathan. Ah, Jonathan. Doar gândul la el o făcea să zâmbească. Îl iubesc, își soptește ea în fiecare zi, bucuroasă că poate iubi, că a găsit pe cineva care nu numai că o adoră, dar pe care îl poate adora și ea.

Este vecinul ei, stă la trei case mai sus pe stradă. Un clișeu, se gândea ea zâmbind, pentru că părea prea frumos să fie adevărat. El venise să se prezinte în ziua în care ea se mutase, întorcându-se peste douăzeci de minute cu cutia lui de unelte, gata să pună rafturi, fotografii și să monteze mobila care fusese livrată de la Ikea.

Îl considerase simpatic, dar nimic mai mult... poate doar un fior intrigant. Are doi copii, de aceeași vârstă cu Daisy și Oliver, care sunt cu el din două în două săptămâni în weekend și câte o noapte pe săptămână. Începuseră prin a face diverse lucruri împreună la sfârșit de săptămână, doar pentru că se simțeau amândoi singuri iar copiii se plăceau.

Nu se gândea la el, ci doar se bucura de compania lui, dar în curând începuse să se uite după mașina lui când se întorcea acasă. Când îi auzea vocea pe robotul telefonic, zâmbea – era ceva la el care o făcea să se simtă bine – fericită.

Trecuseră cinci luni de când se sărutaseră. Intraseră amândoi să le sărute pe Daisy și

Abigail de noapte bună. Abigail dormea prima dată la ei și stând afară, pe coridorul întunecat, zâmbindu-și și ascultându-le pe fete cum sporovăiau fericite, Jonathan a sărutat-o.

Trecuseră cinci luni, cinci luni în care Holly avusese parte de cea mai fericită și cea mai sănătoasă relație pe care o trăise vreodată — o relație care depășise toate așteptările cele mai optimiste ale lui Holly. Este mereu uimită de bunătatea pe care și-o arată unul altuia, de sentimentul că fiecare dintre ei îl prețuiește pe celălalt și de respectul reciproc.

Asta, își dădea seama ea după toți acești ani, este dragostea.

Își amintea cu rușine de căsnicia ei cu Marcus. Pentru că, indiferent cât de oribil se purtase el, și ea jucase un rol important. Și ea era vinovată. Holly nu fusese niciodată bună cu el. Nu se purtase niciodată cu el cu blândețe și grijă. Alesese în schimb să participe la o luptă de cuvinte și de inteligență, până când rămânea fără puterea de a continua și se retrăgea.

Nu se mai simțise niciodată atât de liniștită ca acum. Atât de în siguranță. Și, privindu-i pe Saffron și Pearce, Holly vedea ecourile relației sale cu Jonathan. Poate vedea că, în ciuda a ce se scrie în ziare despre Saffron și Pearce, în ciuda celor văzute de cei din afară și a începutului dificil al acestei relații, ei aveau parte de ceea ce avea și ea cu Jonathan. Și doar datorită căsniciei ei cu Marcus realiza cât de prețios era acel sentiment.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, se aplecă ea și îi șopti lui Saffron în ureche. Meriți asta, draga mea.

Saffron o strânse de mână și dădu din cap. Pentru prima dată, simțea și ea că merită asta. Se simțea destul de bună. Merita să fie în această relație minunată, cu acest bărbat minunat.

— Deci cum ți se pare să fii mămică singură? se întoarse Holly către Olivia, care dădu ochii peste cap la auzul întrebării și apoi începu să râdă.

— E uimitor, spuse ea. Epuizant. Dar uimitor. Nu am crezut niciodată că este posibil să iubesc pe cineva atât de mult cât îl iubesc pe Tommy. Nu am crezut niciodată că pot fi mamă, nu am crezut că îmi doresc așa ceva, dar funcționează. Merge. Este lumina ochilor mei și mă descurc.

— Și Fred ce face?

— Chiar s-a comportat fantastic. După ce i-am spus, a dorit să se implice. Nu i-am cerut nimic, dar a fost alături de mine tot timpul.

— Încă vine la tine la fiecare câteva săptămâni? întrebă Paul.

— Vine în fiecare lună și spune că vrea să vină mai des.

— Și lucrurile merg bine? Adică, voi doi... întrebă Anna, încercând să nu fie prea indiscretă.

— Nu, nu suntem împreună. Și e în regulă. Știu că pentru alții pare ciudat, dar am luat decizia de a-l crește pe Tommy împreună, chiar dacă noi nu suntem un cuplu. Trebuie să recunosc, nu aș recomanda nimănui să rămână însărcinată cu cineva pe care abia îl cunoaște, dar în cazul acesta Fred chiar s-a ținut de cuvânt.

— Se pare că Tom a ales bine, zâmbi Saffron.

— Da, evident el a văzut lucruri pe care eu nu le-aș fi văzut, spuse Olivia, în timp ce Anna

intră în cameră aducând cu ea un cărucior ce purta înăuntru un bebeluș adormit.

Este ciudat că era o vreme în care Anna nu ar fi putut plimba copilul unei prietene fără să se simtă jenată sau fără să fie măcinată de invidie. Fără să se gândească la ceea ce lipsea din viața ei, în loc să se bucure de toate lucrurile pe care avea norocul să le aibă.

Era ceva ce într-adevăr lipsea din viața Annei acum. *Fashionista.uk* fusese vândută unei companii publice în urmă cu câteva luni. Anna rămăsese în companie drept consultant și era plătită mai bine decât visase vreodată.

Nu o făcuse pentru bani. O făcuse pentru că realizase că *Fashionista* fusese copilul ei pentru prea mult timp și stresul pe care i-l provoca probabil contribuise la problema imposibilității de a rămâne însărcinată. Dorise să se oprească, să se dea jos din carusel pentru a vedea cum era să fie din nou o persoană reală.

Bineînțeles, undeva într-un colț ascuns al minții ei, spera că, de îndată ce va pleca, va rămâne însărcinată – se întâmplă mai mereu altora, deci de ce nu și ei – dar peste șapte luni, nu este însărcinată și nici nu se mai gândește la alte serii de tratamente, chiar dacă acum și le-ar permite cu siguranță.

Ce făcuse în aceste șapte luni fusese să se redescopere. Se apucase de Pilates și de yoga. Învățase să gătească mese delicioase pentru ea și Paul și își luase în serios rolul de nașă a lui Tommy.

Pentru prima dată după mulți ani, Anna își accepta viața așa cum era. Citise undeva că

secretul fericirii nu este să primești ceea ce îți dorești, ci să îți dorești ceea ce primești. Iar ea zâmbise când citise asta. Se putuse gândi la tot ce avea – la tot binele din viața ei și la toți oamenii din jurul ei pe care îi iubea – și, dintr-odată, și-a dat seama că este o persoană completă și că era destul.

Toată camera plângea. Lacrimi de fericire, fericirea care vine atunci când constăți că doi oameni care trebuiau să se găsească s-au găsit și nu se vor abandona.

Pearce se ridică și își dresе vocea. Era atât de arătos în costum, mai arătos decât ar fi fost normal pentru un om. Vorbea despre motivele pentru care o iubește pe Saffron. Spuse că, atunci când este cu ea, este cel mai bun bărbat care poate fi, vorbește despre darurile pe care i le dăduse și despre pacea și liniștea pe care le simțea în fiecare zi, știind că ea este alături de el.

— Cei mai mulți dintre voi știu, spuse el, liniștit să se afle în această cameră plină de rude și prieteni apropiați, că situația mea dinainte era foarte diferită. Nu știam că pot fi așa. Nu știam că este posibil să fii atât de liniștit și de calm. Simt că o Putere Superioară m-a binecuvântat cu o a doua șansă și mi-a dat ocazia de a o lua de la început. Credeam că este prea târziu, credeam că nu aveam dreptul să fiu nefericit. Aveam orice ar trebui să își dorească cineva în viață – carieră, bani, căsnicie – și nu credeam că am dreptul să mă gândesc că pot avea mai mult. Eram rușinat pentru că îmi doream mai mult și pentru că mi se părea că ce

aveam nu era de ajuns. Dar ceea ce nu știam până să o întâlnesc pe Saffron este că nimic nu este de ajuns când împarți totul cu persoana nepotrivită. Mă simt foarte norocos să o fi cunoscut pe Saffron, să fi găsit femeia care mă binecuvântează în fiecare zi cu puterea și bucuria și frumusețea ei. Este cel mai de preț dar pe care l-aș fi putut primi și vreau ca voi să fiți martorii legământului nostru și să știți că o voi iubi și că voi avea grijă de ea mereu.

Paul se întoarce și o văzu pe Holly ștergându-și o lacrimă. O lovi ușor cu cotul și dădu ochii peste cap.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Nu putea să vorbească mai puțin ca la Hollywood?

— Nu, râse Holly. Toată viața lui pare probabil un film. Mai taci. De ce să începem să fim răi acum?

— Pentru că e un pic cam prea dulceag totul, nu ți se pare?

— Nu, mi se pare doar că e dulce.

— Chiar? Unde a dispărut prietena mea, Holly cea cinică?

— A dispărut pentru totdeauna. Aceasta este noua Holly îmbunătățită, îndrăgostită nebunește și emoționată de celebrități care vorbesc despre cât de minunate sunt femeile.

— Nu pot să cred că nu l-am cunoscut încă pe Jonathan, șopti Paul, după ce aplauzele se opriră. De ce nu îl aduci la căsuță? Am putea pune la cale o reuniune.

Holly ridică o sprânceană.

— Să înțeleg că mai aveți o baie care are nevoie de faianță? Sau vreo parte din acoperiș care trebuie refăcută?

— Din fericire, nu. Retragerea Annei a rezolvat totul. Avem chiar și încălzire prin podele acum. Haide. Veniți. Hai să strângem lumea și să o luăm de la capăt. Un nou început, de data aceasta un început pentru cele mai bune vremuri. Nu se spune că viața începe după patruzeci de ani?

— E valabil doar pentru femei, din câte am auzit eu, spuse Olivia, aplecându-se și ridicând un pahar. Dar, noroc. Pentru începuturi noi și pentru o a doua șansă!

Unul câte unul, își ridicară toți paharele și toastară, în timp ce muzica începea să cânte.

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut:

- Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Ca\$ual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*

Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Școală pentru soți*
Jane Green – *Eu și soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îți amintești de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetița prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua șansă*

în pregătire:

Jennifer Weiner – *Bună la pat*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de
pantofi*
Marian Keyes – *Un tip mortal*

www.polirom.ro

Redactor: Oana Zamfirache
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Cornelia Păduraru

Bun de tipar: aprilie 2009. Apărut: 2009
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii
Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA